

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயுநமஃ.

ப்ரபந்நஜந் கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவாய் மொழி

ஒன்பதாம் பகுதி

இதற்கு

* தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப்பிள்ளை
அருளிச்செய்த ஆரூயிரப்படியும்.

* அன்போடழகிய மணவாளச்சீயரருளிச்செய்த
பன்னீராயிரப்படி உரையும்

* தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை
வள்ளல்வடக்குத்திருவிதிப் பிள்ளை அருளிச்செய்த
ஈடு முப்பத்தாராயிரம்
வ்யாக்யாநமும்

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான், புதுப்பட்டே-திருவேங்கடாசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டது

ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிரந்த முத்ராபக சபையாரால்

சென்னை:

ஸ்ரீநிகேதன முத்ராஷ்டா சாலையில்

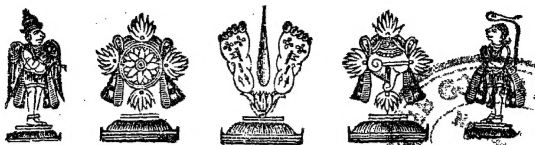
அச்சிட்டிப் ப்ரசாரம் செய்யப்பட்டது.

ஸ்ரீமுகஸ்து

1933

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம்.

திருவாய்மொழி

ஒன்பதாம்பத்து.

முதற்றிருவாய்மொழி—கோண்டபெண்டிர் ப்ரவேஸங்கள்.

ப:—ஒன்பதாம்பத்தில், கீழேழாம்பத்திலு மெட்டாம்பத்திலும் விரோதிஸ்வரூபத்தையும் தந்நிவ்ருத்தி ப்ரகாரத்தையு மருளிச்செய்து, மேலிரண்டுபத்தாலும் ப்ராப்திபலாவாப்தியை யருளிச்செய்வதாக, இப்பத்திலே பலஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதாகக்கொண்டு பலபூதஞான வீஸ்ரவானுடைய நிருபாதிக்கதையையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திதயா நித்ய ப்ரார்த்த்யத்வத்தையும், நிரூபியபோக்ய ஸ்ரீலாதிருணயோகத்தையும், நித்யாபூர்வ போக்யதையையும், ஸ்மரணதசையிலே ஸ்ரீதில்யஜநகமான போக்யருணவத் தையையும், ஸ்ம்ருதிஸூதில்ய முடையாரை புஜிப்பிக்கையிலுண்டான ப்ரதமோத்யோகவத்தையையும். அத்யர்த்தா தரணிய கடக கமயத்வத்தையும், பத்நீபரிஜநாதிபூர்த்தியையும், அல்பகாலவிளம்பத்திலும் அதித்வேஸாவஹத்வத்தையும், பக்திகாரிதமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும் அருளிச்செய்து, அவனுடைய பலரூபத்வத்தை யருளிச்செய்தருளுகிறார்; முதலிரண்டுபத்தாலே நிரூபித்த ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரயோஜநரூபத்வ மிக்கே நிரூபிக்கப்படுகிறது.

முதற்றிருவாய்மொழியிலே, ததீயஸேஷத்வ போக்யதா ப்ரதிபத்திபிழக்கும்படி ஸமஸ்தவிரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்தபின்பு, அந்த ததீயஸேஷத்வ போக்யதாமூலமான தத்போக்யதையை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரபலத்வத்துக்கு உபபாதகமான ஸர்வவிதபந்துத்

உ திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, கொண்டபெண்டிர் ப்ரவேஸங்கள்,

வத்துக்கு ப்ரகாஸ்கமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், அவிஸ்வாஸநிராஸகத்வத்தையும், அநிஷ்ட நிராஸக க்ருபாயோகத்தையும், அவதாரப்ரயுக்த குணோத்தராதையையும், அநிஷ்டத்வம்ஸகத்வமடியான அபிகமநீயதையையும், கீர்த்தநீயகுணவத்த்வத்தையும், சிந்தாமாத்ரஸுலபத்வத்தையும், உஜ்ஜீவநஹேதுத்வத்தையும், போக்யவிக்ரஹவிசிஷ்டதையையும், பூபார நிராஸகத்வத்தையு மநுஸந்தித்து. “ ஏவம்பூதஞான ஸர்வேஸ்வரணே நிருபாதிசபந்துவானவன் ; அல்லாதார் உபாதிநிபந்தநபந்துக்கள், ஆதலால் அவர்களைவிட்டு, நிருபாதிசபந்துவான் விவனையே பற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள்” என்று தாமறுதியிட்டவர்த்தத்தை தம்மைப் பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக வுபதேசித்தருளுகிறார். *

ஈடு;—ஒன்பதாம்பத்தில் முதற்றிருவாய்மொழி, கீழிற்றிவாய் மொழியிலே, பாகவதஸோஷத்வபர்யந்தமாக நிரதிரய புருஷார்த்தத்தை நிகிலவிரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமாக அவன்காட்டிக்கொடுக்க அதிப்ரீதியோடே அந்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து “ சயமேயடிமைதலைவின்னார் ” என்றும், “ நீக்கமில்லாவடியார் ” என்றும் “கோதிஸடியார்” என்றும் பாகவதரை விரும்பினாராடின்னார்.

ஆப்பான் திருவழுந்தூரையர் ஆஸ்ரயித்ததும், திருவாய் மொழி கேட்டதும் - ஆழ்வானோடேயிறே; “ சயமேயடிமை தலைவின்னார் ” என்றது ஸ்ரீபரதாழ்வான்போல்வாரை; ‘நீக்கமில்லாவடியார், என்றது இளையபெருமாள்போல்வாரை; ‘கோதிஸடியார்’ என்றது ஸ்ரீஸத்ருக்காழ்வான் போல்வாரைக்காணும் ” என்று ஆழ்வான் பணித்தானாகப் பணிப்பர்.

“ இப்படிப்பட்ட பாகவதஸோஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தி னெல்லையை நமக்குத்தந்த ஸர்வேஸ்வரணே நிருபாதிசபந்து, அல்லாதாரடங்க ஸோபாதிசபந்துக்கள். அவனே நிருபாதிச ஸுஹ்ருத்து, அல்லாதார்பக்கல் தோற்றுகிற ஸௌஹார்த்தம் ஸோபாதிகம்; என்று ப்ராப்யாபாஸங்களைத் தவிர்த்து, அவனே ப்ராப்யனென்றும், ப்ராபகாபாஸங்களைக்கழித்து அவனே ப்ராபகனென்றும், அறுதியிட்டுப் பிறந்தலாபத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே சேதனாக்குறித்து, “ நீங்கள் ஸோபாதிசபந்துக்களான வல்லாதாரை விட்டு நிருபாதிசபந்துவான அவனையேபற்றி உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள் ” என்று பரோபதேசே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். ’

திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, கொண்டபெண்ணுராவேசங்கள். ௩

(க) ஸ்ரெஷ்டாஸெவகொகாநாடி - ஸர்வேஷ்டாஸெவகொகாநாம” இத்யாதி; (உ) “சுவய்யுவிதா-அவ்யயுபிதா” அல்லாதாநாமம் தமப்பெண்ணுரையாய், நாலுநாளிருந்து மணற்கொட்டகம் போலே கழிந்துபோவார்கள், அங்ஙனன்திகே அழியாதே யென்று மொக்க ரக்ஷகனாய் பிதா அவனையாயிற்று; தனக்கு ஹிதஞ்சொன்னவிபிஷணனை (ங) “கவாஹ-பிஷ-த்வாந்துதி” என்று புறப்பட்டவிட்டானிறே ராவணன்; அவன் தம்பியையொழியச் செல்லாதென்றிறே பெருமாள். மஹாராஜர் ஜ்யேஷ்டடனாலேநோவுபட தனிமையிலேவந்து உகவினிறே பெருமாள். பெற்றதமப்பன் பகையாக, அவனிலுமண்ணியனுய்வந் துதவினிறே ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்கு; மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டஜயந்தனுக்கு, ப்ரஹ்மாதார்தொடுத்துக் கொடுநிற்கிறவர்தாமேயிறே புகலாதார்; (ச) “ஸவித்ரா-ஸபித்ராச” இத்யாதி. [ஸ:] நீரிலேபுக்கமுந்துவாரைப்போலே தாரகரானவரே பாதகராய் அம்புதொடுக்கும்படி சூழ்த்துக் கொடுகின்ற அவன். ஸேஷம்பூர்வவத்.

த்ரௌபதி, தர்மப்ரதாநான பர்த்தாக்க ளாவரும் வெறுந்தரையைக்கிறியிருக்க, அவர்களையொழிய தூரஸ்த்தனை க்ருஷ்ணனையேநினைக்க, “அவள் ஆபந்நையாய் நம்மை நினைக்க, நாமுதவப் பெற்றிலோம்” என்று (தி) “க்யுஷ்டாஸி-ஹிதவாஸிநடி-க்ருஷ்ணமாம்தூரவாஸிநம்” என்று புண்பட்டானவனிறே. அர்ஜுன் “என்னபிமதமென்னால் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவரிது” என்றுசோகிக்க; “உன்னைத்தொற்றி வருவதொன்றுபெற்றுக்குடலாமன்றிறே உனக்கு சோகிக்கவேண்டுவது, உன்னுடைய ஸர்வபாங்களையும் நம் தலையிலேபொகட்டு, நாமே கடவோமென்றிரு, உன்னுடைய விரோதிவர்க்கத்தைய யடைய நாமே போக்கித்தருகிறோம்” என்றனிறே. இப்படிசுளாலே “அவனை நிருபாதிசபந்து, அவனையேபற்றப்பாருங்கோள்” என்று தாமறுகியிட்டவர்த்தத்தைத் தம்மைப் பற்றினார்க்குத் தஞ்சுமாக வுபதேசித்தருளுவதாக பரோபிதேசப்ரவ்ருத்தாகிறார்.

(க) பார-உத்யோ

(உ) ஸஹஸ்ரகாம

(ங) ரா-யு-கசு-கதி-

(ச) ரா-ஸ-௨-௩-௮-௩௩

(தி) பார-

சு திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, க-பா, கொண்ட வ்யாக்யானம்.

முதற் பாட்டு.

கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறரும் * கண்டதோபேட்டதல்லால் காதல்மற்றியாதுமில்லை * எண்ணசையுங் கீழும்மேலும் முற்றவமுண்டபிரான் * தொண்டரோமாய்யல்லல்லா லில்லைகண்டிந்துணையே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில், ஓளபாதிபந்துக்களான, தாரபுத்ராதிசுளா லொருபாயோஜமில்லை. அபேஷைகந்தையும் வயிற்றிலேவைத்துநோ க்கின ஆபஸ்ஸகணவனுக்கு அடியராமதொழிய வேறுதுணையில்லை யென்கிறார்.

(இ-ள்.) கொண்ட - நாம்பந்துக்களாக நெஞ்சிலேகொள்ளப்பட்ட பெண்டிர் - தார, மக்கள் - புத்ராதி, உற்றார் - ஸம்பந்தி, "சுற்றத்தவர் - ப்ரந்தவர்களும், பிறரும் - மற்றும் மிக்ர்ப்ருத்யப்ர்ப்ருதிகளும், கண்டதோடு-நக்கையிலே ப்ரயோஜகந்தண்டபோது, பட்டதல்லால்-உடன் படுமதொழிய, மற்று - ப்ரகாராந்தரத்திலே, யாதும் - ஏகதேசமும், காதலில்லை - ஸ்நேஹமுடையாரலவர், ஆதலால், எண்ணசையும் ஸமஸ்ததிக்குக்களோடுகூடின், கீழும் - பூமியையும் பாதாளங்களையும், மேலும் - ஊர்த்வலோகங்களையும், முற்றவும் - எல்லாவற்றையும், உண்ட-ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி யமுதுசெய்துநோக்கின, பிரான் - மஹோபகாரகனுக்கு தொண்டரோமாய் - அடியோமாய், உய்யல்லல்லால் உஜ்ஜீவித்தல்லலது, வேறுபத்துக்கு. இல்லைதுணை - துணையில்லை. (ச).

ஆறு—(கொண்டபெண்டிர்) இந்தபாகவதகைங்கர்யரூப ஸம்பத்தை பாகவதகைங்கர்யரதிகளாயிருப்பாரோடே புஜிக்கையிலே அபேகைபுடையரான வாழ்வார், ததாவிதரை இந்தலோகத்திலே காணா யரலே இந்த லோகத்திலுள்ளாரைபே பாகவதஸேஷதைக ரதிகளாக்கிக்கொண்டாகிலும் அவர்களுோடே இப்போகத்தை புஜி க்கைக்காக, பாகவதஸேஷதைக ரகித்வத்துக்கு உபாயமாக, அவர் களைப்பார்த்து, உங்களுக்கு ஸோபாதிக ஸ்நேஹரான களத்ராதிக ளோடுள்ள வுறவைவிட்டு, அகாரணஸுஹ்ருத்தாய் ப்ரளயகாலத் திலெல் லாரையும் தன்திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித் தருளி மஹோபகாரகன வெம்பெருமானுக் கடிபோமாய்யுகையொழிய வேறுசக்ஷிகரில்லையென்கிறார். (க)

திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, க-பா, கெர்ண்ட வ்யாக்யானம்

ஈடு; அவு;—முதற்பாட்டில். “ ஓர்பாதிபந்துக்களான தமர புத்ராதிகளாலொரு ப்ரபோஜமில்லை, நிருபாதிபந்துவானவனே ஆபத்ஸகன். அவனையேயற்றி யுஜ்ஜீவியுங்கோள், வேறுதுணையில்லை ” என்கிறார்.

(கோண்டபெண்டிரித்யாதி) தான் தன் ஹ்ருதயத்திலே பந்துக்களாக நினைத்திருக்கும் பார்யாதிகளென்னுதல், (கோண்டபெடிரி) நிருபாதிபதமாகவந்ததன்றிக்கே த்ரவ்யாத்யுபாதிளாலே பரிஃரஹித்தஸ்த்ரீகள். அன்றிக்கே மாதாபிதாக்களைச் செங்கற்சீரை கட்டவிட்டு, தானாஜித்ததந்தை யடையக்கொடுக்கும்படி தஞ்சமாக நெஞ்சிலேகொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். ஆசார்யனும், பரகேவதையும், ஐஸ்வர்யாதிகளுமெல்லா மிவளையாகக் கொண்டபெண்டிரென்றுமாம். இவளுண்டாகையிறே யெல்லாமென்றிருக்கை. அன்றியே, இது ஸர்வவிஸேஷணராய, பந்துக்களாகத்தான் நினைத்திருக்கும் பார்யாதிகளென்னுதல்.

(மக்கள்) அப்படிப்பட்டவவளுடைய யௌவரத்தையழிய மாறிப்பெறும் ப்ரணைகள். (உற்றார்) கனக்கும் ஸத்ருஸாவிஷயமென்று ஆதரித்தஸம்பந்திகள். (சுற்றத்தவர்) அவர்கள் மகிக்கும் படியான ஜ்ஞாதிகள். (பிறரும்) அந்நரும், முன்புசொன்னவர்களும், இவர்களிற்காட்டில் வாசிபெரிதன்றென்கை (பிறரும்) மிக்ப்ருத்யாதிகளென்றுமாம்; (கண்டதோபேட்டதல்லால்) ஸந்திதியிலே ஸ்நேஹிக்குமதொழியவென்னுதல், கையிலேத்ரவ்யங்கண்டபோது அத்தைப்பற்ற ஸ்நேஹிக்குமதொழியவென்னுதல், (காதல்மற்ற யாதுமில்லை) ப்ரயோஜகங்கண்டபோது உடன்படுமதொழிய, ப்ரகாரார்த்தத்திலேகேதோமும் ஸ்நேஹமுடைய ரல்லரென்னுதல், காணாதபோது மெய்யானஸ்நேஹ மொன்றுமில்லை யென்னுதல், கண்டதுக்குமற்று - காணாதபோதிறே. (காதல்மற்ற) ஸ்நேஹமும், அதுக்கெதிர்த்தலையான த்வேஷமுமில்லையென்னுதல், ஸ்நேஹமுமதுக்கடியான பந்தமுமில்லை யென்னுதல்.

(எண்டிசையும்த்யாதி) பத்துதிக்கிலுமுண்டான ஸகலசேதநரையும் பிரிகதிர்ப்படாமே திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன், இவற்றின் பக்கலொன்றுமில்லாதவன்று ரக்ஷிக்குமவன். ப்ரளயாவஸ்த்தையில் ரக்ஷிக்கைக்கு ஸாதரமுமில்லை, அர்த்தித்வமுமில்லை

க திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, உ-பா, துணையும் வ்யாக்யானம்.

யிறே. ரக்ஷிக்கைக்குத்தானறிந்தவாபத்தும் ஸம்பந்தமுமிறே வேண்
டுவது; அப்போது விலக்குகைக்குப் பரிசுரமில்லையே. (பிரான்) உப
காரபரீலானவன். (தொண்டரோமாயுய்யல்லால்) அவனுக்கு நம்ம
தாயிருப்பதொன்று கொடுக்கவேண்டுமெனில்லை - அடியோமா யுஜ்ஜீ
விக்கு மதொழிய.

ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமானபின்பு அத்தகையிழக்கையாவது-விநா
ஸ்மிறே. அந்வயத்தாலே யன்றிக்கே வ்யகிரேகத்தாலு மிவ்வர்த்
தத்தைத் த்ருடகரிக்கிறார். (இல்லைகண்டிர்துணையே) ஆபத் தக்கு
வேறோபாஸ்ரயமுண்டாயிருக்க விவனைப்பற்றச்சொல்லுகிறதல்ல
விது, அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபம்பெறுதல்; இல்லையாகி வில்லையாமித்
தனை. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

துணையஞ்சார்வுமாகுவார் போல்சுற்றத்தவர்பிறரும்* அணைய
வந்தவாக்கமுண்டேலட்டைகள்போல் சுவைப்பர் * கணையொன்
ருலேயேழ்மரமுமெய்த வெங்கார்முகிலே * புணையென்றுயப்போகி
ல்லல்லில்லை கண்டிர்போருளே. (உ)

ப:—அந்தரம், அவிஸ்வஸநீயரான அநுபகாரகரை பந்துபுத்தி
பண்ணாதே, விஸ்வாஸஜநகனுமா யுபகரிக்குமவனை யாஸ்ரயித்தாலல்
லது ப்ரயோஜகமில்லையென்கிறார்.

(இ-ள்) ஸுகதுக்கங்களுக்கு, துணையும்-ஸஹாயபூதருமாய். ஆபத்
துவந்தால், சார்வும்- அபாஸ்ரயமும், ஆருவார்போல் - ஆவாரைப்போ
லே, சுற்றத்தவர்-பந்துக்களும், பிறரும்-மற்றுமுள்ளாரும், அணைய-தம்
சளுக்குக்கிட்ட, வந்த-வரும், ஆக்கம்-ப்ரோஜகம், உண்டேல்-உண்டா
கில், அட்டைகள்போல்-அட்டைகள்போலே, சுவைப்பர்-இவன்தனக்கு
உபகாரமென்று நினைக்கும்படி பசையறச்சுவைத்துவிடுவர்; அப்படி
யன்றியே, ஆபத்திலே அபாஸ்ரயமான தன்பக்கலிலே பந்தாதிசங்லை
பண்ணினவனுக்கு விஸ்வாஸம்பிறக்கும்படி, கணையொன்றுலே - ஓரம்
பாலே, ஏழ்மரமும் - ஏழுமராமரத்தையும், எய்த-எய்தவுபகாரகராய்
எம் - நம்மையும் விஸ்வவிப்பிக்கும், கார்முகிலே-காளமேகஸ்வபாவனா
னவனை, புணையென்று-அபாஸ்ரயமென்று நினைத்து உய்யப்போகில்

திருவாய்மொழி கூ-ப, க-தி, உ-பா, துணையும் வ்யாக்யானம். எ
லால்-உஜ்ஜீவித்துப்போமதொழிய, பொருள்-ப்ரயோஜகம், இல்லை -
இல்லை.

புணை-தெப்பமாய், அமிழ்த்தாதபடி நோக்கும் அபாய்யத்தைச்
சொல்லுகிறது. (உ)

ஆறு:—(துணையும்) பரப்ரயோஜகபரரைப்போலே வர்த்தியா
நின்று ஸ்வப்ரயோஜகபரராயிருக்கிறவர்களைவிட்டு, கேவலம் பரப்ர
யோஜகபரனான தஸரதாத்மஜ்ஞையே ரக்ஷகனாகப்பற்றப்பாருங்கோ
ள்; வேறொருவரைப்பற்றி பொருப்ரயோஜகமில்லையென்கிறார். (உ)

ஈடு; அவ;—உபகாரகரைப் போலேயிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜகங்
களைத் தலைக்கட்டினைக்கு மவீர்வஸநீயரானவர்களையொழிய, நிர்
ஹேதுகமாக விஸ்வாஸஜநகனப், ஆபத்ஸகனானவனைப் பற்றும
தன்றி ப்ரயோஜகமில்லையென்கிறார்.

(துணையித்யாதி) துணையாகையாவது - (க) “ வணகூடி-ஊவ
ஸ-ஊவஹிநா - வகம் து:கம்ஸுகஞ்சநெள ” என்று ஸுகது:கங்
களையொக்க வறுபவிக்கை. சர்வாகையாவது - போக்கடியற்றதசை
யில், தாங்களேபுகலாகை, பாண்டவர்களுடைய வநவாஸத்தில் தனி
மையிலே முகங்காட்டியும், த்ரௌபதியை மீட்டுக்கொண்டு போகிற
போது (உ) “ ஜமாதிதாஃ ஹாது-வ கஸி-ஸாஸாஸு-ஜகாமதாம்பார்க்
கவகர்மஸாலாம் ” என்று, அவர்கள் தங்கினபணித் கொட்டிலிலே
சென்று முகங்காட்டிக்கூடக்கிடந்து கதறியுத்துணையாயும், பகதத்
தன்விட்ட ஸக்தியை அர்ஜுனைத்தள்ளித் தன்மார்பிலேயேற்றுப்
புகலாயும் போந்தக்ருஷ்ணனைப்போலேயிருக்கை. (ஆதவார்ப்போல்)
தாங்க ளபந்துக்களானபடியே கடக்கிற்பதுஞ்செய்யாதே, “ ரக்ஷ
கர் ” என்று ப்ரமிக்கும்படி வர்த்திப்பர்கள். (சுற்றத்தவர்பிறரும்)
ஜ்ஞாதிகளும், மற்றுமுள்ளாரும்.

(அணையலித்யாதி) கைக்கெட்டின ஸம்பத்துண்டாகில்.
“இவன்பக்கவிலே ப்ரயோஜகம் தங்களுக்குண்டாம்” என்று தோற்
றியிருக்கிலென்னுதல்; ” தங்கன்பக்கவிலனுக்கொரு ப்ரயோஜகமு
ண்டு “ என்றுதோற்றியிருக்கிலென்னுதல். (அட்டைகள்போல்ச
வைப்பர்) ரக்தஸ்பர்ஸமற வாங்காநிற்கச்செய்தே, இவனுக்கு ஹி
தஞ்செய்தனவாயிறே யிவையிருப்பது, அப்படியே, உபகாரங்கொ

அ திருவாய்மொழி, கூப, கதி, நபா, பொருள் வ்யாக்யாநம்.

ண்டாராய்க்கொள்ளாதே, ஹிதஞ்செய்கிறார்களாய்க்கொண்டு உபஜ்விப்பார்கள். “ உன்பக்கலிலே தங்கிடக்கில் வாங்கிக்கொள்வர்கள்; அவற்றையென்மேலே யேறிட்டுவை ” என்று அவனுக்கு ஹிதஞ்செய்கிறார்களாயிற்று உபஜ்விப்பது.

(கணையித்யாதி) (க) “வாகெநஹெஷுணா-ஏகேநமஹேஷுணா” என்று கைக்கெட்டிற்றோரம்பாலே. மஹாராஜர், தனியருமாய், வெறுவியருமாய், தமையன்பகையுமாய், மதுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத தனிக்காட்டிலேயிருக்க, பெருமானையு மினையபெருமானையுந் தூரத்திலேகண்டு, “வாலிவரவிட்டவர்கள்” என்றஞ்சியோடித்திருவடியைவரவிட்டு, அறிவித்தபின்பு, “நாமும்முடைய கார்யஞ்செய்யவல்லோம்” என்று மழுவேந்திக்கொடுத்தும் அவர்காரியஞ்செய்தாரிறே. (ஏழ்மரமுமெய்த) ஒன்றிரண்டாலே மஹாராஜாத்சிங்கை தீர்க்கலாயிருக்க, ஏழுமராமாத்கையுடையக. (எங்கார்முதிலை) (எம்) என்று - ஆஸ்திரைச்சொல்லுதல்; ஆத்மநிபஹுவசநமாய், மஹாராஜர்க்குச்செய்தது தமக்குச்செய்ததாக கினைத்திருந்தபடியாலேயாதல். (கார்முதிலை) பரமோதாரானவனை.

அவன்படியிதவாகில் நாமவனுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்னில் (புணையித்யாதி) இடவேண்டுவதொரு பச்சையிலை, ஒருக்திமாத்ரமமையும், “என்கார்யமுனக்கேபரம்” என்றொருவார்த்தைபே அவனுக்கு நேவேண்டுவது, (இல்லைகண்டிர் பொருளே) புறம் பொருவரைப்பற்றினாலொரு ப்ரயோஜநமுமில்லை. புறம்பாஸ்ரயிக்கையிலே க்வேசிக்கச் சிலருண்டத்தனை; ப்ரயோஜநரூபமாவதொன்றில்லை. (ங)

முன்றும்பாட்டு.

பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில் போற்றியென்றேற்றெழுவர்* இருள்கொள்துன்பத்தின்மை காணிலென்னேயென்பாருமில்லை * மருள்கொள்செய்கை யசுரர்மங்கவடமதுரைப் பிறந்தாற்கு * அருள்கொள்ளாய்யலல் லாலில்லைகண்டிரரணே. (ங)

ப:-அநந்தரம், அநிஷ்டநிராஸகஞானக்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாகி லவ்லது வேறுமுதலில்லையென்கிறார்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, ஈ-பா, பொருள் வ்யாக்யாநம். கூ

(இ-ள்.) கை - கையிலே, பொருள் - அர்த்தம், உண்டாய் - உண்டாய், செல்ல - செல்ல, காணில் - சண்டார்களாகில், போற்றியென்று - மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, ஏற்று - அவன்கொடுத்தத்தைக் கையிலே யேற்றுக்கொண்டு, எழுவர் - யதாபிலஷிதம் போகாநித்பர்; இருள் கொள் - அஜ்ஞாததம்ப்ரசரமாய், துன்பத்து - துஃகோக்தரமான, இன்மை - தாரித்யம், காணில் - சண்டார்களாகில், என்னே-ஐயோ!, என்பாரும் - என்று க்ருபைபண்ணுவாரும், இல்லை-இல்லை, ஜகத்துக்கு மருள்கொள் - கெஞ்சுகலங்கும்படியான, செய்கை - ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய, அசுரர்-அஸுரர், மங்க-கலங்கும்படியாக வடமதுரை வடமதுரையிலே, பிறத்தாற்கு - அவதரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு, அருள் கொள்-க்ருபாபாத்ரமான, ஆளாய் - சேஷபூதராய்க்கொண்டு, உய்யிலல்லால் - உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, அறண் - வேறுபுகல், இல்லை - இல்லை. (கூ)

ஆறு:-(பொருள்கை) இப்படி ஸ்வப்ரபோஜநபராகையாலே ப்ரயோஜமுள்ளபோதுபற்றி, தாரித்யபத்திஸ் விடும் ஸ்வபாவானவர்களைவிட்டு, ஆபத்ஸகளை க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாய்யுய்யிலல்லால் வேறொரு ரகஸ்யயில்லை யென்கிறார். (கூ)

ஈடு; அவ;—அவனை யொழிந்தார், ப்ரபோஜந முள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை; ஆனபின்பு, நிருபாதிசுமாக வரபத்ஸகளை க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாய்கையொழிய வேறுரகஸ்யயில்லை யென்கிறார்.

(பொருள்கையுண்டாய்ச்செல்லக்காணில்) இவன்றான் சிலவற்றையளிப்பது முடிவது சேமிப்பதாய்ப் போராநிற்குமிடே. பொருளானது கையிலேயுண்டாய்ப் போரக்காணில் (போற்றியென்று) பாஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநரைப்போலே வார்த்தைசொல்லுவார். உனக்கின்னமும் கிழிச்சீரை பெருகவேணுமென்பார்கள் நம்ஸம்ருத்தியை தனக்குப்ரபோஜநமாயிருப்பாநொருவனுண்டாவதே." என்று குளிரப்பார்க்குமே, இவனினி நமக்குக் கண்ணறமாட்டானென்ற நித்தவாறே (ஏற்றெழுவர்) இடலாகாதோ போகவென்று ஏற்றுக் கொண் டெழுந்திருப்பார்கள்.

(இருளித்யாதி) அஜ்ஞாநாவஹமாய், துக்கஹேதுவாயிருக்கிற வேறுமையைக்காணில். (என்னேஎன்பாருமில்லை) ஐயோவென்பாருமில்லை.

கூ0 திருவார்த்தமொழி. கூ-ப, க-தி, ந-பா, பொருள் வ்யாக்யாரம்.

பின்னே திருநெழையாரையர், “ஒருவனுக்கிட் டொருவன்வெறு வியனாவது, அவனாலே ஸம்ருத்தனவன் இவனை” என்’ என்னுதல், இவன்கருஹத்திலேவந்தொருநாள்கால்குழிப்போதல்செய்ய, அவ்வளவாலே “இன்னுனின்னுனுக்கு பந்துவாகாதே!” என்றிவ்வளவு கொண்டு ஜீவிக்கலாயிருந்தால் அவ்வளவுஞ்செய்வாரில்லை” என்று பணிப்பார்.

(மருளித்யாதி) பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணாதவன்று மாஸரிதருடைய வாபத்தைப் போக்குகைக்காக அகர்மவாய்நான தான்வந்தவதரித்து உதவுவா நெருவனுண் டென்கிறதமேலே; சேதந்நெஞ்சிலே யிருள் குடிபுகுரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையு டைய வாஸுரவர்க்கம் முடியும்படி ஒருவரபேஷிபாதிருக்கத் தானே வந்தவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனுக்கு.

அவனுக்கு நாம்செய்யவேண்டுமெதென்னென்னில் (அருள்கொ ளித்யாதி)க்ருபாபாத்ரமான சேஷபூதராய்க்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கில் லது; அவன்பண்ணு மருளே விலக்காதொழியுமத்தனையே வேண்டு வது; தன்னருள்கொள்வாரை (க) “உதாரா-உதாரா” என்னுமவ னிறே அவன். இவன்பக்கவிதுக்குமேற்படக்கொள்ளலாவதில்லை; அவனுக்கு மிதுக்குமேல்செய்யவேண்டுமதில்லை பூர்ணனாகையாலே; ஸம்பந்தமோ ஸ்வாபாவிசமாயிருந்தது, இவன்புகுரநின்றவம்ஸமுண் டாகில், தன்பேறாக நினைத்திருக்குமவனா யிருந்தான்’ இனி விலக் காமையிறே வேண்டுவது, (இல்லைகண்டரரணே) ரக்ஷகமாவதிதொ ன்றுமே; அல்லாததெல்லா மரத்தத்தந்திடாடே தலைக்கட்டுமத்தனை.

சிறுப்ரஜை “குன்றிச்சூடு” என்று நெருப்பிலே கைவைக்கு மாபோலே யிருப்பதென்றிறே புறம்பிவன் ரக்ஷகமாக நினைத்திருக் குமிவை; (உ) “சூடிரொண யயோஹாதி யநவஹ்யநெஹுயா | தயாவெலிஸுகூராரா கொநஹெஹுத வநுநாசி-ஆதரேண யதாஸ்தெளதி தநவந்தந்தநேச்சயா | ததாசேத் விஸ்வகர்த்தாரம் கோநமுச்சீயதபந்தநாத்” ஸ்தோத்ரம் பண்ணிப் போந்த வாஸகை யாலே உச்சைஸ்ஸாக ஸ்துதியாநிற்கும்; இப்படி ஸ்துதிக்கிறது உதா ரனையோவென்னில்; [தநவந்தம்] ஓர்பற்றையையென்றபடி; அவன் பக்கல்நெகிழ்ச்சியில்லை. ஆகிலவனை ப்ரேரித்தாராரென்னில் [பநெ ஹுயா - தநேச்சயா] ஸர்வத்தையமுடையனும், இவனளவன்றிக்கே

திருவாய்மொழி, கூ.ப; க-தி, ச-பா, அரணம் வ்யாக்யாரம். கக

யிருக்கிற வவன்பக்கவிலே யிவ்வாறு கூல்யத்தைப் பண்ணப்பெறில், பிறர்கீழேயிருந்து ஸ்துதிக்கவேண்டும்படியிவனை வையான். (ங)

நான்காம்பாட்டு.

அரணமாவற்றகாலேக் கேன்றென்றமைக்கப்பட்டார் * இரணங்கொண்டதேப் பராவரின்றி யிட்டாலுமஃதே* வருணித்தென் னேவடமதுரைப் பிறந்தவன்வண்புகழே* சரணென்றுய்யப் போகி லல்லாலில்லை கண்டிர்சதிரே. (ச)

ப:—அந்தரம், ஆபத்துக்குகவுவர்க வைத்தவர்களுட அவ்வவஸ்த்தையிலுதவார்கள்; அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக வவதரித்து உபக் ரிக்கு மவன்குணங்களேரக்ஷகமாமதொழிய, வேறுகோளில்லை யென்கி ருர்.

(இ-ள்.) அற்றகாலேக்கு-கைம்முதலற்றகாலத்துக்கு, அரணமாவர்- புகலிடமாவர், என் றென்று-என்று பலகாலுமநுஸந்தித்து, அமைக்கப் பட்டார் - அர்த்தாதிகளாலே வசிகரிக்கப்பட்டார், இரணம் - கடவது, கொண்ட- கொண்டாரோபாதி, தேப்பராவர் - துச்சராய்ப் போவர்கள், இன்றியிட்டாலும் - நாமாக்காதொழியிலும், அஃதே - அஹருடையவுத வாமையேவித்தம், வருணித்து-க்ருதகந்நரகாரம்சொல்லி, என்னே - என்னப்ரயோஜமுண்டு, வடமதுரை- வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறந்தவனுடைய, வண்- நிர்ஹேதுகோபகாரகமான, புகழே-சீலஸௌ லப்பயாதி குணங்களையே, சரண் -ரக்ஷகம், என்று-என்றுநினைத்து, உய்ய பிழைத்து. பேரகிலல்லால் - போமதொழிய, வேறு, சதிர் - சதிர்பாடு, இல்லை -இல்லை.

சதிராவது -அராயர்ஸேந பலம்பெறலாம் ப்ரவ்ருத்தி, இன்றியிட டாலும் - அவர்கள் நசித்தாலு மென்றுமாம், தேப்பர்- தப்ரராய், துச்ச ரென்றபடி. (ச)

ஆறு:— (அரணமாவர்) த்ரவ்யதானாதிகளாலே யாபத்துக்கு பந்துக்களை ஸம்பாதித்துவைத்தால், அவர்களுமாபத்துவந்தால் க்ரு தகந்நர யநுபக்ருதரைப்போலேயுதவார்; ஆதலால், அவர்களைவிட்டு உபகாராபேக்ஷனன்றிபேவடமதுரையிலேநைதுபிறந்து ஆபந்நரை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனுவைனுடையகல்யாணகுணங்களை ஸரணமாகப் பற்றுக்கோள், அதுவேசதிரென்கிருர்.

கஉ திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, ச-பா, அரணமாவர்வ்யாக்யாரம்.

ஈடு; அவ:—சிலரை ஆபத்தன்கரென்று அர்த்தாதிகளாலேநெடு நாளாஸ்ரயித்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்ற உபேக்ஷிப்பார்கள்; நிர்ஹேதுகமாக வந்தவதரித்து ஆபத்ஸகனானவனே யாஸ்ரயணிய னென்னென்

(அற்றகாலேக்கு-அரணமாவர்-என்றமைக்கப்பட்டார்) கைம்மு தலற்றகாலேக்கு ரக்ஷகனாவாநொருவன் வேணுமென்று பலகாலு மறுஸந்தித்து, தனக்கு இயற்றிபுள்ளகாலத்திலேபச்சையிட்டாஸ்ர யித்து, தனக்காபாஸ்ரயமாகச் சமைத்துவைத்தவர்கள்.

இப்படி அர்த்தாதிகளாலே வசிகரிக்கப்பட்டவர்கள் ஆபத்துக் குதவும்படி யென்னென்னில் (இரணங்கொண்டதேப்பராவர்) இவ னிட்டபச்சையை யிவனென்று செய்தானாகினைத்திருக்கையன்றிக் கே, தங்களுக்குப் பாரப்தமானத்தை வாங்கினாராய், இவனுக்கியற்றி யின்றிக்கே பச்சையிட்டாதானைக்கும் “நமக்கிட்டிலன்” என்றுவெ றுத்து, இப்படி கொடுத்தது வாங்கினாரோபாதி புல்லியராம்படியை யுடையராவர். தேப்பர்-தப்பர். சப்ரரென்றபடி. (இன்றியிட்டாலு மஃதே) பச்சையிட்டாஸ்ரயியாவிடிலு மாபத்துவந்தால் கைவிவா ரைக்கிடைக்கும், ஆபத்துவந்தால் கைவிவார்க்குப் பச்சையட் டாஸ்ரயிக்க வேண்டாவே; அன்றிக்கே, இப்படியே இப்பச்சையிட் டவன் “நமக்கு ரக்ஷகன்” என்றாஸ்ரயியாநிற்கச்செய்தே, நடுவே அவன்முடிவது, அப்போதும் கீழ்ச்சொன்னதுவேபலிதமாமித்தனை

(வருணித்தென்னே) உபகரித்தார் திறத்திலே யபகாரம் பன் னுவார்படியைய யறுஸந்தித்துவெறுத்து “வருணித்தென்னே” என் கிறார். இனையபெருமான், கைகேயியுடைய படியனை யறுஸந்தித்து, (க) “சூகூகாரீஸுஷாஸுனீ க்ருயநாபூஜகூரிநீ-ஆத்மகா மாஸதாசண்ட க்ரோதநாப்ராஜ்ஞமாநிரீ” என்றாப்போலே சிலவற் றைச் சொல்ல; வாராய்பின்ளாய், நீதானிவையெல்லாஞ் சொல்லு கிறது நடுவிலாய்ச்சியையே, (உ) “நடுகொண்டையுரீதாததவஹி- உவ்ராகுயஹந - நதேப்பாமத்யமாதாத கர்ஹிதவ்யாகதஞ்சக” ஒருபடியாலும் நீயவனை யிவ்வார்த்தை சொல்லக்கடவையல்ல [தா மேவ] வேணுமாகில் கைகண்டமருந்தைச் செய்யப்பாராய். [உக்ஷா கூ-நாயஸு] - இக்தவாகு நாதஸ்யபரதஸ்ய] ஐயரோபொகட்டு

(க) ரா-அயோ-எக-க௦

(உ) ரா-ஆர-கசு-௩௭.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, டு-பா, சதிரமென்று வ்யாக்யானம். கந.

முடிந்துபோனார்; நாம் பொருட்டிப் போந்தராஜ்யத்தை யிக்குடியில் மாயாத குலையா தபடியாக நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தபின்னை-பரத னன்றோ விக்குடிக்குதான். [ஊர்தஸு)க்யாஃகாரா - பரதஸ்ய கதாழ்குரு] நாரீர்வரும்படியானவார்த்தை சொல்லப்பாராய்.

ஆக, உபகரித்தார் விஷயத்திலே அபகாரமாக நீனைத்திருப் பார்ப்பு யதுஸந்தித்து, இவ்வயர்த்தகதையைக்கிடந்து வர்ணிக்கிற வித்தால் ப்ரயோஜமென், பச்சையிட்டனாயாதவன்று மடுபுஷித காலத்திலே வந்துதவ்வா நெருவனுண்டு, அவனையாப்ரயித்துப் பிழைத்துப்போகப்பாருங்கோள் (வடமதுரையித்யாதி) ஒருவரபே ஷிபாத்தேயிருக்கச்செய்தே. இவற்றினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகத்தா னேவந்து ஸ்ரீமதுரையிலேபவதரித்தவனுடைய கிர்ஹேதுகோபகா ரகமான ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணங்களை நமக்கு ரக்ஷகமென்று உஜ்ஜீவித்துப் போகையொழிப. (இல்லைகண்டிர்சதி ரே) நெற்றிபெருத்து, பலமொன்று மின்றிகேயிருக்குமென்னு மது - இனிப்பிறே. நெற்றியல்பமாய், பலம்கனக்கப்பெறுமதிதே - சதிராவது. * நமோவென்னவிதே நெற்றி; * சமன்கொள் விடிதே பலம். (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

சதிரமென்று தம்மைத்தர்மே சம்மதித்தின்மொழியார் * மதுர போகந் துற்றவரே வைகிமற்றென்றறுவர் * அதிற்கோள் செய்கை யசுரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு * எதிர்கோளாளா யுய்யில்ல லாலில்லைகண்டிரின்பமே. (ரு)

ப:—அநந்தரம் தங்களுக்கு போக்யதயா ஸ்வீக்ருதகளான ஸ்த் ரீகளுமுதவாதபடிக்கேசிப்பர்;க்லேஸுவீர்த்தகளுன க்ருஷ்ணனை அபி கமகம்பண்ணி யாப்ரயிக்குமதொழிய வேறுஸாகமில்லையென்கிறார்.

(இ-ள்) சதிரம் - அபிமதவிஷயத்தைவசிக்கவல்ல சதிரையுடை யோம், என்று - என்று, தம்மை-தங்களை, தாமே - தாங்களே, சம்மதி த்து - ஸம்வதித்துக்கொண்டு, இன் - ப்ரமுகஸரஸமான, மொழியார் - வார்த்தையையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய, மதுரம்-இனிதான, போ கம் போகத்தை, துற்றவரே-பூர்ணமாகவருபவித்தவர்களே, வைகி - கா

கச திருவாய்மொழி, கூ-ப,க-தி,நு-பர்,சதிரமென்று வ்யாக்யானம்.

லாந்தரத்திலே. அவர்கள், மற்றொன்று-அவமானாதிகார்யமான விபரீத பலத்தை, உறுவர் - பெறுவர், லோகத்துக்கு, அதிர்கொள் - மிகவுமதி ர்த்தியை விளைப்பிக்கையே, செய்கை - ஸ்வபாவமாகவுடைய, அசுரர் - அஸுரர்கள், மங்க - நசிக்கும்படி, வடமதுரை-வடமதுரையிலே, பிறந் தாற்கு - அவதீர்ணனான க்ருஷ்ணனுக்கு, எதிர்கொள் - அபிகமநகர்த் தாக்களான, ஆளாய் - சேஷபூதராய்க்கொண்டு, உய்யில்லால்-உஜ்ஜீ விக்கில்லது, வேறு, இன்பம் - நிரதிசயஸுகம், இல்லை - இல்லை.

ஆறு:-(சதிரமென்று) சதிராகவாழா நின்றோமென்று தங்க னைத்தாங்களேயிசைந்து, இனியபேச்சுக் களையுடைய ஸ்திரீகளு டைய மதுரமான போகங்களை புஜித்தவர்களே, புஜிக்கைக்கிடான யோக்யதைகுன்றினவாறே அவர்களாலே மிகவும்பரிபுஷிக்கப்படுவர்; லோகமெல்லாமதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய வஸுரர் மங் கும்படியாக வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு ஸ்வாகதாதிகளைப்பண்ணி யெதிர்கொள்ளும்படியாரா யுப்பில்லால் வேறு ஸுகமில்லையென் கிறார். (ந)

ஈடு: அவ:—தங்களைப் பெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்திரீக் கைகளான ஸ்திரீகளாலே யாபத்துவந்தாவிசுழப்படுவர்; ஆனபின்பு ஏகப்ரகாரமாக ஸ்திரீத்தனுவனை யார்வயிக்குமதொழிய வேறுஸுக முமில்லை யென்கிறார்.

(சதிரமென்று) சதிராகவாழாநின்றோமென்று. “நாம்சதிரர், நாம்சதிரர்” என்றாயிற்று இருந்ததேகுடியாகத் தந்தாமைகினைத் திருப்பது. (தம்மைத்தாமேசம்மதித்து) தங்களைத்தாங்களேசம்ம தித்து. தாங்களேயிசைந்து. அல்பமியற்றியையுடையன யிருக்கு மவன், “அங்கேநம்மை ‘சதிரன்’ என்று நினைப்பிட்டுக்கொடுவர, நாமதிலே மேலெழுத்திட்டுத்தா” என்னுப்; இவ்வஸதஸ்யப்ரவ் ருத்திக்கு வேறுஸுதஃரிப்பாரைக் கிடையாதே; தானையிதேயுள் ளது. (இன்மொழியார்) இனிய பேச்சையுடையரா யிருந்துள்ளவர் களுடைய. அசுவாய் மயிரக்கத்தியாயிருக்கச் செய்தேயும், ப்ரணய ஸாஸமானபேச்சாலே வஸீகரிக்கவல்லவர்கள்.

(மதுரபோகத்துற்றவரே) மதுரமானபோகத்தை, அவர்களுட னை நெருங்க்புஜித்தவர்களே. (வைகிமற்றொன்றுறுவர்) போகத் துக்குப்பாங்கான யௌவனமும், அதுக்குக்கைம்முதலான த்ரவ்ய

யாதே, தொல்லையார்கள் - பழையகாலத்தி லுள்ளார், எத்தனைவர் - எத்தனைபேர், தோன்றிக்கழிந்தொழிந்தார் - ஜன்மமரணங்களே யாத்
ரையாய்ப்போனார், ஆனபின்பு; மல்லை-சிரதிரபுரஸம்பத்ஸம்ருத்தமாய்,
மூது-வாமநாவதாரந்தொடங்கி தத்ஸம்பந்தம் மாறாமல் பழையதான,
ஊர்-ஊராயிராநீங்கிற், வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் -
பிறந்தவனுடைய, வண்-ஆஹ்லாதஜநகமான, புகழ்-குணங்களை, சொல்
வி-கீர்த்தித்து, உய்யப்போகிலல்லால் - உஜ்ஜீவித்துப்போமதொழிய,
மற்று-வேறு, சுருக்கு-ஸங்க்ரஹேண சொல்லலாவது, ஒன்று ஒன்றும்,
இல்லை - இல்லை. (சு)

ஆறு:--(இல்லைகண்டிர்) “எம்பெருமானல்லது வேறுபுருஷார்த்தமில்லை” என்று மிவ்வுண்மையை யுணராதே யெத்தனைவர் இங்கனேழுமிடந்துபோனர்; நீங்களு மிங்கனே நசியாதே, ஆயிரிதர்க்காத்தமதாரம் பண்ணுகைக்காகவந்து பிறந்தருளினவனுடைய வெளதார்யத்தை யே சொல்லியுப்புந் தோள்; வேறுய்ய விராகில்லை, இது ஸங்கச்சேஷ பீணை சொன்னேமென்கிறார். (சு)

ஈடு; அவ்—நிரகிஸயபுருஷார் தத்ததை யுணராதே முன்புள் ளாரநேகர் முடிந்துபோனார்கள்; அப்படியே நீங்களும் நசியாதே, ஆஸ்ரிதர்க்காக வவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனையே யாஸ்ரயிக்குமத்தனை யல்லது, அத்மாவுக்கு விரிதமில்லையென்கிறார்.

(இல்லைகண்மரீன்பம்) (க)“வவ-ஓ-ஓ-ஓ-வலியம்ஜமக-ஸர்வம்
து:கமயமஜகத்” எனகிற ஸம்ஸாரத்தில், கெடுவிகாள், ஸுகலேஸ
முமில்லைகிழகோள். (அந்தோ!) போக்தாக்களான வங்களுக்கு நரனு
பதேசிக்கவேண்டிவதே! ப்ரத்யகஷம மகிஞ்சித் காமாயிருக்க, உப
தேசிக்கிறாரிதே. (உள்ளதுநினையாதே) உண்டான புருஷார்த்தத்
தை நினையாதே. “ஸுகருபமுமாய் நித்யமுமாயிருப்பது பகவத்
விஷயம்” என்றதஸந்தியாதே, உண்டான வில்லாமைபை நினை
யாதேயென்று கீழேகூட்டவுமாம்.

(தொல்லையித்யாதி) பழையராயிருப்பா ரெத்தனைபோர், உத்
பத்தியானது விநாயகத்தோடேகூட்ட, நடுவுள்ளநாள் புருஷார்த்தத்
துக்குடலன்றிக்கேகழிந்துபோனார். சிலபூனைகளுண்டாய், தோன்
றின் விடந்தன்னிலே நின்று தீய்ந்துபோவன; ஆப்படியே.

(மல்லையித் பாதி) ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய், அவனுக்கென்று
மொக்கக் கலவிருக்கையாய்ப்போருகிற வித்தாஸ்ரமமாய், ஸ்ரீவாமச

கஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, எ-பா, மற்றொன்றுவ்யாயானம்.

னெழுந்தருளியிருந்தும், ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்தும், க்ருஷ்ணன் வந்தவதரித்தும், இப்படி பகவத் ஸம்பந்தம் மாறாதே போருகிறதேஸமாயிற்று. (புதூர்) பழையதாய் வருகிறவார்; அங்கே வந்தவதரித்தவனுடைய வுதாரமான புகழையே வாயாலே சொல்லியுஜ்ஜீவித்துப் போமெதாழிய. (மற்றொன்றில்லைசுருக்கே) புறம் பேசின்று பரக்கக்காடு கைக்கலாவதுண்டித்தனைபோக்கி, சுருங்க வொருபாசுரத்தாலே சொல்லலாவதில்லை. (க)

ஏழாம்பாட்டு.

மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தேவ்வயிர்க்கும்* சிற்றவேண்டாசிந்திப்பே யமையங்கண்டிர்களந்தோ* குற்ற மன்றங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான் * குற்றமில் சீர்கற்றுவைகல்வாழ்தல் கண்டிர்குணமே. (எ)

ப:-அந்தரம், சிந்தாமாத்ரஸுலபஞ்ஞன க்ருஷ்ணகுணது ஸந்தா நம்பண்ணி, காலதக்தவமுள்ளதனையும் வாழ்கை ப்ராப்தமென்கிறார்.

(இ - ன்.) மற்று - வேறு, ஒன்று - வக்தவ்யமாயிருப்பதொன்று, இல்லை இல்லை, சுருங்க - ஸங்க்ரஹேண, சொன்னோம் - உங்களுக்குச் சொன்னோம், மா - பெரிய நிலத்து-பூமியிலே, எவ்வயிர்க்கும்-எல்லா வாத்தாக்களுக்கும், சிற்றவேண்டா -பரக்கவாயாஸப்படவேண்டா, சிந்திப்பே-சிந்தாமாத்ரமே, அமையும்-அமையும், கண்டிர்கள் (க) “சூயா ஸஸூரணெகொஸூ-ஆயாஸஸ்ஸமரணேகோஸ்ய” என்று ப்ரவித்தமன்றோ; அந்தோ! - ஐயோ!, ஸுகரமார்க்கம் பலவ்யாப்தமல்லவாகிலும், குற்றம்-அகர்த்தகரம், அன்று-அல்லவே, இப்படி ஸமர்த்தவ்யமே தென்னில்; எங்கள் - ஆஸ்ரிதபவ்யஞய் பெற்றம் - அஜ்ஞமானபசுக்களுக்கு. தாயன்-ரக்ஷமாய்க்கொண்டு, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதீர்ணஞனவனுடைய, குற்றமில் - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஆஸ்ரித ஸமரக்ஷணை ப்ரயோஜகமான, சீர்-குணங்களை, கற்று - உபதேஸமுகத்தாலே யிப்படி வ்யுக்திபண்ணி, வைகல் - (உ “ஸவ-பாகுகாராகு ஸஸிஸூரெத-ஸர்வாங்காமாஸஸ்துதே” என்கிற படியே யாவதாம்பாவி குணபவம்பண்ணி, வாழ்தல்கண்டிர் - வாழ்கைகிழகோள். உங்களுக்கு குணம் - ஸ்வபாவமாகையும், ப்ராப்தமும்.

(க) வி பு-க-கள எஅ-

(உ) தை-ஆந் உ-கரு-

திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, எ-பா, மற்றொன்று வ்யாக்யானம். ௧௯

ஆறு:—(மற்றொன்றில்லை) இச்சுருக்கை மிகப்பரவாமே வ்யக்த மாக்குகிறார். வேறுவக்தவ்யமில்லாதபடி ஸங்ஷேஷபேணத்மோஜ ஜீவநோபாயத்தை யெல்லார்க்கும்சொன்னோம். இதுக்கதிகாரிரியம மும், காலசியமமும், கேஸாரியமமுமில்லை “ இவ்வுபாயந்தான் துஷ் கரம் ” என்று குறைவுபடவும்வேண்டா, ஸம்ருகிமாத்ரமேயமையு மும். இது நிஷ்பலமாகிலோவென்னில்; இது செய்தால் முன்னமநர் த்தமில்லையிறே. ஆலால், ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரையிலே பிறந்தா னான பசுமேய்க்கு மாயனுடைய ஹேயப்ரத்யயீகமான் கல்யாணகு ணங்களை யதுஸந்தியுகோள், இதுதானே அமைபுமென்னும்படி போக்யமாய், புக்தமுமாயிருக்குமென்கிறார். (எ)

ஈடு; அவ:—பகவத்ஸமாப்ராயணத்தினுடையவெளிமையைபு மினிமையைபு மருளிச்செய்கிறார்.

(மற்றொன்றில்லை) இத்தோடொக்க வேறெண்ணலாவதில்லை யென்னுதல், இப்போதித்தைச்சொல்லி வேறொருபோது வேறென் றைச்சொல்லுகிறவென்றிருக்கவேண்டா வென்னுதல். (சுருங்கச் சொன்னோம்) இதுதன்னிப்பரப்பாச்சொன்னோம். ப்ரதிபத்திக் கவிஷயமாம்படிசொல்லுகையன்றிக்கே, ஸுக்ரஹமாகச்சொன்னோம்; (மானிலத்து) இதுக்கதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வர்த்தத்தாக் கண்ணியார் பரமபதத்திலுள்ளாராகிலும், உபதேசத்துக் கதிகாரி கள் ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரென்கை. (எவ்வுயிர்க்கும்) இது அதிக் ருதாதிகாரமன்று; ஸர்வாதிகாரம்.

(சிற்றவேண்டா) ஆயாஸிக்கவேண்டா. சிற்றுதல்- சிதறுத லாய், பாக்கவேண்டாவென்கை. ஒருவ்யாபாரம்வேண்டாவென்ற படி. (சிந்திப்பேயமையுங்கண்டார்கள்) உக்கிரரேபக்ஷமான சிந்தாமா த்ரமேயமையுங்கிடிகோள். (அந்தோ) “நற்சாக்குக்கிட்டினதனையும் கைவிடுகைக்குடலாவதே!” என்று - அந்தோ! என்கிறார்.

(குற்றமன்று) கீழ்ச்சொன்னநன்மைகளொன்றுமில்லை யேயா கிலும், இதுசொன்னாலும்கள்தலையில் முந்தறமுன்னமிடிவிழாது. (க) - பொவஸாடிஸுஉறுதாடி - பூாதெடிவெதிசுடுவெதி யோவஸாதஸ்ஸஉச்யதாம்ப்ரா தர்த்தேவேதிக்குஷ்ணேதி] இவ்வுபா யத்துக்குப் பலமில்லையானாலும், இதுதானே ப்ரயோஜகம்போரு

உ0 திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, அ-பா, வாழ்தல் வ்யாக்யானம்.

பிறப்பதற்கு முன்னே பெற்றத்தாயன்போலேகாணும். வந்தவதரிப் பதாக ஸங்கல்பித்ததில் புரையற்றிருந்தபடி. ஆஸ்ரிதர்க்காக வட மதுரைப்பிறந்தானுன் பசுமேய்க்குமாயனென்னுதல். பெற்றத்தா யன் - பசுமேய்க்குமிடையன்.

(குற்றமில்சீர்கற்று) ஹேயப்ரத்யரீகமான கல்யாணகுணங்களை யப்பயஸித்தென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷ்டிதங்களிலும் புரையற்றி ருக்குமென்னுதல் (க) “சுஹவொவாஸாநூவொஜாதஃ-அஹம்வேக் பார்தவோஜாதஃ” (வைகல்வாழ்த்தல்கண்டார்துணமே) கற்பதொரும காலாய், பின்பு வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்குமாயிற்று; இதொன்றுமே குணம்; இத்தொழிந்ததையவ்வரப்தம்.

(எ)

எட்டாம்பாட்டு.

வாழ்தல்கண்டார் துணமித்தோ மாயவனடிபரவி * போழ்து போகவுள்ளகிற்கும் புன்மையிலாதவர்க்கு * வாழ்துணையா வடம துரைப் பிறந்தவன் வண்புகழே * வீழ்துணையாப் போயிதனில்யாது மில்லைமிக்கதே.

(அ)

ப:—அந்தரம், அந்ந்யப்ரயோஜநரான வதிகாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவா ஹேதுவான க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களை யபிநிவேசித் ததுபவிக்கு மதொழிய, இதிவ்விஞ்சினதொருவாசியில்லையென்கிறார்.

(இ-ள்.) வாழ்தல் - வாழுகிற, இது - இதுவன்றோ, குணம் - எல் லார்க்கும் குணமாவது, கண்டார்-இதுலோகப்பரவித்தமன்றோ, அந்தோ- ஐயோ! வாழும்பரகாரமாகிறதில்லையே, எதென்னில்; மாயவன் - ஆஸ்ரீயகுணசேஷ்டிதனுன் ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அடி - திருவடிகளை, பரவி - பரீ திப்பாகர்ஷத்தாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, போழ்துபோக - காலக்ஷேபம்பண்ணவேணுமென்று, உள்ளகிற்கும் - நினைக்கவல்லவர்க ளாய் புன்மை-ப்ரயோஜநந்தரஸம்பந்தமாகிறபுல்லிமை, இலாதவர்க்கு- இல்லாதவர்களுக்கு *வாழ் ஸ்வரூபாநுபமானவாழ்ச்சிக்கு, துணையா- உபாயபூதனாகக்காக, வடமதுரை - வடமதுரையிலே. பிறந்தவன் - வந்துபிறந்த க்ருஷ்ணனுடைய, வண்-ஆஸ்ரிதாநுபாவ்யமான, புகழே- குணங்களையே, வீழ் - அபிநிவேஸவிஷயமான, துணையா-போகஸஹா

(க) வி-பு ௫. கங்-கங்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, அ-பா, வாழ்தல் வ்யர்க்யானம், உக
யமாய்க்கொண்டு, போம் - நடக்கிற, இதினில் - இதில், மிக்கது - விஞ்
சினது யாதும் - ஏதேனுமொருவாழ்வும், இல்லை - இல்லை.

வீழ்துணை - விழுமிய துணையென்றுமாம். (அ)

ஆறு:— (வாழ்தல்) தன்னுடைய கல்யாணகுணநுஸந்தாநை
காத்மதாரணரான சீரியர்க்கு வாழ்துணையாக வடமதுரையிலேவந்
துபிறந்தருளின ஸர்வேஸ்வரனுடைய கல்யாணகுணநு ஸந்தாநத்
துக்குமேற்பட்ட புருஷார்த்தோபாயநிலையென்கிறார். (அ)

ஈடு; அவ:— அவதாரத்துக்கு நிதாநத்தைச்சொல்லி, அவனை
பேரகூடகாகப் பற்றுமிதொழிய, வேறுவிசக்ஷணமாயிருப்பதோ
மபாப்யாயமில்லை யென்கிறார்.

(வாழ்தல்கண்டார்துணயிது) அவன்குணங்களை யதுஸந்தித்து
வாழ்மிதுவே கிழிகொள்யுத்தம். (அந்தோ) கரும்புதின்னக் கூலிகொ
டுப்பாரைப்போலே, இவர்களை யபேக்ஷிக்கவேண்டுமேதே யெனக்கு.
வாழ்ச்சியுங்களதாயிருக்க, இரந்துதிரிவேன் நானாவதே!. (மாயவ
னிய்யாதி) ஸௌந்தர்யசீலாதிகளா லாப்சர்யபூதனு யிருந்துள்ள
வஸ்துவினுடைய குணஜிதராய், ப்ரீதியாலே அவன் திருவடிகளை
யக்ரமமாகவேத்தி, அத்தாலேகாலசேஷப்பண்ணுவதாக வத்யஸிக்
கவல்லரான நன்மைபையுடையவர்கள்-சீரியவர்கள், அநய்யாரயே
ஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு. (க) * தெரித்தெழுதிவாசித்தும்
கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போதுபோக்குமவர்கள்.
“இத்தமாயவனடிபரவுகை - சூதுசதூரங்கத்தோபாதி காலசேஷப
மாக்குகிற புன்மையல்லாதவர்கள் ” என்று பட்டார்.

(வாழ்துணையிய்யாதி) புன்மையுடையவர்களு மகப்படக்கழித்து
அதுவேபோது ராக்காக நின்றபின்பு, முதலிலே அதுகுடிபுருராத
வனுக்கு ஆஸ்ரிதஸம்ர் லேஷமொழிய வேறுப்யோஜ்யமில்லையிறே.
அவர்கள் தன் குணங்களையதுபவித்து வாழ்கைக்குத்துணையாக வட
மதுரையிலேவந் தவதரித்தவனுடைய; அவகாரப்போஜகம் (உ)
“வரி,த்ராணாயஸாய-ஞநாடி - பரித்ராணாயஸாதூநாம் ” என்
றிறேயிருப்பது. (வண்புகழிய்யாதி) அவனுடைய கல்யாணகுணங்
களைபே யாசைப்படுத்துணையாகப் பற்றுமிதுபோக்கி (வீழ்துணை)
ஆசைப்படுத்துணை (ங) “தாம்வீழ்வார் தம்வீழ்ப்பெற்றவர்” என்னக்

உஉ திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, கூ-பா, யாதுமில்லை வ்யாந்யாநம்.

கடவதிதே ஆராயுத்தரை. (இதனில்) இகிற்காட்டில். (யாதுமில்லைமிக்கதே) இதனில் மேலாயிருப்ப தொன்றுண்டாய், “இகில் நன்று” என்னவேணுமே; இதுக்கு மேலாயிருப்பதொன்றுமில்லை.

ஒன்பதாம்பாட்டு.

யாதுமில்லைமிக்கதனி லென்றென்றதுகருதி * காதுசெய்வான் கூடையெய்துகடைய முறைவாழ்க்கையும்போம்* மாதுகிலின்கொடிக்கொள்மாடவடமதுரைப்பிறந்த* தாதுசேர்தோள்கண்ணெல்லா லில்லைகண்டிர்சரணே. (கூ)

ப:—அந்தரம் லே வறென்றை ப்ரயோஜனமாக நினைத்தால் முன், புள்ள போகத்தையு மிழக்குமித்தனை, நிரதிராயபோக்யனான க்ருஷ்ண னையொழிய ப்ராப்யமில்லை யென்கிறார்.

(இ-ள்.) அதனில் - அதிற்காட்டில். மிக்கு - மிஞ்சின ப்ரயோஜனம் - யாதும் - ஏதேனுமொன்றும், இல்லை - இல்லை, என்றென்று - என்று பலகாலும், அது - அந்தவைபர்வய கைவல்யரூபமான ப்ரயோஜனாந்த ரத்தை, கருதி - அதுஸந்தித்து, காது-காது, செய்வான்-செய்யப்புகு கூடையெய்து-ஆராயமுங் குலைந்து கூடையாய்விமொபோலே, கடை முறைவாழ்க்கையும் - முன்புபோகிறதேறைய ப்ரயோஜனமும், போம் - னிதித்துப்போமித்தனை, ஆனபின்பு, மா - பெரிய, துகிலின் - துகில்க ளாலுண்டான, கொடி - கொடிகளை, கொள் - உடைய, மாடம்-மாடங் களை யுடைத்தாயிருக்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்த-அவ தரித்தவனாய், தாதுசேர் - துளஸீவைவஜயந்த்யாதி மாலாலங்க்ருகமான தோள் - தோள்களையுடைய, கண்ணன்-க்ருஷ்ணனை, அல்லால்-ஒழிய, சரண் - ப்ராப்யதயா புகலிடமாவது, இல்லை - ஒன்றுமில்லை, கண்டிர் இது நிரூபகர்க்குக் கண்டுகொள்ளலாம்-

தாது - புஷ்பகேஸரம்.

(கூ)

ஆறு:— (யாதுமில்லை) எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட புருஷார் த்தமன்றோ ஸாம்ஸாரிக துக்கநிவ்ருத்திரூப கைவல்யமென்று அத் தைப் புருஷார்த்தமென்று பற்றில், காதுபெ நக்கவென்றுபுகு, பண்டுள்ள தையுங்கெடுத்துக் கூடையாக்கிப்போலே, பண்டுள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸுகத்தையு மிழக்குமித்தனை; ஆதலால், ஸ்ரீமதுரை யிலே திருவவதாரம்பண்ணுகையாலே புதுக்கணித்த வழகையுடையன கண்ணனை பரமப்ராப்யமென்கிறார். (கூ)

திருவாய்மொழி, கூ-ப; க-தி, கூ-பா, யாதுமில்லை வ்யாக்யானம். உ.ந.

ஈடு-அவ:— இவனை யொழிய வேறே யொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள், பண்டு நின்றதிலேயுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போவார்கள்; ஆனபின்பு, இவனல்லது சரணமில்லையென்கிறார். அன்றிக்கே, கைவல்யபுருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

(யாதுமீத்யாதி) பகவத்வ்யகிரித்தமா யிருப்பதொன்றைப்பற்றி “இதொழிய வேறுரக்ஷகமாயிருப்ப தொன்றுமில்லை” என்று சொல்லி, அத்தை ரக்ஷகமாககினைத்து (க) “ஸரீரோ஽பிநிஷிதே கபூசி-ஸமாத்தோத்ருர்யதேகஸ்மித்” என்கிறபிரதிபத்தியை யதி லேபண்ணி. (காதுசெய்வான்கூதைசெய்து) காதுபெருக்கப்புகு, பண்டுள்ள யோக்யதையையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கினப்போலே. (கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்) தண்ணிதான முறைமையாலே வாழக்கடவவாழ்வுண்டு - ஸம்ஸாரத்திலே பசுவின் குட்டியுமாய் அளாய்குளாயாய்ப் போருமது, அதுவுங்கூடக் கெடுமித்தனை; ஆபத் திலதுரக்ஷகமாகமாட்டாது; அதின்பக்களிலே நயஸ்தபரனாயிருக்கையாலே, தான்செய்துகொள்ளுமத்தனையுமிழக்கும்.

(மாதுகிலீத்யாதி) கம்ஸன் வாழ்கிறான், அலங்காரமாகக் கட்டின கொடியை க்ருஷ்ணனுடைய வவதாரத்துக்கென்றே நினைத்திருக்கிறாயிற்றிவர். ஸரிஸூபாலன், பாணிக்ரஹணத்துக் குடலாகச் செய்த கடங்குகளடையத் தனக்குடலாக நினைத்துக்கைப்பிடித்தா னிறே (நாதித்யாதி) வைஜயந்திதொடக்கமான மாலைகளாலே பலங் க்ருகமான க்ருத்தோள்களையுடையவன். வேறொருபாயோஜகந்தான் வேண்டா. (அல்லாலில்லை கண்டீர்சரணே) அவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகமாகவல்ல தொருவஸ்துவில்லை கிடிகோள்.

கைவல்யபரமானபோது, (யாதுமீத்யாதி) “இவ்வாத்மாதுபவ ஸுகத்துக்கு மேற்பட்டிருப்பதொன்றில்லை” என்று, அவ்வருகே பகவததுபவஸுகமுண்டோயாகிலு மத்தையே புத்தி பண்ணிக் காதுபெருக்கப்புகுவன், அத்தைப் பலகாலுமறுத்துவைத்து முன் புத்தை யோக்யதையுங்கூடக் கெடுக்குமாபோலே, பகவத் ஸமாஸ்யணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸுப்தாதிவ்ஷயங்களை யதுபவித்திருக்கு மத்தையுமிழக்கும்; ஆனபின்பு, ஸர்வாதிகளு ன்க்ருஷ்ணனே பரமப்ராப்யனென்கை.

(க)

உச திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, க௦-பா, கண்ணன் வயாக்யாநம்.

பத்தாம்பாட்டு

கண்ணனல்லால்லை கண்டர்சரணது நிற்கவந்து * மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்* திண்ணமாநம் முடைமையுண்டே லவனடிசேர்த்துய்மினே * எண்ணவேண்டா நம்மதாது மவனன்றிமற்றில்லைவே. (க௦)

ப:- அந்தரம், தானேப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்னுமிடம் நிலை நிறுத்துகைக்காக வவதரித்து பூபாரநிரஸநம்பண்ணின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே, நீங்கள் ப்ராப்ய ப்ராபகமென்று நினைத்திருக்கிறவற்றையெல்லாம் த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோளென்கிறார்-

(இ - ள்.) கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், அல்லால் - அல்லது, சரண் - வேறுப்ராப்ய ப்ராயகங்கள், இல்லைகண்டர் - இல்லைகிடிகோள். அது - அந்ததன்னுடைய, ப்ராப்ய ப்ராபகபாவம், நிற்க - லோகத்திலேநிற்கைக்காகவும், மண்ணின்பாரம் - தத்விரோதிகளான வாஸுரப்ரக்ருதிகளாகிறபூபாரத்தை, நீக்குதற்கு - போக்குகைக்காகவும், வந்து-நாகபர்யங்கத்தைவிட்டுவந்து, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதரித்தான், ஆனபின்பு, நாம் - உங்களுக்காகநினைத்திருக்கிற, உடைமை - பதார்த்தம், உண்டேல் - உண்டாமாகில், அவனடி - அவன் திருவடிகளிலே, திண்ணமா - த்ருடமாக, சேர்த்துய்மினே - ஸமர்ப்பியுங்கோள், இது-எண்ணவேண்டா-விசாரிக்கவேண்டா, நம்மது - உங்களுடைய, ஆதும், ப்ராப்யப்ராபகரூபமான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், அவனன்றி - (க) “பிரதாவிதரஹுதா நிவாஸஸூரணம் ஸுஹுதூதிந்நாராயணம்-மாதாபிதா ப்ராதாநிவாஸஸூரணம் ஸுஹுருதகதிந்நாராயணம்” என்று ஸர்வவிதபந்துவானவகையொழிய, மற்று - வேறுஸ்வநிஷ்டமாயிருப்பதொருவஸ்து, இல்லை. (க௦)

ஆறு:- (கண்ணனல்லால்) க்ருஷ்ணனல்லது சரணில்லை யென்று இங்ஙனே தன்னுடைய ரக்ஷைத்வத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காக ஸ்ரீமதுரையிலேவந்து பிறந்தருளி, பூபாராவதரணம்பண்ணி, ஜகத்ஸதரக்ஷித்தருளினான்; ஆதலால், அவனேரக்ஷகன்; ஆனபின்பு உங்களுக்காக வபிமாதிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களையு முங்களையும் அவன் திருவடிகளிலே போஷத்வேர ஸமர்ப்பியுங்கோள்; உங்களுக்காக

(ச) ஸுபாலோப-

திருவாய்மொழி, கூப, க-தி, கசு-பா, ஆதுமில்லை வ்யாக்யானம்.உரு

வயிமாநிக்கப்படுகிறவையும் நீங்களுமவனுக்கேசேஷம், இதிலொரு
ஸம்பந்தமில்லை யென்கிறார். (க0)

ஈ0-அவ;—தான் சரணமென்னு மர்த்தத்தைப் ப்ரதிஷ்டித்
கைக்காக வவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாழ்மையிடுங்கோ
ளென்கிறார்.

(கண்ணனித்யாதி) க்ருஷ்ணனையொழிய வேறுசரணமாவா
ரில்லை யென்னுமிவ்வர்த்தம் நிலைநிற்கக்காக, இவ்வர்த்தத்தை வந்த
தாபிக்கைக்காகவும், அதுக்குறுப்பாக பூபாரத்தைப் போக்குகைக்
காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; ஆனபின்பு, நீங்களும், உங்க
ளுடையையென்று நினைத்திருந்தனவுண்டாகில் கடுகவவந்திரு
வடிகளிலே சேஷத்வேந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள், உண்டு
லென்றது - ஸ்வபகூத்தாவில்லை, அவர்களுடைய வந்ததா ஜ்ஞாநத்
தாலுண்டான ப்ரதிபத்தியாலேவந்தன வுண்டாகிலென்கை.

(எண்ணவேண்டா) “ இதுதான் அவனதோ, நம்மதோ ”
என்று விசாரிக்கவேண்டா, உங்களோடு உங்களுடையையொழிவாசி
யற அவனுக்கேசேஷம். (மற்றில்லையே) வேறில்லை. அன்றிக்கே,
உங்களுடையபரத்தில் கர்த்தவ்யம்ஸமடைய உங்கள் தலையிலே
கிடக்கிறதல்ல, எல்லாம் அவன்பக்கலிலே கிடக்கிறதென்னுதல்.
(மற்றில்லை) பல்வித்திக்கிடான ஸாதகமும் அவனையொழியவில்லை,
ஸமிதைபாதி, ஸாவித்ரிபாதியாக நீங்களுமொருதலை கூட்டுப்பட
வேண்டுமெதில்லை. (க0)

பதனொன்றும்பாட்டு.

ஆதுமில்லைமற்றவனிலென்றது வேதுணிந்து * தாதுசேர்தோ
ள்கண்ணனைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சோன்ன * தீதிலாதவோண்
டமிழ்களிலை யாயிரத்துளிப்பத்தும் * ஓதவல்லபிராக்கள் நம்ம்ம
யாளுடையார்கள்பண்டே. (கக)

ப—அநந்தரம், இத்திருவாய் மொழிக்குப்பலமாக, இதுகற்றவர்
களைப் பற்றவுண்டான ஸ்வசேஷத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(இ-ள்.) அவனில் - அவனையொழிய, மற்று - வேறு, ஆதம்-ப்ராப்
யப்ராபகமாயிருப்பதொருவஸ்துவும், இல்லை - இல்லை, என்றதுவே-

உக திருவாய்மொழி. கூ-ப, க-தி, கக-பா, ஆதுமில்லையாக்யநம்.

என்னுமத்தையே, துணிந்து-அத்யவவித்து, தாதுசேர் - மாலாலங்க
ருதமான, தோள் - தோள்களையுடையனாகையாலே நிரதிச்யபோக்ய
னாய், கண்ணனை - ஆஸ்ரிதபவ்யனான க்ருஷ்ணனை, குருகூர்ச் சடகோ
பன் - ஆழ்வார்; சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய்; தீது - ஸந்தார்த்தங்
களிற்குற்றம், இலாத - அற்று, ஒண் - பஹுருணமாய், தமிழ்கள்-தீரா
மிடருபமான, இவை - இவை, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள்; இப்பத்தம்-
இப்பத்தையும், ஓதவல்ல - அப்யவிக்ஷவல்ல, பிராக்கள் - உபகாரகரா
னவர்கள், யண்டே - இந்தவப்பாஸார்த்தமான, ஸரீரபரிஶ்ரஹம் பண்
னினகாலமேதொடங்கி, நம்மை - நமக்கு, ஆளுடையார்கள்-காதபூதர்.

இது கலித்துறை; இது சீர்வகையொளித்து “கலிவிருத்தம்”
என்பாருமுள். (கக)

ஆறு;—(ஆதுமில்லை) ஆதமாத்மீயங்களுள்ளாம் அவனுக்கே
ஸேஷமென்று துணிந்திருந்த சடகோபன், தாதுசேர்தோள்கண்ண
னைச்சொன்ன, நிரவத்யமாய் கல்யாணமான வித்திருவாய்மொழியை
யோதவல்ல மஹாத்மாக்கள், நமக்குப்பண்டே ஸ்வாமிகளென்கிறார்.

ஈடு; அவ;—நிகமத்தில், (க) “சுயெஷுதெவயஹி -
அத்யேஷ்யதேச யதும்” என்று தொடங்கி அவனருளிச்செய்
தாப்போலே, இத்திருவாய்மொழியப்பயஸிப்பார் எனக்கு ப்ரியகர
ரென்கிறார்.

(ஆதுமில்லை மற்றவனிலென்றதுவேதுணிந்து) அவனையொழிய
வேறு ப்ராப்ய ப்ராபகங்களில்லை யென்றத்யவவித்து. இவர்க்கிப்படி
இந்த வ்யவஸாயத்தைக் கொடுத்தாராரென்றால்; வேறுண்டோ,
அவனுடைய தோளும் தோள்மாலையுமன்றோ (தாதித்யாதி) அவனு
டைய ஸௌந்தர்யமாயிற்று இவரை யிப்படித்துணியப்பண்ணிற்று.

(தீதீலாத) கதாந்தரப்ரஸ்தாவமின்றிக்கேயிருக்கை. (ஒண்ட
மிழ்கள்) உள்ளுண்டானவர்த்தத்தையடைய வெளியிட்டுக் கொடுக்
கவற்றாயிருக்கை. நிர்த்தோஷமாய், பஹுருணமானவை யென்று
மாம். (ஓதவல்லிராக்கள்) இப்பத்தையதிகரிக்கவல்லவுபகாரகர்.
ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையும், ஈஸ்வரனுடைய ப்ராப்யப்ராபகபாவ
முமிதே இத்திருவாய்மொழியிற்சொல்லிற்று; இத்தை யப்பயஸிக்

திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, கக-பா, ஆதுமில்லை வ்யாக்யானம்.உஎ

கவே, தீயவழியைத் தவிர்த்து நல்வழிபோகத்தொடங்குவார்கள். இதுக்குமேற்படவிவர்க்கு உபகாரமில்லையிறையீவர்கள் பண்ணுவது.

(நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே) ஒருஜம்மத்திலே இத் தையப்யஸிக்கைக்கீடான வதிகாரத்தை யுடையாயிருப்பாராகில், அவர்கள் பண்டே நமக்கு நாதபூதர். (க) “ சுபெயுஷ்டெ-அத்யேஷ்யதே ” என்கிறபடியே, இத்தை அப்யஸிக்கைக்கீடான யோக்யதையுள்ள ஜம்மந்தொடங்கி நமக்குநாதர். (கக)

முதல்திருவாய்மொழி வ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

ஒன்பதாம்பத்து.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி.

பண்டைநாள் ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு:—(பண்டைநாளாலே) இப்படி யெம்பெருமானுடைய வுறவுடைமையை யதுஸந்தித்து, “ இவ்வுறவுடையனான வவனோ டேகலந்து பரிமாறவேணும் ” என்று மனோரதித்துக்கொண்டு திருப்புகளிங்குடியிலே போய்ப்புக்கு. அவ்விடத்தில், தன்திறத்து ஸாமான்யகடாக்ஷமல்லது வேறொருவிஸேஷ கடாக்ஷம்பண்ணி யரு ளக்காணுமையாலே சாலவின்னதாராய், “என்னை யுன்னழகிய திருக் கண்களாலேநோக்கி யருளவேணும், திருவடிகளைத் தலையிலேவைத் தருளவேணும், திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டியோடேகூட விருந் தருளவேணும், எழுந்திருந்து என்னெதிரே வந்தருளவேணும் ” என்றிப்புடைகளிலே தம்முடைய மனோரதங்களை யடையவபேஷிக் கிறார்.

ப:—அந்தரம், இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே, திருபாதிக பந்துவான ஸர்வேஸ்வரனுடைய பலரூபதயா ப்ராப்யதையை யருளிச் செய்து, அவன்கண்வளர்ந்தருளில் கைங்கர்யம் பண்ணுகையை மனோர தித்து;கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியானவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், அதுரூபஸம்பந்தத்தையும், லக்ஷ்மீஸஹாயத்வத்தையும், தர்ஸ்னீயா காரதையையும், மந்தஸ்மிதஸோபையையும், ஆஸிதார்த்தமான வாஹ நாயுதவத்தையையும், அஸாதாரண பரிகரயோகத்தையும், அகிலலோ கவந்த்யத்வத்தையும்,அதிஸுயித ஸௌகுமார்யத்தையும்,ஸ்ரீபூமி ஸேவ யத்வத்தையும்துஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிசிஷ்டஞானீ, உனக்கஸாதா ரண ஸேஷபூதராய்ப் போந்தவெங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி பூர்ணகடா க்ஷம்பண்ணவும், திருவடிகளையெடுத்துத் தலையிலேவைக்கவும், அங்கீக ரிக்கும்போது பிராட்டியோடேகூட வெழுந்தருளியிருந்து அங்கீகரிக்க வும் ஆசாதுரூபமாக நடந்தெழுந்தருளிவரவும், முகமும் முறுகலு மாய்க்கொண்டு என் முன்னேநிற்கவும், நிற்கும்போது பெரியதிருவடி யை மேற்கொண்டு துவ்யாயுதங்களை யுமேந்திக்கொண்டுவரவும், அஸா தாரண பரிகரத்தோடேவந் தென்முன்னையெழுந்தருளிவந்திருக்கவும்

திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, பண்டைநாள் பாவேஸங்கள், உக

ஸர்வலோகங்களுக்கண்டு வாழும்படி யெழுந்தருளியிருக்கவும் இந்த ஸுகுமாரமானவடிவை நானதுபவிக்கும்படிபண்ணவும், நாய்ச்சிமாரையடிமைகொண்டருளுகிறுப்போலே உன்திருவடிகளிலே யடிமைகொண்டருளவும் வேணுமென்று, தம்முடைய மனோரதபரம்பரைகளை, திருப்புளில் குடியிலேகிடந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

ஈடு;—கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே - “ அவனையொழிந்தாரடங்கலும் ஸோபாதிகபந்துக்கள், அவனொருவனுமே நிருபாதிகபந்து” என்றார்; நிருபாதிகபந்துவானால் பின்னை பந்துக்குந்தயம்பண்ணுகிருக்க வொண்ணுகிறே. இப்படி பரமபந்துவானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிகுடியிலே யெல்லாப் பரிமாற்றத்தையு மாசைப்பட்டு இவர்கென்று கிட்டினவிடத்தில், இவரையென்னென்னுதல், திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், ஒருவார்த்தை சொல்லுதல் செய்யக்கண்டிலர்; காணுமையாலே மிகவுமவஸந்நரானார்; அது அவனுளகத்திருமிதே.

அதுக்குமேலேயு மொன்றுண்டாயிற்று - “ திருமேனியலகம்படி யேகருபமாகக் கண்வளர்ந்தருளாகின்றான். என்வருகிறதோ ” என்றொருபயமோடிற்று; கீழே, * ஆராவழுகிலே, “ என்னுர்த்தியைத்தீர்க்கிறிலன் ” என்றின்றதானார்; இங்கே “ என்னுர்த்தியும் தன்னுர்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன் ” என்றின்றதானாரார்; ஆக, “ கொடியார் மாடக்கோனாகத்தும் புளிற்குடியும், மடியாதின்னே ” என்றவதுவே தலையெடுத்து, பெரியவாற்றாமையோடே, என்னுடையவார்த்தையெல்லாந்திரும்படி திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளவேணும், என் தலையேமே திருவடிகளைவைத்தருளவேணும், தேவரும் பிராட்டிமாருங்கூட வெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்டியருளவேணும்; ஸஞ்ஜயன்பெற்றபேற்றில் எனக்குக்குறையவொண்ணது.

(க) “ யசுக்ஷுஷ ஸவசுக்ஷ ஸவஸது ஸாபாவஸாபிநீ - யத்ரக்ருஷ்ணைஸசக்ருஷ்ணச ஸத்யபாமாசபாயிநீ ” என்று சொல்லுகிறபடியே, அவ்விருப்பிலேயே அவனையழைத்துக்காட்சிகொடுத்தது. இப்படி “ ஸஞ்ஜயன்வந்தான் ” என்றறிவிக்க, ‘ நமக்குநல்

(க) பாரத உத்யோ-சக-

௩௦ திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, க-பா, பண்டை வ்யாக்யாரம்.

லானொருவன், உகவாதர்க்கு மிவ்விருப்பைப்போய்ச் சொல்லுவா
னொருவன், அதுகூலனைவிவனுக்கு விளேரீரடைத்தோமாகிறோம்,
உகவாதர் மண்ணுண்ணும்படி கார்யம்பார்த்தோமாகிறோம், புரா
விடுங்கோள்” என்றானிறே. [நவாவிந்நு] - ந-ய-ப-ள-த-௦ - டெ-ஸ-
பி-ஜி-த-௦ - நசாபிமர்யுர்யமெள தம்தேஸமபிஜம்மது] தாயுந்
தமப்பனும் சேரவிருந்தவிடத்தில் ப்ரஜைகளுக்குச்சென்று கிட்ட
வொண்ணாமையில்லையிறே; அவர்களுக்குஞ்சென்று கிட்டவொண்
ணைதபடியாயிற்றுஎழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்பு; அவ்விருப்பிலேயிறே
அவனையழைத்துக் காட்சிகொடுத்தது.

அப்படியே “தேவரும் பிராட்டிமாரு மெழுந்தருளியிருக்கு
மிருப்பை யெனக்குக்காட்டவேணும், என்னைக் கண்டகாட்சியிலே
விக்குதனும் என்முன்னே நாலடியுலாவி யருளவேணும், அதுகூலத்
ரநத்தால் பிறக்கும் ஸ்மிதங்காணவேணும், ஒருவார்த்தையருளிச்
செய்யவேணும்” என்றிங்ஙனே, தாமுமவனுமறிந்ததாகத் திருவா
சலைத் திருக்காப்புக்கொண்டு ஏகார்த்தத்திலே தம்முடைய மரோரத
ங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்து, “இவற்றை யிப்போதே
பேறவேணும்” என்று த்வரிக்கிறார். ப்ராப்தியை யறுபவித்தார்
கீழிற்றிருவாய் மொழியிலே; ப்ராப்திபலத்தை யாசைப்பட்டபே
கிவிக்கிறாதிதல்.

முதற்பாட்டு.

பண்டை நாளாலே நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள்திருவருளு
ங் கொண்டு* நின்கோயில் சீய்த்துப் பல்படி கால்குடி குடி வழிவந்
தாட்சேய்யும் * தெர்ண்டரோர்க்கருளிச் சோதிவாய்திறந்துன் தாம
ரைக்கண்களால் நோக்காய் * தேண்டிரைப்பொருநல் தண்பனை
குழந்த திருப்புளிங் குடிக்கிடந்தானே.

(க)

ப:-அநந்தரம், முதற்பாட்டில் குலக்ரமாகதமாக கைங்கர்யம் பண்
ணிப்போந்த வடிவோங்களுக்கிரங்கி, திருப்பவனத்தைத் திறந்து ஸாந்
த்வவாதத்தை யருளிச்செய்து, அழகிய திருக்கண்களாலே பார்த்தருள
வேணுமென்கிறார்.

(இ-ள்.) தெண் - தெளிந்த, திரை - திரையையுடைத்தர்ன், பொ
ருநல் - திருப்பொருளையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, பனை - நீர்

திருவாய்மொழி, கூ-பு, உ-தி, க-பா, பண்டை வ்யாக்யாநம். ௩௩௧

நிலங்களாலும், சூழ்ந்த-சூழ்ந்த, திருப்புளிங்குடி-திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே, நின் - நிரூபாதிசுபந்துவான வுன்: திருவருளும் - திருவருளையும், பங்கயத்தான்-உன்னை யருளுவீக் கக்கடவளான பங்கயத்தான், திருவருளும்-திருவருளையும், (க) ‘ஜாய ரோநஹிவ-ரா-ஹடி-ஜாயமாநம்ஹிபுருஷம்’ என்கிறபடியே, பண்டைநாளாலே உத்பத்தி காலமே பிடித்து, கொண்டு - உடையோமாய்த் கொண்டு, நின்-நீ யுக்கத்தருளின, கோயில்-திவ்யதேசத்திலே, சீய்த்து - உசித கிஞ்சித்காரத்தைப் பண்ணி, பல்படிகால் - பல்படிகாலுண்டாம் படி, குடிகுடிவழி-குலக்ரமத்திலே, வந்து - வரக்கடவராய், அப்படி காலந்தோறும், புத்ரபெந்த்ராதிரி ஸஹிதராய்க்கொண்டு, ஸாஸ்த்ரோக்த மார்க்கத்தைத் தப்பாதபடி, ஆட்செய்யும்-வந்தடிமைசெய்துபோருகிற, தொண்டரோர்க்கு - சேஷபூதரானவெங்களுக்கு, அருளி - நிரவதிகக்ரு பையைப்பண்ணி, சோதி - உஜ்ஜ்வலமான, வாய் - திருப்பவளத்தை, திறந்து-திறந்து, ஸாந்த்வவாதம்பண்ணி, உன்-உனக்கஸாதாரணமான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்களால் - திருக்கண்களாலே, நோக்காய் - பூர்ணமாகப்பார்த்தருளவேணும். (க)

ஆறு:— பிராட்டி பரிசுரஹமாகையாலே பண்டை யுன்னலே விஷயீக்ருதராய் ஸர்வவித கைங்கர்யநிரதருமாய் * எங்குக்குடியாக வடிமைசெய்துவர்த்திக்கிறவடியோங்களுக்குருளி, சோதிவாய்திறந்து உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்; தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருளோடு கூடின வழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங் குடியிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளினவனே பென்று பார்த்திக்கிறார்.

ஈடு; அவ:— அநயகதிகளா னவடியோங்களைக்குறித்து, ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்து, விடாய்கெடும்படி குளிரநோக்கி யருள வேணுமென்கிறார்.

(பண்டைநாளாலே நின் திருவருளும்) நெடுநாள் கூடப்பண்ணி ப்போந்த வுன் கடாக்ஷத்தையும். நீ நேற்றின்று பண்ணிப்போந்த க்ருஷியின் பலமோவிது; * எதிர்சூழல்புக்கு நெடுநாள் பட்ட க்லே ஸத்தின் பலமன்றோவிது. நெடுநாள் க்ருஷியைப்பண்ணி பலவேளையில் கைவிடவோ. (பங்கயத்தாள்திருவருளும்) அது க்கடியான பெரி

100 திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, க-பா; பண்டை வ்யாக்யாணம்.

ய பிராட்டியார் கடாசுத்தையுங்கொண்டு. அவனுடையவருளின் ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்க்குமருள். ப்ரணயித்வத்தால்வந்த பா தந்தர்யம்மே, ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்ப்பது.

(க) “என்னடியா ரதுசெய்யார்” என்னு முன்கடாசுமும், (உ) “நகூறிவாவராய) தி-நகூசிந்நபாரதயதி” என்னுமவள் கடாசுத்தையும் பெற்று. (ங) “கூவயாவர) வாவயஸு-கருப்பா பர்யபால்யத்” என்று, கருப்பாதந்தர்யான வன்னுடைய கடாசுத் தும், அப்பாதந்தர்யத்துக்கடியான வவள்கடாசுமு மென்றுமாம். (பங்கயத்தீர்ள் திருவருளும்) உன்னருளின் ஸ்வாதந்தர்யகந்தள் னைத் தவிர்க்குமவளருளும்படியாக வன்றோவந்தது. அவளருத் அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பின்செல்லாதபடி பண்ணுமா யிற்று. “அவனுடைய பாதந்தர்யம் ப்ரணயிக்வேமையன்றோ, நிலைநிற்கு மோ, ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றோ-ப்ரக்ருகி” என்றஞ்சவேண்டா, அவ ளருகே யிருக்கல்வாதந்தர்யம் ஜீவியாது; ஆகையிமே, முற்கூற்றால் அவள்புருஷகாரமாகப் பற்றுகிறது.

(நின்கோயில்சீய்த்து) உகந்தருளினநிலங்களிலே, அஸாதாரண பரிசர்யைபண்ணி. தத்தாமுடைய ஸுக்ருதத்தாலே பகவதருக் ரஹ முடையரானவர்கள், தந்தாம் க்ருஹங்களைப் பேணுவர்கள், பிராட்டி புருஷகாரமாக பகவத்ப்ரஸாதம் பெற்றவர்கள். உகந்தரு ளின் நிலங்களைப்பேணுநிற்பார்கள். (ச) “நகூறி உவிசுரூராவொ விவெவராய தநவவெஸு-நகிஞ்சிதபிசுர்வானோ விஷ்ணோராய தநேவஸேத்” ஒருதரும்பு நறுக்கேனென்னுமவர்சுளுக்கும், உகந் தருளின் நிலத்தைப்பற்றிக் கிடக்கவேணும். ஸாரஸம்பந்தமற்றால் பெற்றவேணுமென் றுசைப்படுகிற வடிமையை, இச்சாரத்தோடே கிடைக்குமாகில் விடான்றே (ரு) “வயலணியனந்தபுரம் கடைத் தலை சிக்கப்பெற்றால் கடுவினைகளையலாமே.” ப்ராப்யத்தை லபிக்கவே, ப்ராப்ய விரோதிகளைப் போக்கலாமாயிற்று.

கிருக்கண்ணமங்கையாண்டான், அங்கே யொரு திரு கிழியி லேயிருந்து, சருகைத் திருவலகிடாநிற்க, கூடவாகித்து நாஸ்திகளு

(க) பெரியா-தி-நகூ-க- (உ) ரா-யு-கககூ-சச.

(ங) ரா-ஸு-ந அ-நச- (ச) விஷ்ணுதர்மம்.

(ரு) கப-உ எ.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, க-பா, பண்டை வ்யாக்யானம், ௩௩

யிருப்பானொருவன், “பகவானுபாயம், நாமநயப்பரயோஜநர், இப் போதிந்தக்வேசத்துக்கு பலமென்” என்ன; திருவலகிட்டவிடத்தையும் இடாதவிடத்தையும்காட்டி, “இவ்விடமு மவ்விடமுமிருந்தபடி கண்டாய்க்கு ‘ஒருபலமில்லை’ என்றுதோற்றியிருந்ததோ” என்றான்.

(பல்படிகால்) இதுதானின்றிதொடங்கிவந்ததென்றோ, நீ கடாஷிக்கப் புக்கவன்றுதொடங்கி வந்ததன்றோ. (குடிசுடி) ஸபரி கரமாக, (வழிவந்து) ஸாஸ்தாங்களிற் சொல்லுகிற முறைதப்பாத படிவந்து. (ஆட்சேய்யும்தொண்டரோர்க்கருளி) அடிமைசெய்கிற வடியோங்குளபக்கவிலேக்ருபபண்ணி. (சோதிவாய்திறந்து) பூவலரு மாபோலேயாயிற்று வாய்திறந்துவார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்தில் பிறக்கும்செவ்வி. (க) “ரோகி, ஹிரோகி வக்ஷி-மாமக்ருரேகிவக்ஷயதி” என்றுவார்த்தையளவிலேயாயிற்று அக்ருர னறுபவித்தது. தக்காலத்தில் திருமுகத்தில் செவ்வி முத்தேதரய மாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு.

(உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்) வார்த்தையில் தோற்ற த பந்தமும் நேக்கிலே யறுபவிக்கும்படி குளிரநோக்கியருளவே ணும்; (உ) “சவவொகநடிநெந ஊடுபொரோவாதுயாவுய-அவலோகநதானே பூயோமாம்பாலயாவ்ய” என்னுமாபோலே, வார்த்தை யருளிச்செய்யப்புக்கு விக்கினால் குணறுந்திருக்கண்களா லே தலைக்கட்டி யருளவேணும்.

பிள்ளைதேவப் பெருமானரையர், “உன்தாமரைக் கண்களால் நோக்காய், நோக்காய்” என்று பலகாலஞ்சொல்ல, ஆழ்வாரொழுந் திருந்து, “பிள்ளாய், நீயிவ்வனே திருவுள்ளம் புண்படும்படி பலகா லும் நிர்ப்பங்கிக்கிறதென், அழகியமிடற்றைத் தந்தாராகில், நல்ல பாட்டைத்தாராகில், பிள்ளைகளையுமைஸ்வர்த்தையும் தந்தாராகில் என்செய்யாதாராக நீ இவ்வனே கிடந்துபடுகிறது” என்றருளிச்செய் தாராம்.

(தேண்டிரையித்யாதி) திருமேனியில் னெளகுமார்பத்துக் கறு ருபமான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருப்புளிங்குடியிலே கண் வளர்த்தருளப்பெற்றது. தெளிந்த கிரைகளை யுடைய திருப்பொரு

(ச) வி-பு-டு-கௌ-கஉ.

(உ) வி-பு க-உ-க-கக.

ந.ச திருவாய்மொழி கூ-ப,உ-தி, உ-பா, குடிக்கிடந்துவ்யாக்யானம்.

கலோடே சேர்ந்தமுகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிக்குடியிலே கண வளர்ந்தருளினமையுண்டு; இது - செய்த வம்ஸம்; உன் தாமரைக்க ண்களால் நேரக்காய். செய்தவம்ஸத்துக்குக் கருதஜ்ஞனாகவும், செய்ய வேண்டு மம்ஸத்துக்குப் பார்த்திக்கவும் வேணுமிதே அதிகாரிக்கு.

இரண்டாம் பாட்டு.

குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்து நின்தீர்த்தவடிமைக் குற்றேவல் செய்து* உன்பொன்னடிக்கடவர்தே வழிவருகின்ற வடியரோர்க்க கருளி* நியொருநாள படிக்களவாக நிமிர்த்தநின்பர்த பங்கயமே தலைக்கணியாய்* கொடிக்கொள் பொன்மதிள்கூழ் குளிர்வயல்சோ லைத் திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.

(உ)

ப:-அந்தரம், ஆஸ்ரய விஷயாநுரூப ஸம்பந்தத்தை யுடைய வுன் திருவடிகளை யென்கலையிலே வைக்கவேணுமென்கிறார்.

(இ - ன்.) கொடிக்கொள்-கொடிகளாலே யலங்க்ருதமாய், பொன்-கங்கமயமான; மதின் - மதிளாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, குளிர் - குளிர்ந்த, வயல்-வயலையும் சோலை சோலையையுமுடைத்தான, திருப்புளிக்குடி-திருப்புளிக்குடியிலே, கிடந்தானே-ஆஸ்ரிதாநுபவார்த்தமாகக் கணவளர்ந்தருளுகிறவனே. குடிக்கிடந்து-ஸேஷத்வரூபம் தப்பாதபடி நின்று, ஆக்கம்செய்து-அந்தஸேஷத்வ மயங்குத்தமாம் படியானஸேஷவ்ருக்தி யிலே யுத்யுத்தாய். தீர்த்த - இதரஸங்கநிவர்த்தகமான. நின்-உன்விஷயமான. அடிமை-அடிமைகளிலே, குற்றேவல்-அந்தரங்கமான வ்ருக்தி-விசேஷங்களை, செய்து-அதுஷ்டித்து. உன் - உன்னுடைய, பொன்-ஸ்ப்ருஹணீயமான, அடிக்கடவாதே - திருவடிகளை யொழிய. அநுபவஜ்ஞிதமாய் அபர்யவஸாநஸ்ப்யமான ஸ்வாநந்தத்திலும் தாத்பர்யம்பண்ணாதே, வழி-பாரதந்தர்யமார்க்கம், வருகின்ற-தப்பாதபடிவருகிற, அடியரோர்க்கு-ஸேஷபூதரானவெங்களுக்கு, அருளி-அருளி, நீ - நிருபாதிபந்துவான நீ, ஒருநாள்-பூமிக்கக்யாபிமானம் வந்ததொரு நாளிலே, படிக்கு - அதுக்கு, அளவாக - அநுரூபமாக, நிமிர்த்த - நிமிர்த்தனந்து கொண்ட, நின்-உன், பாதபங்கயம்-நிரதிஸ்யபோக்யமான திருவடித்தாமரையை, தலைக்கணியாய் - என் தலைக்கது ரூபமான வலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணும்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, உ-பா, குடிக்கிடந்துவ்யாக்யானம். ௩௫

ஆறு:—(குடிக்கிடந்து) த்வத்ஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநராயக் கொண்டு உணக்கத் தரங்கமான வடிமைசெய்து உன் திருவடிகளில்ல தறியாதே பரம்பரயா வர்த்திக்கிற வடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸுலபமான கின்பாதபங்கயமே யொருநாள் தலைக்கணியாய், கொடிக்கொள் பொன்மதின்குழுகுளிர்வயல்சோலை திருப்புளிக்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே யென்கிறார்.

ஈடு; அவ:—ஸர்வஸுலபமான வுந்திருவடிக்களை யென் தலையில் வைத் தாளுவேணுமென்கிறார்.

(குடிக்கிடந்து) குடிக்கிடாக வர்த்தித்து. குலமர்யாதை தப்பா
தபடி வர்த்திக்கை. “இகூவாகுவம்ஸ்யரிஸ், தமயனிநுக்கத் தம்பி
மாரிஸ் முடிசூடியறிவாரிஸ்ஸை” என்றானிஹ ஸ்ரீபரதாழ்வான். (ஆக்
கஞ்சேய்து) குடியில் பண்டில்லாத நன்மைகளை யுண்டாக்கி, (க)
“வஜ்ஜிஹஸூ-ஐபிஹொ ஹாதஸூராயுதீகூதெ | வாடி-ஹெ
தவாஸூதா ஸவ-ஹிகுஸாயுதஹ - பங்கதிக்ஸ்தஸ்து
ஐபிலோ பரதஸ்த்வம்ப்ரதீகூதெ | பாதுகேதே புரஸ்க்ருத்ய ஸர்
வஞ்சகுஸலம்க்ருஹை” என்றும் (உ) “ஐபிஹவீரவஸநடி - ஐபி
ஸம்சீரவஸநம்” என்றும்.

(ந) “நவந்திராஜபஞ்சாங்கம் காஷாயாஜி ரயாரிணபு
வாரிவொத்துவவஸுனி வளராவெயரி-வஸுத்து- நவந்திரே
ராஜபுத்ரந்தம் காஷாயம்பரதாரிணம் | பரிபோக்தம் வவவஸ்யந்தி
பெளராவைதர்மவத்ஸலம்” அருகேயிருக்கச்செய்தேபு மிவனைச்
சூழவிருக்கிற பெளரானவர்கள் இவனை யநுபவிக்கையிலே நசை
யற்றார்கள். அதுக்கடி யென்னென்னில் [ராஜபுத்ரம்] பெருமான்
பேரின்மவந்தரம், “முடிந்தவன்மகனன்றோ, இவனோதான் நமக்
குத்தொங்கப்புகுகிறான்” என்றிருந்தார்கள். [யரி-வஸுத்து- தர்ம
வத்ஸலம்] இதுக்கு மவனோடொக்கும்; தர்மத்துக்காகத் தன்னை
யழியமாறினானிறே அவன்; (ச) [வளவியுஸவியெவஸுய-ஏபி
ப்சஸசுவைவஸ்யந்தம்] தானொருவனுமே போகவமைந்திருக்க,
அர்த்தர்பலரையுள் கொண்டுபோனான்; அதுக்கடி - “நாமொருவரு

(க) நா-யு கௌ-சு

(உ) ரா-துயோ-க00 க,

(五) 11-442.2-53

(சு) ரா-ஆயோ-கடக-கஉ

௩௬ திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, உ-பா, குடிக்கிடந்துவாய்க்யாரம்.

மேயன்றிக்கே, பலர் கண்ணீர்கண்டால் மீளாரோ” என்னுமத்தைப் பற்றி; வினைசெய்யப் போவாரைப்போலே ஆனைகுதிரைகளை யகப்படத் திரட்டிக் கொடுப்போனாயிற்று. பிரிவாற்றுமைக்குத் தன்னிற் குறைந்தா ரொருவருமில்லையாயிற்றுப் பரிகரத்தில்; [ஸிரஸாயாவிதொரியா-ஸிரஸாயாகிகோமயா] நான் தலையாலேயிரந்தகார்யத்தையும் மறுப்பேரே. (க) “ஸிரஸாயா உதவலுலு வஉநநகூதரியா-ஸிரஸாயாசதஸ்கஸ்ய வசநம்நக்ருகம்மயா” என்றாரிறே அவரும் - “அவனும் தனக்கெக்கும்படிசெய்தான், நாமும் நமக்கெக்கும்படி செய்தோம்,” என்றாரிறே. “அவன் தலையாலே யிரந்தகார்யத்தை மறுத்துப்போந்தோம்” என்றிறே அவர்திருவுள்ளம் புண்பட்டது [ஐராதஃ-ப்ராத:] (உ) “ஐராதாவாரிதி திராதுநீ - ப்ராதாஸ்வாமுர்த்திராத்மந:” என்கிறபடியே, அவர்தந்திருமேனியாக வன்றோ வென்னை நினைத்திருப்பது; சேஷம்பூர்வவத். இப்படியிக்குடியிலில்லாத வேற்றங்கனையுஞ் செய்து. “முத்தாரிருக்க வினையார் முடிசூடக்கடவதன்று” என்றுபோந்தவித்தனைமுன்பு. ஆற்றுமையும், கண்ணும் கண்ணரிருமாய், ஜடையுற்புனைந்து வல்கலைமுடித்திருந்தாரில்லையிறே முன்பிவனையொழிய.

(நின்தீர்த்தவடிமைக்குற்றேவல்செய்து) தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதரபுருஷார்த்தத்தில் நசையறுக்கவல்ல வடிமைகளிலந்தரங்கமானவடிமைகளைச் செய்து. (உன்பொன்னடிக்கடவாதே) தன்சாபலத்தாலே நிர்ப்பந்திக்குமதுவுமன்றிக்கே. முன்பு பெரியவாற்றாமையோடே ஸ்ரீவலிவட்டபகவான் தொடக்கமானாரைப்புருஷகாரமாகக்கொண்டு மீட்பதாகச் சென்றவன், “நாம ஐயர் கொன்னகார்யம் செய்தோமான நிறம்பெறலாவது, நீர் பகிணுலாண்டு ராஜ்யத்திலேயிருக்கில்காணும்” என்ன; (௩) “சூர-ரொஹர்யம் ஹ்யஷ்ட: ஆருரோஹாதம்ஹ்ருஷ்ட:” என்று ஹ்ருஷ்டனாய் மீண்டுபோந்தானிறே; அப்படியே, உன்னுடைய வாஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணாதே. உன்திருவடிகளைத்தப்பாதே; அன்றியே, உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையல்லதறியாதே யென்னுதல். அதாவது - அந்நயப்பரயோஜனாகை.

(க) ரா-யு-கஉ-க-க

(உ) மதுஸ்மருதி

(௩) ரா-அயோ-ககந-க.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, கிடந்த வ்யாக்யானம். ௩௭

(வழிவருகின்ற வடியரோர்க்கருளி) அடிமைமுறை தப்பாதே போருகிற அந்நயகதிகளான வெங்களுக்கு க்ருபையைப்பண்ணி. (நீயொருநாளித்யாதி) அந்தஸ்வபாவ மொருநாளிலேயாய்ப் பின்பு வற்றும்மேதோ. அப்ரதிஷேதத்துக்கு மேற்பட ருசியிகையோ. குண குணநிருபணம் பண்ணாதே யெல்லாந்தலையிலும்வைத்த திருவடிகளை, ஆசையுடைய வென்தலையிலும் வைக்கலாகாதோ. (படிக்களவாக) பூமியை விளாக்குலேகொள்ள விஞ்சவளருமதினு மரிதுபோலேகாணும், அதுக்களவாகத் திருவடிகளைக் குசைதாங்கினவருமையும், உனக்கரியதொன்றாய் நான்க்லேசப்படுகிறேனோ; இத்தனையன்றோ செய்யவேண்டுவது. (நின்பாதுபங்கயமே) ஒருசெவ்விப்பூவைக் கொண்காணும் காடுமோடையுமளந்துகொண்டது. (தலைக்கணியாய்) ஏதேனுமாகக்கொள்ள நினைத்தகார்யத்துக்களவாக்குமித்தனையாயிருந்தகிறே; பூமிக்களவாக்கின திருவடிகளை யென்தலைக்களவாக்கலாகாதோ. (தலைக்கணியாய்) (க) “கோலமாமென்சென்னிக்கு” என்றிருப்பார் தலையில்வைக்கலாகாதோ. (உ) “கடா-கதா” என்கிறார்.

(கொடியித்யாதி) (கூ) ஸாராஸிலஜீத-ந வீதஸொகாராஸிலுஸொகெந ஸுரிராநஸொகா-ஸாராமஸங்கீர்த்தந வீதஸொகாராமஸ்யஸோகேந ஸமாநஸே கா] பெருமானுடைய ஸத்பாவத்தில்கிழங்கையாலேயு மொருஸோகமுண்டு, பிரிவாற்றாமையாலே படுகிறது மொருஸோகமுண்டு; அதில், திருவடியைக் கண்டபின்பு ஒன்று தீர்த்தகிறே: அப்படியே, ஸூரகூதமாய் ஸரமஹரமான தேசத்திலே கண்வளர்ந்தருளப் பெற்றது, “என்வருகிறதோ” என்கிற பயந்தீர; இனியென்னை விஷய்கரிக்குமதுவேகுறை, அக்குறையுந் தீர்த்தருளவேணும். (உ)

முன்றும்பாட்டு.

கிடந்தநாள்கிடந்தாயெத்தனை காலங்கிடத்தீ யுன்திருவுடம்பசைய * தொடர்ந்துகுற்றேவல்செய்து தோல்வடிமை வழிவருந்தொண்டரோர்க்கருளி, * தடங்கொள் தாமரைக்கண்விழித்து நீயெழுந்துன்தாமரைமங்கையும்நீயும்* இடங்கொள் பூவுலகுந் தொழவிருந்தருளாய் திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே. (கூ)

௩௮ திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, ஈ-பா, கிடந்த வ்யாக்யானம்.

ப:—அந்தரம், திருமேனியசையும்படி யெப்போதுங் கண்வளர்ந்தருளாதே, அடியோங்கள் கண்டதுபவிக்கும்படியாகப் பிராட்டியோடேகூட வுணர்ந்தெழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்கிறார்,

(இ - ள்.) திருப்புளிக்குடி - திருப்புளிக்குடியிலே, கிடந்தானே - ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே, அபேக்ஷா பரதந்தரையுக்கொண்டு, கிடந்தநாள்-கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்தொடக்கமாக கிடந்தாய்-இப்படி யொருபடிப்பட்டக் கண்வளர்ந்தருளினாய், உன், திருவுடம்பு-திருமேனி, அசைய-அசையும்படி, எத்தனைகாலம்-இன்னமெத்தனைகாலம், கிடத்தி-கண்வளர்ந்தருளக்கடவை, இனி, தொடர்ந்து - எங்களபேகைக்காக வுன்னை யறுவிதாரம் பண்ணிச்சென்று; சூழ்நேயல்-அந்தரங்கவருத்தி, செய்து - பண்ணி, தொல்-அநாதிவித்தமான, அடிமைவழி-ஸ்ரீஷத்தவமார்க்கத்திலே, வரும்-வருவோமாய், தொண்டரோர்க்கு - உனக்கே சேஷமாம்படி யந்நயத்திகளான வெங்களுக்கு, அருளி - இரங்கி, தடம்-தடத்தை, கொள் - கொள்ளும்படிபெருத்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண் - திருக்கண்களை, விழித்து பரக்கீழித்து, நீ, எழுந்து - படுக்கையினின்றும்மெழுந்து, உன் - உனக்கநபாயிநியாய், தாமரை - பூவிற்பிரப்பாலுண்டான போக்யதையையும், மங்கையும் - பருவத்தையு முடையளானலக்ஷியும், நீயும்-நீயும், இடங்கொள்மூவுலகும் - விஸ்தீர்ணஜகத்தரயமும், தொழ-அந்யப்ரயோஜனரோபாதி கண்டதுபவிக்கும்படி, இருந்தருளாய் - இருந்தருளவேணும்.

ஆறா:— (கிடந்தநாள்) இங்கனே யொருபடியே கண்வளர்ந்தருளுகிறபிரானே, உன்திருவுடம்புநோவாதோ; உன்திருவுடம்புநோவாதே உன்னடியேனான வெனக்காக நீயொருநாள், தாமரைத்தடம் மலர்த்தாப்போலே திருக்கண்களைவிழித்து எழுந்திருந்து உன்தாமரைமங்கையும்நீயும், இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படி யிருந்தருளாயென்கிறார். (௩)

ஈடு; அவ:—திருவுடம்பசைய வொருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே, அடியோமுக்காகப் பிராட்டியும் தேவரு மெழுந்திருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(கிடந்தநாள்கிடந்தாய்) (க) “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்று கிடையழகுசுணவேணுமென் றுசைப்பட்டிருப்பா னொருவனுக்கா

(க) திருமாவை-

திருவாய்மொழி. கூ-ப, உ-தி, ஈ-பா, கிடந்த வ்யாக்யானம். ௩௯

க, ஆசைப்பட்டவன்று தொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளினாய். (எத்தனைகாலங்கிடத்தி) இனியொருவன்வந்து (க) “கிடந்தவாறெழுந்திருந்துபேசு” என்னுமளவுங்கிடக்கு மித்தனையிதே. எல்லாசேஷ்டிதங்களும், (உ) “ஊகாநாடி-பக்தாநாம்” என்றிருக்கை தவிராதிதே. (உன்திருவுடம்பசைய) ஸுகுமாரமான திருமேனியலகம்படி. அர்த் திகளையேபார்க்குமித்தனையோ, உன்னையும் பார்க்கவேண்டாவோ.

(தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்து) “இத்தசையில் செய்யவடுப் பதிது, இத்தசையில் செய்யவடுப்பதிது” என்றுணர்த்தி, அந்த ரங்கவ்ருத்தியைப்பண்ணி. பெருமாள், தமக்கபிமதங்களிலவஹித ரன்றிக்கே யிருந்தபோதும், “இவ்வடிமையைக் கொண்டருளவே ணும், இவ்வடிமையைக் கொண்டருளவேணும்” என்று அவ்வவகா லந்தோறும் (ஈ) “பாண்டிபாண்டி-மாம்வத, மாம்வத” என்று வடிம் பிட்டடிமை செய்தாப்போலே, அந்தரங்கவ்ருத்திகளைப்பண்ணி. (தொல்லடிமை)-ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிசுமான அடிமையாகையாலே பழையதாய்ப்போருகிற (ச) “சூவிஸூரூபிவஹஜெகெஜூரூ வியபி-ஆவிஸ்யுர்மஹஜ சைங்கர்யவிதய:” என்னக்கடவதிதே. (வழிவருந் தோண்டரோர்க்கருளி) அடிமைமுறை தப்பாமேபோ ருகிற அந்நயசுதிகளான வெங்களுக்குக்குருபைப்பண்ணி. இம்முன்று பாட்டிலும், தம்முடைய யோக்யதையைச் சொன்னாப்போலேயிதே யிருக்கிறது; அதன்சொல்லுகிறது “ஒருவர்க்கேயாயிருப்பாரை வேறுமுகம் பாபபாரிலை” என்று தம்முடைய சொல்லுகிறார்.

(தடங்கொள் தாமரைக்கண்விழித்து) பொய்கையைக்கண்செ றியிட்ட தாமரைபோலே. இடமுடைத்தானதிருக்கண்களாலே குளி ரநோக்கி. (நீயெழுந்து) நீயெழுந்திருந்து (ஈ) “சீரியசிகங்கமறிவுற்று” என்கிறபடியே, உணர்ந்தருளுப்போதை யழகு காணவேணும். (உன்தாமரைமங்ளையுநீயும்) “பகவத்விஷயத்தில் முதலடியிடு வார் பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றக்கடவது” என்னுமத்தாலே. “பங்கயத்தாள் திருவருள்” என்றார்கீழ்; அடிமைசெய்யுமிடத் திலு மிருவருமானசேர்த்தியிலே யடிமைசெய்வதாகச் சொல்லிப் போரு மத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதின்கு

(க) தி-ச-வி-சுக.

(உ) ஜித்தை-

(ஈ) ரா-ஆ-கி

(ச) அஷ்டஸ்ரீலோகி-

(ஈ) திருப்பாவை-

சுருவாய்மொழி, கூ-பு, உ-தி, ச-பா, புளிங்குடி வ்யாக்யாநம்,

(இடங்கோள் முஷலதும்) இடமுடைத்தானை கலலோகங்கள் லுள்ளாரும். (தொழவிருந்தருளாய்) அந்நயப்பரையோஜகரைப் போலே முறையிலேதொழ நீயிருக்குமிருப்பை நான்கண்டதுபவிக்கவேணும். (திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே) நீஸுலபனானபின்பு, எல்லாம்

அபே.

னல், அதிலேகதேசஞ்செய்தால், குறையுஞ்செய்து தலைக்கட்டவேண்டாவோ. (திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்) சாய்ந்தருளின வழிகாட்டினாய், இருந்தருளினபோதை யழகையுங்காட்டியருளாய்.

(ஈ)

நான்காம்பாட்டு.

புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று * தெளிந்தவென்சிந்தையகங்கழியாதே யென்னையாள்வாயெனக்கருளி* நளிர்ந்தசீருலகம் முன்றுடன்வியப்ப நாங்கள்கூத்தடிநின்றர்ப்ப * புளிங்குடீர்முகிலின் பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப நீகாண்வாராயே,

(ஈ)

ப:—அநந்தரம் ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக் கிடந்திருந்து நின்று என்னையடிமைகொண்ட தர்ஸரீயமான வடிவோடேகூட நான் காணும்படி வரவேணு மென்கிறார்.

(இ - ள்) புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்து - கண்வளர்ந்து, வரகுணமங்கை - திருவரகுணமங்கையிலே, இருந்து - இருந்து, வைகுந்தத்துள் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நின்று - நின்று, தெளிந்த - “இவைவகங்காகப் பண்ணின் வ்ருத்திகளிறே” என்று தெளிந்த, என்னுடைய, சிந்தையகம் - நெஞ்சக்குள்ளே நின்று, கழியாதே - போகாதே, உன்னுடைய சீலாதிசூனங்களைப் பரகாசிப்பித்து, என்னை - என்னை, ஆள்வாய்-அடிமைகொண்டவனே, எனக்கு-எனக்கு, அருளி-வ்ஸோஷமாகக்ருபைபண்ணி, உன்னுடைய, நளிர்ந்த - சிதளமான சீர்-சீலாதிசூனிகளை, உலகமூன்று - லோகத்தரயமும், உடன் - ஏககண்டமாய்க்கொண்டு, வியப்ப - “ஓராஸ்ரிதபகூபாதமே” என்று விஸ்மயப்படுமபடியாகவும், நாங்கள் - அந்நயப்பரையோஜகராய்க்கொண்டு காணவிருக்கிற நாங்கள், கூத்தாடி- ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்பரம் ந்ருத்தம்பண்ணி

திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, ச-பா, புளிங்குடி வ்யாக்யாநம். சக

நின்று-நின்று, ஆர்ப்ப - ஆர்ப்பாவம்பண்ணும்படியாகவும், பளிங்கு - தெளிந்த, நீர் - நீராலேசிறைந்த, முகிலின் - கானமேகத்திலே, பவளம் போல் - பவளங்கொடிபடர்த்தாப்போலே, கனி - ஸ்நித்தமானநிதத்தை யுடைத்தான, வாய் - திருவதரம், சிவப்ப-சிவந்துதோன்றும்படி, காண-நாங்கன்கண்டதுபவிக்கும்படியாக, நீ-நீ, வாராய் - கடந்துவந்தருளவே னும். (ச)

ஆறு;—(புளிங்குடி) உன்னுடைய காருண்யத்தினாலே யெனக் காகப் புளிங்குடிக்கிடந்து, வாகுணமங்கையிருந்து, வைகுந்தத்துள் நின்று. தெளிந்தவென்சிறை, தயகங்கழியாதே யென்னைபடிமைகொ ண்டருளிஞாப்போலே, இன்னமு முன்னுடைய பரமகாருண்யத்தி னாலே சோதிவாய்திறந்து, தாமரைக்கண்களாலேநோக்கி, திருவடி களை யென்தலையிலேவைத்தருளி, பிராட்டியோடேகூட விருந்த ருளி, “ஆழ்வாரபேஷிதத்தைச் செய்தருளிான்” என்று இந்த கல்யாணகுணத்தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட நாங்கள் கூத்தாடி. நின்றாவாரப்படி, நிறமழகிதான மேகத்திலே யுண்டான பவளம்போலே யழகியதிருப்பவளத்தில் சிவப்போடே காணலாம் படி நீவரவேணுமென்கிறார். (ச)

ஈடு-அவ;—திருப்பதிகளிலே ஸங்கிஹிதன பெண்ணை யிவ்வள வாக்கிஞாப்போலே, மேலுமென்னபேஷிதஞ்செய்தருளவேணுமென் கிறார்.

(புளிங்குடியித்யாதி) கானிரக்கவோ விவையெல்லாம் நீசெய்த னு, பட்டர், திருநாராயணபுரத்தில் வெறுப்பிலே, “தேவர்ஸ்வாதத் தர்யமெல்லாங்காட்டினாலும் பின்னையுப் பண்ணின விஸ்வாஸத்தில் குலைத்தவின்றிக்கே யிருக்கும்படி எலும்புரமுடைய வெம்பெருமா னார்போல்வார்பக்கல் செய்யுமத்தை எலியெலும்புனை வடியேன் பக்கலிலும் செய்வதோ, (க) “ஔவாவிஸாஸவ-ருவ-கூடு-மஹாவி ஸ்வாஸபூர்வகம்” என்கிறபடியே, ஏதேனுமொன்று வந்தாலும் “இந் குத்தைக்கொன்று வருவதாய்வந்ததன்று, இதுக்கடி நம்முடையபா பம்” என்று பண்ணினவிஸ்வாஸம் குலையாதார் விஷயத்திலே செய் யுமத்தை இதுதானே ஹேதுவாக நெஞ்சுநெகிழும்படி யிளநெஞ்சர் பக்கலிலு மத்தைச்செய்யக்கடவதோ” என்றாராம்.

(ச) விஷ்வக்-ஸம்ஹி.

சட திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, ச-பா, புளிங்குடி வ்யாக்யானம்.

திருப்புளிங்குடியிலே (க) “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னு
மழகைக்காட்டியும், வரகுணமங்கையிலே (உ) “பிரானிருந்தமை
காட்டினீர்” என்னுமிருப்பழகைக்காட்டியும், ஸ்ரீவைகுண்டத்தி
லே (ங) “நிலைபாரின்றான்” என்னும் நிலையழகைக்காட்டியுமன்
றோ வெண்ணைப்புருாநிறுத்திற்று. (தேளிந்தவென்சிந்தை யகங்கழி
யாதே) “அயோக்யன்” என்றகலாதபடி * கண்தன்சிவந்திலே என்
ஹ்ருதயத்தைத் தெளிவித்தும் அத்தைக்கைவிடாதே நிரந்தரவா
ஸம்பண்ணி. (என்னையாள்வாய்) என்னை “அயோக்யன்” என்ற
கலவுமொட்டாதே பிரிவாற்றாமையால் முடியவுமொட்டாதே, குண
ஜ்ஞாந்தாலே தரிப்பித்துக் கொண்டுபோந்தாய். (எனக்கருளி)
புறம்புபோகாதபடி வளைத்து நீயும் ஜீவநமிடாவிட்டா லெவ்வனே
தரிக்கும்படி.

(நெரிந்தவித்யாதி) அதுஸந்தித்தார் ஹ்ருதயம் குளிரும்படி
யான சிலகுணத்தை. “ஆழ்வாரபேஷிதஞ்செய்தருளிஞன்” என்
கிற கல்யாணகுணத்தை (உலகம்முன்றுடன்வியப்ப) விலக்ஷண
ரோடு அவிலக்ஷணரோடுவாசியற வெல்லாருமொக்கவறுபவித்து
விஸ்மயப்படும்தபடியாக. (நாங்குளித்யாதி) நாங்கள் விஸ்மயப்படுமள
வன்றிக்கே, விஞ்ருதராம்படி. இவர்க்கு விஸ்மயப்படவவஸரமில்லை
யாயிற்று.

(பளிங்குநீர் முகிலின்பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப) தெளி
ந்தநீரை முகக்கையாலே தர்ஸநீயமான மேகமானது பவளத்தைப்
பூத்தாப்போலேயாயிற்று திருவதாத்தில் பழுப்பிருப்பது. இவர்
ஸம்பரமத்தைக்கண்டு அவன்பண்ணும்ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. (நீகாண
வாராயே) என்னெதிரே யுன்னழகுகாணவரவேணும். அவன்குத்
திருக்கிறபடி. அவன்மாறிமாதியிடுபடி, வல்லராடினுப்போலே காணு
மிருப்பது.

பிள்ளையழகியமணவாளவரையரைப் பெருமாளொருநா ளாருள
ப்பாடிட்டு, “நாமிங்ஙனே நடக்கிறோம், நீயிதுக்கீடாக ஆடிக்காண்”
என்ன; “தம்பிரானே, என்னுலந்நடைக்கீடாக ஆடப்போமோ, (ச)
[கானகம்படியுலாவியுலாவியித்யாதி] தேவருடையகுழலோசையைக்
கேட்டவாரே, பாடல்தவிரந்தார்கள், தேவருடைய ஸ்வாபாவிக

(க) திருமால்-உரு-

(உ) கூ-ரு-ரு-

(ங) திருமொ-கூ-கூ-அ.

(ச) பெரியா-தி-மொ-ரு-கூ-ச.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, நு-பா, பவளம் வ்யாக்யானம். சந்.

மானநடைக்குத் தங்களுடைய சிஷ்யாபலத்தாலுண்டான ஆடல்தவிர்ந்தார்கள்; குரக்குக்கொடுக்கழுதுழாவி அடியேன் தேவர்திருமுன்னே ஆடவல்லேனே” என்றாராம் (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

பவளம்போல் கனிவாய் சிவப்ப நீகாண வந்து நிற்பன்னிலா முத்தம் * தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின்றிருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய் * பவளநன் படர்க்கீழ்ச் சங்குறை பொருநல்தண் திருப் புளிங்குடிக்கிடந்தாய் * கவளமாகளிற்றினிடர் கெடத்தடத்துக் காய்சினப் பறவை யூர்ந்தானே.

ப:—அந்தரம், என்முன்னே யெழுந்தருளி வந்து மந்தஸ்யிதம் பண்ணிக்கொண்டு நின்றருள வேணுமென்கிறார்.

(இ - ள்.) பவளம் - பவளத்தினுடைய, நன்-செறித்த, படர்க்கீழ்-பாரத்தின்கீழே, சங்கு - சங்குகளானவை, உறை - வர்த்திக்கும்படியான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைய, வண் - ம்ரமஹரமான, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவளாய், கவளம் - கவளங்கொள்கையே ஸ்வபாவமான, மா - பெரிய, களிற்றின் - கஜேந்தரனுடைய, இடர் - ஆயிரம்தேவஸம்வத்ஸரம் நிராஹாராய் நின்றுக்கேசித்ததுக்கம், கெட - போம்படியாக, தடத்து - அந்தத்தடாகத்திலே, காய் - விரோதிவிஷயத்திலே வெவ்விய, சினம்-சீனத்தையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை ஊர்ந்தானே - நடத்திக்கொண்டுவந்தவனே, பவளம்போல் - திருப்பொருநலில் பவளப்பட்டரும் சங்கும் செறிந்தாப்போலே, கனி - ஸ்ரித்தமான, வாய் - திருவதரமானது, சிவப்ப - சிவந்துதோன்ற, நின் - உன், பல்-பல்லாய், நிலா-நிற்கிற, முத்தம் - முத்தம்பார்க்கில், கதிர் - கதிரை, தவழ் - உடைத்தாம்படி; முறுவல்செய்து - முறுவல்செய்துகொண்டு, ஸ்ரீகஜேந்தரன் முன்புவந்தாப்போலே, காண - கானுங்காணும்படி, நீ-நீ, வந்து ஸத்வராய்வந்து, நின் - உன்னுடைய, திரு - அழகிய, கண் - திருக்கண்களாகிற, தாமரை - தாமரையானது, தயங்க - விளங்கும்படி, நின்றருளாய் - ப்ரீதிதோன்ற நின்றருளவேணும்; படர்-பற்றை. (ரு)

சச திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, டு-பா, பவளம் வ்யாக்யாநம்.

ஆறு;— (பவளம்போல்) வருமிடத்தில், ஸ்ரீகஜேந்தராழ்வா னுக்காகப் பெரியதிருவடிமேலேறி வந்தருளிஞர்போலே, கனிவாய் சிவப்ப நீகாணவந்து நிற்பன்னிலாமுத்தந்தவழ் கதிர்முறுவல்செ ய்து நின்றிருக்கண் தாமரைதயங்க நின்றருளாயென்கிறார். (டு)

ஈடு-அவ;— ஸ்ரீகஜேந்தராழ்வானுக்குவந்து தோற்றினர்போ லேவந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

(பவளம்த்யாதி) (க) “சுவாக்ஷநாடாரஃ - அவாக்யநாதாஃ” என்கிறபடியே, ஒன்றுக்கும் விக்குதனாகாதீ, அதுகூலதர்ஸநத்தா லே யகவாயில் பந்தந்தோற்ற விக்குதனாய் ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும் படியைக் காணவேணும். (நிற்பன்னிலாமுத்தம்) பல்லாகிற நிலா வையுடைய முத்துநிரையானது. (தவழ்கதிர் முறுவல்செய்து) (கதிர் தவழ்- முறுவல்செய்து) கதிருள்ளடங்காதே புறம்பேதவழும்படி முத்தத்திலே பன்னிலாக்கதிர் தவழும்படி. முத்தம்-அதாம். கதிர் புறப்பெடும்படி முறுவல்செய்து. (நின்றிருக்கண் தாமரைதயங்க நின் றருளாய்) கண்ணினுடைய ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. தயங்குகையாவது அப்போதுபிறந்தவொளிபாதல், கடல்சலித்தாப்போலே யசைந்து வருகிறபடியைச் சொல்லிற்றாதல். (நின்றருளாய்) முந்துநரலடிவந் து, பின்னையதுவும் மாட்டாதே ஸ்தத்தனாய்நிற்கும் நிலைகாணவே ணும்.

(பவளம்த்யாதி) நல்லபவளப்படரின்கீழே சங்குகள் நிர்ப்பாத மாய்வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலை யுடைத்தாய், ஸ்ராமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலேகண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. படர்- தூறு. அவ்வு டில் பதார்த்தங்களுக்கு, பாதகத்துக்கு பயப்பட்டுவர்த்திக்குமதில் லையிற்று. அத்தேஸஸ்வபாவமிதுவாயிருக்க, “எனக்குஉன்னைக் கிடைக்குமோ, கிடையாதோ” என்று நான் பயப்படும்படி யிருக்கிற தென்.

(கவளம்த்யாதி) கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரியவாணை; கவ ளங்கொண்ட வென்றவித்தால் - மதமுதிதமென்கை. இதுக்கு முன்பு இடப்பட்டறியாதவாணை. (இடர்கேட) (உ) “வாராயென்ற ரிடரைக்காய்” என்று, தன்வாயாலே “ஆரிடர்” என்னும்படியிறே

திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பர், காய்சினம் வ்யாக்யாநம். சூரு

பட்டவிடின்னம். (க) “ஆனையின்துயரம்” என்று நெஞ்சஞ்
கும்படியிறேபட்டது. (தடத்து) தன்னிலமல்லாத பொய்கையிலே
கூட்பதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டு ப்ரதிக்கிரையின்றிக்கே
யிருக்கும்படியான வாயத்துப்போம்படியாக. தடமென்று - கரைக்
கும், பொய்கைக்கும்பேர். (காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே) ப்ரதி
பகூத்தைக்காயுஞ்சினத்தையுடைய பெரியதிருவடியை, அவன்வே
கம்போராமை அவனைப்பேரித்துக் கொண்டுவந்து தோற்றிற்றிலே
யோ. அவ்வானையின் தசைகிடாமென்தசை; அதுக்குத்தோற்றினுப்
போலே யென்முன்னேவந்து தோற்றியருளவேணும். (இ)

ஆரூம்பாட்டு:

காய்சினப்பறவை யூர்ந்து பொன்மலையின் மீயிசைக்கார்
முகில்போல் * மாசினமாலி மாலிமானேன்றங் கவர்படக்கனன்று
முன்னின்ற * காய்சினவேந்தே கதிர்முடியானே கல்வயல்திருப்
புளிங்குடியாய்* காய்சின வாழிசங்குவாள் வல்தண்டேந்தி யெம்
மிடர் கடிவானே.

ப:—அநந்தரம், உகவாதார் முன்னே யகப்படப் பெரிய திருவடி
யை மேற்கொண்டு சென்று நின்றீர், உகந்துகாணவாசைப்பட்ட வென்
முன்னேயப்படி. அவனைமேற்கொண்டுவந்து நின்றருள வேணுமென்
கிறார்.

(இ - ள்) பொன் - கருமயமான, மலையின் - மஹாமேருவின்,
மீயிசை - மேலேபடிந்த கார்முகில்போல - காளமேகம்போலே, காய்-
விரோதிவிஷயத்திலே வெவ்விய, சினம் - சிற்றத்தையுடைய, பறவை-
பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்து - நடத்திக்கொண்டு, காய் - ப்ரதிபகூக்க
ளிலே காலாக்கிகல்பமான, சினம் - சினத்தையுடைய, ஆழிசங்குவாள்
வல்தண்டு - ஸ்ரீ பஞ்சாயுதத்தையும், ஏந்தி - ஏந்தி, மா - பெரிய, சின
ம் - சினத்தையுமுடைய, மாலி - மாலி, மான் - மஹானுன, மாலி -
ஸ-மாலி, என்று - என்றுப் ப்ரவரித்தரான, அவர்-அவர்கள், அங்கு-அந்த
யுத்தபூமியிலே, பட-நகிக்கும்படி. (உ) “காலாழிஸஹுஸ்க்ரோஸ்ய.
காலாக்கிஸத்ருஸ்க்ரோதே” என்கிற கணக்கிலே, கன்னு - பெரிய

சூக திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, காய்சினம் வ்யாக்யானம்.

சீமறத்தோடே, முன் - உகவாதார்முன்னே, நின்ற - இவ்வழகைக்காட்டி நின்றவனாய், (க) “அங்கருளில்லாத் தன்மையான” என்னும் கணக்கிலே, காய் - விரோதிகளுக்கு காஹகமான, சினம்-க்ரோதகுணத்தையுடைய, வேந்தே - ஸ்வாமிபாய், கதிர் - விரோதிவர்க்கம்மடிகையாலே பொளிவிடுகிற, முடியானே-திருவபிஷேகத்தையுடையவனாய், ஆஸ்ரிதார்த்தமாக, கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல்-வயலையுடைய, திருப்புளிக்குடியாய்-திருப்புளிக்குடியிலே வர்த்திப்பானாய், அவ்வழியாலே, எம் - எங்களுடைய, இடர் - அறுபவாலாபரூபமான துக்கத்தை, கடிவானே - கழிக்கக்கடவனாயிருக்கிறவனே.

அந்த வாஹத்தோடு மாயுதங்களோடும் திருவபிஷேகத்தோடும் நான்காணும்படியாகவந்து நின்றிருக்கண்தாமனாதயங்க நின்றருளாயென்று கீழேயங்வயம்.

(சு)

ஆறு;—(காய்ச்சினப்பறவையூர்ந்து) உம்முடைய மனோரதங்களுக்குப் ப்ரதிபந்தகங்களில்லையோ, ஸஹஸா முடியுமோவென்னில்;

என்னுடைய மனோரதப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகைக்காகவன்றோ, சங்க சக்ர கதா ஸார்ங்காதி திவ்யாயுதங்களை பேந்தியருளியிருக்கிறது; ஆனபின்பு, பொன்மலையின்மீயிசைக் கார்முகில்போலே காய்சினப்பறவையூர்ந்து, மாலி ஸாமாவி மால்யவதப்ரபருதயஸூரிரஸம் பண்ணியருளிப்போலே இந்தப் ப்ரதிபந்தகத்தையும் நீயேபோக்கி யென்னுடைய மனோரதத்தையும் முடித்தருளவேணுமென்கிறார்.

(சு)

ஈடு-அவ;—உம்முடைய வபேஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாத படிப்ரதிபந்தகங்கள் ப்ரபலமன்றோவென்னில்; மாலி, ஸாமாவி, மால்யவான், இவர்களிலும் வலிதோ வென்ப்ரதிபந்தகமென்கிறார்.

(காய்சினப்பறவையூர்ந்து) ப்ரதிபக்ஷத்தி லுனக்குக் கண்ணோடிலும் கண்ணற்றழியச்செய்யும் பெரியதிருவடிபைசுடத்தி. (பொன்மலையின்மீயிசைக் கார்முகில்போல்) அப்போதிருக்கும்படி. மேருவைக்கினிய காளமேகம் படிந்தாப்போலேயாயிற்றிருப்பது இப்போதிதுசொல்லுகிறது - பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பைக் காண்கைக்காக. (மாளினமாலி) பெரியசினத்தை யுடையனாப்க்கொண்டுவந்த மாலி. (மாலிமான்) மஹானுனமாலி. ஸாமாவியென்றபடி. (என்றங்

(க) திருநெடு-சு-

திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, சு-பா, காய்கினம் வ்யாக்யாரம். சௌ

கவர்பட) என்கிறவர்களாங்கே முடியும்படியாக. (கனன்றுமுன்னின்ற) சீறி, அவர்கள் முன்னேநின்ற; வடிவைக்கண்டபோதே யெதிரிகள் முடியும்படியாயிதே வீரமிருப்பது.

(காய்சினவேந்தே) திருநாமம். காயஞ்சினத்தையுடைய நிர்வா ஹகனே. (கதிர்முடியானே) விளங்காநின்ற திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே. நீ ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்க, கானிழக்கவோ. (கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்) நீ தூரஸ்த்தனாப்ததானிழக்கிறே னோ, ஸப்ருத்தமானவையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர் ந்தருளுகிறவனே. (காய்சினவாழியித்யாதி) காயஞ்சினத்தையுடைய திருவாழிமுதலான சிவ்ய யுகங்களை தரித்தது ஆஸ்ரிதருடைய வாபத்தைப் பேர்க்குணைக்காகவன்றோ. “எம்மிடர்கடிவானே-திருக் கண்தாமரைதயங்கிின்றருளாய்” என்று கிழிற்ப்பாட்டிலே யிப் பாட்டுக்கு கரியை. (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

எம்மிடர்கடிந்திங்கென்னை யாள்வானே யிமையவர்தமக்கு மாங்கனையாய் * செம்மடல்மலருந் தாமரைப்பழனத்தண் திருப்பு ளிங்குடிக்கிடந்தாய் * நம்முடையடியர் கவ்வைகண்கேந்து நாங்க ளித்துளநலங்கூர* இம்மடவுலகர்காணநீயொருநாளிருந்திடாயெங் கள்கண்முகப்பே. (எ)

ப:—அநந்தரம், அளவிலிகளான வெங்கனோடு, அளவுடையா ரோடு வாசியத ரக்ஷனான நீ, அஸாதாரணஸேஷபூதரான ஸூரிகளனு பவிக்கிற கிளர்த்தியைக்கண்டு நான்களுக்கும்படி யெங்கள் கண்முகப் பேயிருந்தருள வேணுமென்கிறார்.

(இ - ன்.) எம் - எங்களுடைய, இடர் - அவியாதி க்ருதமான ஸகல துக்கங்களையும், கடிந்து - போக்கி, இங்கு - இந்த பூமியிலே வைத்து, என்னை - என்னை ஆள்வானே - அடிமைகொண்டு போருமவ னாய், இமையவர்தமக்கும் - அநிமிஷரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும், ஆங்கு - அங்கு, அனையாய் - அப்படி அசிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வமாக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து ரக்ஷிக்கும்வனாய், செ-சிவந்த, மடல் - இதழ், மலரும்-மலருகிற, தாமரை - தாமரையை யுடைத்தான,

சஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, எ-பா, எம்மிடர் வயாக்யாகம்.

பழனம் - நீர்நிலங்களை யுடைய, தண் - குளிர்ந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தாய் - ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே, நம்முடை-நம்முடையாரென்னும்படி, அடியவர்-உனக்கஸாதாரண ஸேஷபூதரான ஸஞ்சிகளுடைய, கவ்வை - அதுபவஜாதமான கோலாஹலத்தை, கண்டு - கண்டு, நாம் - நாங்கள், உகந்து - உகந்து, களித்து - ஆந்திகளாய், உளம் - நெஞ்சிலே, நலம் - ப்ரேமமானது, கூர - வர்த்தி (யி-ப) க்கும்படியாக, மடம் - வாசியறியாத, இ - இந்த, உலகர்-லோகத்தாரும், காண - காணும்படி, நீ-நித்யஸஞ்சிகளை யென்றுமிருந்ததுபவிப்பிக்கிற நீ, ஒருநாள் - ஒருநாளாகிலும், எங்கள் கண்முகப்பே-எங்கள் கண்முகப்பே, இருந்திடாய்-இருந்தருளவேணும் . எ)

ஆறு; - (எம்மிடர்) உத்கர்ஷாபகர்ஷவிபாகமின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நீயல்லது வேறு ரக்ஷகருளரோ; ஆனபின்பு, உனக்கு நல்லராயிருப்பார் நீயிருந்தருளு மிருப்பைக்கண்டால் படும்பாடு கண்டுநாங்கள் வாழும்படியாக, இந்தலோகத்திலுள்ளவர்கள் காணும்படி யெங்கள் கண்ணெதிரே நீ யொருநாளிருந்திடா யென்கிறார். (எ)

ஈடு: அவ: - தூர்ப்பலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியற ரக்ஷகனான நீ, நாங்கள் வாழும்படி கண்ணெதிரே யொருநாளிருக்கவேணுமென்கிறார்.

(எம்மிடர்கடிந்து) எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுக்கங்களையும்போக்கி. (இங்கென்னையாள்வானே) பகவதஜ்ஞாநத்துக்கடை வில்லாத விஹலோகத்திலே யென்னை யடிமைகொள்ளுகிறவனே. (இமையவர் தமக்குமாங்களையாய்) அகிஞ்சந்ரான வெங்களுக்கே யன்றிக்கே, (க) 'ஓரஹ்ரோஹடி-ஈஸ்வரோஹம்' என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மதிகளுக்கு மங்கப்படி நிர்வாஹகனாவனே. (சேம்மடலித்யாதி) சிவந்தமடல்லரானின்னுள்ள தாமரைகளையுடைய நீர்நிலங்களை யுடைத்தாய், ஸ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. உள்ளும்புறம்புமெல்லாம் தாமரையாயிற்று.

(நம்முடையித்யாதி) உன்னடியா ருன்னையதுபவிக்கிற வாரவாரத்தைக்கண்டு நாங்களுகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு, ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவா. (இம்மடவுலகர்காண) இந்தஸம்ஸாரத்திலறிவுகேடராய், இடக்கைவலக்

திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, அ-பா, எங்கள் வ்யாக்யானம். சக

கையறியாதவர்களும் கண்ணிலே காணும்படியாக. (நீயொருநாளிருந் தீடாயெங்கள்கண்முகப்பே) எங்கள் கண்வட்டத்திலே யொருநாளிருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்ஸனவிஷயமானநீ, ஒருநாளெந்தள்கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தா லாகாதோ; உன்னுடைய தர்ஸனம் அதிகருதாதிகாரமாக வேணுமோ. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

எங்கள் கண்முகப்பே யுலகர்களெல்லா மிணையடிதொழுதே முதிறைஞ்சி * தங்களன்பாரத்தமதுசொல்வலத்தால் தலைத்தலைச்சி றந்துபூசிப்ப* திங்கள்சேர்மாடத் திருப்புளிங்குடியாய் திருவைகுந் தத்துள்ளாய்தேவா* இங்கண்மாரூலத்திதனுளு மொருநாளிருந்தி டாய் வீற்றிடங்கோண்டே. (அ)

ப:- அந்தரம், அந்த விபூதியிலன்றியே, ஸகலலோகங்களுக்க ண்டு உன் திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுதுவாழும்படி, இந்த விபூதி யிலும் திருப்புளிக்குடியிலே உன்வாசினோற்ற வெழுந்தருளி யிருக்க வேணுமென்கிறார்.

(இ - ள்.) திங்கள் - தேவலோகத்தில் மேலெல்லையிலே வர்த்திக் கிற சந்த்ரன், சேர் - சேரும்படி யோக்கின, மாடம் - மாடங்களை யு டைய, திருப்புளிக்குடியாய் - திருப்புளிக்குடியிலே வர்த்திப்பானாய், திருவைகுந்தத்து - திருவைகுந்தத்திலே, உள்ளாய் - எழுந்தருளியிற் பாறாய், தேவா - இந்த ஸௌலப்ய தேஜஸ்ஸை யுடையனானவனே, எங்கள் கண்முகப்பே - எங்கள் கண்முகப்பே, உலகர்கள் - லோகத்தி லுள்ளார், எல்லாம் - எல்லாரும், அடி - உன் திருவடிகள், இணை - இரண் டையும் தொழுது - தொழுது, எழுது - எழுவதாய்க்கொண்டு, இறை ஞ்சி - பாரதந்தர்யம் தோன்றும்படி ஸஸம்ப்ரமராய், தங்கள் - தங்களு டைய, அன்பு - பக்தியானது, ஆர - வர்த்தியாநிற்க, அத்தாலே, தமது - தங்களுடைய சொல்வலத்தால் - உக்திபலாநுரூபமாக, தலைத்தலைச்சி றந்து - ஒருவர்க்கொருவர் அஹமஹமிகையாலே மேல்விழுந்து, பூசிப்ப - ஸபஹு-மாந ஸ்தோத்ரங்களைப்பண்ணும்படி, இ-இந்த, கண் - இட் முடைத்தாய், மா - நீ வருகைக்கீடாக ஸ்லாக்யமான, ஸ்ரீமத்தான, ஞாலத்து-பூமியிலே, இதனுளும் - திருப்புளிக்குடிக்குள்ளேயும், வீற்றி

100 கிருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, அ-பா, எங்கள் வ்யாக்யாநம்.

டங்கொண்டு - உன்மேன்மையிடங்கொண்டு தோன்றும்படி. ஒருநாள் - ஒருநாள், இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும். (அ)

ஆறு:—(எங்கள்) “நீர்சொல்லிற்றெல்லாம் திருநாட்டிலே செய்கிறோம்” என்றோ பேசாதிருந்திருக்கிறது, அங்கினே செய்தருளவமையாது, எங்கள்கண்ணென்திரே லௌகிகரெல்லாரு முன் திருவடிகளிரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது க்ருதார்த்தராய், தங்களுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகத் தங்களுடைய ஸக்த்யநுரூபமான சொற்களாலே மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட, இந்த லோகத்திலே யித்திருப்புளிக்குடியிலே பிராட்டியும். நீயுங்கூடவொருநா ளிருந்திடாயென்கிறார். (அ)

ஈடு; அவ:—பரமபதத்திலே யன்றோ விருப்பழகு காட்டலாவ தென்ன; அவ்விருப்பைத் திருப்புளிக்குடியிலே யொருநாளிருந்த ருளவேணுமென்கிறார்.

(எங்களித்யாதி) எங்கள்கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்யுமிடத்தில், லோகத்திலுள்ளாரடங்க, திருவடிகளிலுண்டான சேர்த்தியழகுகண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய்க்கொண்டாப்ரயித்து. (திங்களன்பார) தங்கள் ப்ரேமம் மிக்குவர (தமது சொல்லவத்தால்) ஸக்த்யநுரூபமான சொற்களாலேயென்னுதல்; தார்தாஞ்சொல்லவல்லவளவிலே யென்னுதல்; (க) “யயாஜ்ஞாந ண்வக்ஷ்யாதி வயாநவக்ஷணவநாதநழ - யதாஜ்ஞாநத்துவக்ஷ யாமி புருஷந்தம்ஸநாதநம்” என்னக்கடவதிறே. அதாவது-“நாறு பிராயம்புகுவீர், பொன்னாலே பூணுநாவிடுவீர்” என்றப்போலே சொல்லுகை. வங்கிப்புரத்துநம்பி “விஜயவ், விஜயஸ்வ” என்ன, ஆண்டான் சொன்னவார்த்தையை நினைப்பது, (தலைத்தலைச்சிறந்து பூசிப்ப) ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழுந்து மிகவுமாப்ரயித்துக் கொண்டாட.

(திங்களித்யாதி) சந்த்ரனுக்கு இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரிக்கையாலு ண்டான விளைப்பெல்லா மாறும்படியிருக்குமாயிற்று மாடங்களினு டையவோக்கம்; அதிலே ஸந்நிஹிதனாவனே. (திருவைகுந்தத்து ள்ளாய்) அவ்வளவையென்கிகே, திருவைகுந்தத்திலே நின்றருளின வனே. (தேவா) பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் நிலையால்

(க) ஸ்ரீநாராயணம்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ பா, வீற்றிடம் வ்யாக்யாநம். ௫௧

வந்தபுகர். (இங்கண்மாஞாலத் திதனுளுமொருநாளிருந்திடாய்) இந்தவிடமுடைத்தான மஹாப்ருதிவியிலே, திருப்புளிங்குடியிலேயு மொருநாளிருந் தருளவேணும். இருக்குமிடத்தில் (வீற்றிடங்கொ ண்டு) பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே, உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற விருக்கவேணும்.

(இதனுளும்) என்கிறதுக்குக் கருத்தென்னென்னில் ; சாய்ந் தருளினவழகுண்டோமுக்கு, “இவனிருந்தாலெங்ஙனே யிருக்கிற தோ” என்றும், “ இப்படியிருக்கிறவன்றான்நின்றாலெங்ஙனே யிருக் கிறதோ ” என்றும், இங்ஙனே சிலவபேசைக்கள் பிறக்குமிடேயிவா் களுக்கு; அது வேறொருபடியிறேநமக்கு- இவைபெல்லாம் நரகாவ ஹமான விஷயங்களிலேயுண்டு; இவ்விஷயத்தில் தெரியாது. செப் ததெல்லாம் பரிதாசையும், அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப் படுகையுமெல்லாம் நமக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களிலே யுண்டாயிருக் கும். இப்படியிருக்குமோவென்றறியுமித்தனை. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

வீற்றிடங்கொண்டு வியன்கொள் மாஞாலத் திதனுளுமிருந்தி டாய் * அடியோம் போற்றியோவாதே கண்ணிணைகுளிரப்புதுமல ராகத்தைப்பருக* சேற்றிளவாளை செந்நெலுகேளுஞ் செழும்பணைத் திருப்புளிங்குடியாய் * கூற்றமாயசுரர் குலமுதலரிந்த கொடுவினை ப்படைகள் வல்லானே. (க)

ப:—அந்தரம், ந்ரத்யஸ்யஸு-குமாசமான வுன் வடிவை நான்கள கண்டருபவிக்கை ப்ரயோஜனமாக விந்த விபூதியிலே யெழுந்தருளியிரு க்கவேணுமென்கிறார்.

(இ - ள்.) சேறு - தன்னிலமான சேற்றிலே வளருகையாலே, இனம் - இனகிப்பதித்த, வானை-வானைகள், செந்நெலுடி-செந்நெலுடே, உகளும்-உகளிக்களித்து வார்த்திக்கக்கடவதாய், செழும்-ஸம்ருத்தமான, பணை - நீர் நிலங்கையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடி யிலே வர்த்திக்கிறவனாய், கூற்றமாய் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாய்க் கொண்டு, அசுரர்சூலம் - அஸுரசூலத்தை, முதல் - கர்ப்பபர்யந்தமாக, அரிந்த-அறுத்துப்பொகடுமவனாய், கொடுவினை - அதுக்கீடான கொடுந் தொழிலையுடைய, படைகள் - ஆயுதங்களை, வல்லானே - விதேயமாக

ரு உ திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, வீற்றிடம் வ்யாக்யாநம்

வுடையனுவனே, அடியோம் - உனக்கஸாதாரண ஸேஷபூதாரண நாங்கள். போற்றி - மங்களாஸ்ரஸம்பண்ண-ஒவாதே-இடைவிடாதே, கண்ணினை - கண்ணினையானது, குளிர - பரிதாபம் தீர்த்து குளிரும் படியாக, (க) “கொவநாஹ்ஸாவிஸதிவ-லோசநாப்யாம்பிபந்த்வ” என்கிறபடியே, புதுமலர்-செவ்விப்பூப்போலே புஷ்பஹாஸஸங்குமார மான, ஆகத்தை - உன்வடிவை, பருக - த்ருஷ்ணாநுபமாக வநுபவிக்கும்படி, வீற்றிடங்கொண்டு - உன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தால்வந்த வேறுபாடு விஸ்க்ருதமாய்க்கொண்டு தோற்றி, வியன்கொள் - விஸ்தாரவத்தாய், மா - ஸ்லாக்யமான, ஞாலத்திதனுளும் - இந்த ஜகத்தினுள்ளேயும், இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும். (க)

ஆறு: (வீற்றிடங்கொண்டு) என்னுடைய கண்ணினையானது விடாய்தீர்த்து குளிர உன்னுடைய செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியைபோவாதே பருகும்படியாக விஸ்மயரீபமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படி யொருநாளிருந்தருளேணும்; ஆஸ்ரிதருடைய துக்கத்தைப் போக்கவல்லையாயிருந்து அனைவ செய்யாதொழியலாமோவென்கிறார். (க)

ஈடு:-அவ;-இவ்விருப்பில் வாசியறியாத ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற தென்னென்னில்; ருசியுடைய நாங்கள்கண்டதுபவிக்கவென்கிறார்.

(வீற்றிடங்கொண்டு) ஸேஷி க்வத்தால்வந்த வேறுபாடுகொற்றும்படி. (வியன்கொளித்யாதி) விஸ்மயரீபமான மஹாப்ருதியியானவிலேயு மிருந்திடாய் உன்னைக்கொண்டொரு கார்யமில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே. (இதனுளமிருந்திடாய்) இந்தத் திருப்புகளிக் தடியாகிற திருப்பதியிலேயுமிருந்திடாய். உன்னை யொழியச் செல்லாமையுடையார்முன்னே யிருந்தாயென்னுமிதுபோருமோ. (இதனுளமிருந்திடாய்) சாய்ந்தருளினபோ திருக்குமிருப்பை யதுபவிப்பித்தருளிற்று, இனி இருந்தாவிருக்குமழகையு மதுபவிப்பித்தருளவேணும்.

“நமக்கிவை யெல்லாமிங்கே காணலாமிதே - சாய்ந்தருளினவழகு, பெரியபெருமாள்பக்கவிலே காணலாம்; நின்றருளினவழகு, நம்பெருமாள்பக்கவிலே காணலாம்” இருப்பினுண்டானவழகுபெரியபெருமாள்பக்கவிலே காணலாம்” என்று பட்டாருளிச்செய்வர்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, ௧௦-பா, கொடுவினைவ்யாக்யாரம் திரு.

நாமின்கிருந்து நீர்பெறப்புகுகிறபேதேதென்ன (அடியோமித் யாதி) (அடியோம்) அவ்விருப்பைப்படிவிட, அதுவே ஜீவநமாக விருக்கிறநாகள். (போற்றி) இவ்விருப்பிங்நனே நித்யமாகச் செல்ல வேனுமென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி. (ஓவாதே) உச்சிவீடுவிடாதே. (கண்ணிணைகுளிர) காணப்பெறுமையாலே கமர்பிடந்துகிடக்கிறகண்கள், விடாயெல்லாந்தீர்த்து குளிரும்படியாக. புதுமலரித்யாதி செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யதபவிக்கும்படியாக. புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமானவடிவை (க) “வொவநாலு லிபநிவ-லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ” என்கிறபடியே நிரந்தரமாகவது பவிக்கப்பெறுகை.

(சேற்றிளவித்யாதி) அவ்வுரில் பதார்த்தங்களடைய அபிமத லாபத்தாலே களித்து வர்த்துக்குமாயிற்று செந்நெலின் நடுவேசேற்றிலே. பஞ்சவிம்ஸதிவார்ஷிகரான முக்தரைப்போலேயிருக்கிற வானைகள் களித்துத்துளளாநிற்பதான வழ்சியநீர் நிலத்தையுடைய. (சேழும்பணை) அழகியமருதநிலமென்றுமாம். (கூற்றமாயித்யாதி) ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவான திவ்யாயுதங்களை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவென்னுதல்; அன்றிக்கே, ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கூற்றமாய்க் கொண்டு அவர்களுடைய குலத்தை முதலிலேயிரிந்து பொருமொனார், அதுக்குடலாகக் கொடியதொழில்களையுடைய திவ்யாயுதங்க ளையுடையன யிருக்கிறவென்னுதல். இப்போது சொல்லுபதான இதுக்குமுடிபு தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கிநபடிக்குத்ருஷ்டாந்தமென்னுதல்; உனக்கென்னகுறை யுண்டாயிழக்கிறேனென்னுதல்.

(க)

பத்தாம்பாட்டு

கொடுவினைப்படைகள்வல்லே யாயமராக்கிடர்கேட வசரர்க ட்திடர்செய் * கடுவினைநஞ்சேயென்னுடையமுதே கலிவயல் திருப் புளிந்தடியாய்* வடிவினையில்லா மலர்மகள் மற்றைநிலமகள்பிடி க்கும்மெல்லடியைக்*கொடுவினையேனும் பிடிக்கநீயொருநாள் கூவ தல் வருதல்செய்யாயே.

(௧௦)

ப:—அந்தரம், நாய்ச்சிமாரை யடிமைகொண்டருளின்போலே நானுமுன் திருவடிகளிலே யடிமைசெய்யும்படி, என்னை யங்கேயழைத் தல் இங்கே வருதல் செய்தருளவேனுமென்கிறார்.

சூச திருவாய்மொழி, கூப, உ-தி, ௧0-பா, கொடுவினை வ்யாக்யாநம்.

(இ-ள்.) கொடுவினை-விரோதிவிஷயத்தில் கொடுந்தொழிலான, படைகள் - ஆயுதங்களை, வல்லையாய்-கார்யங்கொள்ள வல்லையாய், அமரர்க்கு - அதுகூலரான தேவர்களுடைய, இடர் - துக்கம், கெட - தீரும் படி, அசுரர்க்கு - ப்ரதிகூலரானவஸுரர்கட்கே, இடர் - துக்கத்தை, செய் - விளைக்குமிடத்தில், கடு - சடக்கென்னும், விசை - ப்ரவ்ருத்தியையுடைய, நஞ்சே - நஞ்சானவளும், என்னுடை - அந்நயப்ரயோஜனஞ்நயந்தியான வெனக்கு அமுதே - அலப்யமானவம்ருதமாய், அத்தயர்ஸந்தாமம்படி; கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - வயலையுடைய, திருப்புளிக்குடியாய் - திருப்புளிக்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. (க) 'சுலிதேக்ஷணா-அவிதேக்ஷணா' என்னும்படி, வடிவு - வடிவத்துக்கு, இணையிலர் - நீயும் தகுதியல்லாதபடியான வதிஸுயிதவைவலக்ஷணயத்தையுடைய, மலர்மகள் - கமலவார்விரியானலக்ஷமியும், மற்றை - எவம்பூதவைவலக்ஷணயத்தையுடைய, நிலமகள் - ஸ்ரீபூமியும், பிடிக்கும்-தங்களுடைய ஸ்வாபாவிசுமார்த்தவத்தையுடைய திருக்கைகளாலே பிடிக்கும்படியான, மெல் - நிரதிஸ்யஸௌகுமார்யத்தையுடைய, அடியை - திருவடிகளை, கொடுவீனையேனும் - ப்ராப்தஞய்வைத்து நெடுங்காலமிழக்கும்படி கொடியபாபத்தை யுடையனானும், பிடிக்க - பிடிக்கும்படியாக, நீ-நீ, கூவுதல் - அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல் - நானபேக்ஷித்தபடி யிங்கேவந்தருளுதல், ஒருநாள்-ஒருநாள், செய்யாய்-செய்யவேணும். (௧0)

ஆறு:—(கொடுவினை) ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸஸ ஸமர்த்தனுமாய், ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸஸ்வபாவனுமாய், எனக்கு நிரதிஸ்ய போக்யனாப், திருப்புளிக்குடியிலேவந்து ஸந்திஹிதஞனவனே, வடிவழகுக்கொப்பில்லாத பெரியபிராட்டியாரும், அப்படியேயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியும்கூசி ஸ்பர்ஸிக்கவேண்டும்படி ஸுகுமாரமான வன்னுடைய திருவடிகளை, அதில்போக்யதைபை யறிந்துவைத்து இழக்கைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணினானானும் பிடிக்கும்படி, என்னையொருநாளங்கே யழைத்துக்கொள்ளுதல், இங்கேவருதல்,செய்தருளவேணுமென்கிறார். (௧0)

ஈடு; அவு;—நிரதிஸ்யபோக்யமான வன்னுடைய திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமைசெய்யும்படி, என்னை யங்கேயழைத்தல், நீயிங்கேவருதல் செய்வேணுமென்கிறார்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, க0-பா, கொடுவினை வ்யாக்பாநம், ௫௫

(கோவேளைப்படைகள் வல்லையாய்) நீரிலே நெருப்பெழுந் தாப்போலே, உனக்குஸேஷமாய்வைத்துப் பரதிகூலித்தவர்கள் பக்க ல்சீறி, ஆபுதமெடுக்கவல்லையாய். அவன்மாட்டாதது சிலரையழியச் செய்கையாயிற்று; (க) “யடிவாராவணஸ்ய^ஸபு-யதிவாராவணஸ்ஸ வயம்” என்னுமவனிறே. கடலையினைசெய்து, ஊரைச் சூழப்போந் து, பின்னை அங்கதப்பெருமானைப்புகவிட்டு, கையிலேவந்தகப்பட் டவனை (உ) “மஹாந-ஜாநாதி-கச்சாநஜாநாமி” என்றுதப்பவிட் டது, “இன்னமொருக்கா லதுகூலிக்குமோ” என்று; “நான்முடிந் தேபோமித்தனை” என்று அவனதிலே முகிராநின்றபின்பு, கண்ணுங் கண்ணீருமாயிறே நின்றுகொன்றது. இவர்கள் பண்ணும் ப்ராதிசூல் யத்தாலே யழியச்செய்யுமித்தனைபோக்கி, தானாகவழியச்செய்யமா ட்டானாயிற்று.

(அமரரித்யாதி) அஸுரர்களாலே தேவர்களுக்குண்டான துக்க ந்திரும்படி, அஸுரர்களுக்கு துக்கத்தைவிளைக்கும். (கவேளைநஞ் சே) அப்போதே சடக்கெனமுடிக்கவற்றாய், ப்ரத்யௌஷதமில்லாத நஞ்சானவனை. (என்னுடையமுதே) அந்நஞ்சாதானே இவர்க்கம் ருகமாயிருக்கிறபடி, தேவர்களுடைய வுப்புச்சாறன்று. (கலிவய லித்யாதி) இவ்வம்ருதத்துக்குக் கடல்கடைதல்; ஸ்வர்க்கத்திலே போதல் செய்யவேண்டா, திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதமாயிற்று இவ்வம்ருதம். (கலிவயல்) ஸம்ருத்தமானவயல்.

(வடிவிணையித்யாதி) வடிவில்வந்தாலொப் பின்றிக்கேயிருக் கும். பகவத்தத்தவமுமொப்பன்று; (ங) “தடுஹிய^ஸலிதெகூஷ ணா-தஞ்சேயமஸிதேகூஷா” என்றேற்றமாயே நின்றதிறே. (மற் றைநிலமகள்) ஏவம்பூதையென்னுமத்தனை அவளையும். (பிடிக்கும் மேல்லடியை) அவர்களுந்திருவடிகளைப் பிடிக்கப்புக்கால், பூத்தொடு வாசைப்போலே “கன்குகிறதோ” என்றுகூசித் தொடவேண்டும் படியாயிற்று ஸௌகுமார்யமிருப்பது; அப்படிப்பட்ட திருவடிகளை.

(கோவேளையேனும்பிடிக்க) * கண்கள் சிவந்துக்குப்பின்பு இவர்க்கு நிகர்ஷாநுஸந்தாநமில்லையிறே- “அவர்களும் ஸந்நிஹித ராய், ப்ராப்தியுமுண்டாயிருக்க, நானிகழ்ந்திருப்பதே!” என்று,

(க) ரா-யு-கஅ-௩ச.

(உ) ரா-யு-௫க கசச.

(ங) ரா-ஸு-கக-௫

ஞசு திருவாய்மொழி, கூ-ப, உ-தி, கக-பா, கூவுதல் வ்யாக்யாநம்.

“பாவிடேன்” என்பாரைப்போலே “கோவேனையேன்” என்கிறார். (நீயொதுநான் கூவுதல்வருதல் செய்யாயே) நிரதிரயபோக்யரூப ஸந்ரிவிரிதனுனீ, ஸத்தையைநோக்குகைக் கொருநாள்க்கேயழைத் தல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணும்; முற்பட “வருகல்” என் றிலராயிற்று, அஸ்ஸமுதாயத்தைக் குலைக்கவொண்ணாதென்னுமத் தாலே; அபேகைகூயுடையார்பக்கல் அவனைத்தனிவிட்டிரார்களிறே, கூடக்கொடுவருவார்களென்னு மத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறார். (க0)

பதினொன்றும்பாட்டு.

கூவுதல்வருதல்செய்திடாயென்று குரைகடல் கடைந்தவன் றன்னை * மேவிநன்கமர்ந்தவியன்புற் பொருநல்வழுதிநாடன் சடகோபன் * நாவியல்பாடலாயிரத்துள்ள மிவையுமோர்ப்பத்தும் வல்லார்கள் * ஓவுதலின்றி யுலகம்முன்றளந்தானடியினை யுள்ளத் தோர்வாரே. (கக)

ப:—அந்தரம், இத்திருவாய் மொழிக்குப் பலமாக பகவதஜ்ஞாந லாபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்.) ப்ரயோஜநாந்தர பரரான தேவர்களுக்காக, குரை-அதி கோஷத்தையுடைத்தான. கடல் - கடலை, கடைந்தவன் றன்னை - கடை ந்தவனுன ஸர்வேஸ்வரனை, கூவுதல் - அக்கேயழைத்துக் கொள்ளுதல், வருதல் - நானிருந்தவிடத்தில்வருதல், செய்திடாய் - செய்யவேணும், என்று-என்றபேஷித்து மேவி அவனுடைய வங்கீகாரத்தைப்பெற்று அத்தாலே, நன்கு-நன்றாக, அமர்ந்த - தரித்தவராய், வியன் - ஸம்ருத் தமான, புனல் - ஜலத்தை யுடைத்தான, பொருநல் - திருப்பொருந லையுடைத்தான, வழுதிநாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, நாவியல் - ஜிஹ்வாவ்யாபாரமான, பா டல் - பாடல், ஆயிரத்துள்ளும் - ஆயிரத்துள்ளும் வைத்துக்கொண்டு, ஓர் - அவ்விதீயமான, இவையும்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார்கள் - வல்லவர்கள், மூன்றுலகம் - த்ரைலோக்யத்தையும், அளந்தான் - அள ந்துகொண்ட ஸர்வஸ்வ-ஸபன், அடி - திருவடிகள், இணை - இரண்டை யும், ஓவுதல் - ஓவுதல், இன்றி - இன்றி, உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, ஓர் வார் - அநுஸந்திக்கப்பெறுவார்கள். இது எழுசீரோசிரியவிருத்தம். (கக)

திருவாய்மொழி, கூப, உ-தி, கக-பா, கூவுதல் வ்யாக்யானம். இந்

ஆறு:—(கூவுதல்) குரைகடல்கடைந்தவன்றனை பரமப்
ராப்யமாகப்பற்றி, கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென் றபேஷித்த
வியன்புனல் பொருநல் வழுகிடான் சடகோபன் நாவியல் பாடலா
யிரத்தி வித்திருவாய்மொழியைவல்லார், ஆஸ்ரிதஸுலபனா லெவம்
பெருமானுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதபத்திலே யதுப
விக்கப் பெறுவரென்கிறார். (கக)

நடு: அவ:—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார், அவனை
நிரந்தரமாக வதுபவிக்கப் பெறுவரென்கிறார்.

(கூவுதலித்யாதி) “குரைகடல்கடைந்தவன்றனை-கூவுதல்
வருதல்செய்திடாய்” என்றாயிற்றிவர் சொல்லிற்று. முறைகெடவு
மாம், முறையிலேபாகவுமாம், காணுமித்தனையே வேண்டுவது.
(குரைகடலித்யாதி) இவ்வபேஷையில்லாதார்க்கும் உடம்புகோவக்
கடைந்து அம்ருதங்கொடுக் குமவனையாயிற்று இவரபேஷித்தது.
(மேலினன்கமர்ந்த) இந்தஸ்வபாவாது ஸந்தரந்தாலே பொருந்திக்
கால்தரையிலேபாவினாராயிற்று. (வியனித்யாதி) விஸ்மயநீயமான
நீரையுடைய திருப்பொருநலையுடைய திருவழிவிளக்காட்டுக்கு நிர்
வாஹகரானவாழ்வார்.

(நாவியல்பாடல்) மகஸ்ஸஹகாரமுமொழியவாயிற்றுச் சொல்
லிற்று. (கூவுதலித்யாதி) ஆஸ்ரிதஸுலபனாவனுடைய திருவடி
களை நிரந்தரமாக ஹ்ருதபத்திலே யதுபவிக்கப்பெறுவர். இத்தனை
போதும், இவர்தாம் “இவற்றைப் பெறவேணும்” என்னுமபேஷைக்
யோடே, “திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளவேணும், திருவடி
களைத் தலைமேலேவைத்தருளவேணும், தேவரீ ரெழுந்தருளியிருக்
குமிருப்பைக்காணவேணும், நாய்ச்சிமாரும் தேவரீரு ளாயிருக்கும்
படிகாணவேணும், உலாவும்படிகாணவேணும், ஸ்மிதமிருக்கும்படி
காணவேணும்” என்றுசைப்பட்டவிவர்க்கு அப்போதே கிடையா
மைபாலே, “இவற்றைப்பெறவேணும்” என்னும் மனோரதந்தானே
பேறாப்ததோற்றிற்று; இத்தையப்பயஸித்தவர்களுக்கும் இம்மனோர
தம் மாறாதேமுடியச் செல்லுமென்கிறார். (க) “யதிநாஸாநவி
நெதகதாவதாஸிசுரதீஸா-யதிநாஸாநவிந்தேத தாவதாஸமி
க்ருதீஸ்தா” என்கிறபடியே. (கக)

இரண்டாம்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயநமः.

ஒன்பதாம்பத்து.

மூன்றந்திருவாய்மொழி.

ஓராயிரம் ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு:—(ஓராயிரம்) இப்படியாழ்வாரபேஷிக்க, ‘நீரிங்ஙனே ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ, நம்மோட்டைக் குடற்றுடக்கறியிரோ ’ என்றெம்பெருமா னருளிச்செய்ய, அவற்றை யதுஸந்தித்தினியராகிறார்.

ப:—மூன்றந்திருவாய்மொழியில் கீழே - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையைப்பண்ணி ‘கவுதல்வருதல்செய்யவேணும்’ என்றபேஷிக்க, அவனும் தன்நிருபாதிபந்தத்தாலே நீர்பேஷிக்கவேணுமோ நம்முடைய கார்யஞ்செய்கைக்கு’ என்று தன்னுடைய ப்ரகாரப்ரகாரி ஸம்பந்தத்தோத்தமான நாராயணத்வத்தைப்ரகாசிப்பிக்கக்கண்டு, அதினுடைய கார்யமான ஸர்வலோகரக்ஷண ஸமர்த்தமாயுள்ள திவ்யநாம ஸம்பந்தையும், ரக்ஷணர்த்த வ்யாபாரத்தையும் அகிலவேத வேத்யதாப்ரகாரத்தையும், நித்யஸூரி போக்யதையையும், அதினுடைய நிருபமவைலக்ஷணயத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்ட ப்ராப்திஹேதுவான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தையும், ப்ரபலா நிஷ்டபஞ்ஜநத்வத்தையும், அபிஷ்டதேஸுவர்த்தித்வத்தையும், ஆஸ்ரயணம் மிகையான வதிஸூயிதஸீலத்வத்தையும், அதினுடைய வாசாமகோசர மஹத்தையையு மதுஸந்தித்து, ஏவம் விதஸ்வபாவஞான ஸர்வோஸ்வரனை யநுபவிக்கவாசைப்பட்டு அவனுடையஸீலத்திலே வித்தராய் அநுபவந்தன்னிலு மக்ஷமரான ப்ரகாரத்தையருளிச்செய்கிறார்.

நடு:—“ நீரிங்ஙனே யர்த்திக்கவேணுமோ, நம்மோட்டைக் குடற்றுடக் கையறியிரோ ” என்ன ; அதை யதுஸந்தித்தினியராகிறார். “ கவுதல்வருதல்செய்யாய் ” என்று ப்ரார்த்தித்தார்திழ் ; “ ஆர்ப்ரார்த்திக்கக்கடவவற்றை யார்ப்ரார்த்திக்கிறார், உம்முடைய லாபத்துக்கு நாம் ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்படியன்றோ வும்மோடு நமக்குண்டான ரக்தஸ்பர்ஸம், ஆனபின்பு, உம்முடைய ஸர்வபேஷிதங்களுஞ் செய்யக்கடவோம், நீர் வெறுக்கவேண்டா ” என்று ஸமாதாநம்பண்ணினான். (க) “ மையலேற்றிமயக்க வன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ ” என்னக்கடவதே;

(க) நா தி உ-ச.

திருவாய்மொழி. கூ-ப, ந-தி, ஓராயிரம் ப்ரவேசங்கள். ௫௯

ஸ்ரீகௌஸ்தியார், ஏகபுத்ரையான நானும்மைப்பிரிந்து தனி யாயிருக்கமாட்டேன், கூடப்போருமித்தனை” என்று பின்தொடர்; புரிந்துபார்த்து, “ஆப்ச்சீ, நீரென்னைப் பின்தொடருகிறவிடம் தர்ம ஹாநிகிடர்” என்று முகத்தைப்பார்த் தொருவார்த்தை யருளிச் செய்ய; மீட்கைக்காகப்போனவிவள் மங்களாஸாஸநம் பண்ணிமீண் டாளிறே; இதிறே அவனுடைய பார்வைகளு முத்திகளுமிருக்கும் படி. அவனொருவார்த்தைசொன்னால் பின்னை அவன்வழியேபோக வேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது.

ஆக, அவன் நாராயணனுயிருக்கிற விருப்பை யநுஸந்தித்தார்; அந்நாராயண ஸப்தத்தினுடைய வர்த்தத்தையாராய வென்றிழிந்த வாறே ஒருவஸ்துவுக்கும் தன்னுடைய பேறிழவுக்குச் தனக்கு ப்ரார்த்திக்கைக்கு ப்ராப்தியற்றிருந்தது; இப்படி யிருக்கிறவன் தன் பக்கலிலே விசேஷகடாஷும் பண்ணிபடியையும், இந்நாராயண ஸப்தார்த்தத்துக்கெல்லையான வவனுடைய சீலகுணத்தையு மநு ஸந்தித்து, “இப்போதே இப்படி சீலவானுனவனைக்காணவேணும்” என்னுமபேகை பிறந்தது;

அதில் தமக்கு அவனிருந்தவிடத்தளவும் கால்கடைதாராதபடி க்கிடாகவாயிற்று அவனுடைய சீலாதிகளிலே யிடுப்பட்டுத் துவக் குண்டபடி. இனித்தான், இவர்போனாலு மொன்றுசெய்கை மிகை யாம்படியிருப்பானொருவனுயிருந்தானவன்; இவர்தாம், ஒன்றுசெய் ததுபவிக்க வல்லவரன்றிக்கேயிருந்தார், அவனுடைய சீலகுணங்க ளிலே கால்தாழ்ந்திருக்குமவராகையாலே. இப்படிப்பட்டவனுடைய சீலகுண ப்ராகர்யத்தையே சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இத்திரு வாய்மொழி.

அன்றிக்கே, * கண்கள் சிவந்திலே-ப்ரணவார்த்தத்தை யநு ஸந்தித்தார்; அதில் முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே - அகாரார்த்தத் தை யருளிச்செய்து, மேலொன்றரைப்பாட்டாலே - சதுர்த்த்யர்த்தத் தையும் மத்யமாஷ்டரத்திலர்த்தத்தையும், த்ருதீயாஷ்டரத்திலர்த்த த்தையு மருளிச்செய்து, அவைபிரித்தருளிச் செய்யாதொழிந்தது* சதுர்த்த்யர்த்தமும், மத்யமாஷ்டரத்திலர்த்தமும் ஸாஸ்யமாயல் லதிராமையாலேகூட வருளிச்செய்தார்; மேல்நாலுபாட்டாலே-த்ரு தீயாஷ்டாவாச்யனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்து; மேலி

கய-திருவாய்மொழி கூ-ப, ந-தி, க-பா, ஓராயிரம் வ்யாக்யானம்.

சாண்டொட்டாலே-இவ்வடைவிலே ப்ரணவார்த்தாநு ஸந்தாநம்பண் னுத பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்து; ஆக, ப்ரணவார்த்தத்தை யருளிச்செய்து;

மேல், நமஸ்சப்தார்த்தத்தை, * கருமாணிக்கமலே * நெடுமொற் கடிமை, இரண்டா லுமருளிச்செய்து; நமஸ்சப்தத்துக்கு ஸாப்த மாகவு மார்த்தமாகவு மிரண்டிறே அர்த்தம், அதில்ஸாப்தமானவர்த தத்தை * கருமாணிக்கமலையிலே யருளிச்செய்து, ஆர்த்தமானவர்த தத்தை * நெடுமொற்கடிமையிலே யருளிச்செய்தது. நமஸ்சப்தத் துக்கு ஸாப்தமானவர்த்தம் - “நானெனக்குரியேனல்லேன்” என் கையிறே; ஒருகற்பகையாலொருவனுக்கேயாயிருக்கையும், தான் தனக்குரியளன்றிக்கே யிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்; அத்தையருளிச் செய்தார் - * கருமாணிக்கமலையாலே;

மேல், * நாராயண ஸப்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்தார். * கொ ண்டபெண்டராலே; நாராயணஸப்தத்துக்கர்த்தம்-ஸ்வாமித்வ வாத் ஸல்யோபாயத்வோபேயத்வ வ்யாபகத்வ மித்யாதியிறே; மேலே, சதுர்த்யர்த்தத்தை யருளிச்செய்தார்- * பண்டைநாளாலே; சதுர்த் திக்கர்த்தம்-கைங்கர்யப்ரார்த்தகையிறே; ப்ரணவார்த்தமும், நமஸ் ஸப்தார்த்தமும், வ்யாபகத்வமும், அவ்யாபகத்வமும், அல்லாத வ்யாபக மந்த்ரங்களிலுமுண்டு; அதில், தாமாதரித்தருளிற்றுத் திருவஷ்டாஷ்டரமென்னுமிடத்தை * ஓராயிரத்தாலே யருளிச்செய் கிறார். இது நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளை யருளிச்செய்யும்படி. *

முதற்பாட்டு.

ஓராயிர மாயுலகேழளிக்கும் * பேராயிரங் கொண்டதோர் பீடு டையன் * காராயினகாள நன்மேனியினன் * நாராயணன் நங்கள் பிரானவனே.

(க)

ப:- முதற்பாட்டில், நாராயணத்வகார்யமான ஸர்வரக்ஷகமா யுள்ள நாமஸம்பத்தையுடையவன் நமக்கு உபகாரகனென்றறுதியிட்டு நெஞ்சை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்.) (க) “ஸஹஸ்ரா-ஸம்பர்த்தா” இத்யாதி வசநகரமத்தா லே யுண்டான வ்யுத்பத்திபேதத்தாலும், கீர்வசநபேதத்தாலும், ஓர் -

(ச) வி-பு-சு-

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ந-தி, க-பா, ஓராயிரம் வ்யாக்யானம், கூக

ஓரோதிருநாமங்கள், ஆயிரமாய் - ஸஹஸ்ரமுகமாய்க்கொண்டு, உலகேழு - ஸர்வவிதமானஸகல சேதநாசேதநங்களையும், அளிக்கும் - ரக்ஷிக்கக்கடவதான, பேர் - திருநாமங்கள், ஆயிரம் - ஆயிரத்தை, கொண்டது - உடைத்தான, ஓர் - அவித்தியமான, பீடு - பெருமையை, உடையன் - உடையனாய், இந்தநாமங்களாலே ப்ரகிபாத்யமாயிருக்கிற, கள்ளகாராயின - காளமேகம்போலே ஸ்யாமளமாய், நன்-அப்ராக்ருதமான்மேனியினன் - திவ்யவிக்ரஹதையுடையனாய், நாராயணனைவனே அவற்றுக்கடங்க மூலபூதமான நாராயணஸுப்தவாச்யனானவனே, நங்கள் - நமக்கு, பிரான்-உபகாரகன். (க)

ஆறு;—ஓரொருதிருநாமமே யாயிரம்படியா யுலகேழுனிக்கும் பேராயிரமுடையவனாய், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸுத்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ காருண்ய ஸௌரஸீல்ய வாத்ஸல்யாத்ய ஸங்க்யேயகல்யாணகுணவிசிஷ்டனாய், * ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்ய பரிமிதகுண விசிஷ்ட லீலமேகதிப திவ்யரூபனுயிருந்த நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனாகப் பெறுவதே! என்று, தம்முடைய திருவுள்ளத்தி லின்புப்பெல்லாந்தீர்ந்து எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை யநுபவிக்கிறார். (க)

நடு; அவ:--“ அவன் நாராயணனன்றோ. நம்மபேக்ஷிதஞ்செய்கைநிர்ஸித்தம்” என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

(ஓராயிரமாய்) ஓரொருதிருநாமங்களே யாயிரம் முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்றாயிருக்கும். (க) “ வெண்பூரூஸு ஸரீமு ஸு வீரூ ஸு யஸஸூரிபு:—ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஸஸுர்ப்ரிய:” என்று - நிர்வசநபேதத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்கவற்றாயி றேயிருப்பது. (உலகு) ரக்ஷிக்குமிடத்திற், ஓரொருத்தராகவன்றி க்கே, லோகமாக ரக்ஷிக்கும். (ஏழு) அதுதன்னிலு மொருலோகமாத்ரமன்றிக் கே, ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். ஆஸ்ரிதரொருத்தரை ரக்ஷிக்கும்துண்டிறே அவனுக்கு; அங்ஙனன்றென்கை திருநாமங்கள். (அளிக்கும்) இவைபண்ணினபாபங்களைப் பார்த்து, உ) “கூலிவாழி-கூலிபாமி” என்பது மொருபோதுண்டு அவனுக்கு அளிக்கும்தொன்றுமேயாயிற்று அவற்றுக்கு ஸ்வபாவம்.

சூ. திருவாய்மொழி, கூ.ப., ந.தி. க.பா, ஓராயிரம் வ்யாக்யானம்;

(பேர்) ரக்ஷிக்கக் கொடுப்போகாணும்வேண்டுவது; அப்படிப் பட்ட திருநாமங்களைத்தானெத்தனை யுடையனென்னில் (ஆயிரங் கோண்டதோர் பீடையன்) (க) “செவ்வொநாடிவஹஸு வாது- தேவோ நாடிவஹஸ்ரவாந” என்னுமாபோலே. பலபகவுடையவ னென்னுமாபோலே; ஸர்வாதித்தயம் பண்ணரினைத்தவர்கள், சோறு ந்தண்ணீருங் குறையறுத்தக் கொண்டிருக்குமாபோலே, ஜகதாச்சு ணை சிந்தைபண்ணின வீரவரனுக்கு அதுக்குபாயமாக வாயிரந் திருநாமங்களுண்டாயிருக்குமாயிற்று.

கோயிலாய்த்தான், புக்ரவிபோகத்தாலே பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தி லேவந்து தன்சோகமெல்லாந்தோற்ற விழுந்துகிடக்க, அவரருளிச் செய்தவார்த்தையை நினைப்பது ஆயிரந்திருநாமத்தை யுடையனா கையால் வந்த பெருநையையுடையவன்.

அவைதாம் கரைக்கட்டாக் காவேரிபோலே பாய்கிருந்தால், அவற்றையெல்லா மொருமுகஞ் செய்ததுபவிக்கைக்கிடான வடிவை யுடையனாயிருக்கும் (காராயினகாளநன்மேனியினன்) காரென்றே யிருக்கிறாயிற்று. ரூபகம் முற்றுகையாலே, கறுத்திருந்துள்ள காளமேகம்போலே யிருப்பதாய்; அதுதானும், பெருக்காற்றிலிழி வார் ஒருதெப்பந்தேடி யிழியுமாபோலே ஒன்றைச் சொல்லும்போது உபமாநம் முன்னாகவல்லது சொல்லவொண்ணாமையாலே சொன்ன வித்தனைபோக்கி, திருமேனியைப்பார்த்தால் உபமாரஹிதமா யாயி ற்றிருப்பது.

இப்படியிருக்கிறவைதன்னைபுடையவன்றானென்ன (நாராய ணன்) ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞா நாதந்தாமலத்வாதிகள் ஸ்வரூபநிர்ரூபகமாயிருக்குமிறே; அப்படியே, “பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடையன்” என்றவனாகிறானென்ன “இன்ன” என்று விசேஷிக்கிறவிடத்தில், “நாராயணன்” என் கையாலே-நிர்ரூபகமாய்ப் புக்கதிறே யிது. ஆயிரந்திருநாமங்களைச் சொல்லி, அவற்றிலே முன்னை ப்ரதாநமாக வெடுத்தது வ்யாபக மந்தரங்க ளாகையாலே; அவற்றிலே யிரண்டை மற்றைபவற்றோ டொக்கச் சொல்லலாம்படியாயிற்று இதுக்குண்டான ப்ரதாநம்.

(க) பாரதம்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ந-தி, உ-பா, அவனே வ்யாக்யானம். கூ.ந.

(க) “அந்தணர்மாட்டர் திவைத்தமந்திரத்தை” என்றும்,
(உ) “நின்திருவெட்டெழுத்துங் கற்றுநான்-உற்றதும்” என்றும்,
(ந) “நாராயணவென்னும்நாமம்” என்றும், (ச) “நமோநாராயணம்”
என்றும், இவைபிறே திருமங்கையாழ்வார்படி; நம்மாழ்வாரும்,
“வண்புகழ்நாரணன்” என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி முடிய
வறுஸந்தித்தது இதுவாயிருக்குமிதே. வேதங்களும், ஆழ்வார்களும்
நம்மாசார்யர்களு மெல்லாம் போனவழியிதுவாயிற்று; நமக்குமெல்லா
மிப்போது மவற்றை யாதரித்தாலொரு குற்றமில்லையிதே; இது
தன்னை ஸூத்ராதிகள் மற்றையார் பரிசுரவிக்ஷக்கட்டியிதேநாம்
அதுதன்னைத் தவிர்த்தது. நம்மாசார்யர்கள் போனதுபோருமிதே
நமக்காதரிக்கவேண்டவது.

(நங்கள்பிரானவனே) நமக்கு ரக்ஷகனான வுபகாரகனவனே.
“கூவுதல்வருதல்செய்திடாய்” என்று நப்பேற்றுக்கு நமக்கு ப்ரார்த்
திக்கப்ராப்தியில்லையென்கிறது - அவதாரணத்தால். (உ)

இரண்டாம் பாட்டு.

அவனே யகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான் * அவனேயஃது
ண்மேழிந்தானளந்தான் * அவனேயவனு மவனு மவனும் * அவ
னே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே.

ப:—அந்தரம், அந்தநாராயண ஸ்பந்தார்த்தமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி
வ்யாபாரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வாதம் பூதனாபடியை நமக்கு
ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

(இ - ள்.) அகல் - விஸ்தீர்ணமான, ஞாலம்-ஜகத்தை, படைத்து -
உத்பாதித்தானும், இடந்தான் - ப்ரளயாபத்திலே முழுகி யிடந்தெடுத்
தானும், அவனே - ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷனவனே, அவனே -
அவனே, அஃது - அந்த பூமியை, உண்டு - மஹாப்ரளயத்திலே வயிற்
றிலே வைத்துநோக்கி, உமிழ்தான் - ப்ரளயாநந்தரமுமிழ்த்தவனும்,
அளந்தான் - அந்யாபிமாகம் வாராமலளந்து கொண்டவனும், அவனு
மவனுமவனும் - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரரக்ஷணத்துக்குக் கடவராய், தனக்கு

(க) திருநெ ச.

(உ) பெரியதிரு-அ-கூ-ந

(ந) தி-மொ-க-க.

(ச) தி-மொ-சு-கூ-

௭௪ திருவாய்மொழி, சு-ப, ந-தி, உ-பா, அவனே வ்யாக்யாரம்:

பரகாரதயா வேதாந்தத்திலே (க) “ஸுஸு ஹாஸஸிவ ஸுஸு” - ஸப்
 ரஹ்மாஸஸிவஸ்ஸேக்தர்” என்று ப்ரவித்தான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரா
 திகளும், அவனே - அவனே, மற்று - மற்றும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குக்
 கர்மீபவித்த, எல்லாமும்-ஸகல சேதநாசேதநந்தளும், அவனே-அவனே
 யாக, அறிந்தனம்-அவன் தந்த ஜ்ஞாநத்தாலே யறிந்தோம். (உ)

ஆறு:—(அவனே) ப்ரஹ்மருத்ராதிகளு மீஸ்வரால்லரோ,
 நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனென்னுமிட மெங்கனே யறிந்தபடி
 யென்னில்;

அவனே நிகல்ஜகந்நிர்மாணேத்தாரண நிகரணேத்கிரண க்ரம
 ணாகி ஸர்வேஸ்வராஸாதாரண திவ்ப சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகை
 யாலும், சதூர்முஃபசுபதி ஸாதமக ப்ரப்ருகிஸ்தாவர் ப்யந்தமான
 ஸர்வாத்மாக்களுக்கு மாத்மபூதனுகையாலும், நாராயணனே ஸர்வே
 ஸ்வரனென்னு மிடமறிந்தேனென்கிறார். (ங)

ஈடு; அவ; -கீழ் ப்ரஸ்துதமான நாராயண ஸப்தத்துக் கர்த்
 தத்தையருளிச்செய்கிறார்.

(அவனே யகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்) விஸ்த்ருதமான
 பூமியையுண்டாக்கி, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமா யெ
 டுத்தானுமவனே. அவதாரணத்தால்-ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரி
 நைரபேக்ஷபஞ்சொல்லுகிறது. (அவனேயித்யாதி) ப்ரளயங்கொள்
 ளாதபடி பூமியையெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடுகொண்
 டுமிழ்ந்து, மஹாபஸியாலே யபஹ்ருதமாக, எல்லைகடந்து மீட்டுக்
 கொண்டான் அவனே. இந்த வவதாரணத்தால்-ஆபத்ஸகத்வாதி
 ரக்ஷைகத்வத்திலும் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷபஞ்சொல்லுகிறது.

(அவனேயித்யாதி) ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுடைய ஸ்வரூப
 ஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் அவனிட்ட வழக்கு. (க) “ஸுஸு ஹாஸஸிவ
 ஸுஸு”-ஸப்ரஹ்மாஸஸிவஸ்ஸேக்தர்” என்கிற ப்ரஸித்தியைப்
 பற்றச்சொல்லுகிறார். “ஸு, ஸு, ஸு,” என்றே போருகிறார். (அவ
 னே மற்றெல்லாமும்) (க) “லொக்ஷாஃவரஜிஸுராடீ”-லோக்ஷா:
 பரமஸ்வராட்” என்கிறபடியே, ப்ரதாநரோடு அப்ரதாநரோடுவாசி
 யற, ஸகல சேதநாசேதநங்களும் தத்திம்மே.

(க) நாராயணனுவாகம்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ந-தி, ந-பா, அறிந்தன வ்யாக்யாநம். சுரு

(அறிந்தனமே) ப்ரம்ஹாதிகள் (க) “ஓ ராஸ்ரொரஹஸு-ஈஸ்வ ரோஹம்” என்றிருக்கையும், அவர்களை யாஸ்ரயிப்பாருமாய்ச் செல் லாநிற்க, ரீர் “அவனே” என்கிறதென்கொண்டென்னில்; * மயர்வற மதிகல மருளப்பெற்றத்தாலே யறிந்தவனாகையாலே. ஆக, இரண்டு பாட்டாலும் திருமந்த்ரத்தையும், அதிலர்த்தத்தையும் மறுஸந்தித் தாராய் கின்றார். (உ)

முன்றும்பாட்டு.

அறிந்தனவேதவரும் பொருள்நூல்கள்* அறிந்தன கோள்கவ ரும் பொருளாதல் * அறிந்தனரெல்லா மரியைவணங்கி * அறிந்த னர்நோய்களறுக்கும் மருந்தே. (ந)

ப:—அந்தரம், ஸகல வேதங்களோடு வைதிகபுருஷர்களோடு வாசியற, தம்மைப்போலன்றியே அவனை யறிந்தவளவை யருளிச்செய் கிறார்.

(இ - ள்.) அறிந்தன (உ) “வெஹ்ஹரெகித்யு-வேதாஹமேதம்” என்றறிந்தனவாயிருக்கிற, வேதம் - வேதங்களினுடைய, அரு - அறித ந்கரிய, பொருள் - பொருள்களையும் நிஷ்கர்ஷித்துத்தருவதான, நூல் கள் -ப்ரஹ்மஸூத்ரேதிஹாஸ புராணதிகளான ஸாஸ்த்ரங்கள்; (ந) “யதொவாவொநிவரூஹேயதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்றும், (ச) “யஸ்யாஸிதந்தஸ்யாஸித்யு - யஸ்யாமதம்தஸ்யாமதம்” என்றும், (ச) “ஸவிஜ்ஞாதகவிஜாநதாஸு-அவிஜ்ஞாதம்விஜாநதாம்” என்றுஞ் சொல்லுகிற மர்யாதையாலே, அரு - அறியவரிய, பொருளாதல் - பொருளென்று, அறிந்தன - அறிந்தனவாக, கொள்க - கொள்ளவமை யும். அறிந்தனர் - (ரு) “ஈஹாவெஹ்ஹாநாநஸு - அஹம்வேத்மிம ஹாத்மாநம்” என்றறிந்த வைதிகபுருஷர்கள், எல்லாம் - எல்லாம், அரி யை - ஸர்வபாபஹரணை ஸர்வேஸ்வரணை, வணங்கி - ஆஸ்ரயித்து, நோய்கள் - தங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதினைய, அறுக்கும் - அறுத்துக்கொள்ளும், மருந்தே - பரமௌஷதமாக, அறிந்தனர் - அறி ந்தார்களித்தனை.

(க) கீதை- (உ) புருஷஸூ- (ந) தை-ஆக-
(ச) கௌஷீத- (ரு) ரா-பா-கக-கச.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ஈ-தி, ச-பா, மருந்தே வ்யாக்யாநம். கௌ
டைகபேஷஜம்” அவனுடைய போக்யதையிலிழந்திலர்கள், அவ
னுடைய நிரபேகோபாய பாவத்திலிழந்திலர்கள். (ஈ)

நான்காம் பாட்டு.

மருந்தேநங்கள்போக மகிழ்ச்சிக்கென்று * பெருந்தேவர்குழா
ங்கள் பிதற்றும்பிரான் * கருந்தேவனம்மான் கண்ணன்விண்ணு
லகம் * தருந்தேவனைச் சோரேல்கண்டாய்மனமே, (ச)

ப:—அநந்தரம், நித்யஸூரிபோக்யனாய், நிரதிரயநெளபய விபரி
ஷ்டனாய்க்கொண்டு அவ்வநுபவத்தை கமக்குத் தரவிருக்கிறவனை,
நெஞ்சேவிடாதே கிடாயென்கிறார்.

(இ - ள்.) நங்கள்-எங்களுடைய, போகம்-போகத்தினுடைய, மகி
ழ்ச்சிக்கு - வருத்திக்கு, மருந்தே - வர்த்தகமானவம்ருதமே, என்று -
என்று, பெரு - உத்த்ருஷ்டரான, தேவர்-ஸூரிகளுடைய, குழாங்கள்-
ஸமூஹங்களானவை, பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே யடைவுகெடக்
கூப்பிடும்படி, பிரான்-அவர்களைக்களிப்பிக்கும் மஹோபகாரகனாய், கரு-
கருமையையுடைய, தேவன் - திவ்யமானவிக்ரஹத்தை யுடையனாய்,
எம்மான் - அவ்வடிவழகைக்காட்டி யென்னை யடிமைகொண்ட, கண்
ணன் - ஸர்வஸூலபனான க்ருஷ்ணனாய், அந்நிலையிலே, விண்ணுலகம்-
பரமபதபோகத்தை, தரும்-தருவானான, தேவனை-ஸமாஸ்ரயணியனை,
மனமே - நெஞ்சே, சோரேல் கண்டாய் - உன் அந்யபரதையாலே யா
தல், நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே யாதல் நமுவவிடாதே கிடாய்.

மருந்தென்று-போகத்தை ஸாத்திப்பிக்கும் பரிஹாரமாகவுமாம். (ச)

ஆறு;—(மருந்தே) உன்னழகாலே யெங்கள் போகத்துக்கு
வர்த்தகனாவனையென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும்
பிரானையிருந்துவைத்து, இங்கேவந்து பிறந்தருளி, ஆஸ்ரீதஸூலப
னாய், தன்னையாஸ்ரயித்தநம்போல்வார்க்கும் நித்யஸித்தமான ஸ்வா
நுபவத்தைத் தந்தருளும் ஸ்வபாவனான வெம்பெருமானே யொரு
வண்ணம் பெற்றோம், இனி யவனைச்சோரவிடாதேகிடாய், நன்னெ
ஞ்சேயென்கிறார். (ச)

ஈடு; அவ:—நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனாய்வைத்து, க்ருஷ்ண
னாய்வந் தவசரித்து, நம்மையும் அவர்கள்நடுவே வைப்பானாகவிருக்

சுஅ திருவாய்மொழி, சு-ப, ந-தி, நு-பா, மனமே வ்யாக்யாநம்.

கிவனை விடாதே கிடாயென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச் செய்கிறார்.

(மருந்தேநங்கள்போக மகிழ்ச்சிக்கென்று) உன்னுடைய வறு பவத்தா லெங்களுக்குவரு மாநந்தத்துக்கு வர்த்தகனாவனே. இப் படிச் சொல்லுகிறவர்கள் தானுரென்னில் (பெருந்தேவர்) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள், (குழாங்கள்) அவர்கள், கண்ணகத்திலிழிவாணரப்போலே திரள்திரளாக வாயிற்றிழிவது, (பிதற்றம்) ஜவாணநிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடா நிற்பார்கள். (பிரான்) அவர்களுக்குத் தன்னை யறுபவிக்கக்கொடுத்த லுபகாரகன்.

(கருந்தேவன்) காளமேகநிபர்யாமமாய், திவ்யமான் வடிவை யுடையவன். (எம்மான்) அவ்வடிவைக்காட்டி யென்னை பெழுதிக் கொண்டவன். நித்யஸூரிகளுக்குப்படிவமும் வடிவைக்கிடும்! எனக்கு உபகரித்தது. (கண்ணன்) தன்னிலைகுலையாமலின்று உபகரிக்கையன்றிக்கே, அவதரித்துவந்துஉபகரிக்குமவன். (விண்ணுலகந்தருந்தேவனை) பரமபதத்தைத் தருவானயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. (சோரேல்கண்டாய்மனமே) அவனை யுடம்புவெளுக்கப்பண்ணாதே கிடாய்நெஞ்சே; இவன் விடுகையாவது அவனுக்கிழவுபோலேகாணும். அவன்பண்ணின் கருஷி பவித்ததில்லையாமே; இல்லையாகில் அவன் வைலக்ஷண்யத்தை புத்திபண்ணாதே, “ஸுலபன்” என்குக் காற்கடைக் கொள்ளாதேகிடாய்.

(சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மனமேயுன்னை வல்வினையேனிரந்து * கனமே சோல்லினே
னிது சோரேல்கண்டாய் * புனமேவிய பூந்தண்மோயலங்கல் *
இனமேதுமிலானே யடைவதுமே.

ப:—அநந்தரம், போக்யதையினுடைய நிரூபக வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனை நாம் கிட்டவேனுமென்னுமிடத்தைச் சிக்குகெனச்சொன்னேன், இது நமுவவிடாதே கொள்ளென்கிறார்.

(இ - ள்.) மனமே - நெஞ்சே, உன்னை - என்னினுய்விவ்விஷயத்தில் ஸத்வரமானவுன்னை, வல்வினையேன் - விளம்பாஷையும் படிப்பரபலபா

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ந-தி, து-பா, மனமே வ்யாக்யானம். ௧௧௧

பத்தையுடையனான வென்சாபலத்தாலே, இரந்து - அர்த்தித்து, கனமே - தீருடமாகவே, சொல்லினைன் - சொன்னேன், இது - இத்தை. சோரேல்கண்டாய் - நமுவவிடாதேகொள்; எத்தையென்னில்; புனம் தன்னிலத்தில், மேவிய - வளர்த்தியாலே, பூ - செவ்விய, தன்மொழாய் திருத்துழாய், அலங்கல் - மாலையையுடையனாய், இந்தபோக்யதைக்கு ஏதும் - ஒருப்காரத்தாலும், இனம் - ஒப்பு, இலாணை - இல்லாதவைவல கூண்யத்தையுடையவனை, அடைவதும்-கிட்டவேனுமென்றெவத்ததை.

ஆறு;—(மனமே) பரமபோக்யனாய்த் தன்னோடொப்பாரின் றிக்கே யிருக்கிறவனை விடாதே கிடாய்நெஞ்சமே, உனக்கடியேனா யிருக்கிறேனென்று பின்னையும் நெஞ்சையிரக்கிறார். (து)

ஈடு; அவு;—நெஞ்சே அவனைவிடாதே கிடாயென்றார்கீழ்; அவ்வார்த்தை தன்னை யோலக்கவார்த்தையாக நினைத்திராதே கிடாயென்கிறாரிதில்,

(மனமேயுன்னை) மோகூதேஹதுவாய் முற்பட்டு கிற்கிறவுண் னையன்றோ. பிற்பாடரைச் சொல்லுமாபோலே யிருக்கநான்சொல்லு கிறது. பகவத் ப்ராவண்யம் உனக்கு ஸ்வாபானிகமாயிருக்க, என் செல்லாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனையிறே. (க) “முந்துற்றநெஞ் சே-இயற்றுவாயெம்மொடுகீகூடி” என்று - எனக்கும்காற்கட்டவே ண்மும்படி யறுபவத்திலே முற்பட்டுகிற்கிறவுன்னை. (வல்லினையே ன்) பகவத்விஷயத்தில் க்ரமப்பாப்தி பற்றாகபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்; உன்னையிரக்கவேண்டி யிரக்கிறேனல்லேன், என் சாப லாகிசயத்தாலே யிரக்கிறேனித்தனை. (இரந்துகனமே சொல்லி னென்) உன்னாக்கால்பிடித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இரந்து சொல்லுகைக்கு மணக்கால்நம்பியோடொப்பார்காணும்.

(இதுசோரேல்கண்டாய்) இன்னமும்நானே “பகவத்ப்ராவண் யமாகாது, இத்தைத்தவிரவேணும்” என்றுசொன்னாலும், நீயித் தைநெகிழவிடாதேகிடாய். கனம் - பொன், உனக்குப் பரமார்த்தத் தைச்சொன்னேனென்கை. (உ) “சாயால்கரியானை” இத்யாதி. (இதுசோரேல்) எத்தைத்தான் நீரிப்படிசொல்லுகிறதென்ன (புன மித்யாதி) நிரதிரயபோக்யனானவனை யாஸ்ரயிக்கையை. புனத்திலே மேனியிருப்பதான வழகியதிருத்துழாய்மாலையையுடையவனாகை

(க) பெரியதிருவ-க-

(உ) பெரியதிருவ-கச-

எ0 திருவாய்மொழி, கூ ப, ந-தி, கூ-பா, அடைவது வ்யாக்யாநம்.

யாலேயொப்பின்றிக்கே யிருக்கிறவனை. அத்தோள்மாலையையுடைய வனாகையிறே ஸர்வாதிகனாகையாவது.

ஒரு திருமுனைத்திருநாளினன்றாக விப்பாட்டை யருளிச்செ ய்து, முன்னாள் கையார்ச்சக்கரத்துக்குப் புறப்பட்டருளினபடி திரு வுள்ளத்திலேகிடந்து, “புனமேவியபூந்தண்டுழாயலங்க லினமேது மிலானாகையாவது - நேற்றுப்புறப்பட்டருளினபடியிறே” என்றரு ளிச்செய்தார். “அடைவது-சொல்லினேன், இதுசோரோல்கண்டாய்” என்று க்ரியையாகவுமாம்; எத்தைநீர்சொல்லுகிறதென்ன; இன மேதுமில்லனை யடைவதென்று க்ரியையாகவுமாம். (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

அடைவதுமணியார் மலர்மங்கைதோள் * மிடைவதுமகரர்க் குவேம்போர்களே * கடைவதுங்கடலுளமுதம் * என்மன முடை வதுமவற்கே யொருங்காகவே. (கூ)

ப:—அரத்தாம். அரிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்ட ப்ராப்தி ஹேதுவான லக்ஷ மீஸம்பந்தத்தை யுடையனாவனைப்பற்ற வென்னெஞ்சமொருபடிப் படஸிதிமமாகாநின்றதென்கிறார்.

(இ - ள்.) மலர்-பத்மவாஸிசியான வாபிஜாத்யத்தையும், மங்கை - பருவத்தை யுமுடையளான லக்ஷ்மியினுடைய. அணி-ஆபரணங்களாலே ஆர் - நெருங்கின, தோள் - திருத்தோளையே, அடைவதும் - ஸம்ஸ்ரலே ஷிப்பதும், அத்தோளோடுண்டான பரிஷ்வங்கம் வித்திக்கைக்காக, அசுரர்க்கு-ப்ரதிகூலரான வஸுரர்களுக்காற்றவரிய, வெம்-வெவ்விய, போர்களே - போர்களையே, மிடைவதும் - நெருங்கப்பண்ணுவதும், ஆஸ்ரிதார்த்தமாக, கடலுள் - கடலுக்குள்ளில், அமுதம்-அம்ருதத்தை, கடைவதும் - கடைவதும், அவற்கே-இப்படி லக்ஷ்மீஸிரிஷ்டனுமாய்- அரிஷ்ட நிவர்த்தகனுமாய், இஷ்டப்ரபகனுமானவனுக்கே, என் - என், மனம் - நெஞ்சானது; ஒருங்காகவே-ஒருபடிப்பட, உடைவதும் - ஸிதிமமாகாநின்றது.

ஆறு:—(அடைவதும்) “அவனைவிடாதேகிடாய்” என்று நான்சொல்லி முடிப்பதற்குமுன்னே அவனுடைய செயல்களிலே யென்னெஞ்சானது ஒருகடலுடைந்தாப்போலே யுடைந்து கிடக்க ப்பெற்றேனென்று தம்முடைய நெஞ்சைப் புகழுகிறார். (கூ)

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ஈ-தி, கூ-பா, அடைவது வ்யாக்யாநம். என

ஈடு; அவ;—தம்முடைய வுபதேசம்பலித்து, இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் சரிகிலமாகாநின்றதென்று ப்ரீதராகிறார்.

(அடைவதுமணியார் மலர்மங்கைதோள்) மிகவுமழுகிறான பெரியபிராட்டியார் திருத்தோளோடேஸம்ஸ்லேஷிப்பதும். அவன்றான் வைஸ்வருப்பங்கொண்டிழிந்தாலும் தோளுக்கவ்வுருகுபோக மாட்டான். (அணியார்மலர்மங்கை) (க) “ மார்வத்துமலை ” என்கிறபடியே திருமார்வுக்கெல்லாம் தானையாபரணமாகப் போரும்படியாக விருப்பாளாய், போக்யதையால் குறைவற்றிருக்கிறவன் தோளோடேயாயிற்றணைவது.

(மிடைவதுமசுரர்க்கு வெம்போர்களே) அவன் தோளணைக்கைக்கிடம் பச்சை (உ) “ ஹாராவரிஷுவஜெ-பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே ” என்றிறே அவனைப்பது, ஆஸ்ரித் விரோதிகளுக்கு வெம்போர்களே நெருங்கப்பண்ணுவது மென்னுதல், அவர்களை முடிக்கும்விரகே சிந்தியாநிற்குமென்னுதல்.

(கடைவதுங்கடவுளமுதம்) ப்ரயோஜநாத்ரபாருடைய ப்ரயோஜ சத்துக்காகக்கடைவதுமென்னுதல், பிராட்டியைப்பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சொல்லுகிறதென்னுதல். அவளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று, அதுக்கிடம் பச்சைசொல்லிற்று, அவளைப் பெறுகைக்கு யதநம்பண்ணினபடி சொல்லிற்று. இவர்திருவுள்ள முடைகுலைப் படுகைக்குவேறுதுக்களியை,

(என்மனமித்யாதி) என்னுடையநகஸ்ஸு ஒருமடைப்பட வுடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்விதமான சேஷ்டிதங்களை யுடைய வனுக்கே. அவன் * பணிக்கடலைக்கடைய, இவர் * மனக்கடலுடையபுக்கது. விரகராயிருப்பார், கோழைகளாயிருப்பாரை த்ரவ்யம் வாங்க நினைத்தால், முந்தற மிடுக்கராயிருப்பாரை நெருக்கிவாங்க வே இவர்கள் தாங்களே கொடுசென்று கொடுப்பார்களிறே; அவனும் மஹத்தத்த்வமானகடலை யுலக்கைவிடுகமிட்டுநெருக்கி அதின் நல்லியிரைவாங்கி, இவருடைய திருவுள்ளமுடையத் தொடங்கிற்று.

௭௨ திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௩-தி, ஏ-பா, ஆகஞ்சேர் வ்யாக்யாரம்.

ஏழாம்பாட்டு.

ஆகஞ்சேர்நரசிங்கமதாதி * ஓராகம்வள்ளுகிராற் பிளந்தானு
றை * மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு * என்மனமேகமெண்ணுமிரா
ப்பகலின்றியே. (௭)

ப:—அந்தரம், ப்ரபலாநிஷ்ட பஞ்ஜகனுவன் வர்த்திக்கிற ப்ரா
ப்யபூமியே வேணுமென்று எப்போது மென்னெஞ்சமெண்ணு நின்ற
தென்கிறார்.

(இ-ள்.) ஆகம் - ஒருவடிவிலே, சேர் - பொருத்துவிக்கப்பட்ட,
நரசிங்கமதாதி - நரத்வ வலிம்ஹத்வங்களை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, ஹிர
ண்யனுடைய, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆகம் - மார்வை, வள் - வளைந்த,
உகிரால் - உகிராலே, பிளந்தான் - பிளந்தவன், உறை - வர்த்திக்கிற,
மாகவைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, காண்பதற்கு - காண்கைக்கு,
என் - என், மனம்-நெஞ்சானது, இராப்பகல்-இராப்பகலாக, இன்றி-
வேறுபாடின்றியே, ஏகம் - ஏகப்ரமாகாரக, எண்ணும்-எண்ணுகின்றது.

ஆறு:—(ஆகஞ்சேர்) இந்த வாஸ்சர்யத்தை யறுபவித்து,
பின்னையும், ஏவமன்தசேஷ்டிதங்களைச் செப்தருளினவன்றன்னை
அவனிருக்கிற திருநாட்டிலேசென்று காணவேணுமென் றுசைப்ப
டாகின்றது; அதுவோ அகிதூரமாயிராகின்றது; என்னெஞ்சைக்
கொண் டென்செய்கே தென்கிறார். (௭)

பா: அவ:—அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரமபதத்தைச்
சென்று காணவேணுமென்னுகின்ற தென்னெஞ்சென்கிறார்.

(ஆகஞ்சேரித்யர்தி) நரத்வலிம்ஹத்வங்கள், சேர்ப்பாலுங் கண்
டசர்க்கரையுட்போலே ஸுகடிதமான நர்ஸிம்ஹமாயென்னுதல்; நர
ஸிம்ஹத்தினுடையவடிவு இவ்நெஞ்சிலே சேர்ந்தபடியென்னுதல்;
(க) “ ஸுரதூராவவஸாணாநாடி-ஸ்மரந்ராகவபாணாநாம் ” என்
கிறபடியே மறக்கவொண்ணாதபடி திருவுள்ளத்திலே சேர்ந்தபடி
யைச் சொல்லிறுதல்; இரண்டுவடிவையுஞ் சேர்த்துக்கொடுவந்து
தோன்றினபோது. இவ்நெஞ்சுக் கினிதாய்ச் சேர்த்திருந்தபடி
யைச் சொல்லுதல். (ஓராகம்) அத்விதீயமான முருட்டுடம்பு.
(வள்ளுகிரால்) கூரியவுகிர். வளைந்தவுகிரென்றுமாம். (பிளந்தானு
றை) அநாயாஸேந கிழித்துப்பொகட்டவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

திருவாய்மொழி, கூ-பு, ந-தி, எ-பா, இன்றி வ்யாக்யாநம். எந்

(மாகவையுந்தம்) அந்நரலிம்ஹம் வர்த்திக்கிற முழுஞ்சகாண வாயிற் றுசைப்படுகிறது. (க) “வரலாகாஸூ-பாமாகாஸம்” என்னக்கடவகிறே. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது, எப்போதுமொ க்க வுச்சிவீடுவிடாதே யித்தையே மநோதியாநின்றது. (இராப்புக லின்றியே) இரா வொருகார்யமும், பகலொருகார்யமுமாயிறே நாட் டார்க்கிருப்பது; இவர்க்கெல்லாக்காலத்திலு மிதுவேயாயிற்று. (உ) (ஸூரிபாடிஸ-த-சூரஹ் ராவவஸு) மிவெஸநெ - ஸமாத்வாத ஸத்தரஹம் ராகவஸ்யசிவேஸநே” என்று பிராட்டி திருவபோத் தையைய நினைத்தாப்போலேயாயிற்று, இவர் திருவுள்ளத்துக்குப் பாம்பதம் ஸ்வதேசமாயிருக்கிறபடி. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

இன்றிப்போகவிருவினையுங்கேடுத்து* ஒன்றியாக்கைபுகாமை யுய்யக்கோள்வான் * நின்றலேங்கடம் நீணிலத்துள்ளது * சென்று தேவர்கள் கைதொழுவார்களே. (அ)

ப:—அநந்தரம், ஆஸந்நமாக வவன்வர்த்திக்கிற வபீஷ்டதேஸமா யுள்ள திருமலையைச்சென்றதுபவிப்பார் ஸூரிஸமரானுரிநேயென்று தம்முடையஸைதிலயத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - எ. இருவினையும் - புண்யபாபருபமான கர்மங்களிரண்டை யும். இன்றி - ஸத்தையழிந்து, போக-போம்படி, கெடுத்து-நசிப்பித்து, ஒன்றி - துர்விவேசமாம்படி அசித்தோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டனாய், ஆக்கை புதாமை - தேவாதிஸுரீரப்ரவேசம் பண்ணுதபடி, உய்யக்கொள்வான் அடிமைகொண்டுஜீவிப்பிக்குமவன். நின்ற - அவஸரப்ரதிஷ்டனாய் நிற் கிற, வேகசடம் - திருமலையானது, நீணிலத்து - ஸ்லாக்ய பூமியிலே, உள்ளது-உண்டாயிருப்பதொன்று, சென்று - கிட்டி, கைதொழுவா ர்கள் - கைதொழுமவர்கள், தேவர்களே - மதுஷ்யரல்லரே, தேவர்களன் றே (அ)

ஆறு:—(இன்றிப்போக) அவனைக் காண்கைக்குத் திருநாட் டிலே போகவேணுமோ, இங்கே யணித்தாகத் திருமலையிலேயன் றே அவன் நின்றருளுகிறதென்னில்; அத்தாலென் எனக்கு; அங் குச்சென்றடிமை செய்வார்* அபர்வறுமமரர்களல்லரோ வென்கிறார்.

எச திருவாய்மொழி, கூ-ப, ந-தி, கூ-பா, தொழுது வ்யாக்யாநம்.

ஈடு; அவ; — இஸ்ஸரீர ஸம்பந்தமற்றால் போயதபவிக்கும் பா மபதம் வேணுமோ, இஸ்ஸரீரத்தோடே யதபவிக்குந் திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியற்றதிறே யென்கிறார்.

(இன்றிப்போகவிருவினையுங்கேடுத்து) புண்யபாபரூப கர்மங்க ளானவை, இன்றிப்போம்படி - ஸவாஸநமாகப் போம்படிபண்ணி. தானே போக்கிக்கொள்ளப் பார்க்குமன்றிறே சிறிது கிடக்கப்போ வது. (ஒன்றியித்யாதி) பின்னையும் ருசிவாஸநைகிடக்கில், அசித்தத் த்வத்தோடேபோய்க்கலசி, ஸரீரப்ரவேஸம்பண்ணி, அத்தால் வரு ம் க்லேஸமதபவிக்க வேணுமிறே; அதுசெய்யாமை. (உய்யக்கொள் வானித்யாதி) (க) “ உயிரளிப்பான் ” என்கிறபடியே, ஸர்வரக்ஷண ர்த்தமாக வவஸரப்ரதீக்ஷணய்க்கொண்டுநிற்கு திருமலை.

(நீணிலத்துள்ளது) திருமலையை யுடைத்தாகையாலே ஸ்லாக ய்மான பூமியிலுள்ளது திருமலை. அத்தால் பெற்றதென் (சென்றித் யாதி) அவ்வளவு கால்நடைதந்து போகவல்லார் பாக்யாதிகரிறே; (உ) “ நதெதிரந-ஷுராநெவாநெ - நதேமதுஷ்யாதேவாஸ்தே ” என்னுமாபோலே, அவனுடைய சீலாதி குணத்தை யதஸந்தித்துச் சொல்லுகிறார். ப்ரோமார்த்தர்க்கு அவ்விடத்தோடு இவ்விடத்தோடு வாசியற்றதிறே யெட்டாமைக்கு.

(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

தொழுதுமாமலர்நீர் சுடர்துபங்கோண்டு * எழுதுமென்னுமிது மிகையாதலில் * பழுதில்தொல்புகழ்ப் பாம்பணைப்பள்ளியாய் * தழுவ மாற்றியேனுன்தாள்களே.

(கூ)

ப: — அநந்தரம், ஆஸ்ரயணோக்யோகமும் மிகையாம்படியான வுன்னுடைய சீலாதிஸ்ரயத்தை யதஸந்தித்து, உன்திருவடிகளி லொரு ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

(இ - ள்.) மா - ஸ்லாக்யமான, மலர் - புஷ்பத்தையும், நீர் - அர்க்க யாதிஜலத்தையும், சுடர்துபம் - தீபதுபங்களையும், கொண்டு-ஸ்வீகரி த்துக்கொண்டு, தொழுது - தொழுநைக்காக, எழுதும் - உத்யோகிப்

(ச) திருவி-க-

(உ) ரா-அயோ-சுச-சுசு-

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ந-தி, கூ-பா, தொழுது வ்யாக்யானம். எடு

போம், என்னுமிது - என்னுமிது-உன்சிலாதிசயத்தாலே, மிகை-மிசையாய், ஆதலில் - இருத்தலால், பழுது - தூராராததையடியானபழுது, இல் - இன்றியே, தொல்புகழ் - ஸ்வாபாவிக ஸௌரீய்ய ப்ரதையை யுடையையாய், அதுக்கு ஸூசகமரம்படி, பாம்பு-திருவனந்தாழ்வானே, அணை - படுக்கையாய்க்கொண்டு, பள்ளியாய்-நித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே, உன் - உன், தாள்கள் - திருவடிகளை தழுவும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கும், ஆறு-ப்ரகாரம், அறியேன்-அறிகிறிலேன்.

அங்குத்தைக்கொரு ப்ரவ்ருத்தி யபேக்ஷிதையல்ல, நானொரு ப்ரவ்ருத்திக்கு கூமனாகிறிலேனென்று கருத்து. (க)

ஆறு;—(தொழுது) உமக்குத்தானங்கேசென் றடிமைசெய்கைக்குத் தட்டென்னென்னில்;

ஹேய ப்ரத்யரீக கல்யாணகுண விசிஷ்ட ஸேஷஸேஷாபநகருடப்ரமுக திவ்யபுருஷர்களாலே பரிசரித சரணயுகளான வுன் திருவடிமலர்களிலே, அத்யந்த மபக்ருஷ்டனான நானடிமைசெய்கைக் கர்ஹனேவகென்கிறார். (க)

ஈடு; அவ:—இப்படி ஸூலபனான வுன்திருவடிகளிலே கிட்டப் பெற்றாலும், ஆப்ராயணத்தில் ஆபிமுக்யத்திலே ஸந்துஷ்டனமுன் ஸீலவத்தையையதுஸந்தித்து, ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண கூமனாகிறிலேனென்கிறார்.

அன்றிக்கே, “இங்ஙனையொரு மூன்றுபாட்டுத் தம்முடைய வயோச்யதையைச் சொல்லுகிறார்” என்பாருமுண்டு; அதில்லையிறே - * கண்கள்சுவந்துக்குப் பின்பிவர்க்கு; “இத்தலையாலேயொன்றை யர்த்தித்துப்பெறுகை மிகையாம்படியாயிருக் கிறவனுடைய வுபாயபாவத்தைச் சொல்லுகிறார்” என்பாருமுண்டு. இவையெல்லாமல்ல, “அவன் ஸந்நிதியில் க்ரமத்தில் பரிமாற வொண்ணாதபடியழிக்குமவனுடைய சீலகுணத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று நம்முடையவர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி.

(தொழித்தியாதி) “ஸலாக்யமான புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்” என்றால், இது மிகையாம்படியன்றோ உன்னுடைய ஸீலவத்தையிருப்பது. (க) “கூநுஹி-ஹிண-நாடிவாங்குஹி-அந்யத்பூர்ணாதபாங்கும்பாத்” என்கிறவிஷயமிறே.

என திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௩-தி, ௧0 பா, தாளதாமரை வ்யாக்யாநம்

(ஆதலில்) இப்படி சீலாதிகளுக்கையாலே, “தூராராதன்” என்கிறபழுதின்றிக்கே, ஸ்வாபாவிதமான ஸ்வாராதத்வ ப்ரதையை யுடையாய், அதுக்கடியாகத் திருவந்தாழ்வானோடே ஸம்ஸேவிக்கிறவனே. (தழுவமாற்றியேன்) ‘உன்திருவடிகளை யணையும் விரகறிகிறிலேன். பலஹாதியாலே முதலிலேகட்டுகையரிது, கிட்டினாலும் சீலாதிக்யத்தை யதுஸந்தித்தொரு ப்ரவ்ருத்திபண்ண சூக்தமனுகிறிலேன். (க)

பத்தாம்பாட்டு

தாளதாமரையானுனதுந்தியான் * வாள்கொள்ளீம்மழவாளியுன்னாகத்தான் * ஆளராய்த் தொழுவாருமமரர்கள் * நாளுமென்புகழ்கோவுனசீலமே. (க௦)

ப:—அந்தரம், ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க்கும் முகங்கொடுக்கு முன்னுடையசீலம் வாசாமகோசரமஹிமாவன்றோ வென்கிறார்.

(இ - ள்.) தான் - தானையுடைத்தான், தாமரையான் - தாமரையிலேபிறந்தப்ரஹ்மா, உனது, உந்தியான்-உந்தியை யாப்ராயமாக வுடையவன்; வான் - ஒளியை, கொள் - உடைத்தான், நீள் - பெரிய, மழு - பரசுவை, ஆளி - ஆண்டுகொண்டுபோருகிறருக்ரன், உன் - உன். ஆகத்தான் - திருமேனியிலொருபக்கத்தான், ஆளராய் - ஸஞ்சிசனோபாதிஸேஷபூதராய், தொழுவாரும் - தொழுமவர்கள், அமரர்கள் ப்ரயோஜநாத்ரபரரானதேவதார்தரவர்க்கம்; இப்படியாவதிகமான, உன் - உன்னுடைய, சீலம் - சீலத்தை, நாளும் - காலத்தவ்மெல்லாங்கூடினாலும், என் - என்னைச்சொல்லி, புகழ்கோ - புகழ்வேன். (க)

ஆற: (தாளதாமரையான்) தம்முடைய வகர்ஹாதுஸகாரத்தாலே அவன்திருவடிகளி லடிமைசெய்கையில் தமக்குப்பிறந்த கூச்சமெல்லாம் போம்படியாகத் திருவேங்கட முடையானுடைய நிரவதிக ஸௌசீலப் குணத்தைக்கண்டு புகழுகிறார். (க0)

ஸதி:-அவ;—தாஸ்யச்சவடறியாத ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸமாப்ராயணியனாயிருக்கிற வன்னுடைய சீலம் என்னால் புகழ்ந்துமுடிக்கவொண்ணாதென்கிறார்.

(தாளதாமரையா னுனதுந்தியான்) தாமரைப்பூவை யுத்பத்திஸ்த்தாநமாக வுடைய ப்ரஹ்மா, உன் திருநாடியைப்பற்றி வர்த்தி

திருவாய்மொழி, கூப, ந-தி, கக-பா, சீலமெல்லை வ்யாக்யானம். என்
யாநின்றான்; கமலயோரித்வத்தால் வந்த தூர்மாந்தையுடையவ்
னுக்கிறே யுடம்புகொடுத்தது. (வாளித்யாதி) ஒளியையுடைத்தாய்,
தொடங்கினகார்யத்தை முடிய நடத்தவற்றான மழுவையுடைய ருத்
ரன், உன்திருமேனியி லேகதேஹத்தைப்பற்றி வர்த்தியா நின்றான்.
அந்நயபரணத்வ லக்ஷணமான* தொடையொத்ததுளபமுங் கூடையு
மாய்ப் புகுந்திருக்கிறு னல்லனே.

(ஆளராய்த்தொழுவாருமரர்கள்) அடியாரா யாஸ்ரயிக்கிறவர்
களும் தேவர்கள். நித்யஸூரிகள்செய்யு மடிமையிறே, அமரத்வ
ஸாப்யத்தாலே “நாங்களுமீஸ்வரர்கள்” என்றிருக்குமவர்கள் செ
ய்கிறது. (நாளுமீத்யாதி) காலத்தையடைய வெருபோகியாக்கி யெ
னக்குப் புகழுகைக் குறுப்பாக்கி னுல்தான், என்னுலே புகழ்ந்து
தலைக்கட்டலா யிருந்ததேர வுன்னுடைய சீலகுணம். [உனசீலம்-
நாளுமென்புகழ்கோ.] (க0)

பதினென்றும்பாட்டு.

சீலமெல்லையிலானடிமேல்* அணிகோலநீள்குருகூர்ச்சடகோ
பன்சோல் * மாலையாயிரத்துள்ளிவைபத்தினின் பாலர்* வைகுந்த
மேறுதல் பான்மையே (கக)

ப:—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமர்க் பரமபதப்ராப்
தியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்.) சீலமெல்லையிலான் - அபர்யந்தமான சீலத்தையுடைய
வன், அடிமேல் - திருவடிகளின்மேலே, அணி - அணியப்பட்டதாய்,
கோலம் - தர்ஸநீயமானரூபமாய், நீள் - ஆயாமவிஸ்தார வுத்தான்,
குருகூர் - திருநகரிக்குநீர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய
சொல் - ஸப்தாத்தமமான. மாலை-மாலையாயிருக்கிற, ஆயிரத்துள்-ஆயி
ரத்துள், இவைபத்தினின்-இப்பத்தினுடைய, பாலர் - பரிஸரத்திலே
ஸப்தமுகத்தாலேயாதல் அர்த்த முகத்தாலேயாதல் அந்நயமுடைய
வர்கள், வைகுந்தம்-பரமபதத்தில், ஏறுதல்-ஏறப்பெறுகை, பான்மை-
ஸ்வபாவம். இது - கலிவிருத்தம். (கக)

ஆறு:—(சீலம்) சீலமெல்லையிலான யிருந்த திருவேங்கட
முடையான் திருவடிகளுக்குத் திருவணிகலமா யிருந்த வித்திரு

எஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப, ந-தி, கக-பா, சீலமெல்லை வ்யாக்யானம்.

வாய்மொழிபோடே யொருஸம்பந்தமுடையார், வைகுந்தமேறுகை
யாஸ்சர்யமன்றென்கிறார். (க்க)

ஈடு; அவ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பரமபதத்
தே செல்லுகையாஸ்சர்யமன்று, ப்ராப்தமென்கிறார்.

(சீலமெல்லையிலானடிமேல்) அமர்யாதசீலனைவனுடையதிரு
வடிகளிலே. இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது-சீலா
திக்கயமாயிற்று, அதை நிகமிக்கிறார். (அணிகோலநீள் குருகூர்ச்
சடகோபன் சொன்மரலை) அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரியையு
டைய வாழ்வார். அன்றிக்கே, கோலநீ ளென்று - ஸப்தந்தானேயுண்
டாகையாலே “அடிமேலணி - மரலை” என்று கூட்டிக்கொள்ளவு
மாம்.

(ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தினின்பாலர்) இப்பத்தின் பரிஸரத்தி
லேயுள்ளராமவர்கள். உச்சிமாத்ரம், பாடதாரணம், அர்த்தாதுஸந்தா
நம், ஒருவழியாலே யிதிலேயந்வய முடையவர்கள். (வைகுந்தமித்
யாதி) பரமபதத்திலே செல்லுகை ப்ராப்தம். * மாகவைகுந்தம்கா
ண்பதற் கேகமெண்ணினிவர்; இப்பாகரத்தே யந்வயித்தவர்களுக்
குப்ரார்த்த்யமன்று, ப்ராப்தம், பித்ருநநம் புத்ரனுக்கு தாயப்ரப்த
மாயிருக்குமிதே. (க்க)

மூன்றும் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயகம்.

ஒன்பதாம்பத்து.

நா ன் கா ட் திரு வா ய் மொழி.

மையார் ப்ரவேசங்கள்.

சூரு:—(மையார் கருங்கண்ணி) இப்படி மெம்பெருமானுடைய ஸௌரீல்யாது ஸந்தாகத்தாலே நிர்ப்பிகராய், ததநுபவத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அதுகைவாராமையாலே தாம் அவஸந்ராய், அவஸந்ரஸர்வகரணருமாயிருந்தவாழ்வார், *

ப:—காலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே அவன்சீலாதிசயத்தை யது ஸந்தித்துஸிதிலரானவர், “ஸ்ரீலவானுய் ஸ்ரீயஃபதியானவனையநுபவிக்கவேணும்” என்றபிரிவேஸித்து, அந்தவபிரிவேஸாநுருபமான லக்ஷ்மீ விசிஷ்டத்வத்தையும், அத்யபிரிவேஸாவிஷயத்வத்தையும், ஆஸ்ரீதரக்ஷகத்வத்தையும், அஸேஷப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், காமணத்வாதிருணயோகத்தையும், பரமபத நிலயத்வத்தையும், ஹ்ருதயதாதிஸயத்தையும், ஸர்வாத்ராத்மத்வாதினையும், கிருசித்தகாரவிஷயத்வத்தையும், நிருபாதிஸம்பந்தத்தையு மதுஸந்தித்து “எவம்பூதணவனையநுபவிக்கவேணும்” என்கிற வாகாங்கையாலே, தம்மோடு கரணங்கனோடு வாசியற வீடுபட்ட விவருடைய வார்த்திதீரும்படி முகங்காட்டவநுபவித்து ஸந்துஷ்டராய், ஆஸ்ரீதாநுபாவ்யமான திருவாய் மொழியை அவன்திருவடிகளிலே பாடி யுஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேனென்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஈடு:—ஈஸ்வர ஸ்வாதந்த்ரயத்துக்கடி அவன்றூனாயிருக்கும்; சீலாகிருணங்களுக்கடி பிராட்டியாயிருக்கும். இதிலே வந்தவாறே ஸ்வாதீனமன்றிக்கே யொழிகிறதோவென்னில்; அங்ஙனுமாயிராது; நிருபித்தால், அந்தஸ்வாதந்த்ரயத்தோபாதி இவனோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாயிருக்கையாலே. பாஷ்யகாரர்மேலே (க) “ஸ்ரீவஜ்ஜலஃ - ஸ்ரீவல்லப?” என்னரினைத்து, ஸ்வருபத்தை நிருபிக்கிறவிடத்திலே ஜ்ஞாநாதந்தங்களுக்குமுன்னே (க) “ஸ்ரீயஃவதீ - ஸ்ரீயஃபதி:” என்றாரிறே. இப்படியிருக்கிறவனுடைய சீலகுணத்தையும், அதுக்கடியான ஸ்ரீயஃபதித்வத்தையு மதுஸந்தித்தார் - கீழ்ந்நிருவாய் மொழியிலே;

(க) கீடாபாஷ்யம்.

20 திருவாய்மொழி. கூ-ப, ச-தி, க-பா. மையார் வ்யாக்வாகம்.

கடுகப்பெறவேண்டும்படி குணதிகனுமாய், பெறுவிப்பாருமரு கே யுண்டாயிருக்கையாலே, இப்போதே பெறவேண்டும்படியான சாபலம்பிறத்தது; அப்போதே பெறக்காணுமையாலேவிஷயா நுரூபமாக விடாய்த்தார்; பெறவேண்டும்படி குணதிகனுமாய், பெறுவிப்பாருமருகேயுண்டாயிருக்க, பெறுவிட்டா லாயிருக்கப்போகாதே. ஆகையாலே, சேதநஸமா தியாலேதனித்தனியே கரணங்களு ம்விடாய்த்து, தாமும் விடாய்த்தார்* முடியானேயில் வாஸநையாலே; இது தானெல்லாத் திருவாய்மொழிபோடுங்கடி யிருப்பதொன்றாயிற்று. ஒரு “செஞ்சொற்கவி,” “வீற்றிருந்தேழுலகு,” “என்னைக்கு மென்னை,” “முடியானே,” இவையித்தனையிலுமோடுகிற பாவவருத்தியையுடைத்தாயாயிற்றிருப்பது.

இப்படியிந்திரியங்களுந் தனித்தனியே விடாய்த்துத் தாமும் விடாய்த்தபடி. ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவானுடைய வார்த்திக்குக்கோற்றி னான் “க்ரமத்திலேவந்தான்” என்னலாமபடி ஆறறுமைக்குக் க்ரமத்திலே கோற்றப்பற்றாதே, தூணிலேவந்துகோற்றினாப் போலே கோற்றவேண்டும்படியாயிற்று. இப்படிப்பட்ட தம்தசையையும், அதுக்கடியான விடாயையும், அவன்விடாயறிந்து அதுக்கு உதவவந்த முகங்காட்டினபடியையு மதுஸந்தித்து ஹருஷ்டராய, “நான்குநதக்குதயனுனேன், அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், வாழ்ந்தேன், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குமெல்லாம் நானுபகாரசனுமபடியானேன், இதொருவன் பெறுட்டேறிருந்தபடியே!” என்று தமக்குப் பிறந்தலாபத்தை யதுஸந்தித் தினியராய், அத்தைப்பேசி த்தலைக்கொற்றார்.

முதற்பாட்டு.

மையார்கருங்கண்ணிகமலமலர்மேற் செய்யாள் * திருமார்பி னிற்சேர்திருமாலே * வெய்யார்கடராழி சுரிசங்கமேந்துங் கையா* உன்னைக்காணக் கருதுமென்கண்ணே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யதாப்ரகாஸ்கமான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தையும், அந்தபோக்யதையைக்காத் துட்டி மாயுதபூர்த்தியையுமுடைய வுன்னைக்காணவாசைப்பட்டாநின்றது என் கண்ணென்கிறார்.

(இ. எ.) மையார் - அஞ்ஜநாலங்காரத்தையுடைத்தாய், கரு - (க), ஸுவிதெகக்ஷணா-அவிதேக்ஷணா” என்னும்படி ஸ்வாபாவிக்கமான

திருவாய்மொழி, சு-ப, ச-தி, க-பா, மையார் வ்யாக்யாரம். அந்

கருமையையுடைத்தான, கண்ணி - திருக்கண்களையுடையளாய், கமல் மலர்மேல்-தாமரைப்பூவின்மேலேயிருப்பாளாய், செய்யான் பத்மவர்களை யாகையாலே சிவந்த நிறத்தையுடையளான லக்ஷ்மியானவன், (க) “அக லகில்லேனிறையும்” என்று, திருமார்வினில்-திருமார்பனழகிலேயீடுப ட்டு. சேர்-சேரும்படியாய், அவளுடைய அவயவஸோபயிலு மாபிஜா த்யத்திலும் துவக்குண்டு, திரு - அவள்பக்கலிலே, மாலே - அதிசயித வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணுமவளாய், இந்தச்சேர்த்திக்கு அஸ்த்தானேபய ஸங்கிகளாய், ரக்ஷணோத்யோகத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்திலே, வெய்யார் - வெம்மம்விஞ்சின, சுடர் - ஜ்வாலையையுடைய, ஆழி - திருவாழியையும் சுரி - ஊடிவுதானே யெதிரிகளையுமழித்து ஆஸ்ரிதர்க்கநுபாவ்யமாம்படி யான வடிவிலே ரோகாவலயத்தையுடைய, சங்கும்-ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தை யும், ஏந்தும் - ஏந்தும், கையார் - திருக்கையையுடையவனே, உன்னை - இப்படி ஸ்ரியப்பதியாய் ஸங்கசக்ரகதாத்ரானவன்னை, என் - என்னு டைய, தண் - சபலமானகண்ணானது, காண் - ஸூரிகளோபாதி ஸதா தர்ஸகம்பண்ண, கருதும் - மனோரதியாநின்றது. (க)

ஆறு:—லக்ஷ்மீகடாசுத ஸம்ஸ்லேஷைக போகனாய், தத்பா வஸனாய், சங்கசக்ர திவ்யாயுத விபூஷிதகரான வன்னழகை யென் கண்ணானது காணவாசைப்படா நின்றதென்கிறார். (க)

ஈடு: அவ:—“ஸ்ரியப்பதியானவனைக் காணவேணும்” என்று தம்முடைய சக்துநீர்த்தரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

(மையார்கருங்கண்ணி) “அவனைப்பெறவேணும்” என்றிருப் பாராசைப்படுவதும் அவள்முன்னாகவாய், பெற்றால் பின்னை கைங் கர்யம்பண்ணுவதும் இருவருளான சேர்த்தியிலே யாயிருக்குமிதே. (மையார் கருங்கண்ணி) ஒன்றால் ஸமாதானம் பண்ணவேண்டாத படி ஸ்வாபாவிமான வழகையுடைத்தாயயிற்றுத் திருக்கண்களி ருப்பது. இனி மங்களார்த்தமாக தரிக்குமித்தனையிதே அஞ்ஜநம். “கருங்கண்ணி” என்னுதிற்கச்செய்தே, “மையார்” என்னும்போது- மங்களார்த்தமாக வஞ்ஜநம் தரித்ததா மித்தனையிதே. (கமலமலர்மே ற்செய்யான்) இதுவாயிற்று ஸௌகுமார்ய மிருக்கும்படி.

(திருமார்வித்யாதி) தாமரைப்பூவில் பரிமளமும் தாதும் அடிச் கொடுத்தால், உன்மார்விலே யடிமாறி யிடவேண்டும்படி மார்வு

அ-2 திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, க-பா, மையார் வ்யாக்யாநம்.

படைத்தவனே. இவளின் வேற்றமெல்லாங்கொண்டும் அம்மார்க்கல் வருகுபோகமாட்டாள். அவ்வகல மெல்லாம் போக்யமா யிருக்கையாலே, அவ்வருகு போகவேண்டாவே (திருமாலே) அவனும், இவள் மார்க்கல் படும்பாட்டை, இவளுடைய ஸர்வாவயவங்களிலும் பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. அவனுக்குத் திருக்கண்கள் சிவந்தாயிற்றிருப்பது. அவனின் ரிந்தாகடாகூழ்ப்பண்ணுகையாலே, அவன் கண்ணின் சிவப்பு ஜுவன்மேலே யுறியிவள்திருமேனி சிவந்திருக்கும்; இவள் அவனை கிரந்தாகடாகூழ்ப் பண்ணுகையாலே, இவள்கண்ணில் சுறுப்பு அவன்திருமேனியிலேபாந்து அவன்திருமேனி ஸ்பாமளமாயிருக்கும்.

இவளுக்குத் திருக்கண்கள் குளிர்திருக்கும்; அவனுக்கு வாத்ஸல்யம் விஞ்சி யிருக்கும். அவனோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாயிற்று இவளுக்குத் தண்ணளிவிஞ்சியிருப்பது; இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாயிற்று அவனுக்கு வாத்ஸல்யம் விஞ்சியிருப்பது. ஆக, இருவர்க்கு மிரண்டும் குறைவற்றிருக்கும் ப்ரணயித்வத்தாலே. வரவிட்டவாளழியச்செய்யப்புக, (க) “நகஸிந்நாபராபு” திருநகஸிந்நாபராபுதி ” என்னுமிவள்; (உ) “என்னடியாரதுசெய்யார்” என்று அவள்தன்னோடே மறுதலைக்கும்படியாயிற்று அவனிருப்பது; ஆகையாலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே யிவை யிருவர்க்கும் குறைவற்றிருக்குமென்றுமாம்; வ்யதிரேகித்தவன் றும்தனித்தனியே குறைவற்றிருக்குமென்றுமாம். (திருமார்விலிஸ்சேர்) நித்யாநுபவம் பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும், (ங) “அகலகில்லேனிறையும்” என்று இன்று வந்து கிட்டின புதியார்படுவதையெல்லாம் படாநிற்கும், சேரென்கிற வர்த்தமாம் - இத்தைக் காட்டுகிறது.

(வெய்யாரித்யாதி) இவள்கையில் லீலாவிந்தம் அவனுக்கு போக்யமாயிருக்குமாயாலே யாயிற்று அவன்கையில் துவ்யாயுதங்கள் இவளுக்கினிதாயிருக்கும்படி. இவளுக்கப்புகாக ஆஸ்ரீதவிரோகிகளை யழியச்செய்கைக்குமுதலாய் தர்ஸநீயமாயிருக்குமாயிற்று. ப்ரகிபக்ஷத்தின்மேலே மிக்கவெம்மையை யுடைத்தாய், புகரோடு கூடியிருக்கிற திருவாழி. ஸந்திவேசமேயமைந்து வேறொருகார்யங்கொள்ளவேண்டாதே, வைத்தகண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படியான ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம். (ஏந்துங்கையர்) வெறுமி

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, உ-பா, கண்ணே வ்யாக்யாநம். அந்

வையுமன்று, கையுமன்று ' இரண்டினுடையவுஞ் சேர்த்தியாயிற்
றிவராசைப்படுகிறது. (க) "கூராராழிவெண்சங்கேந்தி-வாராய்"
என்னுமவரிதே.

(உன்னை) லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தோடும், திவ்யாயுதங்களோடும்,
திவ்யவிக்ரஹத்தோடுங் கூடியிருக்கிற வுன்னை. இவருடையவுத்தே
ஸ்யவஸ்து விருக்கிறபடி யிதுகாணும். (காணக்கருதும்) (உ) "ஸஜ்
வக்ருமடாயாரஃ - ஸூவத்வக்ஷாஃ-ஸங்கசக்ரகதாதாரஃ - ஸூவத்ஸவ
க்ஷாஃ" என்கிற வுன்வடிவைக்காண வாசைப்படாநின்றது; அவனை
யாசைப்படுவாராசைப்படுவது ஒருகார்யங்கொள்ளவன்று, காணவா
யிற்று, (ங) * திருவேங்கடத்தானைக் காணவரிதே. (ச) * காரார்திரு
மேனிகாணுமளவுமிதே. நித்யஸூரிகளும் ஸதா தர்ஸநம்பண்ணு
மித்தனையிதே. (ரு) "அணியரங்கனென்னமுதனைக் கண்டகண்கள்
மற்றொன்றினைக்காண" என்று இவ்வளவிலே தேக்கிட்டுவிடுவார்க
ளிங்குள்ளார்; (உ) "வணதடுவாஜிதாஜிஷ்டாதுவபுஜி-ஏததே
வாம்ருதம்த்ருஷ்ட்வாத்ருப்யந்தி" என்று இவ்வளவிலேதேக்கிட்டு
விடுவார்களாங்குள்ளார். (என்கண்ணே) ஸம்ஸாரிகளில் தமக்குண்
டான சாபலத்தோபாதியும் போருமாயிற்று இவர்தம்மிற்காட்டிலு
மிவருடைய திருக்கண்களுக்கு, இவர்க்கு நேத்ரபூதரான வேற்ற
முண்டிதே அவற்றுக்கு. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

கண்ணே யுன்னைக்காணக்கருதி * என்னெஞ்சு மெண்ணே
கொண்ட சிந்தையதாய் நின்றியம்பும் * விண்ணோர் முனிவர்க்
கென்றுங் காண்பரியாயை * நண்ணுதொழியேனென்று நானழைப்
பனே. (உ)

ப:—அநந்தரம், "உன்னைக்காணவேணும்" என்கிற வபிநிவேசத்
தாலே, என்னெஞ்சும் நானு மலற்றாநின்றோமென்கிறார்.

(இ - ள்.) கண்ணே-எனக்கு தர்ஸநஸாதபூதனாய்க்கொண்டு த்ரு
ஷ்டியானவனே, உன்னை - ஸாதநபூதனான வுன்னையே, காண - ஸதா
தர்ஸநம்பண்ணி யருபவிக்க, கருதி - கருதி, என்னிலும் சபலமான'

(க) ச-க-க-

(உ) ரா-ய-கசச-கரு-

(ங) ச-திருவ

(ச) சிறியதிரு

(ரு) அமலனதி-

ச) சாந்தோ-

அச திருவாய்மொழி, கூ-ப், ச-தி, உ-ப், கண்ணே வ்யாக்யாரம்.

என் - என், நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, எண்ணே கொண்ட - பஹுஸங்
க்யாதமான, சிந்தையதாய் - மனோரதங்களைப் பண்ணி, நின்று - நின்று
காண்கையிலும், ப்ரதிபந்தகம்போகையிலும், அடிமைசெய்கையிலுமுண்
டான வபிநிவேசத்தாலே, இயம்பும் - அலற்றாநித்கும், நான் - கரணி
யானநான், விண்ணோர் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், முனிவர்க்கு - ஸநகாதி
களுக்கும், என்றும்-என்றும், காண்பு-காண, அரியாயை-அரிய வுன்னை,
நண்ணு தொழியேன் - கிட்டாமல் வீடேன், என்று - என்று வ்யவவித
னய்க்கொண்டு, அழைப்பன்-தவரையாலே கூப்பிடாநின்றேன். (உ)

ஆறு;—(கண்ணே)என்னெஞ்ச முன்னைக்காண வாசைப்படா
நின்றது, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காண வரிதாயிருக்கச்செய்தே, என
க்கு த்ருஷ்டபூததையிருந்த வுன்னையொழிப வேறெனக்குச் செல்லா
மையாலே யுன்னைக்காணுதொழியில் தரியேனென்று நான்கிடந்து
சுதறுகின்றேனென்கிறார். (உ)

ஈடு; அவ;—தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சக்குமுண்டானசாப
லத்தையருளிச் செய்கிறார்.

(கண்ணே) எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே (உன்னைக்காணக்
கருதி) நிரதிசயபோக்யனான வுன்னைக்காணவாசைப்பட்டி. கண்ணைக்
கொண்டே கண்ணைக்காண விருக்குமாபோலேகாணுமிவரிருக்கிறது;
காண்கைக்கு ஸாதநமான கண்ணும், காணப்படும் விஷயமு மவ
னென்கிறார். (க) “ உக்ஷுஸூரூஷு வுஞ் நாராயணே-சக்ஷுஸ்ச
த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண ” என்னக்கடவதிறே; அவன்றன்னாலே
யவனைப்பெறுமவரிறேயிவர், ப்ராப்யத்தில் நியதிபோலே, இவர்க்கு
ப்ராபகத்தில் நியதியும்.

(எண்ணெஞ்சம்) பந்தஹேதுவாய்க்கொண்டு, விஷயங்களிலே
“ பாகுபாகு ” என்று வாராதிற்குமிதே ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்
சம்; * மயர்வற துகிலமருளப்பெற்றார் நெஞ்சிறே, (உ) “ தொழு
தெழு ” என்பது. (எண்ணையித்யாதி) எண்ணெண்ட மனோரதத்
தையுடைத்தாய்-பஹுமனோரதங்களைப்பண்ணி “ காணவேணும்,
காணுதேபட்ட துக்கத்தைப்போக்கவேணும், அடிமைசெய்யவே
ணும் ” என்று. (நின்றியம்பும்) நிரந்தரமாகக்கூப்பிடாநிற்கும். பர
வ்ருந்தியையுந் தானே யேறிட்டுக்கொள்ளாநிற்கும்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, ந-பா, அழைக்கின்றவ்யாக்யாகம். அரு

(கண்ணே) என்கையாலே - “ப்ராபகவணே” என்றதாய், (உண்ணைக்காண) என்கையாலே-“ப்ராப்யவஸ்துவமவன்” என்றதாய், (எண்ணைகொண்ட) என்கையாலே - “அந்தப்ராபகத்தைக் கொண்டு இந்தப்ராப்யத்தைப்பெறவேணும்” என்றிருக்குமதிகாரியுடைய யாத்ரையிருக்கும்படி சொல்லிற்று.

(விண்ணோரித்யாதி) இதுதான் நெஞ்சக்கேயாய் நான்கைவரங்கியிருக்கிறேனோ. ப்ராஹ்மாதிகளுக்கும் ஸாக்ஷாதிகளுக்கு மென்று மொக்கக் காணவரியையா யிருக்கிற வுண்ணை நான் கிட்டாதொழிவனோ. “பெற்றமுடிப்பன்” என்று நான் கூப்பிடாநின்றேன். “பெற்றுமுடிப்பான்” என்கிறது இவ்வென்கொண்டென்னில்; “விலக்ஷண தேசவாஸிகளாய், தங்களுக்கென்ன வொருகைமமுதலுண்டாயிருக்கிறவர்க ளாகையாலே விளம்பஹேதுவுண்டு அவர்களுக்கு; அங்ஙனொரு கைமமுதலில் லாதவர்களுக்கு விளம்பஹேதுவுண்டோ” என்று கூப்பிடாநின்றேன்.

(நண்ணுதொழியேன்) அவனைக்கிட்டாதொழியில் நான் தரியேன். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். (நண்ணுதொழியேன்) என்ற விடம்-மஹா விஸ்வாஸஞ்சொல்லுகிறது. அவர்கள் விலக்ஷண தேசத்திலே யிருக்கையாலே க்ரமத்திலே மெடுக்கலாம்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தேயசப்பட்டிநிற்கிற விலனாயிறே கடுகவெடுக்கவேண்டுவது. எடுக்கவேண்டும் நிலத்திலேயிருந்தேன்; எடுக்கவேணுமென்றிருந்தேன்; எடுப்பான் தானாயிருந்தான்; எடுத்தால் பெறுவது. தன்னையாயிருந்தது; ஆனபின்பு, எனக்கென்ன கண்ணழிவுண்டு. (உ)

முன்றும்பாட்டு.

அழைக்கின்றவடிநாயேன் நாய் கூழைவாலால்* குழைக்கின்றதுபோல வென்னுள்ளங்குழையும் * மழைக்கன்று குன்றமேத்தாநிரைகாத்தாய் * பிழைக்கின்றதருளென்று பேதுறுவனே.

ப:—அந்தரம், ஆர்த்தியேபற்றசாக ஆஸாரிகரக்ஷண வுன்னுடைய க்ருபையானது என்னை நமுவவிகிததோவென் றஞ்சாநின்றேனென்கிறார்.

அக் திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, ந-பா, அழைக்கின்ற வ்யாக்யாநம்.

(இ - ள்.) அழைக்கின்ற - அபிநிவேசாதிசயத்தாலே யழைத்துக் கூப்பிடாநிற்பேனாய், அடி - அந்நயகதியான ஸம்பந்தத்தை யுடையே னாய், நாயேன் - அணுகில் அவத்யர்வஹமான நிகர்வத்தையுடைய என்-என்னுடைய, உள்ளம் - துஃகக்ஷணமான நெஞ்சானது, உன்னுடைய ஸந்தியிலே, நாய் - நாயானது; தன்னினைவை, கூழை-கூழையான, வாலால்-வாலையசைத்து, குழைக்கின்றதுபோல-ப்ரகாசிப்பிக்கு மாபோலே, குழையும் - ஸிதிலமாகாநின்றது, இந்ந்ரன், அன்று - அப்ரமவர்ஷ்முகத்தாலே ஆர்த்தியைஐநிப்பித்தவன்று, மழைக்கு - அந்தவர்ஷத்துக்கு நிவாரணமாம்படி, குன்றம்-மலையை, எடுத்து - எடுத்து ஆரக்ஷாபேகைபண்ணவு மறியாதபசுக்களுடைய, நிரை - திரளை, காதாய் - ரக்ஷித்தவனே, உன்னுடைய, அருள் - நிரவதிகக்ருபையானது என்னளவில், பிழைக்கின்றது - தப்புகிறதோ, என்று - என்று, பேதுறுவன் - கலங்காநின்றேன். உனக்குத்தப்புகிறதோவென்றுமாம். (உ)

ஆறா:—(அழைக்கின்ற) என்னெஞ்சானது, தன்னுடைய வயோக்யதையையும், ஸாமக்ரீவைகல்யத்தையும் பாராதே, தன்னுடையசாபலத்தாலே யுண்ணையாசைப்பட்டு விடமாட்டுகிறதில்லை; இப்படி யென்னுடைய ஸர்வகரணங்களும் தளராநிற்கச்செய்தே பேசாதிருந்தருளுகையாலே, உபாயஸூன்யரா யாபந்ராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கக்கடவதான வுன்னுடைய நிரவதிககாருண்யவெள்ளத்திலும் நானகப்பட்டுனோவென் றஞ்சாநின்றேனென்கிறார். (ங)

ஈடு; அவ:—இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் வரக்காணாமையாலே, ஆர்த்தியேகைம்முதலாக ரக்ஷிக்கக்கடவ வுன்குணத்துக்குப் புறம்பானேனோவென்கிறார்.

(அழைக்கின்றவடிநாயேன்)அயோக்யனாய் கூடாத்தரனாயிருந்து வைத்து, ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். ருசியாலே தவிரமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கவத்யமாம்படி யாயிற்றுத் தம்முடைய நிலை. நாய், தன்னையுடையவனுக்குத் தன்னபிமதத்தில் ருசியைத் தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அவ்வால்தான்கூழையானால் தெரிவிக்கையரிதாமிதே; அதுபோலே, என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால்-தமக்கோடுகிற க்லேசம் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கை, நிஸ்ஸாதரனாய்வைத் தாசைப்படாநின்றேனென்றுமாம்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, ச-பா, உறுவதிது வ்யாக்யாநம், அள

(மழைக்கித்யாதி) இந்தரன் அஸ்மவர்ஷத்தை வர்ஷிக்கிறவள விலே, மலையையெடுத்து இடையரையும் பசுக்களையுமார்த்தியே கைம்முதலாக ரக்ஷித்தவனே. (பிழைக்கின்ற தருளென்றுபேதுறுவ னே) “:வரையாதே ரக்ஷித்தமஹாகுணம் எனக்குதவாமையாலே யிழக்கப்புகாநின்றாய்’ என்று பேகணியாநின்றேன்” என்றாளவந்தா ரருளிச்செய்யும்படி. அத்தை பெம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இது பொருளழகிது; ஆளுஷிப்போ கிவர்க்கோடுகிற தசைக்குச்சேராது; ஆனபின்பு, ‘பசுக்களுமிடையரும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாதபடி மலையையெடுத்துமறித்த விம்மஹாகுணத்துக்கு நான் புறம்பாகிறே னே’ என்று பேதுறுநின்றேன்” என்று. (ங)

நான்காம் பாட்டு.

உறுவதிது வென்றுனக்காட்பட்டு * நின்கண் பெறுவதெது கொலென்று பேதையென்றெஞ்சும்* மறுகல்செய்யும் வானவர்தான வர்க்கேன்றும் * அறிவதரியவரியாயவம்மானே.

ப:—அந்தரம், உத்தேர்யமான சேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி யான வுனக்கடிமையாய்வைத்து, என்பேறேதாயிருக்கிறதோவென்று என்னெஞ்சு கலங்காநின்றதென்கிறார்.

(இ - ள்.) ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தேயும், வானவர்-அநுகூல ரானவானவரோடு, தானவர்க்கு - ப்ரதிகூலரானதாநவரோடுவாசியற, ஆர்ரித ஸௌலப்யத்திலும் ஸர்வேஸ்வரத்வத்திலும், என்றும் - என்று மொக்க, அறிவது - அறிய, அரிய-அரியையாம்படியான, அரியாய-நா வியம்ஹமான, அம்மானே - ஸ்வாமியே, இது - இந்தசேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமே உறுவது-உத்தேர்யம், என்று என்றறுதிபிட்டு, உனக்கு- தத்ப்ரதி ஸம்பந்தியானவுனக்கு ஆட்பட்டு-தாஸ்யாநுமதியைப்பண்ணி, நின்கண் - ஸ்வாமியான வுன்பக்கல், பெறுவது - பலமாகலிக்கவருகி றது, எதுகொல் - ஸ்வரூபாநுரூபகைக்கர்யமோ, ஸம்ஸாரஸ்த்திதியோ ஏதாயிருக்கிறது, என்று, பேதையென் - ஏதேனுமொன்றை நீசெய்த படிக்கண்டிருக்கை ப்ராப்தமென்னுமறிவில்லாத வென்னுடைய நெஞ் சம் - நெஞ்சானது, மறுகல்செய்யும்-கலங்காநின்றது. (ச)

அஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, ச-பா, உறுவதிது வயாக்யாரம்.

ஆறு:—(உறுவதிது) நீ ஆஸ்ரிதஸுலபனா யிருக்கச்செய்தே சிலருக்கரியை யாயிருக்கையாலே, எனக்கு மரியையாயிருக்கிற செய்வதென்னென்று, என்னெஞ்சு நடுங்காரின்றதென்கிறார். (ச)

ஈடு; அவு:—சீரிங்கன் பயப்படுகிறதென்னென்ன; “தேவாதி களுக்கரியையாகையாலே பெனக்குமரியையாகிறாயோ” என்றென் னெஞ்சு கலங்காரின்றதென்கிறார்.

(உறுவதிதுவென்று) சீரியது - அடிமைசெய்யு மிதுவென்று. (உனக்காட்பட்டு) உனக்கடிமைபுகுத்து. “ஸ்வரூபம் பகவத்பாரதந் தாயம்” என்றறிந்தால், சீரியப்பாயோஜநம் கைங்கர்யமேயிறே. (நின் கட்பெறுவதெதுகொலென்று) உன்பக்கல் பெறுவதேதோவென்று. ஸ்வரூபத்தையுமுணர்ந்து, “கைங்கர்யமே சீரியதும்” என்றறிந்து, “ஈஸ்வரன் அநந்யப்பாயோஜநர்க்கு வேறென்றைக்கொடுத்து விடு வானொருவனல்லன்” என்றுமறியுமிவர், “உன்பக்கல்பெறுவதெது” என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; “கரமத்திலேசெய்கிறோம்” என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பே சேஷித்துவிடப்புகுகிறதோ, என் த்வரையறிந்து சடக்கென முகங்காட்டுகிறாயோவென்னை. (பேதையேன் நெஞ்சம்மறுகல்செய்யும்) “நாமபிஸந்திபண்ணினபடியே பவிக்கும்” என்னுமறிவின்றிக்கேயிருக்கிற வென்னெஞ்சம் கலங்காரின்றது.

இங்கன் கலங்குகைக்கடி யென்னென்னில்; நெஞ்சினுடைய விவேகஸூத்யதையிறையிதுக்கடி. நீ தானுமிதுக்கடி. (வானவரீத்யாதி) (க) *4-“தெவா நாடா நவா நாடா-அம்மானாயிருந்துவைத்துஸர்வே” ஸ்ரானாயிருந்துவைத்து, தேவர்களுக்கு மஸூரர்களுக்கு மென்று மொக்க வறியவரியையாய், அந்நிலைதன்னிலே ஒருசிறுக்கனுக்கு உன்னையுள்ளபடி யறியலாயிருந்தாய், அதில் நான்எக்கோடியிலே யாகிறேனாவென்றறியாமை. தேவாஸூராகிபாகம்பண்ணின வந்த ரம், அர்ஜுநன் “நானெக்கோடியிலாகிறேனே” என்றஞ்சினப்போ லே, பின்னை அவனிதுக்குப்பண்ணின பரிஹாரமென்னென்னில்; தன்னெஸைல்பயத்தை பாகாசிப்பிக்கையிறே. எளியோமாகையுமொரு கோடியுண்டாக நீர்சொன்னீராகில், நீர்தாமக்கோடியிலேயுள்ளா ரொ ருவராயிருந்தீராகில், உமக்கினி நாம் கைப்புகுந்தோ மென்றிருக்கையமையாதோ வென்கையிறே. (ச)

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, டு-பா, அரியாய வ்யாக்யாநம். அக

ஐந்தாம் பாட்டு.

அரியாய வம்மாளை யமரர்பிராளை * பேரியாளைப்பிரமளை
முன்படைத்தாளை * வரிவாளரவினளைப் பள்ளிகொள்கின்ற * கரி
யான்கழல்காணக் கருதுங்கருத்தே.

ப:—அந்தரம். காரணத்வாதி குண யோகத்தையுடையனான வுண்
திருவடிகளைக்காணவேணுமென்று என்னுடைய நெஞ்சானது நினையா
நின்றதென்கிறார்.

(இ - ள்.) அரியாய - விரோதிரிஸநசீலனான, அம்மாளை - ஸ்வாமி
யாய், அமரர் - நிரஸ்தஸமஸ்தவிரோதிகளான ஸூரிகளுக்கு, பிராளை -
போகப்ரதனாய், பெரியாளை - அவர்களாலும் பரிச்சேகித்ததுபவிக்க
வொண்ணாத பெருமையையுடையனாய், முழுக்ஷுவிஸ்ருகஷ்யாலே
ஐகத்தைந்ருஷ்டிக்கைக்கு, முன் - முற்படவே, பிரமளை-ப்ரஹ்மாவை,
படைத்தாளை - உத்பாதித்தவனாய், உத்பந்நஐகத்ரக்ஷணர்த்தமாக, வரி-
வரியையும், வாள் - ஒளியையுமுடைத்தான, அரவினளை-திருவரவினை
யிலே, பள்ளிகொள்கின்ற - பள்ளிகொண்டருளுகிற, கரியான் - படுக்
கைக்குப்பரபாசமான ஸ்ராமளவிக்ரஹத்தை யுடையவனை, கழல்-திரு
வடிகளிலே, காண - காணவேணுமென்று, கருத்து - புத்தியானது,
கருதும்-நினையானின்றது. கரியானையென்கிற விரண்டாம்வேற்றுமை
யெஞ்சிக்கிடக்கிறது. கரியானையென்றும் பாட்டுசொல்லுவர். (இ)

ஆறு:—(அரியாய) உம்முடையவபேகிதந்தானேதென்னில்;

அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மாவுக்கும் காரணபூதனுக்கையாலே
ஸர்வேஸ்வரனாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஸகலஜநமனோ
நயநஹாரி திவ்யஸௌந்தர்ய விசிஷ்டனாய், ஆஸ்திரக்காத்தமதாநம்
பண்ணுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற
கரியான்கழல்காண வாசைப்படாநிற்கு மென்னெஞ்சென்கிறார்.

ஈடு; அவ;—நாமெளரியோமானுகோடியிலேயன்றோ, உமக்குப்
பேறுகைபுகுந்திருக்க நீரிங்ஙன் படுகிறதென்னென்ன; என்னெஞ்சு
காண்கையிலே த்வரியானின்றதென்கிறார்.

(அம்மாளை) ஸர்வேஸ்வரனை. (அமரர்பிராளை) நித்யஸூரிக
ளுக்குத் தன்னைக்காட்டிக் கொடுத்ததுபவிப்பீக்கு முபகாரகனை.
(பேரியாளை) அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தன்னதீந

கூடு திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, சு-பா, கருத்தே வ்யாக்யாரம்.

மாய், தன்னை அவர்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதவனை. (பிரம்
ணைமுன்படைத்தானை) சதுர்முகனுக்கு ஜநகனுள்ளவனை. அரியாய
வென்று-கீழேகூட்டுவது. ஸ்ருஷ்டமானஜகத்திலே, ஆஸ்ரிதார்த்த
மாகவவன் ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தன்னையழியமாறிவந்தவதரித்
தவனை.

(வரிவாளித்யாதி) ஆஸ்ரிதார்க்கு உதவுகையன்றிக்கே, தத்ஸம்ப்
லேஷஸ்வபாவனுள்ளவனை. (வரிவாளரவு) வரியையுமொளியையு
முடையவரவு. வரி - அழகு. (கரியான்) வெளுத்ததிருநிறத்தை
யுடைய திருவந்தாழ்வான்மேலே ஒருகள்ளமேகம் சாயந்தாப்போ
லேயாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுவது. (காண்க்கருதும் கருத்தே)
காண்கையிலே த்வரியாநின்றதென்மனஸ்ஸு. படுக்கைக்கு பர்பாக
மானவடிவும், அதுக்குப்பரபாகமான திருவடிகளும் இத்தையாயிற்
றுக்காணவாசைப்படுகிறது. (6)

ஆறாம் பாட்டு.

கருத்தேயுன்னைக் காணக்கருதி * என்னெஞ்சத் திருத்தாக
விருத்தினேன் தேவர்கட்கெல்லாம் * விருத்தாவிளங்குஞ் சுடர்ச்
சோதியுயரத் தோருத்தா * உன்னையுள்ளு மென்னுள்ளமுகந்தே.

ப:—அந்தரம், நான் மனோரதித்தபடியே, பரமபதிலியனாய்
ஸூரிஸேவ்யானுன வுன்னை யென்னெஞ்சானது கண்டநுபவியாநின்ற
தென்கிறார்.

(இ - ள்.) கருத்தே - நான் தளராதபடி யெனக்கு பலகரணாக்
கொண்டு நெஞ்சவலியானவனே, உன்னை-உன்னை, காண - கண்டநுப
விக்கவேணுமென்று, கருதி - மனோரதித்து என் - என், நெஞ்சத்து -
நெஞ்சக்குள்ளே, இருத்தாக - எழுத்திராதபடி, இருத்தினேன் - இருத்
திக்கொண்டேன், தேவர்கட்கெல்லாம் - ஸூரிகளுக்கெல்லாம், விருத்
தா - மூப்பான சேஷியாய், விளங்கும் - உஜ்ஜ்வலமான, சுடர் - ப்ரபை
யையுடைத்தாய், சோதி - தேஜோமயமாய், உயரத்து - (க) விருத:
வ்யுஷ்டெஷு - ஸூரதீவ்யுஷ்டெஷு - விஸ்வத: ப்ருஷ்ட்டேஷு
ஸர்வத: ப்ருஷ்ட்டேஷு ” என்றுஸ்வோத்தரமான பரமபதத்திலே,

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, கருத்தே வ்யாக்யாநம். கூக்
 ஒருத்தா-அத்விதீயஸு யிருக்குமவனே, என்-என்னுடைய உள்ளம்-அந்
 த்காரணமானது, உன்னை - கிரதிஸ்யப்ராப்யபூதஞ்ஞானவுன்னை, உகந்து-
 அத்யந்தப்ரமவிசிஷ்டமாய்க்கொண்டு, உன்னும் - அகவாயிலேயுபவி
 யாரின்றது. (கூ.)

ஆறு:—(கருத்தே) இப்படி நானுன்னைக்காண விச்சிக்குமளவில்
 திருநாட்டி விருக்கும்படியேவந்து என்னெஞ்சிலே புருந்தருளின
 வுன்னை பென்னெஞ்சு உகந்து புஜியாரின்ற தென்குறார். (கூ)

ஈடு; அவ:—காணவாசைப்பட்டவளவிலே அவன் தம்முடைய
 திருவுள்ளத்திலே புருந்தருள, தம்முடையநெஞ்சு உகந்தறுபவிக்க
 கிறபடியை யருளிச்செய்குறார்.

(கருத்தேயுன்னைக் காணக்கருதி) எனக்குமிக்கான வுன்னைக்
 காண வாசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாய், இவ்விஷயத்தை
 லபிக்கைக்கு ருசியேயமையுமென்கை, ‘‘ கண்ணேயுன்னைக்காணக்
 கருதி ’’ என்றார் கீழ்; ‘‘ கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதி ’’ என்று
 ரிங்கே. அதுபபத்தியைக்கொண்டு அர்த்தாபத்தியாலே கல்பித்தல்,
 அதுமாநத்தாலே அதீர்த்திரியமென்றறிதல்செய்யும் வஸ்துவை ஸா
 கூடா த்கரிக்கவேணுமென்று மனோரதிக்குறார்; இவர்க்குக் கண்ணுங்
 கருத்து மவனாயிற்று.

(என்னெஞ்சத்திருத்தாகவிருத்தினேன்) * மறுகல்செய்தநெ
 ஞ்சிலே, * மறுகலிஸீசனைப் பரமபதத்திலேயிருக்குமாபோலேயிருத்
 தினேன். “இவர்பக்கலிசைவுபெற்றறிலோம்” என்றிருக்கிறவன் இத்
 தனை யிசைவுபெற்றால் பின்னைத்தள்ளிக்கதவடைத்தாலும் போகா
 னிறே.(க) [யஜீஹஸாநொநெகூ ஸ்யாஸாப-பிநிநிதெ-யதீஹ
 ஸரதோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமதிந்திதே](உ)[ஹவஹூபிஸுளபி
 நெ-ஸாப-பிநிநிதெநவகூஷணா- இஹவத்ஸ்யாமி ஸௌமித்திரே
 ஸார்த்தமேதேநபகூஷண] ஐயர் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்கவேணு
 மென்று கினைத்திருந்தோம், நடுவிலாய்ச்சிக்குப்ரியஞ்செய்யவேண்டு
 கையாலே அதுசெய்யப்பெற்றறிலோம், இனி இவர் கிறகன்கீழேயா
 கிலும் வர்த்திக்கப்பாராரின்றோ மென்றாரிறே. அன்றிக்கே, (இருத்
 தாக) மிதரபரவமேகிட ரென்பக்கலுள்ளதென்னுதல்.

கூஉ திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, எ-பா, உகந்தே வ்யாக்யாநம்.

(தேவர்கட்கெல்லாம்விருத்தா) “இனியவ்வருகில்லை” என்னும்படி யுயர்ந்தவர்களுக்கு மவ்வருகானவனே, தலைமகனையும் தலைமகனையும் “சிறுவனும்சிறுத்தியும்” என்று தமிழர் சொல்லக்கடவர்களிறே; அவனையும் (க) “மலர்க்கிழத்தி” என்றார்களிறே. (விளங்குமிய்யாதி) (உ) “சுயயடிதவ்வரொழிவொ ளெஜா திழிவடுத-அதயததபரோ திவோஜ்யோதிர்த்திப்பயதே” என்கிறபடியே, எப்போது மொக்கவிளங்காநிற்பதாய், நிரவதிகதேஜோருபமா யிருக்கிற பரம்பதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அத்விதியனே. பரகாரத்திலேயிறே நாராத்வமுள்ளது; பரகாரியொருவனேயிறே.

(உன்னையிய்யாதி) சடக்கென முகங்காட்டின வுன்னை, கண்டு கலங்கின வென்னெஞ்சு முகந்தே யதுபவியாநின்றது. “தேவர்கட்கெல்லாம்விருத்தா, விளங்குஞ்சுடர்ச்சோதி யுயர்த்தொருத்தா” என்று சொல்லுகிற விவ்விசேஷணங்களுக்குக் கருத்து-மேலானார்க்கும் மேலாய் பரம்பதத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து அவர்களை யதுபவிப்பிக்குமாபோலே, தன்னையதுபவித்த வென்னெஞ்சம் பரீதமாகாநின்றதென்கை.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

உகந்தே யுன்னையுள்ளு மென்னுள்ளத்தகம்பால் * அகந்தா னமாந்தே யிடங்கொண்டவமலா * மிருந்தானவன்மார் வகலமிரு கூருநகந்தாய * நரசிங்கமதாயவுருவே.

ப:-அநந்தாம், ஹ்ருத்யனாய்க்கொண் டென்னெஞ்சிலே யிருந்து விரோதிந்ரஸநசீலனை வுன்னை யென்னகவா யுகந்ததுபவியாநின்ற தென்கிறார்.

(இ - ள்.) அகந்தான் - அகவாயிலே, அமர்ந்து-பொருந்தி, இடங்கொண்ட - இடங்கொண்டு, அதுதானே ப்ரயோஜநமாகவிருந்த, அமலா - உஜ்ஜ்வலவஸ்வபாவனாய், ப்ரபலமான துர்மானத்தை யழித்திருந்த மைக்கு ஸஞ்சகமென்னலாம்படி, மிகும்-வரபலபுஜபலங்களாலேமிக்க, தானவன்-அஸுரனானஹிரண்யனுடைய, மார்வு-மார்ப்பத்திலே, அகலம்-பெரியவிடத்தை, இருகூரு - இருகூறும்படியாக, நகம் - நகத்தை, தா-

(க) தி-ச-வி-ககஅ-

(உ) சாந்தோ-

கிருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, எ-பர், உகந்தே வ்யாக்யாநம், கூந்

தாவும்படிபண்ணின, நரசிங்கமதாய - நரவிம்ஹமான, உருவே - ரூப
த்தையுடையவனே, என் - என், உள்ளத்து - உள்ளத்தின், அகம்பால் -
அகவாயானது, உன்னை - உன்னை, உகந்தே - உகந்தே, உள்ளும் - அது
பவியாநின்றது.

ஆறு:—(உகந்தே) என்னுள்ளே புகுந்தருளின் வுன்னழகை
யும் செயலையு மென்னெஞ்சுகந்துகொண் டநுஸந்திக்க, இதுகாரண
மாக நீமிகவும் ப்ரீதனாய், உன்னைக்காணப் பெறுமையாலே கலங்கின
வென்னெஞ்சு தெளியும்படி யென்னெஞ்சையெற்றைக்கு மிடமாகக்
கொண்டருளினு யென்கிறார். (எ)

ஈடு: அவ:—தூணிலேதோற்றி ப்ரஹ்லாதனுடைய வார்த்தி
யைத்தீர்த்தாப்போலே தம்மார்த்தியைத்தீர்த்தபடியை யநுஸந்தித்
தேத்துகிறார்.

(உகந்தேயுன்னையுள்ளும்) பிரிந்து க்லேசத்தோடே தலைக்கட்டு
முகப்பன்றிக்கே, ஏகரூபமாக வுன்னையநுபவிக்கும்படி. (என்னுள்
ளத்து) * எண்ணேகொண்ட சிந்தையுடைத்தான வென்னுள்ளத்து
(அகம்பாலகிந்தான்) உள்ளுக்குமுள்ளே. “உள்ளுளாவி” என்னும்
படியே கமர்பிளந்தவிடமெங்கும் மறுநனையும்படி. (அமர்ந்தே) தன்
பேறாக வத்யபிரிவேசத்தைப்பண்ணி. (இடங்கொண்ட) அவகாச
முள்ள விடமெங்கும் தானேயாம்படிநிறைந்த. (அமலா) இவ்விருப்
புக்கவ்வருகொருப்யோஜனத்தைக்கணிசித்தன்றிக்கே, ஒருவேறு
வைப்பற்றியு மன்றியேயிருக்கை, “எண்ணேகொண்ட சிந்தைய
தாய்” என்றத்தை ஸாதநமாக நினைத்திருக்கிறார்.

(மிகுந்தானவன்) ப்ராதிகூல்யத்திலோரளவில் நில்லாததான
வன். தன்னையிலலைசெய்கையன்றிக்கே, தன்னுயிரிலையிலே நலிந்த
வன்; (க) “ஜ்ஞாநீக்யாநெத்ய-ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ” என்னக்கட
வகிறே. (மார்வகலயிருகூடருநகந்தாய்) அகன்மமார்வானது இரண்
டுகூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையவனே. நகத்தாயென்கிற
வல்லொற்றை மெல்லொற்றுக்கிக்கிடக்கிறது. (நரசிங்கமதாய
வருவே) (உ) “ஸுநெஷகரூபவாரூபாய - ஸதைகரூபரூபாய”
என்கிற விக்ரஹத்தையே! இப்படிக்கொள்வது; இரண்டுவிடிவைக்
கொள்ளுவதே!

(க) கீதை-எ-கஅ-

(உ) வி-பு-க-உ-ச-

கூச திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, அ-பா, உருவாகிய வ்யாக்யாரம்.

இத்தால்சொல்லிற்று யிற்றென்னென்னிங்; ஆஸ்ரிதருடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்துதோற்றுமவனாகையாலே, தூணிலே தோற்றினுப்போலேவந்து தோற்றி, ஹ்ருதயாவகாசமுள்ள விட மெங்கும் புதுந்து, கமர்பினர்த்தவிடமெங்கும் நீர்பாய்ச்சுமாபோலே. நிரம்பவென்னை யறுபவிப்பித்தானென்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உருவாகியவாறு சமயங்கட்கெல்லாம் * பொருவாகிநின்ற ன வனெல்லப்பொருட்கும் * அருவாகியவாதியைத் தேவர்கட்கெல் லாம் * கருவாகியகண்ணனைக் கண்டுகொண்டேனே.

ப:—அநந்தரம், ஸர்வாந்தராத்மாவாய், ஸர்வகாரணபூதனாய், ஸர்வஸுபபுண வுன்னைக்காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

(இ - ள்) உருவாகிய-ஆபாதப்ரதீதியிலொன்றுபோலே யிருக்கக் கடவதான, ஆறுசமயங்கட்கெல்லாம் - சார்வாக பெளத்த ஸ்பண வை சேஷிக ஸாங்க்ய பரசுபதருபமான பாஹ்யஸமயங்களாறுக்கும், பொ ருவாகி - (க) “அறுவகைச்சமயமு மறிவருநிலையினை” என்கிறபடியே ப்ரதிபடனய்க்கொண்டு, நின்றனவன் - அப்ரகம்ப்யனாயிருக்குமவனாய், எல்லாப்பொருட்கும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் அருவாகிய-அந்த ராத்மாவாய்க்கொண்டு, ஆதியை - ப்ராதநனாய், தேவர்கட்கெல்லாம் - ப்ரஹ்மாதீதேவர்களுக்கடங்க, கருவாகிய-காரணபூதனாய், கண்ணனை- ஆஸ்ரித ரக்ஷணர்த்தமாக க்ருஷ்ணனாயவதரித்தவனை, கண்டுகொண் டேன்-கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேன். பொரு-எதிர். (அ)

ஆறு:—(உருவாகிய) வேதபாஹ்யமான ஷட்ஸ்மயங்களில் நான்புகாதபடி பரிஹரித்து, ஸர்வாத்மபூதனான தன்னை யெனக்குக் காட்டியருளினவனை நான்காணவும் பெற்றேனென்கிறார். (அ)

ஈடு; அவ:—ஸகலபதார்த்தங்களுக்கு மந்தராத்மாவாய் ப்ரஹ் மாதிகளுக்குக் காரணபூதனானவனைக் காணப்பெற்றே நென்றினிய ராகிறார்.

(உருவாகியவாறுசமயங்கட்கெல்லாம்) ஆபாதப்ரதீதியிலொ ன்றுபோலேயிருக்க, சிலவற்றைவிதிப்பது, சிலவற்றைநிஷேதிப்பது

(க) திருவெழுக்கற்றிருக்கை.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, கண்டு வ்யாக்யானம், கூஇ

நிஷித்தபரிஹாரத்தைச் சொல்லுவதாய்க்கொண்டெபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப் போருகிற. பாஹ்யஸமயங்க எல்லாவற்றாலும். (போருவாகிநின்றானவன்) பொருவென்று-தடை. அவற்றால் தன் னையிலே செய்யவொண்ணாதபடி அப்ரதிஹதையுநின்றான்.

(எல்லாப்பொருட்டு மருவாகியவாதியை) ஸகலபதார்த்தங்க ளுக்கு மந்தராத்மாவாய், நியாமகத்வத்தாலே ப்ரதாநனுமானவனை. (தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய) ப்ரஹ்மாகுதேவர்களுக்கெல்லாம் காரணபூதனாயுள்ளவனை. (கண்ணனை) கார்யங்களிலே யொன்றுக் குத்தான் கார்யமானவனை. (கண்டுகொண்டேனே) அவதாரத்துக் குப் பிற்பாடராயிருக்க, (கண்டுகொண்டேன்) என்கிறாரிறே; ப்ரோ மார்த்தரசித்தர்க்கென்றுங்கூணலாம், அவதாரஸகலத்திலுங்கூண வொண்ணாது சிசுபாலாதிசுளுக்கு.

பாஹ்யஸமயங்களா லவிகால்யனாய், ஸர்வாத்ராத்மாவாய்க் கொண்டு ஸர்வநியந்தாவாய், ப்ரஹ்மாகுகளுக்கு முத்தபாதகனயிருந் துவைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலபனானவனைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.

கண்டுகொண்டேன் கண்ணினை யார்க்களித்து * பண்டை வினையாயின பற்றேடறுத்து * தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன் மாலைகள்சொன்னேன் * அண்டத்தமரர் பெருமானடியேனே.

ப:—அநந்தரம், என்னுடைய ஸ்வரூபாத்ருபமாகக் கண்டதுபலித் து, விரோதியுக்கழிந்து, ப்ராப்யபூதனைவன் விஷயத்திலே, பாகவத ர்க்கு போக்யமாம்படி வாசிக்கிஞ்சித்தாரம் பண்ணப்பெற்றேனென்கி ரார்.

(இ - ள்.) ஜ்ஞாநப்ரேமாத்தமகமான, என் - என், கண் - கண்கள், இனை - இரண்டும், ஆர - வயிறுநிறையும்படி, கண்டுகொண்டு - கண்டு கொண்டு, களித்து - களித்து, இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக, பண்டை- அநாதிலித்தமான, வினையாயின-அஹங்காரமகாராதி ஸமஸ்தவிரோ திகளையும், பற்றேடு - ஸவாஸநமாக, அறுத்து - போக்கி, அண்டத்து- பரமபதத்திலே, அமரர்பெருமான் - * அபர்வறுமமரர்களதிபதியான ப்ராப்யபூதனுக்கு, அடியேன் - நித்யகிங்கரானான், தொண்டர்க்கு-

கூசு திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, ௧௦-பா, அடியான் வ்யாக்யாநம்.

அவனடியார்க்கு, அமுதுண்ண - உகந்தறுபவிக்கலாம்படி, சொல்மாலை
கள் - ஸுப்தஸந்தர்ப்பரூபமான வாசிகைகங்க்யத்தை, சொன்னேன் -
பண்ணினேன்.

இப்பாட்டில் - மந்தரத்தில் ப்ரதம பதார்த்தமான ஸ்வரூபஜ்ஞா
நத்தையும், மத்யமபதார்த்தமான விரோதி நிவ்ருத்தியையும், சரம
பதார்த்தமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், கைங்கர்யவ்ருத்
திவிசேஷத்தையும், மந்தரதாட்பர்யமான ததீயசேஷத்தையும்
சொல்லிற்றாயிற்று.

ஆறு ;—(கண்டுகோண்டு) இப்படி கண்ணுரக்கண்டுகொண்டு
அவனையேத்தவும் பெற்றேனென்கிறார். (கூ)

ஈடு; அவ;—தன்னையறுபவிக்கப்பெற்று, அதுக்குமேலே, ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும்பெற்
றேனென்கிறார்.

(கண்டுகோண்டு) “நானழைப்பன்” என்ற விடாயெல்லாங்
கெடக் காண்ப்பெற்று. (என்கண்ணினையாஃ) “காணக்கருது
மென்கண்ணே” என்ற கண்கள்விடாய்கெட. (கண்ணினையாஃ -
கண்டுகொண்டு) கலீபர் ‘வயிறுரவுண்டு’ என்னுமாபோலே. (களி
த்து) மறுகின நெஞ்சுகளித்து. (பண்டைவினையாயின பற்றோட
றுத்து) இவ்வுகப்புக் கிடைச்சவரான ப்ராக்தநகர்மங்களை ஸவாஸந
மாகப்போக்கி.

(தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்)
என்னளவு மன்றிக்கே வைஷ்ணவர்களுக்கு முபகாரகனாகப்பெற்
றேன். “நானுமுண்டு, என்பரிகரமும் ஜீவித்து, என்பந்துக்களுக்
கும் விருந்திடவல்லேனேன்” என்பாணாப்போலே. (சொன்மலை
கள்சொன்னேன்) ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமான பேற்றைப்பெற்றே
ன். பெற்றப்பேற்றின் கனமிருந்தபடியாலே, இது தானேற்றையான
கைப்பற்றடியாகவந்த தொன்றல்ல (அண்டத்த்மரார்பெருமானடியே
னே) ஸர்வேஸ்வரனாலே விஷயிக்குதனேன். (கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

அடியானிவனென்றெனக்காரருள்செய்யும் * நெடியானைநிறை
புகழஞ் சிறைப்புள்ளின் கொடியானை* குன்றமலுலகமளந்த வடி
யானை * அடைந்தடியேனுய்ந்தவாறே. (கூ)

திருவாய்மொழி, கூ ப, ச-தி, ௧௦-பா, அடியான் வ்யாக்யானம். ௯௭

ப:—அந்தரம், இந்தவதுபவத்துக்கடியான. நிருபாதிசுஸம்பந்தத் தை யுடையவனைக்கிட்டி நானுஜ்ஜீவித்த ப்ரகார மென்னென்று ஹ்ரு வ்டராகிறார்.

(இ - ள்.) இவன் - இவன், அடியான் - நமக்கு ஸ்வதஸ்ஸோஷ் பூதன், என்று - என்றுதிருவுள்ளத்திலேகொண்டு, எனக்கு - எனக்கு, ஆர் - பரிபூர்ணமான, அருள் - க்ருபையை, செய்யும் - பண்ணுதற்குச் செய்தே, கொடியானை - ஒன்றுஞ்செய்யாதபடி மேன்மேலெனப் பாரிப் பையுடைய பெரியவனாய், நிறை - இந்தரக்ஷணத்துக் கறுபமான, பு கழ்-ஸ்ரீலஸௌலயயஜ்ஞாந ஸ்க்திப்ரமுகமான ப்ரதையையுடையனாய், அம் - விலக்ஷணமான, சிறை - சிறகையுடைய, புள்ளின் - பெரியதிரு வடியை, கொடியானை - ரக்ஷணப்ரதைக்குக் கொடியாகவுடையனாய், குன்றமல்-அந்யாபிமாநமாகிற குறைவுவாராமல், உலகம்-லோகத்தை, அளந்த-அளந்துகொண்ட, அடியானை - நிருபாதிசுஸம்பந்தப்ரகாஸகமா ன, திருவடிகளை யுடையவனை, அடைந்து-கிட்டி, அடியேன்-ப்ரகாசித மான ஸோஷத்வஸ்வரூபத்தையுடையநான், உயந்தவாதே-உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றபடியே. (௧௦)

ஆறு:—(அடியானிவன்) பெரியதிருவடி, தன்திருவடிகளில் செய்யும் வ்ருத்திகளெல்லாவற்றையும், என்னையிட்டு நிர்வேறுதக மாகச்செய்வித்துக் கொண்டருளின நொருவனையாஸ்ரயித்து நானு ய்யும்படியே! என்கிறார். (௧௦)

ஈடு; அவ;—இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனானென் னுகிறார்.

(அடியானிவனென்று) “மேல் பண்ணப்புகுகிற வெளதார்யம் ப்ராப்தம்” என்று சொல்லுகைக்காக, “அடியான்” என்றொரு பேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது. (எனக்காரருள்செய்யும்நெடியா னை) கொள்ளுகிறவென்னளவன்றிக்கே, தன்னளவிலே யுபகரித்த ஸர்வேஸ்வரனை. * அருள்பெறுவாரடியாரிதே. புத்ரர்களுக்கு அம் ஸமேயிதேயுள்ளது; எல்லாவற்றிலும் கூறுண்டாயிருக்குமிதே யடி யார்க்கு.

பிள்ளை யகளங்கப்ரஹ்மராயர், “பட்டரை ஸமாதாநம்பண் ணவேணும்” என்று, “இருகைமகவாரணம்” என்கிறவனை வரக் காட்டினாராய், “அவனைத் திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரித்திருப்பார்”

கூ-அ திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, கக-ஆறுமதயானை வ்யாக்யானம்.

என்னுமத்தைப்பற்ற; அவனும்வந்து சிலவார்த்தைகளை விண்ணப் பஞ்செய்து, திருவுள்ளமும் ப்ரஸங்கமாயிருக்கிறவளவிலே; “இவனுடைய வைஷ்ணவத்வமிருக்கும்படி திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையுண்டே” என்றார்களாய்; “சொல்லவேணுமோ, கர்ப்பதாஸர்களன்றோ” என்றது தொடக்கமாக, இப்பாட்டை யருளிச்செய்தார்.

(ஆரூள்செய்யும்) பெறுகிற வென்னளவிலேபன்றிக்கே, தருகிற தன்னளவிலே தந்தான். தனக்களவுதானென்னென்ன (நேடியானை) “ஸர்வேஸ்வரன்” என்னுமித்தனை. (நிறையித்யாதி) இது தான் நானின்றிருந்து உபபாதிக்கவேண்டியிருந்ததோ? கட்டிக்கொண்டிருக்கிறகொடியிலே கொரியாதோ? ஸௌர்யவீர்யாதி குணப்ரதையையுடையனாப், நிரந்தர பகவதநுபவத்தாலே த்ரஸ்ரீயமான வேஷத்தையுடையனாயிருக்கிறபெரியதிருவடிபை த்வஜமாகவுடையவனை. பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாப் போலே யென்னை விஷயீகரித்தவனை.

இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு இத்தலையிலென்ன நன்மையுண்டென்னில் (குன்றமலுலகமளந்தவடியானை;) - குணகுணநிர்நயமடபண்ணாதே திருவுலகளந்தருளிணப்போலே, கிர்ஹேதுகமாக வென்கிறார். ஓரடியுக்குறையாமே பூமிப்பரப்பை யளந்துகொண்ட திருவடிகளையுடையவனை, தன்பெருமையையும் ஸௌலப்பத்தையும் என்னை யநுபவிப்பித்தான். (அடைந்தடியேனுய்ந்தவாறே) ஸேஷத்வமே ஹேதுவாக வஜ்ஜீவித்தபடியென்!, ஸேஷத்வஜ்ஜூரத்துக் கித்தனை ப்ரயோஜகமுண்டோ! (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

ஆறுமதயானை யடர்த்தவன்றன்னை * சேரூர்வயல்தென்தருகூர்ச்சடகோபன் * ஸ்ரேசோன்னவோ ராயித் துளிப்பத்தும் * ஏறேதரும்வானவர்த மின்னுயிர்க்கே.

ப:—அகந்தாம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இதினுடைய நித்யஸூரிபோக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்) ஆறு-ஒருக்காலும் மட்டுப்படாத, மதம்-மதத்தையுடைய யானை - குவலயாபீடமாகிற வானையை, அடர்த்தவன்றன்னை - நிரவிய

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, கக-பா, ஆறாமதயானை வ்யாக்யானம். ௧௧

க்த்ருஷ்ணனைப்பற்ற, சேறு - சேறு, ஆர் - மிக்க, வயல்-வயலையுடைத்தான, தென் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார். நூறே - நூறுநூறு, சொன்ன - சொன்ன, ஓர், ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், வானவர்தம்-நித்யஸூரிகளுடைய, இன்-உகந்த, உயிர்க்கு - கெஞ்சிலேசென்று, ஏறேதரும்-ஏறாநிற்கும். வானவர்தமின்னுயிர்க்கேறானஸர்வேஸ்வரனைத்தருமென்றுமாம். இது - கலிவிருத்தம். (கக)

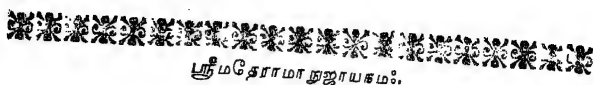
ஆறு;—(ஆறாமதயானை) ப்ரதிகூலநிரஸகம்பண்ணிப்போலே யென்னுடைய துக்கத்தையெல்லாம்போக்கி யருளினவனைச் சொன்ன ஷிப்பத்தும் வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கேறானவனைத் தருமென்கிறார். (கக)

ஈடு; அவ;—கிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்போக்யதையாலே நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதபத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

(ஆறாமதயானையடர்த்தவன்றனை) ஒருநாளும் மாறாதமதத்தையுடைய குவல்யாபிடத்தை நிரஸித்தவனை. அதைநிரஸித்தாப்போலே யென்விரோதியைப்போக்கினவனை. (சேறூர்வயல்) குவல்யாபிடமோதான், திருநகரியில் வயலையுழுவது நடுவதாகவொட்டாதேகிடந்தது!.

(நூறேசொன்னவோராயிரம்) கிழிகிழியாகக்கொடுப்பாரைப்போலே, நூறுநூறுகச்சொன்னபடி; பாரதாமாயணிகளில்காண்ட பர்வாதிபேதம்போலே, தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி செய்தாரென்கை. இத்திருவாய்மொழி, நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதபத்தைப்புண்படுத்துமென்னுதல்; நித்யஸூரிகளுக்கேறான ஸர்வேஸ்வரனைத் தருமென்னுதல். (கக)

நான்காம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஒன்பதாம்பத்து.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி.

இன்னுயிர் ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு:— (இன்னுயிர்ச்சேவலும்) இப்படி பெம்பெருமானைப் ப்ரத்யக்ஷித்தாப்போலே திருவுள்ளத்தாலே விஸ்தமாகவதுஸந்தித்து, பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அதுகைவராமையாலே, எம்பெருமானோடேகலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டியைப் போலே அவஸந்தராய், அவளுடைய பாசுரத்தாலே தம்முடைய வ்யஸந்தைப்பேசுகிறார்.

இப்பிராட்டிதான், எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கிறஸமயத்திலே சிலகுயில்களுடைய கூக்குரல்களைக்கேட்டுத் தனியேசிந்திக்குறாள்; எம்பெருமான் “என்னை முடிக்கவேண்டும்” என்றுகோலி, முடிக்குமிடத்தில் ஸ்வஸிஸ்லேஷத்தாலல்லது முடிக்கவொண்ணாமையாலே, விஸ்லேஷந்தான் ஸம்ஸ்லேஷத்தை யொழியக்கூடாமையாலே, விஸ்லேஷார்த்தமாக ஸம்ஸ்லேஷித்து, பின்னை விஸ்லேஷிப்பதுஞ்செய்து, “இந்தவிஸ்லேஷத்தாலும் முடியாதொழியிலோ” என்னும் ஸங்கையாலே, “மத்விஸ்லேஷத்திலும் கொடிதான வெண்குணங்களை அவளுடைய ஸந்திதியிலேசொல்லி அவளைமுடியுங்கோள்” என்று சொல்லிக் குயில்களைப்போரவிட்டானென்று தன்னிலேசிந்தித்து,

ப:— அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழே-மாநஸமாக வப்ரோக்ஷித்ததுபவித்து ப்ரீதரானவர், அவ்வதுபவாதுரூபமாக பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே யபிந்வேசம்பிறந்து; அதுபாவ்யனுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய வாஸ்ரிதஸௌலப்பயத்தையும், ஸௌஸ்ரீல்யத்தையும், தந்திபந்தமான வாகர்ஷகத்வத்தையும், ஆஸ்சர்யகுணாதியோகத்தையும், அநந்யார்ஹத்வாதநத்தையும் அதுபாவ்யமான ஆவயவசோபையையும், சைதில்யஜநகமான ரூபவைவலக்ஷண்யத்தையும், அவஸாதகரமான நாமவத்தையையும், போக்யமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ப்ரரப்ப்யதேஸுவர்த்தித்வத்தையு மதுஸந்தித்து, ஏவம்பூகளுனவனோடு யதாமநோரதங்கலந்து பரிமாறப்பெரூகவார்த்திக்கு மேலே, ஸ்வச்சந்தவர்த்திகளான வெளகித பதார்த்தங்களும் தத்குணவிக்ரஹாதிகளுக்கு ஸ்மாரகமாக

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௫-தி, இன்னுயிர் ப்ரவேஸங்கள். ௧௦௧

அத்தாலேஸிதிலராய், கத்யத்தரஸூர்யதையாலே அவனுடைய குணநு
ஸந்தாரத்தாலே தரித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஈஸ்வரனைப்பிரிந்
தாளொருநாயகி தன்னற்றுமையாலே “லௌகிகமான பக்யாகிபதா
ர்த்தங்களைக்கண்டாகிலும் போதுபோக்குவோம்” என்றபிஸந்திபண்ணி
பாஸ்பரஸம்ஸ்லிஷ்டங்களாய் ரவித்துத்திரிகிறவவை அவனுடையஸம்
ஸ்லேஷத்துக்கும் வடிவுக்கும் பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு நலி
ய, அத்தாலே யீபிபட்டுப் போலிகண்டிரங்கினவன்; பின்னும் போக்கி
ல்லாமையாலே அவனுடையகுணங்களை ஸ்மரித்து தரித்தபாகரத்த*
லே யருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு;—“ தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்
னேன் ” என்றுகளித்தவர், தம்முடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு
தீர்யக்குக்களின் காலிலேவிழும்படியாயிற்று. “தேவர்கட்கெல்லாம்
கருவாகிப கண்ணனைக்கண்டுகொண்டேனே” என்னும்படி வைபரத்
யம்பிறந்தபோதே, பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே யபேகைபிறந்தது.
“ இவர்க்கின்னம் விடாயைப்பிறப்பித்து முகங்காட்டவேணும் ”
என்று இவரபேகிதத்தைச் சடக்கெனத்தலைக்கட்டிற்றிலன் ஈஸ்
வரன்.

நினைத்தபோதே யபேகிதம் பெருமையாலே தளர்ந்து, “லௌ
கிகபதார்த்தாநுஸந்தாரத்தாலே ஹ்ருதயத்தை யந்யபரமாக்கி தரிப்
போம் ” என்றும், “ அவனோடுபோலியானபதார்த்தங்களைக்கண்டா
கிலும் தரிப்போம் ” என்றும் லௌகிகபதார்த்தங்களிலே கண்
வைத்தார்; அவை யாஸ்வாஸஹேதுவன்றிக்கே, ஸ்மாரகமாய் பாதக
மாகப்புக்கது. ஏதேனுமொருபதார்த்தம் தோற்றிலும், அவற்றினு
டைய ஸத்பாவம் அவனையொழியவில்லாமையாலே, அவனைக்காட்டிக்
கொண்டிறேதோற்றுவது. லௌகிகபதார்த்தங்கள் அவனுக்கு ஸ்மா
ரகமாய் நலிய, அவற்றால் நோவுபடுகிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே
பேசுகிறார்.

எம்பெருமானோடேகலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, தன்னற்
ருமையாலே “ அவனோடு போலியான பதார்த்தங்களைக் கண்டாகி
லும் தரிப்போம் ” என்று, அவ்வாற்றுமை கைகொடுக்க உத்யாகத்
திலேபுறப்பட, அங்குண்டான குயில்மயில் தொடக்கமானவை அவ
னுடைய பேச்சுக்கும் வடிவுக்கும் ஸ்மாரகமாய்நலிய, “ இவைநலி
கைக்கு இவற்றோடு நமக்கொருபகையில்லை, இவைநலிகைக்கு ஓரடி

கௌ திருவாய்மொழி, கூ-ப, டு-தி, க-பா, இன்னுயிர் வ்யாக்யாரம்.

யுண்டாகவேணும், அவன், நம்மை 'முடிக்கவேணும்' என்று பார்த்தான், 'அதுக்கு உபாயம் விஸ்வலக்ஷம்' என்றுபார்த்து, பிரிவுக்லவியை யொழியக் கூடாமையாலே கலந்தான் பிரிந்தான். பிரிந்தவிடத்திலும் நாம் முடியாதிருந்தோம், பிரிந்து நோவுபட்டிருக்கிற மையத்திலே 'நம்மோடுபோலியான பதார்த்தங்களைக்காட்டி முடிப்போம்' என்று பார்த்து வரவிட்டானித்தனை; உங்களுக்கு நினைவிதுவாகில் இப்பாரிப்பெல்லாங்வேணுமோ" என்று அவற்றுக்கு வார்த்தை சொல்லி. "நம்மைப் பார்த்தாலிறே யிப்படிநோவுபடவேண்டும்து, அவனைப்பார்த்தால் நோவுபடவேண்டாவிதே" என்று அவன் குண ஜ்ஞாநத்தாலே, வருந்தித் தரித்துத் தலைக்கட்டுகிறதாயிருக்கிறது.

முதற்பாட்டு.

இன்னுயிர்ச் சேவலும் நீருங்கூவிக்கொண்டிங் கெத்தனை * என்னுயிர்நோவமிழற்றேன்மின் குயிற்பேடைகாள் * என்னுயிர்க் கண்ணிராளை நீர்வரக்கூவுகிலீர் * என்னுயிர்கூவிக்கொடுப்பார்க் குமித்தனைவேண்டுமோ. (க)

ப:—முதற்பாட்டில், ஆஸ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனை வரவழையாதே உங்களில் நீங்களழைத்து மிழற்றி யென்னேநலியாதே கொள்ளுங்கொள்ளென்று, சேவலோடேசேர்ந்த சில குயிற்பேடைகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

(இ - ள்.) குயில்பேடைகாள்-குயிற்பேடைகாள், இன்னுயிர்-பஹிர்ஸ்சரமான ப்ராணன்போலே போக்யமாய் தாரகமான, சேவலும்-சேவலும், இன்னுயிர்நீரும் - அதுக்கினியவுயிராய், என்னோடு ஸ்த்ரீத்வஸாஜாத்யத்தையுடைய நீரும். கூவிக்கொண்டு - ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக வழைத்துக்கொண்டு, இங்கு-என்ஸநிதியிலே, எத்தனை - மிகவும், என் - என், உயிர்-ப்ராணனானது, நோவ-நடுபடுமபடிக் கிடாக, மிழற்றேன்மின் - அநக்ஷரஸமான ஸம்ஸ்லேஷ சப்தங்களைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கொள், என் - எனக்கு, உயிர் - தாரகனாயுள்ள, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிராணை - உபகாரகளை, நீர் - நீங்கள், வரக்கூவுகிலீர் - வரும்படி அழைக்கிறிலிகொள், உங்கள்-கூவுதலால், என் - என், உயிர் - ப்ராணனை, கூவி - அபஹரித்து, கொடுப்பார்க்கும் - அஹனுக்குக்கொடுப்பார்க்கும்-இத்தனை-இத்தனை வ்யாபாரம். வேண்டுமோ-வேணுமோ. (க)

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௫-தி, க-பா, இன்னுயிர் வ்யாக்யானம். ௧௦௩

ஆறு;—இக்குயில்களைநோக்கி “அவன்திருநாமங்களைச் சொல்விக்கூவி யென்னை நோவுசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள், இங்கத்தனைக்கு விஷயமுண்டோ” என்ன, இக்குயில்கள் “உன்னைநோவு செய்கைக்காகவோ அவனை நாங்கள் கூவுகிறது” என்ன; அன்றாகில். அவனை வரக்கூவுகிறிலிகளோ, என்னைமுடிக்கவிறேகூவுகிறது, என்னைமுடிக்கும்போ தித்தனைபாரிப்பு வேணுமோவென்கிறார். (க)

ஈடு-அவ;—சில குயிற்பேடைகளைக்குறித்து, என்னை முடிக்கைக் கித்தனைபாரிப்பு வேணுமோவென்கிறார்.

(இன்னுயிர்ச்சேவலும்) நற்சீவனான சேவலும், பஹிர்ஸாப்ராணனைப்போலே கண்வட்டத்திலேவர்த்தியாநிற்கை. பிரிந்து படுகுலையடிக்கும் சேவலைப்போலன்றிக்கே, பேடைக்கு தாரகமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே? போக்யமுமாய் தாரகமுமா யிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே!. (நீரும்) சேவலுக்கின்னுயிரான நீரும். (கூலிக்கொண்டு) சேர்த்தியைக்காட்டி நலிகிறதுக்கு மேலே, பேச்சாலும் நலியவேணுமோ!. ஸம்ஸரலேஷார்த்தமாக பாஸ்பரநாமகாஹணம் பண்ணிக்கொண்டு. (இங்கெத்தனை) இங்கத்தனைக்கு விஷயமுண்டோ! இங்குப்பிரிவாலே சென்றற்றது, உங்கள் பாடிப்புக்கு விஷயமுண்டோ!. (க) “சுயிகுஹொவதே-அதிகம்போபதே” என்னுமாபோலே நலியாநின்றதாயிற்று.

அன்றிக்கே, (எத்தனை யென்னுயிர்நோவமிழற்றேல்மின்) பிரிவினே தளர்த்திருக்கிற வென்னுயிர்நோவ மிகவும்ப்ராணயகஜிதத்தைப்பண்ணுதேகொள்ளுங்கோள். (உயிர்நோவ) என்கையாலே - உடல் பண்டேசென்றற்றதென்கை. ராமசரம்போலே உயிரிலேபுக்குவ்யாபரிக்கவும் வற்றாயிற்றிந்தத்தவரி, (என்னுயிர்) என்கையாலே - இவற்றின்பேச்சுக் கேட்கத்தளிர்க்குமவனில் வ்யால்ருத்தி. யிழற்றுக்கையாவது-நிரம்பாமென்சொல்; ஸம்ஸரலேஷதசையில் சொல்லத் தொடங்கித் தலைக்கட்டாதபேச்சுக்கள். (நோவமிழற்றேல்மின்) இப்பேச்சிவள் செவிப்படில் முடியுமென்றறிந்து, பேசாதிருக்கவேண்டாவோ!. ஸ்த்ரீவதமென்றறிந்தால் மீளவேண்டாவோ!. (குயிற் பேடைகாள்) விஜாதியர்செய்வதை நீங்களுஞ்செய்யவேணுமோ, சேவலைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளதினைத்தாலும், பேடையின்காலை பிழே பிடிப்பது!.

கரச திருவாய்மொழி. கூ-ப, நு-தி, உ-பா. இத்தனை வ்யாக்ஷாநம்.

(என்னுயிர்க்கண்ணபிரானே) “எங்களைக் காதுகரைச்சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறதென்” என்றினவாகக்கொண்டு; எனக்கு தாரகான க்ருஷ்ணனை வரக்கூவுகிறிலிகோள். தாரகங்கள், வ்யக்தி தோறும் வ்யவஸ்த்திதங்களாயிறேயிருப்பது. தீர்யக்குக்களுக்கு த்ருணம்; மதுஷ்யர்களுக்கு அந்நம், தேவர்களுக்கு அம்ருகம், இவ னுக்கு க்ருஷ்ணன்; * எல்லாங்கண்ணனிறே (கண்ணபிரான்) பரார்த்தமாகத்தனை யோக்கிவைக்குமவன். (நீர்)அந்வயத்தில் ரஸ மறியும் நீங்கள், வ்யதிரேசத்தில் நோவுமறியவேண்டாவோ!. (வரக் கூவுகிலீர்) நீங்களவன்முன்னேசென்று த்வதித்திகோளாகில், தா னேசெல்லாமையை நினைத்தவாரானே; அது செய்கிறிலிகோள். என்னை நலியவேண்டுவன செய்கிகோளித்தனை; நானுமவனும் சேரு கைக்குவேண்டுவன செய்திலிகோள். அழிக்கவல்லவை சேர்க்கவும் வற்றென்றிருக்கிறாள். இவற்றின் வாயதுவாணொன்றிருக்கிறாள்.

(என்னுயிர்கூலிக் கோபீப்பார்க்கு மித்தனைவேண்டுமோ) என்னையு மவனையுஞ் சேர்க்குகிறீர்களால் லாதபின்பு, இனியென்னை முடிக்கையாயிருந்ததிறே யுங்களுக்குக்கருத்து; அதுக்கிப்பாரிப் பெல்லாம்வேணுமோ?. பண்டேசென்றற்ற வெண்ணுயிரைவாங்கி அ்வன்கையிலேகொடுக்கையாகில்கருத்து, அதுக்கிதெல்லாம்வேணு மோ? நீங்கள்சேரவிருக்கையும், சுலக்கையும், அந்யோந்யநாம க்ரஹ ணம் பண்ணுகையும், ப்ரணயகத்தத்வதியும், இதெல்லாம்வேணு மோ?. நொந்தாரைஜீயிப்பிக்கையன்றோஅரிது?, முடிக்கையில் பணி யுண்டோ?.

(க)

இரண்டாம்பாட்டு.

இத்தனைவேண்வேதன்றந்தோ வன்றிற்பேடைகாள் * எத்த னைநீரும்நுஞ்சேவலுங் கரைதேங்குதிர்* வ்த்தகன்கோலிந்தன்மெய் யனல்லனொருவர்கரும்* அத்தனையாமினியென்னுயிரவன்கையதே.

ப:—அநந்தரம், பசுக்களுக்கும் ரக்ஷகனும்படி ஸு-ஸ்ரீலனான க்ருஷ் ணனைமெய்யனாகசிறைத்து, என்னை யவனுக்காக என்செய்யகூலிகிறிகோ னென்று, சிலவன்றிற் பேடைகளைச் சொல்லுகிறாள்.

(இ - ள்.) அன்றிற்பேடைகாள் - பிரிவில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபா வத்தையுடையவன்றிற்பேடைகாள், நீரும் - சேவலின்நினைவறிந்து பரி

திருவாய்மொழி, கூ-ப, இ-தி, உ-பா, இத்தனை வ்யாக்யானம். ௧௦௫

மாறும், சேவலும் - சேவலுமாய்க்கொண்டு, எத்தனை - எத்தனைப் பாரம், கரைந்து-ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தாலே யுள்ளிழந்து, ஏக்குதிர்-ஸப்திக் கிறிகோள் - இத்தனை - இத்தனைய திப் பவ்ருத்தி, வேண்டிவதன்று - வேண்டிவதன்று, அந்தோ! - என்னைநலியும்படி யுங்களைவரக்காட்டின, வித்தகன் - விஸ்மயரீய சேஷ்டிதனாய், கோவிந்தன் - பசுக்களையும் ரக்ஷிக்குமவனென்கிற ஸௌஸ்ரீயத்தைப் பரகாசிப்பித்துலோகத்தைவசீகரிக்கும் க்ருஷ்ணனுனவன், ஒருவர்க்கும் - நாட்டாரோடு நல்லவர்க ளோடுவாசியற பொருவர்க்கும், மெய்யனல்லன்-மெய்பரிமாறுவானொருவனல்லன், ஆனபின்பு, அவன்னைவின்படி யுங்கள் பவ்ருத்தியுண்டாகையாலே, இனி - இனி, என்னுயிர் - என் ப்ராணனுனது, அவன் கையதேயாமத்தனை - அவன்கையதேயாமத்தனை. (உ)

ஆறு:—(இத்தனை) அன்றிற்பேடைகள், “நீரும் நுஞ்சேவ லும் கரைந்தேங்குதிர்; என்னுயிர்கூவிக் கொடுப்பார்க்கு மித்தனை வேண்டிவதில்லை” என்றுசெல்ல; அவையும், “உன்னோடுள்ளகல வியே தாரகமாக விருக்கிறவனொரு க்ஷணமுன்னைப்பிரியுமளவில் அவனையிங்ஙனே கொடுமைசொல்லவேணுமோ, தானேவருகிறு னிறே” என்ன; அவனங்ஙனே ப்ரணயஸ்வபாவனைப்போலே யிருக் குமத்தனைகாண், அவனொருவர்க்கும் மெய்யாக ஸ்நேஹியல்லன், ஆனபின்பு, அவன்வருகையென்றொரு பொருளுண்டோ, இனியென் னுயிரானது முடிந்ததிறே யென்கிறார். (உ)

ஈடு; அவ;—சிலவன்றிற்பேடைகளைக்குறித்து, உங்கள்சேவல் களும் நீங்களுமாய் ப்ரணயகூஜிதங்களாலே யென்னை நலிகிறதென் னென்கிறார்.

(இத்தனைவேண்டிவதன்று) என்னைமுடிக்கைக் கித்தனைவேண் டிவதில்லை. குயில்களைப்பார்த்து, “இத்தனைவேண்டிமோ!” என் னாகிநக்கச்செய்தே, இடையிலே அன்றிவினுடைய த்வநிகலிய, அப் பாசரமே யிவற்றுக்குஞ் சொல்லவேண்டும்படியிறே பிறந்ததசை மஹாராஜரும் வாஷியும் பொராநித நடுவே பொலியம்பாகப் பெரு மாள்விட்டாப்போலே; குயில்களு மிவளுமாய். “கவாதேகொள் ளுங்கோள்” என்பது, அவையுயரக்கூவுவது, ஆகாநிநக்கச்செய்தே, நடுவே அன்றிலானது, செவிவழியே நெருப்பையுருக்கிவார்த்தாப் போலே த்வரிக்க, புரிந்துபார்த்து, “இவைபே யமையாதோ! நீங் களும் வேணுமோ!” என்கிறார்.

கௌ திருவாய்மொழி. கூ-ப, நு-தி, உ-பா. இத்தனை வ்யாக்யாநம்.

இவளிப்படி சொல்லச்செய்தேயும் த்வநிக்கத்தொடங்கிற்று - (அந்தோ) “சரணம்” என்றவாயை யம்பாலே நிறைப்பாரைப்போலே, உங்கள்படி யிருந்தபடிபென! ஐயோ! என்கிறாள், (அன்றிற்பேடைகாள்) குயிற்பேடைகளிற்காட்டி இங்களுக்கொரு வாசிகண்டிலோம்; உங்கள்சேவலிற்காட்டி லொருவாசியுங் கண்டிலோம். நலிகைக்கு, ஸஜாதியரினும் விஜாதியரினும் அவ்வருகாரிருந்தீகோள். “நாங்களென்செய்தோம்” என்ன (எத்தனை) மிகவும். (நீரும் நுஞ்சேவலும்) சேவலின்கருத்தறிந்து நடத்துகிறீரும், உங்கள்கருத்தறிந்து பரிமாறுகிறவுங்கள் சேவலும் (க) “சுனாரா தரிவிவ)கூடி-அந்தர்ஜாதமபிப்பத்தம்” என்னுமாயேலே, பேடையின்கருத்தறிந்து பரிமாறுநின்றதாயிற்றுச்சேவல். (கரைந்தேங்குதிர்) பிறரை நலிகைக்காகத் தந்தாமையழித்துக் கொள்வாருண்டாகாதே! பரணயதாரையில் தானழிந்தனமேதோற்றப் பரிமாறுநின்றன. இருவர்கூடக்கலக்கும் ஸமயமோவிது! கலந்தாற்றான், உங்கள் தனசேதோற்றவாய்விடவேணுமோ!

(வித்தகனித்யாதி) “அவநொரு க்ஷணகாலம் தாழ்க்குமளவில் எங்கனையிட்டு அவன் நலிவிக்கிறானாகச் சொல்லவேணுமோ” என; அவன்படிகளையுட்புக்க வென்பக்கவிலேகேளுங்கோள் - (வித்தகன்) விஸ்மயநீயன்; இப்போது. அதுகூலர்க்கு * அரியவித்தகன். (கோலிந்தன்) ஸர்வரக்ஷகன் இத்தால் - ஸர்வரக்ஷகரைப்போலே யிருந்து பாதகனாவன். ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது, பாதகனென்று விடப்போகாது. (மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்) “பரமப்ரணயி, ஸர்வரக்ஷகன்” என்றுகினைத்த அவன்காரியம் செய்யப்போந்த வுங்களுக்கும் பொய்யேபளிப்பது.

(உ) “ராவிராஜிஸா விவாஷ தெ-ராமோத்விர்நாபிபாஷதே”
(ங) “நகுஜெயடி-நதயஜேயம்” (ச) “வன தகு-தாரி-எதத்வர தம்மம்” என்னும் ராமாவதாரம்போலே யென்றிறே நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது; பகலையிரவாக்குவத, “ஆயுதமெனே” என்றுயுதமெடுப்பதாகையிறே மீவ்வவதாரத்துக்கு கருத்தம். “ராமாவதாரத்தில் மெய்யும், கருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யுமிதே ஆஸரிதர்க்

(க) ரா-பா-எள உள-

(உ) ரா-அயோ-கஅ-நு-

(ங) ரா-யு-கஅ-ந-

(ச) ரா-யு-கஅ-நஉ-

திருவாய்மொழி, சு-ப, டு-தி, டு-பா, அவன்கையதுவாய்க்யானம். ௧௦௭

குத்தஞ்சம்; அவன்பொய்யனாகிலென், மெய்யனாகிலென், இருந்த படியுக்கும் தனையன்றோநாங்கள் ” என்றுதொடங்கின காரயத்தி லேழுதிராசின்றன்.

(அத்தனையாமினி) இனியத்தனையாகாதே!. இவற்றினொருப் பாடிருந்தபடியால், அவன்நினைவேதலைக் கட்டிவிட்டதாகாதே! என் கிறான். என்பராணன் அவன் கைப்பட்டபின்பு, என்னுடைய ரக்ஷ ணத்துக்கு உங்கள் கால் பிடிக்கவேண்டாவே. (உ)

முன்றும்பாட்டு.

அவன்கையதே யெனதாருயிரன்றிற் பேடைகாள் * எவஞ்சோ ல்லிநீர்குடைந்தாதேதிர் புடைகுழவே * தவஞ்செய்தில்லாவினை பா ட்டியேனுயிரிங்குண்டோர் * எவஞ்சோல்லிநிறும்நும்மேங்கு கூக் குரல்கேட்டேமே. (டு)

ப:—அநந்தரம், அவனுடைய ஸௌசீல்யாதிசயத்தாலே ஆக்குஷ் டப்ராணையாயிருக்கிற நான் உங்கள் ஸ்பத்தத்தைக்கேட்டும் எத்தைச் சொல்லி தரிப்பேனென்று, பின்னையும் அவ்வன்றிற் பேடைகளைக் குறி த்துச் சொல்லுகிறான்.

(இ - ள்.) அன்றிற் பேடைகாள் - அன்றிற் பேடைகாள், அவன்கை யதே - அந்த ஸுஸீலனான கோவிந்தன்கையதே. எனதாருயிர் என்னு டைய ப்ராணனானது, நீர் - நீங்கள், எவம்சொல்லி - எத்தனை உத்திவி சேஷங்களைப்பண்ணி, குடைந்து-ஒன்றுக்கொன்றுள்ளே யாம்படி ஸம் ஸ்லேஷித்து, புடைகுழவே - என்னுடைய பரிஸரத்திலே, ஆடுதீர் - ஸஞ்சரிக்கிறீர்களே, தவம் - அவனைப்போலே பிரிவுக்காதிமிருக்கும் பாக்யத்தை, செய்தில்லா - பண்ணாதே, வினையாட்டியேன்-போலீசன் டிடுபடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின வென்னுடைய, உயிர் - ப்ராண ன் அங்கே போனபடியாலே, இங்கு - இங்கு, உண்டோ - உண்டோ நும்-உங்களுடைய, எஞ்சு-ஸம்ஸ்லேஷஸ்திலமான, கூக்குரல்-ஸ்பத்தங் களை, கேட்டும் - கேட்டும், எவம்-எத்தை, சொல்லி-சொல்லி, நீற்றும்- நீற்பது. (டு)

ஆற:—(அவன்கையதே) எம்பெருமானே! கலந்து பரிமாறு கைக்கு பாக்யஜநீநையானவென்னுமீர், நும்மேற்கு கூக்குரல்கேட்டி

கௌதிருவாய்மொழி, கூ-ப, டு-தி, ந-பா, அவன் கையதுவாய்க்யாரம்

மயங்கிக்கிடக்கச்செய்தே, அதின்மேலே யேதேனுஞ்சொல்லிக்கொண்டு ஏன்குடைந்து ஆடுகிறீகோள் என்னருகே நின்று என்கிறாள்.

ஈடு; அவ:—அவ்வன்றிற்பேடைகள் தம்மையே, திரியவும், தன் செயலறுதியாலே யிரக்கிறாள்.

(அவன்கையதேயெனதாருயிர்) என் ப்ராணன், அவன்கையதே. மிதுரமானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோவிருப்பது?, உங்களுக்கிது அவ்யுதப்பந்மோ?. (அன்றிற்பேடைகாள்) அந்வயரஸமறிவார், பிரிந்தார் படுவதுமறியவேண்டாவோ?. (எவஞ்சொல்லி) ஏதேனும் சிலவற்றைச் சொல்லி. அவைசொல்லுகிற பாகராஞ்சொல்லில் தன்வாய் வேம்போலேகாணும்!. (நீர்குடைந்து) ஒன்றிலேயொன்றவகாஹித்து. (ஆதேதிர்) பரிமாறுகின்றீகோள். (புடைகுழவே) சுற்றிலே ஸஞ்சரியாநின்றீகோள் ; அடைமதிட்படுத்துவார் சுற்றிலேவிட்டுக் கொண்டிருக்குமாபோலே. செவியைப் புதைத்துப் பிழைப்பேனோ!, கண்ணைப்புகைத்துப் பிழைப்பேனோ!. பெருமாளும் பரிகாரமும் லங்கையை யழிக்கைக்குச் சூழப்போந்தாப்போலே காணும் இவளுக்கிதிருக்கிறது. பாவியேன்!, உங்கள்பாரிப்புக்கு இங்கு விஷயமுண்டாகப் பெற்றதில்லை;

(தவஞ்செய்தில்லா) உயிரை யிங்கேவைத்து உங்களுக்குப் புகரிக்க பாக்யம்பண்ணிற்றிலேன். “அவனைப்போலே பிரிவுக்குச் சிறையாதபடி பாக்யத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். (உயிரிங்குண்டோ!) வல்லடிக்காரர்க்கு விளக்கேற்றிக் காட்டுமாபோலேகாணும், “இங்குண்டோ!” என்று காட்டுகிறபடி. (எவஞ்சொல்லிநின்றும்) எத்தைச் சொல்லிதரிப்பது. (நும்மித்யாதி) ப்ரணயபரவசமான உங்களுடைய தவநியைக்கேட்டும். பிரிவுக்கு தரித்திருக்கிலும், உங்கள் தவரிக்குப் பிழைக்கவல்லோமோ!. உங்கள் தவநி, கேட்டாரை முடிக்குமதன்றோ!. உங்கள் செவியைப் புதைத்தோ நீங்கள் கூப்பிடுகிறது?. (க) ‘‘நிலூ நமஹு வாகாநாநிஸாநிஸஹவாபிணாஸு । பஃணரீகவிஸாவாஹீ கயபெஷாஹவிஷாஹி-நிஸ்வரம்சக்ரவாகாநாம் நிஸப்பஸஹசாரிணாம் । புண்டரீகவிஸாலாகாதீகதமேஷாபவிஷயதி. ’’

(ந)

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௫-தி, ௪-பா, கூக்குரல் வ்யாக்யானம். ௧௦௯.

நான்காம்பாட்டு.

கூக்குரல்கேட்மேநங்கண்ணன் மாயன்வெளிப்படான்* மேற்
கிளைக்கொள்ளேன் மின்நீரும்நுஞ்சேவலங்கோழிகாள்* வாக்கு
மனமுங்கருமமும் நமக்காங்கதே* ஆக்கையுமாவியுமந்தரநின்றழ
லுமே. (சு)

ப:—அந்தரம், ஆர்ச்சர்யகுணசேஷ்டிதனு க்ருஷ்ணன் வருகி
றிலன், நீங்கனெனக்கு பாதகமாம்படி கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோ
ளென்று, சிலமயிற்பேடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

(இ - ன்.) கோழிகாள் - மயில்காள், கூக்குரல் - நீங்கனொன்றுக்
கொன் றழைக்கிறாரால், கேட்டும் - அவனிருந்தவிடத்திலும் கேட்கும்
படியாயிருக்கச்செய்தேயும், நம் - எல்லாரும் “நம்முடையவன்” என்
னும்படி பவ்யஸ்யம், மாயன் - கிட்டினாரை யார்ச்சர்யகுண சேஷ்டிதங்
களாலே யீடுபடுத்தும், கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், வெளிப்படான் - வரு
கிறிலன், நும் - உங்கள், சேவலும் - சேவலும், நீரும் - நீருமாகச்சேர்க்
துகொண்டு, மேல் - மேலே, கிளைக்கொள்ளேன்மின் - திரளாகக்கூப்
பிடாதே கொள்ளுங்கோள், நமக்கு - எங்களுக்கு, வாக்கும் மனமும்
கருமமும் - வாங்கமங்காயங்கள், ஆங்கதே - அவன்பக்கலிலேயாயிற்று,
ஆக்கையும் - சரீரமும், ஆவியும் : ப்ராணனும், அந்தரம் - நின்ற-டுவே,
உழலுமே - அலமருகிறவித்தனை.

கோழி - மயில், கிளைத்தல் - சப்தித்தல். (சு)

ஆறு;—(கூக்குரல்) கோழிகாள், நீரும் நுஞ்சேவலும் மேன்
மேலுமவனை யென்செய்யக் கூவுகிறிகளென்ன; “நாங்களவனைவரக்
கூவுகிறோம்” என்று அவைசொல்ல; அவன்வருகைக்குக் கூவுகிறிக
ளாகில் அவன் வாராதொழிகிறதென்?, ஆதலால், அவன்வரக்கூவு
கிறீரல்லீர், என்னை முடிக்கைக்காகக் கூவுகிறீர்தானோ?, முன்னமே
யென்னுடைய ஸர்வகரணங்களும் முடிந்தன, இனி யென்செய்ய
வருந்துகிறீர்கள்? என்ன; கரணங்கள் முடிந்தனவாகி லுன்னுடைய
பேச்சு மிச்சேஷ்டிதங்களுங் கூடுகிறபடியெவ்வனையென்னில்; முடி
யச்செய்தே, என்னுடைய வாக்கையுமாவியும் நடுவேநின்று பழைய
வ்யஸநவாஸநையாலே யுழைக்கிறனவத்தனை யென்கிறான். (சு)

ஈடு; அவ:—சிலமயில்களைக் குறித்து, நீங்களுச்சமாகக்கவி நவி
யாநின்றிகோளென்கிறான்.

ககம் திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௫-தி, ௫-பா, அந்தரம் வ்யாக்யாசம்.

(கூக்குரல்கேட்டும்) நீங்கள் கூவுகிற த்வதியைக்கேட்டு வைத்தும். இவற்றின் த்வதி செல்லாதவிடமில்லை பென்றிருக்கிறாள். (நங்கண்ணன்) வடயசூத்ரஸித்திபோலேகிமர் பவ்யமென்னுமிது. (மாயன்) ஆர்ச்சயசிலன் ; கலக்கும் ஸமயத்தில் மெய்போலே பரிமாற வல்லவன். (வேளிப்படான்) “இவள் பிழையாள்” என்று தோற்றுக்கிறில் ; (க) “தாலாரிலிரஹ-ஓக்-தாஸாமாவிபூத்” என்றும் மவன்கிமர். ருஷியும், “சூவிரஹ-ஓக் ஆவிபூத்” என்றான் ; இவளும், “வெளிப்படான்” என்றான்.

(மேல்கிளைக் கொள்ளேல்மின்) மேலானகிளை-உச்சமான த்வரிஜாத்யுசிதமாய் ப்ரணயவ்ருத்தமான உச்சஸப்தத்தைப்பண்ணுதே கொள்ளுங்கோள். இவளிடேபடப்பட, ஒருதானமெழ வைத்துக் கூவாதின்றனவாய்த்து. (நீருஞ்சேவலும்) ஒன்று தொடங்கின கார்யத்தை ஸஹ்சரமுந்தொடங்கிக் குறையுங்கூட முடியாதின்றது. (கோழிகாள்) ஸ்தீர்வதம்பண்ணுகைக் கொருஜாதியாக வொருப்படவேணுமோ. கோழியென்கிறது-மயிலை. “நீர் நலியாதே கொள்ளுங்கோள்” என்னுமளவும் பார்த்தன்றே நாங்களிருக்கிறது, ஸர்வகாரணங்களையு மபஹரிக்கவந்த நாங்கள் தவிருவோமோ, தொடங்கின்கார்யம் தலைக்கட்டவேணுமே யெங்களுக்கு” என்று கருத்தாக, அதுக்காகில் பின்னை அங்கே போங்கோளென்கிறாள்.

(வாக்கும் மனமும் கருமமும் நமக்காங்கதே) என்னுடைய ஸர்வகாரணங்களு மவன்பக்கலின். “அங்கேபோயிவை த்வரிக்க அவனுக்குத் தரிப்பரிதாய்வந்து முகங்காட்டும்” என்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறாள். அங்கேபாகி ஷிப்பேச்சும் சேஷ்டிதங்களும் கூடினபடியென்னென்ன (ஆக்கையுமாலியு மந்தரநின்றறுவலுமே) வ்யஸநவாஸநையாலே, தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்று க்லேஸப்படுகிற வித்தனை. பிடித்துவிட்டகொம்புபோலே வாஸநையையுள்ளது. நோவுபடவேண்டுமவதுண்டு, நலிகைக்கார்யமில்லை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அந்தரநின் றுழல்கின்ற யானுடைப்புவைகாள்* நந்திரத்தேது மிடையிலை குழறேன்மினே * இந்திரஞாலங்கள்காட்டி யிவ்வே முலகுங்கோண்ட * நந்திருமார்வன்நம் மாலியுண்ணநன்கேண்ணினன். (௫)

திருவாய்மொழி, கூ-ப, டி-தி, டி-பா, அந்தரம் வ்யாக்யாநம், கக்க

ப:—அந்தரம்,க்ருத்ரிமசேஷ்டி கங்களைக்காட்டி ஸர்வலோகத்தையும் பிறர்க்காதபடி பண்ணுமவன். உள்ளாளான வங்கனையிட்டு நம் முடைய ப்ராணபஹாரம்பண்ணுகைக்கு நன்றாக வெண்ணினுனென்று தன்னுடைய பூவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

(இ - ள்.) நலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, அந்தரநின்று - நடுவே, உழல்கின்ற - ஸிஷ்பாயோஜமாகவலமருகிற, யானுடைப்புவைகள் - நான் என்னுடையவை என்றிமாடித்த பூவைகள், துந்திறத்து-உங்களிடையாட்டத்தில், என்னை நலிகைக்கு, எதுமிடையிலே ஓரவகாசமில்லை, குழறேன்மின் - நீங்கள், அநக்ஷரஸமாம்படி சப்தியாதே கொள்ளுகோள்; இந்திரஞாலந்கள்காட்டம்-இந்த்ரஜாலங்கள்போலே, மெய்யென்று - ப்ரமிக்கும்படியாக குணவிஃரஹ சேஷ்டி தங்களைக்காட்டி, இ-இந்த ஏழுலகும்-ஸப்கலோகத்தையும், கொண்ட பராபிமாநத்தையும் ஸ்வாபிமாநத்தைய மறுத்துத் தனக்கேயாம்படி பண்ணிக்கொண்டு, நந்திருமார்வன் - நமக்கு, தன் திருமார்விலேயிருக்கிற பிராட்டிபக்கல் ப்ராணயித்வத்தைக்காட்டி யகப்படுத்தினவன், நம் - நம்முடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ண - க்ரவித்துக்கொள்ளுகைக்கு, நன்கு - நன்றாக, எண்ணினான் - நிரூபித்தான். (இ)

ஆறு:—(அந்தரநின்று) உங்களுக்கு நானென்ன அரிஷ்டம் பண்ணினேன்; “நீங்கள்நடுவேயின்று அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி பெண்ணைபாதியாதே கொள்ளுகோள்” என்று பூவைகளைநோக்கிச்சொல்லி, பண்டிந்தலோகத்தைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுகைக்குச் சிலபொய்செய்தாப்போலே - என்னோடேகலந்து பரிமாறுகிறாளுகத் தோற்றுமபடி சிலபொய்களைச் செய்தகன்றுபோன விது; என்னை முடிக்கைக்கு நல்லவிருபார்க்கதான், என்னைசுதுரோ! என்று தன்னிலேநெர்த்து சொல்லுகிறான். (ஈ)

சுடு; அவ:—தன்னினவாயிருந்துநலிகிற பூவைகளைக்குறித்து அவன்றான் என்னைமுடிக்கைக்கு நல்லவிருபார்க்கதான், இனியுக்களுக்கிங்குவிஷயமில்லை பென்கிறான்.

(அந்தரநின்றுமல்கின்ற) உங்களுக்குக்குறைய விஷயமின்றிக்கேயிருக்க, நடுவேயின்று வ்யர்த்தமே க்லேஸப்படுகிறிகோளிக்களை (யானுடைப்புவைகள்) என்னுடைப்பூவைகள். ஸர்வஸாதாரண ராயிருப்பார் செய்பவற்றை, சிலர்க்கு ஸ்வம்மாயிருப்பார் செய்யக்

ககஉ திருவாய்மொழி, கூ-ப, டு-தி, கூ-பா. நன்கெண்ணிவ்யாக்யாரம்
கடவதோ? நான் எனக்கு என்னவமையுமாகாதே பாதிக்கைக்கு! ;
அவனும் என்னுடையவனாகையிறே நலிந்தது!.

(நுந்திறத்தேதுமிடையிலலை) உங்களிடையாட்டத்தில், என்னை
நன்கைக்கோ ரவகாசமில்லை; உங்கள்பாரிப்புக் கென்பக்கலோரவகாச
மில்லையென்றுமாம். (குழறேல்மின்) அநகூராரஸமானபேச்சைக்
காட்டி முடியாதேகொள்ளுகோள். அவன் தானதிகரித்தகார்யத்
தில் நெகிழ்வின்றானுகென்றே, நீங்களிப்படி முத்திரநிற்கவேண்டிவ
து!; அதுக்கு உங்களுக்கவகாசம்வைத்தானே!.

(இந்திரஞாலங்கள்காட்டி) கண்டார்க்கு விடவொண்ணாதவடி
வையும். சிலத்தையும், சேஷ்டித்தத்தையுங்காட்டி. இவைநிலை சில்லா
மையாலே “பொய்கள்” என்கிறாள். இந்கிரஞாலமென்றும், பொய்
யென்றும், பர்யாயம். (ஏழலகுங்கோண்ட) பிறநடைய வஸ்துவை
யபஹரிக்கப்புக்கால், அவர்களுக்கொன்றும் சேஷியாதபடி யபஹ
ரிக்குமவன்.

(நந்திருமார்வன்) ப்ரணயித்வத்தால்வந்த ப்ரஸித்தியை
யெனக்குக்காட்டி, பிராட்டியோடே பழகிற்றும், ப்ரணயியாயன்று;
அத்தைக்காட்டிக் கண்டாரை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காக. சில
பொய்களைக்காட்டி பூமியைக்கொண்டாப்போலே, கலந்து பரிமாறு
கிறுனென்று தோற்றம்படி சிலபொய்களைச்செய்து விஸ்வலேஷிக்
கை, என்னைமுடிக்கைக்கு உபாயமென்றுமாம். (நம்மாவிபுண்ண
நன்கெண்ணினான்) நம்மைமுடிக்கைக்கு நல்விருபார்த்தான். உங்
களுக்கிங்கவகாசமில்லை; ஸர்வஸக்தியுத்தியோகித்தகார்யத்திலே குறை
கிடப்பதாய், அகிலே நீங்களும் ஸஹகரிக்கிறீர்களே!.

“ நம்மைமுடிக்கப் பார்த்தபார்வை அழகிதாகப் பார்த்தான் ”
என்று தன்னிலே நொந்துசொல்லுகிறுனென்றுமாம். (டு)

ஆ ந ர ம் ப ா ட் டு.

நன்கெண்ணி நான்வளர்த்த சிறிதிரிப்பைதலே * இன்குரல்
நீமிழற்றே லேன்னொருயிர்க் காதுத்தன் * நின்செய்யவா யொக்கும்
வாயன் கண்ணன் கைகாலினன் * நின்பசஞ்சாமநிறத்தன் கூட்
டெண்ணெங்கினான்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, டு-தி, டு-பா, நன்கெண்ணி வ்யாக்யாநம். சுருந.

ப:—அநந்தரம், தர்ஸநீயமான அவயவசோபையையுடைய சக்ர வர்த்தித்திருமகன் கலந்துபிரிந்தான், அவனுக்கு ஸ்மாரகமான வடிவோடேயிருந்து உன்னுடைய ம்ருதுபாஷணத்தாலே நலியாதே கொள் ளென்று, தான்வளர்த்ததொரு கிளியைச் சொல்லுகிறான்.

(இ - ள்.) என் ஆருயிர்-எனக்கு வ்யதிரோகத்திலே தரிக்கவரிதான் ப்ராணனாய், காருத்தன்-(க) “மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே” என்னும்படியான சக்ரவர்த்தித்திருமகன், நின் - உன்னுடைய, செய்ய - சிவந்த, வாய் - வாயை, ஒக்கும் - ஒக்கும், வாயன் - வாயையுடையனாய், கண்ணன் - அத்தோடொக்கும் கண்ணையுடையனாய், கைகாலின்ன் - அத்தோடொக்கும் கைகாலையுடையனாய், நின் - உன்னுடைய, பசும் - பசு ஸமயழியாத. சாமம் - ஸ்யாமநிறம்போலேயிருக்கிற, நிறத்தன் - நிறத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, கூட்டுண்டு-என்றோடே ஸம்ஸ்ரேஷித்து நிற்கினான் - பிரிந்தான்; நன்கு - எனக்காபத்துக்குதவு வுதியென்கிற நன்மையை. எண்ணி-எண்ணி, நான்-நான், வளர்த்த-வளர்த்துப்போந்த, சிறு - சிறியவடிவையுடைத்தாய், பைதல் - முக்தமான, கிளியே - கிளியே, இன்-இனிமையாலே என்னையிடுபடுத்துகிற, குரல் - குரலை, நீ-அவன்வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிற நீ, மிழந்தேல் - அர்த்ததோக்தி ஸரஸமாகப்பண்ணாதே கொள். (சு)

ஆறு:—(நன்கெண்ணி) அவன்பிரிந்ததசையில். அவன் திருநாமங்களையும் சொல்லாமைக்கன்றோ வுண்ணைவளர்த்தது?, ஆனபின்பு, அவன் திருவடிவோலேயிருக்குமுன்வடிவைக்காட்டி, அதின்மேலே அவன் திருநாமங்களையுஞ்சொல்லி யென்னை நோவுசெய்யாதே கொள்ளாயென்று தன்கிளியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். (கூ)

ஈடு; அவ:—தன் தசையையறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிறகிளிப் பிள்ளையைக்குறித்து, “ எனக்கஸஹ்யமானதசையிலே சொல்லவோ வுண்ணைவளர்த்தது ” என்று அத்தைநிலவர்த்திப்பிசு கிறான்.

(நன்கெண்ணி) திருநாமம், ஸாத்மிக்கும் தசையறிந்து சொல்லவும் அஸஹ்யமானதசையில் தவிரவுமன்றோ வுண்ணைவளர்த்தது? (நான்வளர்த்த) ஏகபுத்தரைகளைப்போலே யாய்த்துவளர்த்தது நானொன்றையாதரிக்கவமையுமாகாதே அந்யதாவாகைக்கு; அவனும் கிளியோபாதிபவ்யனாயிற்றேயிருப்பது; (சிறுகிளிப்பைதலே)

ககச திருவாய்மொழி, க-ப, இ-தி, எ-பா, கூட்டுண்டுவாய்க்யநகி.

சிறுமை - பருவம். பைதல் - வயஸ்ஸுக்குத்தக்க பாகமுமின்றிக்
கேயிருக்கை, உன்பசற்றனமிதே நலிகைக்கடி, (இன்துரல்) “கரிபு
வேல்” என்னுமாபோலே. (நீமிழற்றேல்) நிரம்பாமென்சொல்லா
லென்னைமுடியாதேகொள்; மாத்ருவதத்திலேயும் பாவர்த்திப்பா
ருண்டோ!

(“என்னுயிர்க்காகுத்தன்”) வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கையரிதாம்
படியிதே கிட்டினபோதுப்பரிமாற்றிற்று. (க) “தயரதற்கு மகன்நன்
னையன்றி மற்றிலென்தஞ்சமாக” என்றிதே இவரிருப்பது. (நின்
செய்யவாயோக்கும்வாயன்) உன்னுடையவாய்ப்போலே யிருக்கும்
வாயையுடையவன். உபமாரத்தைச் சொல்லிச் சேர்த்துவிடு மித்த
னையொழிய, உபமேயந்தன்னைப் பேசமுடியாது. (கண்ணன்கைகா
லின்ன) உன்னைப்போலே சிவந்தகண்ணையும், கையையும், திருவடி
களையுமுடையவன்.

(நின்பசஞ்சாமிநித்தன்) உன்னுடைய குளிர்ந்த ஸ்யாம்மாண்
நிறத்தையுடையவன். (பசஞ்சாமிம்) ஸ்யாம்மாய் எரித்திருக்கையன்
றிக்கே, குளிர்ந்திருக்கை; ஒருடம்பிலே இத்தனைவகைதழுவைக்க
லாமோ! (கூட்டுண்டுநீங்கினான்) கலந்து என்பர்கருதியயறிந்து
வைத்துப்பிரிந்தான், அவன்கூடவிருந்தாலன்றோ உன்படிகளறுகூலி
யாயிருப்பது? தனியிருப்பில் நலிவார் ராவணிகளன்றோ?, அது
கூலரும் நலிவரோ?

ஏழாம்பாட்டு.

கூட்டுண்டுநீங்கிய கோலத்தாமரைக் கண்ணெவ்வாய்* வாட்ட
மிலென்கருமாணிக்கங்கண்ணன் மாயன்போல் * கோட்டியவில்
லோடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள் * காட்டேன்மின்னும்முரு நெ
ன்னுயிர்க்கதுகாலனே.

ப:—அந்தரம். தன்னையிடுபடுத்தின க்ருஷ்ணன்வடிவுக்குப் போ
லியான் மேகஸமூஹத்தைக்கண்டு, என்னைமுடிக்கைக்கு ஹேதுவான
வுக்களுடையரூபத்தைக்காட்டாதே கொள்ளுகோளென்கிறான்.

(இ - எ.) கூட்டுண்டு-என்னோடேசுரஸமாம்படி. ஸம்ஸலேஷித்து
நீங்கிய-கிபிரித்ததையில், கோலம்-தர்சனீயமான், தாமரை-தாமரை

திருவாய்மொழி, கூ-ப, நு-தி, எ-பா, கூட்டுண்டு வ்யாஃபாநம், ககநி

போலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும். செ - சிவந்த, வாய் - அதரத்தை யமுடையனும், வாட்டமிலென் கருமாணிக்கம்-இடைவிடாமலென்க்கு ஸ்மருதிவிஷயமான நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனும்க் கொண்டு, எனக்கு, கண்ணன்-பவ்யனான கருஷ்ணனாகிற, மாயன்போல் ஆஸ்சர்யபூதனைப்போலேயிருக்கிற, கோட்டிய - வளைக்கப்பட்ட, வில் லொடு - வில்லோடேகூட, மின்னும் - மின்னுகிற, மேகக்குழாங்கன் கள் - மேகஸூறங்கன், என்-என்னுடைய, உயிர்க்கு-ப்ராணனுக்கு அது - அது, காலன் - ம்ருத்யுருபமாயிருக்கும், நம்முது - உங்கள்வடிவை, காட்டேல்மின் - காட்டரதேகொள்ளுகோள். (எ)

ஆறு;—(கூட்டுண்டு) என்னோடே கூட்டுண்டுநீங்கி, அதிநு லொருவாட்டமின்றியே ஆஸ்சர்யமான அழகையுடையவனும், சார்ங் காதிதிவ்யாயுதோபேதனும், ஹாரகேயூராத் திவ்யபூஷண பூஷிதனாயிருந்த கண்ணனைப் போலேயிருந்த, கோட்டியவில்லொடு மின்னு மேகக்குழாங்கன்கள், இந்த வ்யஸைத்தின்மேலே, காட்டேல்மின் நம்முரு, என்னுயிர்க்கதுகாலன் என்கிறான். (எ)

நடு; அவ:-அவன்வடிவுக்குப்போலியான மேகமாலையைக்கண்டு, உங்கள்வடிவைக்காட்டி பெண்ணை முடியாதேகொள்ளுவ கொளென் கிறான்.

(கூட்டுண்டித்யாதி) “ஏகதத்த்வம்” என்னும்படிகலந்து பிரிந் தபின்பு அவனுடைய அவயவசோபையிருந்தபடி பென்னுதல்; இவ ளோட்டைக்கலவியால்வந்த சோபையென்னுதல்.(கோலத்தாமரைக் கண்செவ்வாய்) அழகியதாமரைபோலேயிருக்கிற திருக்கண்களை யும், சிவந்தவதரத்தையுமுடையனும்;

(வாட்டமித்யாதி) கலந்தபோதைச்செவ்வி, விரஹத்திலும் தலைச்சாவிவெட்டபோகிறதில்லையோ? இத்தலை யவெறுந்ததை யாக்கெனபின்பு இரட்டித்தபடி. (என்கருமாணிக்கம்) பிரிந்தபின்பும் மறக்கவொண்ணாதபடி நலிகிற, நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற திருநிற த்தையுடையனும். (க) “நெவடிஸாஹஸிகாநு-வைவதம்ஸாந் நமஸகாந்” என்று அவனிருக்க, அரைசுண்ணர் தாழ்த்தாமென்னு இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறாள். (கண்ணன்மாயன்போல்) ஆஸ்சர்யபூதனை கருஷ்ணனைப்போலே; கலந்தபோது காலைக்கை யைப்பிடித்துப் பரிமாறி பவ்யனாயிருந்தபடி.

ககசு திருவாய்மொழி, கூ-ப, ரு-தி, அ-பா, உயிர்க்கது வ்யாக்யாநம்.

(கோட்டியவில்லி த்யாதி) வளைத்தவில்லோடேகூடி மின்னாநின் றுள்ள மேகஸுமுஹங்காள். கௌஸ்துபம் திருமேனிக்கு ப்ரகாஸக மாமாபோலே யிராகின்றதுமின். (காட்டேன்மின் நும்முரு) ம்ருத்யு ஸத்ருஸமான வுங்கள்வடிவைக்காட்டாநீத கொள்ளுங்கோள். அவ் வடிவைக்கொண்டு அகலவிருந்தவனோடு உங்கனோடு வாசியில்லையா யிருந்ததி! “அதுவென்” என்னில் (என்னுயிர்க்கதுகாலனே) விர ஹம் தின் றுபண்டேதற்பற்ற வென்ப்ராணனுக்கு, அது ம்ருத்யுவா காகின்றது. (குழாங்க்காள் காட்டேல் மின் நும்முரு) என்றுவைத் து, (அது) என்கிறது. காணமாட்டாமை, முகத்தைமாறவைத்துச் சொல்லுகிறாள். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

உயிர்க்கது காலனென்றும்மை நானிரந்தேற்கு * நீர் குயிற் பைதல்காள் கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர் * தயிர்ப்பழஞ் சோற்றோடு பாலடிசிலுந்தந்து * சோற்பயிற்றியநல்லவள முட்டினீர் பண்புடையீரே.

ப:—அநந்தரம், அவஸாதகரமானக்ருஷ்ணன் நாமங்களைச்சொல்ல வேண்டாவென்னச் செய்தேசொல்லி முடித்திக்காளே! என்றுதான் வளர்த்த சிலகுயில்களைச் சொல்லுகிறாள்.

(இ - ள்.) நான்-நான், இவ்வவஸத்தையில், அது-அது, உயிர்க்கு - ப்ராணனுக்கு, காலனென்று - ம்ருத்யுருபங்கிடிக்கோளென்றுசொல்லி, உம்மை - உங்களைக்குறித்து, இரத்தேற்கு - ப்ரார்த்தித்த வெனக்கு, குயிற் பைதல்காள் - குயிற் பிள்ளைகள், நீர் - நீங்கள், உங்கள்-பிள்ளைத் தனத்தாலே, கண்ணன்நாமமே - பவ்யானுனக்ருஷ்ணனுடைய திருநா மங்களை, குழறி - அநக்ஷரமதுரமாகச்சொல்லி, கொன்றீர் - முடித்து விட்டிகோளிறே, உங்கள் பால்யத்துக்கீடாக, தயிர்ப்பழஞ்சோற்றோடு இளம்போதைக்குத் தயிரையுடைத்தான பழஞ்சோற்றோடே, பால டிசிலும் - பிற்காலுக்குப்பாலுஞ்சோறுமாக, தந்து-உங்களுக்குத்தந்து, சொல் - அவன்திருநாமங்களாகிறசொற்களை, பயிற்றிய-அப்பயிப்பித் தவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக, நல்லவளம் - நல்லஸம்பத்தை, ஊட்டினீர் - அதுபவிப்பித்தீர், பண்பு-நல்லரீர்மையை, உடையீர்-உடையிராயிருந் தீர்.

(அ)

திருவாய்மொழி, கூ-ப, இ-தி, அ-பா, உயிர்க்கதுவ்யாய்நம். ௩௯

ஆறு;—(உயிர்க்கது) “கண்ணனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லில் நான்முடிவன், அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்” என்று உங்களைநானிரக்க, பின்னையு மவற்றையேசொல்லிக் கொன்றிகோள்; நானுங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜமழகிதாகப் பெற்றேனென்று, தன் குயில்களை யின்னதாகிறாள். (அ)

ஈடு; அவ,—சில குயில்களைக்குறித்து. திருநாமஞ் சொல்ல வேண்டாவென்று நானிரக்க, அத்தையே சொல்லி நலிந்திகோள், உங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜமபெற்றேன் என்கிறாள்.

(உயிர்க்கது) தோற்புரையேபோமதன்று; அதுவென்கிறாள், தன்வாயாலே சொல்லமாட்டாமையாலே. (காலனென்று) நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. (உம்மை) இரந்து என்கார்யஞ்செய்யு முங்களை. (நான்) உங்களுக்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி ஜநியான நான், (இரந்தேற்கு) உங்களைநியமித்தேனோ, என்செல்லாமையாலே சரணம் புகுந்தவெனக்கு.

(நீர்) நியாயமானநீங்கள். சரணுகதகாதகரானிகோள். (குயிற் பைதல்காள்) உங்கள்பால்யம் என்பராணனோடே போய்த்திறே!; பருவம்கிரம்பாமையிலும் தாய்வாகியறியவேண்டாவோ!, “நாங்கள் செய்ததென்” என்ன (கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்) திராமாற்றால், நெஞ்சைப்புண்படுத்திவைக்கும் க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவ்யக்தமாகச் சொல்லிமுடித்திகோள். * ம்ருதஸஞ்ஜீவகமான ராமகுணங்களையு மொருக்கால் சொன்னுலாகாதோ!.

(தயிர்த்யாதி) தயிரும் பழஞ்சோறும், பாலும் வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களிலேதந்து திருநாமங்களைக்கந்தித்த வதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணினிகோள்!, (நல்வழமுட்டினீர்) நல்லணம்பத்தை புஜிப்பித்திகோள்!. நான் காலந்தோறு முங்களுடைய ரக்ஷணம் பண்ணிப்போந்தேன், நீங்களும் இவ்விடங்களிலேவந்து நலிந்துபோந்திகோள், இக்குயில்களுக்கு அந்நதோஷம் பலித்துவிட்டதோ! (பண்புடையீரே) ப்ரபத்தியும் பல்யதையும்கிடக்க, சாலநீர்மையுடையிரையிருந்திகோள்!. ரக்ஷகவ்ஷயத்தில் நீர்த்தயராயிருந்திகோள்!.

ககஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப, நு-தி, கூ-பா, பண்புடை வ்யாக்யாரம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு,

பண்புடைவண்டோடு தும்பிகாள் பண்மிழற்றேன்மின் *
புண்புரைவேல்கோடுகுத்தாலொக்கும் நும்மின்தரல்* தண்பெருநீர்
த்தடந்தாமரைமலர்ந்தாலொக்குங் கண்பெருங்கண்ணன் * நம்மா
வியுண்டெழு நண்ணினான்.

ப:—அகந்தரம், நிரதிஸுபபோக்யமானகண்ணழகையுடைய க்ருஷ்
ணன் எங்களுடைய ப்ராணபஹாரம் பண்ணிப்போனான், புண்ணிலே
வேல்க்கொடு குத்தினுப்போலே பாடாதே கொள்ளுங்கோள் என்று,
சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையுக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

(இ - ள்.) பண்புடை - பாட்டின்நீர்மையை யுடைத்தான, வண்
டோடுதும்பிகாள் - வண்டுகளோடுகூடின தும்பிகாள், நும்மின்தரல் -
உங்களுடைய இனியகுரலானது, புண்புரை - புண்ணின்புரையிலே,
வேல்க்கொடு - வேல்கொண்டு, குத்தாலொக்கும்-குத்தினுப்போலேயிரா
நின்றது, நீங்கள்; பண்மிழற்றேன்மின்-பண்ணைமதுரமாக ஸப்தியாதே
கொள்ளுங்கோள், தண-குளிர்த்து, பெரு - நிரம்பின, நீர்-நிரையுடைய
தடம் - தடாகம், தாமரைமலர்ந்தாலொக்கும்-தாமரைமலர்ந்தாப்போ
லே, பெருங்கண் - கண்ணின்பெருமையையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்
ணனானவன். நம் - நம்முடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்டு-அபஹரித்து
எழநண்ணினான் - அகலப்போனான்.

(பண்புரை) என்று பாடமானபோது, ஸ்வாபாவிகமான ஸப்தத்
தையுடையவை யென்றாமாம். (க)

ஆறு:—(பண்புடை) பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள், அவ
னைப்பிரிந்த வ்யஸைத்தின்மேலே அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகிற
விதுவொன்றும் பொறுக்கலாயிருந்ததில்லை, பண்டேமிழற்றேன்மின்
என்ன, “அவன் திருநாமங்களைப் பாடுகை உனக்கத்பந்தப்ரியடல்ல
வோ” என்று அவைசொல்ல; அவன் தன்னழகைக்காட்டி யென்
னைமாய்த்துப் போனான்காண் என்கிறான். (க)

ஈடு-அவ:—மதுபாநமத்தமாய்ப்பாடுகிறன சிலவண்டுகளையும்
தும்பிகளையுக்குறித்து, உங்கள் த்வகி யெனக்கு துஸ்ஸஹபாயிருந்
தது, நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள், என்கிறான்.

(பண்புடைவண்டோடு தும்பிகாள் பண்மிழற்றேன்மின்)
நீர்மைபுடைய வண்டோடுகூடின தும்பிகாள், பண்மிழற்றேன்மின்

திருவாய்மொழி, கம்ப, ஓதி, கர்பா, எழுகண்ணிவயர்க்பாங்க. கலை

பண்மிக்க ஆளத்திவையாதேகொள்ளுகோள் (பண்புரை) என்று பாடமானபேரது, பண்பானவுரையாய், முரலுகையைச் சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாநின்றவென்றுமாம்.

(புண்புரைவேல்கோடுத்தாலோக்கும் நும்மின்தரல்) முன்பே மற்மையவற்றின் தவதியாலே புண்பட்டிதேயிருக்கிறது, அதிலே வேலைக்கொடுக்குத்திறப்போலேயிராநின்றது உங்கள் தவசி.

(தண்பெருநீர்த்யாதி) குளிரந்த பெரியநீரையுடைய பெய்னையிலே தாமரைப்பூவலர்ந்தாப்போலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே பெரிய கண்ணையுடையக்ருஷ்ணன், (நம்மித்யாதி) அவ்வடிவழிகைக்காட்டி, 'யென்னைமுடித்துப் பிரிந்துபோனான். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

எழநண்ணி நாமும்நம் வானநாடனோ டொன்றினோம்* பழந்நன்றொரைக்குழாங்கன்காள் பயின்றென்னினி* இழைநல்ல வரக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது * தழைநல்லவிற்பந் தலைப்பெய்தெங்குந்தழைக்கவே.

ப:—அந்தரம், பரமபதநிலயனோடே நாங்கனொன்றுபட்டுவிட்டோம்; இளியுங்கள் திரட்சிக்கு ப்ரயோஜனமென்? என்று, சிலநாரைத் திரளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

(இ.-ள்.) அவன்நினைவுக்கிடாக, நாமும் - நாமும், எழநண்ணி - போக்கிலே யொருப்பட்டு, நம் வானநாடனோ - நமக்கு ப்ராப்யமான பரமபதத்திலே, யிருக்கிறவனோடே, ஒன்றினோம் - ஏகஹ்ருதராய்விட்டோம், பழனம் - நீரநிலத்திலே, நல் - தர்ஸநீயமாய்க்கொண்டு, நாரைக்குழாங்கன்காள் - திரண்டிருக்கிற நாரைக்குழாங்கன்காள், இனி. பயின்றென் - இனிச் செறிந்து, விசாரிக்கிறதுக் தென்னப்யோஜனமுண்டு, இழைநல்ல - அவனுக்காபரணம்போலே ஸப்ருஹணீயமான, ஆக்கையும் - சரீரமும், பையவே - க்ரமத்திலே, புயக்கற்றது - கைவிட அப்யவியாநின்றது, இனி. ஏன் துக்கங்காணமையாலே, எங்கும் - எல்லாதேசமும், தழை-விஸ்தீர்ணமாய், நல்லவிற்பம்-நன்றான ஸுகத்தை, தலைப்பெய்து. - பெற்று, தழைக்க - ஸமருத்தமாகக்கடவது.

"புயக்குதல் - புயத்தல், - வாங்குதலாய், விகிதையைச்சொன்னபடி.

கூஉ திருவாய்மொழி, கூ-ப, கு-தி, கூ-பா, எழநண்ணி வ்யாக்யாநம்

ஆறு:—(எழநண்ணி) அவன்கருத்தின்படியே நானும்முடிந்
தேன், என்னுடையவாக்கையுந் தளர்ந்தது, பழனநன்னுரைக் குழா
ங்கள்காள் பயின்றென்னினி, என்றுசொல்லி, பின்னையும், “ நான்
பட்டபா டொருவரும் படாதொழிந்திடுக ” என்று சொல்லிக்கொ
ண்டு முடிந்தாளென்கிற திப்பாட்டு. (க௦)

ஈடு-அவ:—திரளவிருக்கிற நானாக்குழாங்கள் தன்னைமுடிக்க
மந்தரிக்கிறனவாகக்கொண்டு, நான் முடிந்தேன், இனி நீங்கள் திர
ண்டு பரயோஜநமென் என்கிறாள்.

(எழநண்ணி) போக்கிலே யொருப்பட்டு. (நாமும்நம்வானநாட
லே டொன்றிலே) கடலைக் குளப்படியிலே மடுத்தாப்போலே
தன்னை யிலக்காக்கி இத்தலைபை வெறுந்தறையாக்கித் தன்னைக்
கொண்டகன்றான். நாமும்,* அயர்வறுமமார்க் ளதிபதிபோடேயொ
ருமிடறாறேம். நியஸலரிசுளு மவனுமாகவிருந்து நம்மைமுடிக்க
வெண்ணினபடியே, நாமுமிசைந்தோம். அவன் முடிக்க நினைக்க,
நாம் ஜீவிக்கவெண்ணி, இடக்கைப்புரி முறுக்குகைதவிர்ந்து, நாமும்
முடிகையிலேதுணிந்தோம். நியஸலரிசுளும் சந்தாறுவர்த்திகளா
கையாலே, அவன்கருத்தே கருத்தாயிருப்பர்களிறே.

(பழனநன்னுரைக்குழாங்கள்காள்) நீர்சிலங்களிலே வர்த்தி
பனவாய், தொடங்கினகாரியம் முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தை
யுடைத்தான நானாக்குழாங்கள்காள். (பயின்றென்னினி) இனி நீங்
கள் திரண்டு பரயோஜநமென். நானவன்கருத்தைப் பின்செல்லாத
வன்றன்றே உங்கள் மந்தரத்துக்கு பரயோஜநமுள்ளது; முதலிகள்
திரள்திரளாகவிருந்து பெருமானையும் பிராட்டியையும் சேர்க்கைக்கு
விரகு பார்த்தாப்போலே, இவை திரள்திரளாகவிருந்து தன்னையு
மவனையும் பிரிக்கைக்கு விரகுபார்க்கிறனவென்றிருக்கிறாள்.

“ அவன் வேண்டுவாரைச்சேர்க்கையும், வேண்டாதாரை முடிக்க
கையும், திரயக்குக்குக்குப்பணி ” என்றிருக்குமிதே ராமாலதா
ரத்தில் வாஸநையாலே. “ வானநாடன் - நாரைக்குழாங்கள்காள் ”
என்கையாலே, உபயவிபூதியும் வேணுமோ ஓரபலையை முடிக்கைக்
கு. (இழைநல்லவாக்கையும்) ஆபரணத்தாலே அழகிதானசீர
மென்னுதல், ஆபரணம் பூண்டாப்போலேயிருக்கிற விலகூணசீர
மென்னுதல், (பையவே புயக்கற்றது) க்ரமேண பசையற்றதென்னு

திருவாய்மொழி, கூ-ப, இ-தி, கக-பா, இன்பம் வ்யாக்யானம். கஉக

தல், க்ரமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல்; புயத்தலென்று-
போதலாதல், புயக்கென்று - ஆகர்ஷகமாதல்.

(தழைநல்லவித்யாதி) ஸர்வரவிபூதி ஸம்ருத்தமாகவேணு
மென்கிறாள். “ தாந்தாம் முடியநினைப்பார் ‘நாடுவாழ்க’ என்பா
ரைப்போலே சொல்லுகிறாள் ” என்று ஆளவந்தார் நிரவாஹம் -
“ நான் பட்டபாடு நாடுபடாதொழியவேணும் ” என்று எம்பெருமா
னார்; “நான்முடிய என்னுரத்திகண்டு நோவுபடாதே, லோகமடங்கப்
பிழைக்குமாகாதே ” என்று பட்டர். (க0)

பதினொன்றாம் பாட்டு.

இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந் தழைத்தபல்லாழிக்கு * தன்புக
ழேத்தத்தனக்கருள் செய்தமாயனை * தென்குருகூர்ச்சடகோபன்
சொல்லாயிரத்துள்ளிவை * ஒன்பதோ டொன்றுக்கு மூவுலகு
முருகுமே.

ப:—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, இதுகேட்ட
ஸர்வலோகத்தினுடையவும் மகோவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்.) இன்பம்தலைப்பெய்து-இன்பத்தை உண்டாக்கா இன்று
கொண்டு, எங்கும் தழைத்த - எங்கும் வ்யாப்தமான, தன்புகழ்-தன்னு
டைய குணப்பரதையை, பல்லாழிக்கு-காலதத்தவமுன்னதனையும், எத்த-
எத்தும்படியாக, தனக்கு - தமக்கு, அருள்செய்த - நிரவதிக க்ருபை
பண்ணின, மாயனை - ஆஸ்ரயபூதனை; தென் - கட்டளைப்பட்ட, குரு
கூர் - திருநகரிக்கு நிரவாஹாரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் -
அருளிச்செய்து; ஆயிரத்துன் - ஆயிரத்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இவை
ஒன்பதோடொன்றுக்கு - கிழொன்பது பாட்டில் க்லேஸமொருகூறும்
பத்தாம்பாட்டில் க்லேஸமொருகூறமான விவற்றுக்கு, மூவுலகும் -
த்ரைலோக்யமும், உருதம் - ப்ரேமத்தாலே த்ரவியாநிற்கும்.

இது கலித்துரை.

(கக)

ஆறு:— (இன்பம்) பின்னையும் (க) “ விரெணஸம்ஜ்ஞா
பூக்திஹி-சிரேணஸம்ஜ்ஞாம்ப்ரதிலப்ய” என்னும்படியாலேதாமு
ளராய் மேலருளிச்செய்கிறார்.

௨௨ திருவாய்மொழி, கூ-ப, ரு-தி, கக-பா, இன்பம் வ்யாக்யாரம்.

அநுபவிதாக்களுக்கு நிரவதிக ஸுகாவஹமாய் லோகமெல்லாம் நிறைந்த தன்புகழை, ஸர்வகாலமு மேதேனும் தூர்த்தஸைகளிலுமேத்தும்படி தனக்கருள்செய்தமாயனைத் தென்குருகூர்ச்சடகோ பன்சொல்லாயிரத்துள் இத்திருவாய் மொழியில் சொன்னவார்த்தியை அநுஸந்திப்பார் என்படுவார்களோ வென்கிறார். (கக)

ஈடு; அவ; —நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியிற் பாகரம் ஹ்ருதயத்திலேபடி, ஆரோனுமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

(இன்பந்தலைப்பெய் தெங்குந்தழைத்த) எங்குந்தழைத்த வின்பந்தலைப்பெய்து-லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிஸயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு. (பல்லாழிக்குத் தன்புகழேத்த) காலமுள்ளதனையும் குணங்களை யேத்தும்படி. (தனக்கருள்செய்த) ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு, * மயர்வறமதிநலமருளிச்செய்தபடி. (மாயனை) ஸம்ஸாரிகளாருவே யென்னை யொருவனையும் விஸேஷகடாக்ஷும்பண்ணின வாஸ்சர்யபூதனை.

அங்கனன்றிக்கே, (இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த - தன்புகழேத்த - பல்லாழிக்கு - தனக்கருள்செய்தமாயனை) அநுபவிப்பார்க்கு நிரதிஸயாந்தத்தை விளைப்பதாய் எங்குமொக்கப்பரம்பின தன்கலயாண குணங்களை, காலதத்வமுள்ளதனையும் நானநுபவிக்கும்படி பண்ணினானென்றுமாம்.

இவர் “ குணஜ்ஞாதத்தாலேதரித்தார் ” என்கிறது, “தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த ” என்ற வித்தைக்கொண்டிறே. நியஸூரிகளாநுபவத்தையும், தமக்கவர்களோடொத்த ப்ராப்தியையுமநுஸந்தித்து நோவுபட்டார் ; என்றுமொக்க விழந்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படிபைப்பார்த்தவாறே, இந்நோவுகானே பேறாய்க்கேதாற்றிற்று. “ சடகோபன் சொல் ” என்று பரோக்ஷநிர்த்தேசத்தாலே, (தனக்கருள்செய்த) என்னலாமிறே; (க) “வாடீகில-மவாநுஃவிதி:-வால்மீகிர்ப்பகவாந்ருஷி: ” என்னுமாபோலே.

(ஒன்பதோடொன்றுக்கும்) “ கீழொன்பதுபாட்டிலுமுண்டான வ்யஸநம் ஸுகம் ” என்னும்படி வ்யஸநம் மிக்க பத்தாம்பாட்

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௫-தி, கக-பா, இன்பம் வ்யாக்யாநம். கஉந்
 டையுடையவிவை. ஸ்மாரகபீதார்த்தங்களாலே ஜீவநத்தில் நசை
 யோடே நோவுபட்டவொன்பதுபாட்டோடே, ஜீவநத்தில் நசையற்ற
 வொருபாட்டுக்கும். (மூவுலகுமுருகுமே) ஆரேனுமாகிலும் தரியார்.
 “என்னுடைய ஆர்த்தநாதத்தாலே நாடழியவேண்டாவாகாதே”
 என்றவர்க்கு, பின்னையும் நாட்டார்க்கு ஸைதில்யமே பளித்துவிட்
 டது.

[எங்குந்தழைத்த-இன்பந்தலைப்பெய்து - பல்லாழிக்குத்தன்
 புகழேத்த, - தென்குருகூர்ச்சடகோபன்-தனக்கருள்செய்தமாயனை
 கொல்லாயிரத்துள் எவையொன்பதோ டொன்றுக்கும் மூவுலகு
 முருகும்.] (கக)

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः.

ஒன்பதாம்பத்து.

ஆ ரு ந் திரு வாய் மொழி.

உருகுமால் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு;— (உருகுமால்) இப்படி யெம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸந்தாலே முடிந்து பின்னையும் நெடும்போது கூட லப்த ஸம்ஜஞ ராயிருந்தவாழ்வார்.

ப:—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் ஸ்மாரகதர்ஸஸந்தாலே அயந்தமவஸந்தரானவளவிலே, ஆஸ்வாஸகரமாம்படி ஸஸ்வரன் தன் குணங்களை ப்ரகாசிப்பிக்க; அவனுடைய வாஸ்சர்யப்ரகாரத்தையும், அநுபஹித பந்தத்தையும், ஒளதர்யஸ்வபாவத்தையும், அதிஸுயிதசீலத் தையும், ஆஸ்ரிதபவ்யதையையும், அத்யந்தவ்யாமோஹத்தையும், வ்யாமோஹபர்யவஸாநத்தையும், அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமான நித்யாதரத்தையும், அநுபாவ்யஸௌந்தர்யத்தையும் அபிதிவேஸக்கஸர்யத்தையுமது ஸந்தித்து, இந்தகுணங்களினுடைய வைவக்ஷண்யாநுபவத்தால் பிறந்த ப்ரீத்யதிசயத்தாலே, மிகவும் ஸிதிவராகிறார்.

ஸு:—“ எழநண்ணினாமும் நம்வாநநாடனோடொன்றினோம்” என்று தம் ஜீவநத்தில் நசையற்றுச் சொன்னவார்த்தைபிறே கீழ் ; இவ்வளவில் வந்து முகங்காட்டி யிவரைப் பெறுதல், இல்லையாகி விழத்தல் செய்யவேண்டுமபடியான தசையாய்த்து.

இவ்வவஸ்த்தையிலே; திருவடிசென்று கிட்டினபோது, முன்பு நெடுநாள்பட்ட வ்யஸமுங்கிடக்கச்செய்தே, பெருமானும் வாராதிருக்க, (க) “ ஸுரீஅரூபாத்ரூஹா நாவவஸுநிவெஸநெ । ஊஞாநாரீநடவாநுஹொமாநு ஸவடகாரீஸுநுஜிநீ - ஸாந்வாதஸுதத்ராஹம் ராகவஸ்பதிவேஸநே । புஞ்ஜாந மாநுஷாந்போகாந ஸ்வகாமஸம்ருத்திரீ ” என்கிறபடியே, பன்னிரண்டாண்டு பெருமானுந்தானுமொருபடிப்படக் கலந்த கலவிவந்து பிராட்டிக்கு ஸம்ருதிவிஷயமானாப்போலே ; * இருத்தும்கிவந்தில் தலைதடுமாறு கப் பிறந்த கலவிவந்து ஸம்ருதிவிஷயமாய்த்து.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, உருகுமால் ப்ரவேஸங்கள். கடடு

அதுக்கடி, இவராகிரித்த கைங்கர்யத்தை முடியச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கிடான இவருடைய ஜீவநாத்ருஷ்டமாவது; அன்றிக்கே, இவர் சொல்லக் கேட்கையிலே பாரித்துக்கொண்டிருக்கிற வீஸ்வரனுடைய பாக்யமாவது; பகவதநுபவப்ரீதி யுள்ளடங் காமை வழிந்து புறப்பட்ட வீவாசொல்லுக்கேட்டு பகவதவிஷயத்திலே ருசியிருக்கவிருக்கிற சேதகருடைய பாக்யமாவது. இப்படி * இருத்தும்வியந்தில் ஸம்ஸ்லேஷம் வாரா ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து. [ஸீராயாடிஸ் - ஸமாத்வாதஸ்] பிள்ளாய், “இன்றிங்ஹே வெறுந் தறையாயிருக்கிறநான், ஏங்கள் மாமனார்மாரிகையிலே பன்னிரண்டாண்டொருபடிப்பட ராமகுணங்களை வினோரீடைத்துக்கொண்டேன்காண்” என்றாஸிறே. இங்கு; * இருத்தும் வியந்துதன்னில் “முவுலகுந்தன்னெறியா வயிற்றிற்றொண்டு - சிறியேனுடைச்சொதையுள்ளே - நின்றெழுந்தான்” என்று புறம்பெங்கும் முறையிலே பரிமாறினவன், இவரொருவரளவிலுமிதே முறைகெடப் பரிமந் திற்று;

அப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான், இப்போதொரு ஸ்ம்ருதிமாத்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே, ததாரீந்ததபுத்தியிறந்தது; அப்படியே, மேன்மையுடையவன், அம்மேன்மையுங்கிடக்கச்செய்தே தாழந்நு பரிமாறினகுணத்தையும் வடிவழகையுச்சொல்லி, அதுதான் “இப்போதையநுபவமே” என்னும்படியாயிருப்பதொரு புத்தியிறந்து, அவனுடைய சேலகுணாநுஸந்தாரத்தாலே ஸிதிலராகிறார்.

“கடலைத்தரை காண்பாரைப்போலே, * இருத்தும்வியந்தி லநுபவத்தை யிடிலேகொண்வேந்து சேர்ப்பதேநம்முதலிகள்!” என்று வித்தராயருளிச்செய்வார், அப்ராப்தியுங்கிடக்கச்செய்தே, ஸீலகுணாநுஸந்தாரத்தாலே சிதிலராகிறாய்த்து. “அப்ரீதிகர்ப்ப குணாநுஸந்தாரம்” என்றாஸந்தாரருளிச்செய்யும்சந்தை இதுக்கு.

(க) [ஹஹவொநூவ-பஹவோந்ருப] சக்ரவர்த்தி, “பெருமானைத் திருவயிஷேகம்பண்ணவேணும்” என்றுகோலி, “நாம் அறுபதியிரமாண்டுகூட ஒருகலைமிதிக்க ஒருதலைகளர இப்படி வருந்தி யடிப்பபித்தின ராஜ்யத்தை இன்று சிறியவன்தலையிலைத் தால் இதுபொறுக்குமோ” என்றுபார்த்து, “இதுதன்னை நாட்

கஉச திருவாய்மொழி. கூ-ப, கூ-தி, உருகுமால் ப்ரவேஸங்கள்.

டோடே சேர்விசாரித்துச் செய்வோம்” என்று, ராஜலோகத்தோ டேகட்டினவிடத்து (க) “ஜநளவொஹு ஁ஷஸஹாஹொ விரா ந஁஁வயநிவ = ஜநளகோத்ருஷ்டஸந்நாதோ விமர்ஸம் கம்பயந் நிவ” என்று - சக்ரவர்த்திமாளிகையிடுத்துச் செய்வேணும்படியார்த்துக்கொள்ள.

அத்தைக்கேட்டு, நாமநினைத்தகார்யம் வாய்க்கப்போய்த்து ஆனாமியவர்கள் நினைவுகண்ணையினவர்கள்வாக்காலே சொல்லக்கேட்டாலாகாதோ” என்னுமத்தைப்பற்ற, “வாரிகோள், (உ)” “கய஁ ந஁஁யியரெண - கதம்துமயிதர்மேண” என்று - அறுபதியிர மாண்டு சிறியத்தைப்பெரியது நலியாதபடியாக பூமிப்பரப்பைய நோக்கிக்கொண்டு, (ங) “வாணரஸுராதவசூஸு, ஹாய்யா஁ ஜநிந஁யா - பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்யச் சாயாயாமஜரிதம்மயா” என்று “முத்திக்குடைநிழலிலேகிறிந்து எனக்கென்ன வொருஸு கம்மகோலாதே உங்களுடைய ரக்ஷணதர்மத்தைபேசெய்துகொண்டு போந்தேன், நானொருவார்த்தைக்கேட்டவிடத்து” இப்போது நீயிருக்கச் செய்தேவேணுமோ, கர்மத்திலேசெய்துகொள்ளுகிறோம்” என்னுதல்; அன்றியே ‘கார்யமாகில் செய்யலாகாதோ’ என்று வார்த்தை சொல்லுகையன்றிக்கே, படுகுலையடித்தவனைத்தப்ப ஒருதார்பிகன் கீழேயொதுங்க நினைப்பாரைப்போலே, “என்னைவிட்டுஎன்மகனேய மையும்” என்று நீங்கள்விரும்புகைக்கு நானுங்களுக்குப்பண்ணின அபராதமென்?” என்ன; “நீயெங்களுக்குப்பண்ணிற்றோர்பராத மில்லை, உன்மகனுடைய குணபரதங்கள் இதுக்கடி-நீநோக்கிக்கொண்டுபோந்தபடிகளி லொருகுறையில்லை, குணவானுயிருப்பானொரு புத்ரனைப்பெற்று நாட்டைப்படுகுலையடித்தாய்கான்.

[ஹஹவஃ - பஹவ:] உன்னளவல்லகாண் ரக்ஷணதர்மத்தி லவர்க்குண்டானபாரிப்பு. (ச) [யாத஁நாநிவ - தாதாநாமிவ] நாட்டிலே சிலரைகுணவஹீநென்று நிந்தித்தும், சிலரை குணவான் களென்றுகொண்டாடுகிறதும், “இன்ன ஆகரத்திற்பொன்” என்று விலைபெறுமாபோலே, “இவ்வாஸ்யத்திலே கிடக்கிறகுணம்” என்றாய்த்துப் புறம்புவிலைபோவது (ஊ) : ஹுஹயாநுரஹிநுஹ ஜநஸுஹு஁ணவ த்யா - ஹ்ருகயாந்யாமமந்தேவ ஜஸ்யகுணவ த்யா”

(க) ரா-அயோ-உ-கஅ- (உ) ரா-அ-உ-உஊ- (ங) ரா-அ-உ-எ-
(ச) ரா-கிஷ்ட-கஊ-உக- (ஊ) ரா-அ-உ-ச-உ-

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, க-பா. உருகுமால் வ்யாக்யானம்.கஉஎ

முதற்பாட்டு.

உருகுமால்நெஞ்சமுயிரின்பரமன்றி * பெருகுமால்வேட்கையு
மென்செய்கேன்தொண்டனென் * தெருவெல்லாங்காலிகமழ்திருக்
காட்கரை * மருவியமாயன்றன் மரையினைதோறே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் நித்திர ஸர்வேஸ்வரனு
டைய ஆர்ச்சர்ப்ரகாரத்தை யநுபவித்து, அபிரிவேஸத்தாலே யென்
னெஞ்ச ஸித்திலமாகாநின்றதென்கிறார்,

(இ - ன்.) தெருவெல்லாம் - வீதிகள்தோறும், காலிகமழ் - செங்
கழுநீர் மணங்கமழும்படியான, திருக்காட்கரை-திருக்காட்கரையிலே,
மருவிய - பொருந்திவர்த்திக்கிற, மாயன்றன் - ஆர்ச்ச பூதனுடைய,
மரையம் - அத்யார்ச்சரயமான ஸெனந்தர்யசீலாதிகளை, நினைதோறும் -
அநுஸந்திக்குந்தோறும், நெஞ்சம் - அநுபவப்ரகாரோபகரணமானநெஞ்ச
உருகும் - சித்திலமாய் த்ரவியாநின்றது, அநுபவஸாரஸ்யாதிசயத்தாலே
உயிரின்பரமன்றி - ஆத்மாவுக்குப் பொதுக்கவரிதாம்படி வேட்கை -
அபிரிவேசம், பெருகும் - அதிப்ரவ்ருத்தமாகாநின்றது; தொண்டனே
ன் - அத்யந்தசபலனான நான், என்செய்கேன் - மகஸ்ஸஸித்திலத்தை
மாற்றவோ, அபிரிவேசத்தையகஞ்சுரிப்படுத்தவோ, அநுபவ்யகுணதி
களை விலக்கவோ, ஆர்ச்சகதமான சாபல்யத்தைத் தவிர்க்கவோ, ஏது
செய்வேன்.

“ஆல்” என்ற அசை - விஸ்மயத்தைக் காட்டுகிறது. (க)

ஆறு:—திருக்காட்கரைமருவியமாயன்பண்டென்னோமிகலந்து
பரிமாறின பரிமாற்றங்களை நினைக்க நினைக்க ப்ரீத்யதிசயத்தினாலே
யென்னெஞ்சுழிந்து நீராயுருகாநின்றது, இப்படிப்பட்டாநின்றால் மாய
ங்களை நினைக்கைதவிரலாமிதே, என்னுடைய நிரவதிகமான வபிரி
வேஸமானது தவிரவொட்டுகிறதில்லை,நானென் செய்கேனென்கிறார்.

ஈடு; அவ:—திருக்காட்கரையி லெம்பெருமானுடைய ஆர்ச்சர்
யங்களான பரிமாற்றங்களை நினைதொறு மென்னெஞ்ச ஸித்திலமாகா
நின்றதென்கிறார்.

(உருகுமால்நெஞ்சம்) அநுபவத்துக்கு ப்ரதமோபகரணமான
நெஞ்ச சித்திலமாகாநின்றது. அநுபவிக்கைக்கும் அநுபவித்து நிர்வ்
ருதராகைக்கும் நெஞ்சவேணுமிதே, நீஞ்சப்புக்கவனுக்கு வாய்க

கஉஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, உருகுமால் வ்யாக்யாநம், ரை தெப்பமொழுகுமாபோலே, பரிகரமான நெஞ்சு சிதிலமாகாரின் றது. (க) “தொழுதெழு” என்னைக்கும், (உ) “நீயும்நானுமிந்நேர் நிற்கில்” என்னைக்கும் நெஞ்சவேணுமே. எதிர்த்தலையையுண்டாக் கிக் கலக்கவறியான்காணும். கலக்கைக்கு இரண்டுதலையும் வேணு மென்றிரான்.

(உயிரின்பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்) ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அபிநிவேசம்பெருகாரின்றது. பிள்ளாய், அணுபரிமாணமான விவ்வுஸ்துவினளவல்ல, ஆற்றுப்பெருக்குப் போலே-மேன்மேலான பெருகாரின்றது. (ஆல்) விஷாதாதிசயஸூச கம். “நெஞ்சம் - உருகுமால்-வேட்கையும்-பெருகுமால்” என்று, தம்மால் நியமிக்கவொண்ணாத விஷாதந்தோற்றச் சொல்லுகிறார். (என்செய்கேன்) நெஞ்சையுருகாமல் கரைகட்டுவதோ, வேட்கைபெ ருகாமல் தகைவதோ, இவற்றுக்கடியான அவன்குணங்களைத் தவிர்ப்பனோ (தோண்டனென்) அதுக்கடியான வென் சாபலாதிசயத் தைத் தவிர்ப்பனோ. சாபலம், அபூமி என்று கைவாங்கவொட்டுகிற தில்லை; வைலக்ஷணயம் மறந்தும் தரிக்கவொட்டுகிறதில்லை.

(தெருவெல்லாங்காலிகமழ்) நெஞ்சுருகுகைக்கும் வேட்கை பெருகுகைக்கும் ஹேதுசொல்லுகிறது. (தெருவெல்லாம்) குறுந் தெருவென்று அணைகட்டவொண்ணாதபடி, குறுந்தெருவோடு நெடு ந்தெருவோடு வாசியறச் செங்கழுநீரின் பரிமளம் பரக்கிறபடி- ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே. உள்ளோடுபுறம்போடு வாசியறப் பரிமளமலையெறிகிறபடி. தெருவிலொருபரிமளம், உள்ளு (ந) “வ்வ-உடலு-ஸர்வகந்த” (திருக்காட்கரைமருவிய) இத்தால்- பரவ்வத்திலு மேற்றஞ்சொல்லுகிறது. பரவ்வம், நெடுங்கைநீட்டு; அவதாரம், காலாவதியுடைத்து. (மாயன்) ஸௌந்தர்யசீலாதிச யாலே பிறரைப் பிச்சேற்றவல்லவன்.

(மாயன்) கிட்டினபோது தாழ்சின்று பரிமாறினபடி. குறைவா ளர் நிறைவாளரைப்பற்றி யறுவர்த்திக்குமாபோலேயாய்த் தறுவர்த் தித்தபடி. (நினைதொறே) ஊரை நினைதொறும், ஸௌந்தர்யத்தை நினை தொறும், ஒரு ஊரும் வடிவமில்லாதாரைப்போலே தாழ்சின்ற சீலவத்தையை நினைதொறும். (நினைதொறும்) எத்தனைகாலம் நினைக்கப்புக்கார், எத்தனைகாலம் மீண்டார். - ஒன்றோடொன்று

திருவாய்மொழி, கூ-ப, சு-தி, உ-பா, நினைதொறு வ்யாக்யானம், கஉ, கூ

சோதன நூறுயிரத்தை யநுபவிப்பிக்கவல்லனவன், ஒருகுணந்த
ன்னையே காலதத்தவமுள்ள தனையும் கால்தாழ்ந்து * ஸ்ஷணந்தோறும்
புதுமைபிறந்து அநுபவிக்கவல்லரிவர் : “அப்பொழுதைக்கப்பொழு
தென்றாவமுதம்” என்னுமவரிதே. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நினைதொறுஞ் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்துதும்* வினைகொள்
சீர்பாடினும் வேமெனதாருயிர்* சுனைகொள்பூஞ்சோலைத்தென்காட்
கரையென்னப்பா * நினைகிலேன்னாணுனக்காட்செய்யும்நீர்மையே.

ப—அகந்தாம், நிருபாதிபந்துவான வுன்னுடைய ஸம்ஸ்ரலேஷ
ப்ரகாரத்தை யநுஸந்திக்கக் கூமனாகிறிலேனென்று அவன் தன்னை கோக்கி
யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்.) சுனைகொள் - தடாகங்களையுடைத்தான, பூஞ்சோலை -
பூஞ்சோலைகளையுடைய. தென் - தர்ஸீயமான, காட்கரை-திருக்காட்
க்கரையிலே, என் அப்பா - எனக்கு நிருபாதிபந்துவாய்க்கொண்டு நிற்
கிறவனே, வினைகொள் உன்னுடைய ஸம்ஸ்ரலேஷாதிரய வ்யாபாரப்ர
காஸ்கமான. சீர் - சிலஸௌலப்பாதி குணங்களை, நினைதொறும் - ப்ரதி
க்ஷணமநுஸந்திக்கும்தோறும், நெஞ்சு-அநுஸந்தாநோபகரணமானநெஞ்
சானது. இடிந்து-ஸரிதிலமாய், அவ்வநுஸந்தாநம் அபிநிவேஸுவாஸநை
யாலே வாக்வயவஹார விஷயமாய்க்கொண்டு, சொல்லுந்தோறும் -
சொல்லத்தொடங்கின ஸ்ஷணந்தோறும், உகும் - நெஞ்சுகான் நீராயுரு
காசின்றது; அவ்வபிநிவேசமொட்டில் நில்லாமையாலே, பாடினும் -
‘பாடியினைப்பிலம்’ என்கிறபடியே அக்குணங்களைப்பாடி தரிக்கத்
தேடினும், எனதாருயிர் - கரணியான வென்றோத்தமாவானது, வேம் -
ரஸாதிசயமாற்றமாட்டாமை யாலே பரிதப்தமாகாசின்றது; ஆதலால் -
நான் - ஏவம்விதனை நான். உனக்கு - உனக்கு, ஆட்செய்யும் - ஸேஷ
வ்ருத்திபண்ணுகைக்குறுப்பான, நீர்மை - ப்ரகாரத்தை, நினைகிலேன்-
நினைக்கவும் கூமனாகிறிலேன். (உ)

ஆறு:—(நினைதொறுஞ்) எல்லாருடைய துக்கங்களையும் போக்
கக்கடவதான வுன்னுடைய விக்குணங்களை நினைத்தல் சொல்லு
தல் பாடுதல் செய்யில், என்னெஞ்சும் இவ்வாத்மாவும் மாயாசின்

கந.0 திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, நினைதொறும்வ்யாக்யாரம்.

றன : “நீரிங்ஙனையிடுபடுகைக்கு உம்முடையதிமத்தில் நான்செய்ததென்” என்னில் ; நான், “உன்னையடிமைகொள்ளுகிறோம்” என்று கொண்டு வந்து நீ யென்திறத்துச் செய்தருளின செயல்களை நினைக்கலாமோவென்கிறார். (உ)

ஈ; அவ;—திருக்காட்கரையி லெம்பெருமானைக் குறித்து, உன்னோடு நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்க கடிமனாகிறிலே நென்கிறார்.

(நினைதொறும்) நினைக்கவென்று உபக்ரமிப்பர் : அந்நினைவுமாறுதே செல்லவொண்ணாதபடி பலஹாநிமிதும், ஆனாலும் மறக்க மாட்டார்; திரியநினைக்கவென்று உபக்ரமிப்பர், தலைக்கட்டமாட்டார்; எத்தனைகாலம் நினைக்கப்படுக்கார், எத்தனைகாலம் மீண்டார்.

(சொல்லுந்தொறும்) நினைக்கவே யரிதானவியததை, சொல்லவொண்ணாதென்னுமிடஞ்சொல்லவேண்டாவிதே; (க) “8நஃவ-டு வெ-அவாம-உ-தூர் - மநஃபூர்வோவாகுத்தர்” என்கிற கணக்கன் றிக்கே (உ) “குறளாகியவஞ்நெயென்னு மெப்போதுமென்வாசகம்” என்கிறபடியே, இவருடையவாக்குத்தான் எப்போதும் பேசாநிற்குமே ; அந்த வாஸநையாலே அஹ்ருதயமாகச் சொல்லாநிற்பர் ; அதுதான் செவிவழியாலே உள்ளேபுக்கு ஊற்றிருந்து, குண திகவியுமாயகையாலே நெஞ்சையழிக்கும். (நெஞ்சிடிந்துதும்) நெஞ்சு கட்டிழிந்து நீராகாநின்றது, பெருக்காற்றின் கரையிடிந்து பின் நீராய்க்கரைந்துபோமாபோலே, ஓரவயவியாக்கிக் காணவொண்ணாதபடி உக்குப்போகாநின்றது.

(வினைகொளித்தயாதி) பாபஹரமான கல்யாணகுணம். ஸர்வர்க்கும் துஃகரிவர்த்தகமானகுணங்கள், என்னை யொருவனையு மழியாநின்றன ; அன்றியே, சீரென்று - சீலமாய், வினைபென்று - சேஷடிதம், அதாவது - சீலகார்யமாய்த் தாழகின்று பரிமாறும் பரிமாற்றம், (ந) “ஸு-ஹ்ரீ-வ-நா-ய-ஜி-ஹ்-தி-ஸு-கரீ-வ-நா-த-மி-ச்ச-தி” என்னக்கடவகிறே, என்றுமாம். (பாடினும்) அடைவுபடப் பேசும்தொழிய, ஆர்வத்தாலேபாடுவதொன்றுண்டு ; அததைச் செய்யிலும்.

(வேமெனதாருயிர்) மகஸ்ஸையன்றிக்கே. * அதாஹ்யமான வாத்தமவஸ்துவையும் தஹியாநின்றது. எல்லாத்துக்கும் குளிர்ந்தி

திருவாய்மொழி, க-ப, சு-தி, ந-பர, நீர்மையால்வயங்க்யாதம். ௧௩௩

யைப் பண்ணக்கடவதான பனி தாமரை வொன்றையும் கருகப்பண் னுராபோலே, ஸகலதுகதிவர்த்தகமான குணங்கள் எனக்கு பாதக மாகாநின்றன. (வேமெனதாருயிர்) (க) “சுடாஹு”-அதாஹ்யம்’ என்கிறது-அக்ரிக்கு; பகவத்குணங்கள்புக் கழிக்கமாட்டாததில்லை.

(சுனையித்மாத்ரி) தம்மைக் குமிழ்நீருட்டின ப்ரதேசங்கள். சுனைகளையும் தாஸநீயமானசோலைகளையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக் காட்கரையிலே திருபாதிசபந்தவாய் ஸந்திஹிதனுவனே. (நீனை கிலேன் நாணுனக்காட்செய்யும்நீர்மையே) நாணுனக்கடிமைசெய்யும் ப்ரகாரம் நினைக்கமாட்டுகிறிலேன்.

“வழுநிலாவடிமைசெய்பவேண்டுமாம்” என்றிருந்தநான், வகு த்த சேஷியான வுனக்கு. அவன் தாழநின்று பரிமாறினபடிபய, வியத்தாலே “ஆட்செய்யும்நீர்மை” என்கிறார். அவன் தமக்காட் செய்த நீர்மையை, தாம் “ஆட்செய்யும்நீர்மை-நினைகிலேன்” என்கி றார். இச்சொலவையு மிழக்கவொண்ணுதென்று. “(நாணுனக்காட் செய்யும்நீர்மை) என்பானென், ‘நீயெனக்காட்செய்யும்நீர்மை’ என் னாமல்” என்ன; “இச்சொலவையுமிழப் பரோபாஸியார்” என்றெம் பார்.

(உ)

முன்றும்பாட்டு.

நீர்மையால்நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புருந்தென்னை* ஈர்மைசெய் தென்னுயிரா யென்னுயிருண்டான்* சீர்மல்கு சோலைத்தென்காட் கரையென்னப்பன்* கார்முகில்வண்ணன்றன் கள்வமறிகிலேன்.

ப:—அந்தரம், உதாரமான காளமேகஸ்வபாவனுவன் முறையி லே வருவாரைப்போலேகிட்டி தான் தாழநின்று பரிமாறின முறைகே டான க்ருத்ரிமத்தையே யறுதியிட்டு, அறியமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்

(இ - ள்) நீர்மைஉல் - ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தமாகிற நீர்மையைப் ப்ர காஸிப்பிக்கையாலே, நெஞ்சம்-என்னெஞ்சை, வஞ்சித்து-தன்வசமாக்கி, புருத்து-புருத்து தன்ரீலஸௌலப்பாதிசபந்தகளுக்கு ப்ரகாஸகமானசேஷ்டி தங்களாலே என்னை ஈர்மைசெய்து-என்னை ஈருந்தன்மையைப்பண்ணி என்னுயிராய் - இல்விரண்டாகாரத்தாலு மெனக்குதாரகரையு, என்னு

(க) கிதை-உ-௨௪.

கநஉ திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, ந-பா, நீர்மையால் வ்யாக்யாரம்.

யிருண்டான் - என்னைபுஜிக்குமவனுய்க்கொண்டு, சீர்மல்கு - மதுபுஷ்ப
ஸம்பத்ஸம்ருத்தியையுடைத்தர்ன், சோலை-சோலையையுடைய, தென்-
அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையில் ஸந்நிதியாலே, என்னப்பன் -
எனக்குபகாரகனாய், கார்முகில்வண்ணன்றன் - கார்காலத்துமேகம்போ
லே அதிசயிகொள்தார்யஸ்வபாவனவனுடைய, கள்வம்-முகப்பொன்
றும் முடிவொன்றுமான க்ருக்ரிமசேஷ்டிதத்தை, அறிகிலேன் - இன்ன
படியிருக்கிறதென் றறியமாட்டுகிறிலேன்.

நீர்மையென்று - சீலாதிகளாய், ஈர்மையோடே சேர்க்கவுமாம், (ந)

ஆறு;—(நீர்மையால்) உம்மையடிமைகொள்ளுகைக்கு மேற்
படச்செய்ததுண்டோவென்னில்; அடிமைகொள்ளுவாரைப்போலே
என்னெஞ்சை வஞ்சித்துப்புகுந்து, தன்குணங்களாலும் செயல்க
ளாலு மென்னைமாய்த்து, என்னுயிராய், என்னுயிரை புஜித்தருளி
றான்; முந்துற மெய்யரைப்போலே வந்துபுகுந்தபடியும், பின்னைச்
செய்தபடியும், ஒருவன் வஞ்சித்தபடி யொன்று மறிகிறிலேனென்
கிறார். (ந)

ஈடு; அவ:—அடிமைகொள்ளவென்றுபுகுந்து, தன்படிகளைக்
காட்டி ஸர்வஸ்வஹாணம்பண்ணிபடிகளை அதுஸந்திக்க கூடமுன
கிறிலேனென்கிறார்.

(நீர்மையால்நெஞ்சம்வஞ்சித்துப்புகுந்தென்னை யீர்மைசெய்து)
(நெஞ்சமவஞ்சித்துப்புகுந்து என்னை - நீர்மையால் - ஈர்மைசெய்து)
தான் சேஷியும் நான் சேஷபூதனுமான முறையிலே பரிமாறவேணு
மென்று நெஞ்சையிசையப்பண்ணி, க்ருக்ரிமித்துப்புகுந்தான்; மு
றைகெடப்புகுரவென்னில் இசையாரிதே. க்ருக்ரிமிக்கையாவது -
ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச் செய்கையிதே. அதேதென்னில்
(நீர்மையால்-என்னை ஈர்மைசெய்து) நீர்மையாவது - தாழ்நின்று
பரிமாறுகையும், அதுக்கடியான சீலமும்.

(என்னை) “ முறையிலே பரிமாறவாரும் ” என்றத்தை மெய்
யென்றிருந்தவென்னை. (ஈர்மைசெய்து) ஈநந்தன்மைகளைச்செய்து.
தன்தாழ்ந்தசெயல்களாலே யீடுபடுத்தியென்னுதல்; ஈரப்பாட்டை
விளைத்தென்னுதல், என்னை நீராம்படிபண்ணியென்னை (என்னுயி
ராயென்னுயிருண்டான்) எனக்குதாரகரைப்போலேபுகுந்து என்
என்; பாதகனாப்புகுரில் இவரிசையாரே; இருவருங்கூட

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, ச-பா, அறிகிலேன் வ்யாக்யாநம். ௧௩௩

புஜிக்கப்புகுந்து போக்தாதானையானன் ; அன்றிக்கே, (என்னுயிரா யென்னுயிருண்டான்) எனக்குத்தன்னாலல்லது செல்லாதபடிபண் ணி யென்னைபுஜிப்பதுஞ்செய்தானென்றுநாம்.

(சீர்மல்துசோலை) அழகுமிக்கசோலை. என்னோட்டைக் கலவியாலவனுக்குண்டான பௌஷ்கல்யம் அவ்வூரிற்சோலையே கோட் சொல்லித்தாராரின்றது. (தென்காட்கரையென்னப்பன்) ஸுலபனுமாய் நிருபாதிகபந்துவுமானவன் என்கார்பத்தக்குத் தானேகடவனாயிருக்கிற பந்தத்தோற்ற ஸந்திவிரிதனாயிருக்கிறவன்.

(கார்முகில்வண்ணன்) என்னோட்டைக் கலவியாலே, கடலை முழுக்கப்படுகின காளமேகம்போலேயாய்த்து அவன்வடிவிற்குச் செவ்வியிருப்பது. (க) “ தூநீர்முகில்போல்தோன்றையே ” என்றிவராசைப்பட்டபடியேதோற்றி யதுபவிப்பித்துப் போரின்றபின்பு, அத்தலையிற்செவ்வியிருந்தபடி. (தன்கள்வமறிகிலேன்) முகப்பிலொன்றாய் முடிவிலொன்றான செயல்கள்தொழுகிறதில்லை. அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து அச்செயலைத்தான்செய்து நின்றதிலே யெனக்கொன்றுந்தொழிந்திருக்கிறதில்லை. (அறிகிலேன்) ஸர்வாதிகனிப்படி தாமுநின்று பரிமாறுகைகூடாது, நான்ப்ரமித்தேனோ; ஸம்ஸ்ரலேஷ்த்தில் “ மருள்தானீனோ ” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். (௩)

நான்காம்பாட்டு.

அறிகிலேன் தன்னுள்ளைத் துலகும்நிற்க * நெறிமையால்தானு மவற்றுள்ளிந்தும்பிரான் * வெறிகமழ்சோலைத் தென்காட்கரையென் னப்பன் * சிறியவென்னொருயிருண்டதிருவருளே. (சு)

ப:—அநந்தரம். முறைகப்பாதபம ஸர்வாதார பூதனாய் ஸர்வாந்தராத்மாவானவன். அதுகூடாதுவான வென்னோடுகலந்ததுபலித்த ஸௌ ஸீல்யாதியைத்தாலேவந்த மஹோபகாரத்தை யளவிட்டறிய மாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

(இ - ள்.) தன்னுள்-தன்ஸங்கல்பகதேசத்திலே அனைத்துலகும்-ஸமஸ்தலோகபதார்த்தங்களும் நிற்க-ந்ருதமாகநிற்க, தானும்-தானும், நெறிமையால்-ஸீராத்மஸம்பந்தப்ரயுக்தமான சோஷதேஸவதித்வமாகிற முறையாலே, அவற்றுள் - அவற்றுக்குள்ளே, நிற்கும்-நிற்கும், பிரான் -

கநச திருவாய்மொழி, சு-ப,சு-தி,ச-பா, அறிகிலேன் வ்யாக்யாநம்.

உபகாரகனாய். வெறிகமழ் - விலக்ஷணமான பரிமளத்தைப் ப்ரவஹிக்கிற, சோலை - சோலையையுடைய, தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே நிற்கிற, என்னப்பன் - என்ஸ்வாமியானவன், சிறியவென் - அதிகூத்ரானவென், ஆருயிர்-ஆத்மவஸ்துவை, உண்ட-மேல்வீழுந்தருபவித்த, திருவருள் - வெளசீல்யோபகாரத்தை, அறிகிலேன்-இன்னபடியிருக்கிறதென் றறியமாட்டுகிறிலேன். (ச)

ஆறு:-(அறிகிலேன்) உர்முடையதிறக்கில் அவனங்கனே அபிநிவிஷ்டனானல் சிதலுண்டோவென்னில் ; அபிநிவிஷ்டனானற் றான், மற்றுப்ரிதரோடு நெறிகெடாமகலத்து பரிமாறுமாபோலே பரிமாறவமையாதோ, தானென்னைபுஜித்தருளி நெறிகெடும்படி பரி மாறவேணுமோ, இவ்வபிரிவிசத்துக்கொரு முடிவுகாண்கிறிலே னென்கிறார். (ச)

ஈடு; அவ;--தான்ஸோஷியான முறைதப்பாமேயெல்லாரோடும் கலக்கிறவன்,அதிகூத்ரானவென்பக்கல்பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கறிய நிலமன்றென்கிறார்.

(அறிகிலேன்) உகப்பாலேசெய்தானே, இவ்வஸ்துவை யழித் தைக்குச் செய்தானே, அறிகிறிலேன். (தன்னுள்ளேத்துலகம்நிற்க) என்னை யொழிந்தவிஷயத்தில் அவன் உபகாரமேகிடர் பண்ணிப் போருவது! ஸகலலோகங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றிக்கிடக்க, தானவற்றினுள்ளே தன்ஸோஷிதவமுறையாலே நிற்குமவன், இவ ரொருவர்விஷயத்திலுமிதே இப்படி முறைகெடப்பரிமாற்றிற்று!.

“முவுலகுந்தன்னெறியாவயிற்றிற்கொண்டு- சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் - தின்றொழிந்தார் ” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். ப்ர ளயாபத்திலே ஜகத்தையடையரக்ஷிதவன், என்னையொருவனையு மழித்தான். ப்ரதிகுலரையம்பாலேயழிக்கும், அதுகுலரை குணத் தாலேயழிக்கும், மத்யஸ்த்தரைப்போலேயாகாதே அவன்ரக்ஷிப்பது. அம்புப்பட்டபுண் மருந்திட்டாற்றலாம். குணத்தால்வந்தபுண்ணுக் குப் பரிஹாரமில்லையிதே.

(வேறியித்யாதி) அவ்வுரையுடையவனுக்கு ஒருவஸ்து வுத் தேஸ்யமாவதே!. பரிமளமலை யெறியாநிற்பதானசோலை. (என்னப் பன்) உத்பாதகன்கிடையழித்தான்! (சிறியவென்னுந்நியுண்ட) சிறி யேனுடைய நற்சிவனை - அதிகூத்ரான வென்னுத்மாவை. அவ

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, ரூ-பா, திருவருள் வ்யாக்யானம் கருதி

னுடையமேன்மைக் கெல்லையாண வொண்ணாதவோபாதி, தம்முடைய சிறுமைக்கு மெல்லையிலையாக நினைத்திருக்கிறார்.

(என்னுருயிருண்ட) இவர்தம்மைச் சிறுகநினைத்திராநின்றார், அவன் இவரை நித்யஸித்தர்க்கு மவ்வருகாக நினைத்திராநின்றான், “இவர்தம்மைச் சிறுகநினைத்தால் ப்ரயோஜனமென், இவர் தம்மைத் தாமறிந்தாரோ” என்று மேல்விழாநின்றான். (திருவருள் - அறிகிலேன்) இதுமுன்னம் ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தாலே செய்ததொன்றன்றே ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தாலேவிரும்பிவிடே ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்பது, வ்யாமோஹம் முறையழிக்குமிதே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திருவருள் செய்பவன்போல வென்னுள்புகுந்து * உருவமு மாருயிரு முடனேயுண்டான் * திருவளர்சோலைத் தென்காட்கரை யென்னப்பன் * கருவளர்மேனி நங்கண்ணன் கள்வங்களே. (ரு)

ப:—அந்தரம், ஆஸ்ரிதபவ்யனா யிருக்கிற க்ருஷ்ணனுனவன். எனக்கு உபகரிப்பாரைப் போலேபுகுந்து என்னுடையஸரீராத்த்மவிபாக மறத் தான் தனக்கு போக்யமாம்படி யபஹரித்துக் கொண்டானென்கிறார்.

(இ - ள்.) திருவருள் - “அடிமைசெய்யவேண்டுநாம்” என்று காணுசைப்பட்ட படியிலே அடிமைகொள்ளுகையாகிற கிரவதிகமஹோபகாரத்தை, செய்பவன்போல - பண்ணுவாரைப்போலே, என்னுள்-என்னெஞ்சிலே, புகுந்து - புகுந்து உருவமும்-எனக்கும் ஹேயமான ஸரீரத்தையும், ஆருயிரும் - அத்தோடு வ்யாப்தமான வாத்த்மானையும், உடனேயுண்டான்! - ஹேயோபாதேய விபாகமில்லாதபடி, கிரதியைய போக்யமாம்படி விரும்பினான்!, திருவளர் - அழகுமிஞ்சின, சோலை - சோலையையுடைத்தான, தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என்னப்பன் - என்நாதனாய், கருவளர்மேனி-என்பக்கல் ஸம்ஸ்ரலேஷத்தாலே ஸ்யாமளதைவிஞ்சிவருகிற திருமேனியையுடையனாய்க் கொண்டு. என்கண்ணன் - எனக்கத்யந்தபவ்யனான க்ருஷ்ணனுனவனுடைய, கள்வங்களே! - கள்வங்களிருக்கிறபடியே!

உபகரிப்பாரைபோலே போக்யபூதனாய்வருகையும், தான் போக்தாவாய்க் கொண்டு உபக்ருசனாகையும், தேஹாத்த்மவிபாகத்தை யெனக்குப் பிறப்பிப்பாரைப்போலேவருகையும், தானே தேஹாத்த்ம விபாகம்

கங்கு திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, டு-பா, திருவருள் வ்யாக்யாநம்.

பண்ணுமல் புஜிக்கவும் அத்தாலே ருபெளஜ்வல்யம் பிதக்கையும்;
இவை சில ப்ரவ்ருத்திகளாயிருக்கிறனவே! (டு)

ஆற.—(திருவருள்) திருவருள்செய்பவன்போலே யென்னுள்
ளேபுகுந்து, என்னைபுஜித்தருளுகை யன்றியே என்னுருவமங்கூட
புஜித்தருளிணன், ஒருவனபிரிவேசமிருக்கும்படியேயிது!, முந்துற
வந்து புகுந்தருளின்படியது, பின்னைநின்று செய்தருளின்படியது.
ஒருவன் கள்வங்களை! என்கிறார். (டு)

ஈடு; அவ;—என்னை யடிமைகொள்வாரைப் போலேபுகுந்து,
என் ஸாரீரத்தையு மாத்மாவையுங்கூட புஜித்தான், ஒருவன் வ்யா
மோஹமிருந்தபடியென்! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

(திருவருள்செய்பவன்போல) ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணி அடிமை
கொள்வாரைப்போலே யாய்த்து ப்புகுந்தது; * துயாறுசுடரடி
தொழுதெழுகைக்கு * ம்யர்வறமதிரலமருளுவாரைப்போலேபுகுந்
தான். (போல) என்கிறது - என் திறத்தில்தெய்ததங்ஙனல்ல, திரு
வருள் தான்பெற்றானாயிராகின்றான். (என்னுள்புகுந்து)* வழுவிலா
வடிமைசெய்யப்பாரித்தவென்பக்கலிலேபுகுந்து.

(உருவமும்) முதலிலே, (க) “அழுக்குடம்பு” என்றத்தை விரும்
பாநின்றான், அவனங்கீகாரத்துக்குமுன்பு இவர்தேஹத்தையேவிரும்
பிப்போந்தார்; அவன் இவரை யங்கீகரித்தபின்பு இவர்தேஹத்தை
விரும்பப்படுக்கான். இவருக்கு அவனோட்டை ஸஹவாஸம் ஸ்வரூபஜ்
ஞாநத்துக்குடலாய்த்தது; அவனுக்கு இவரோட்டை ஸஹவாஸம்
தேஹாத்மாபிமாநத்துக்குடலாய்த்தது. (உருவமும்) “இவர்தாம்
வேணுமோ, இவர் ‘என்னது’ என்றபிமாதித்ததொன்றமையாதோ”
என்றிராநின்றான். (ஆருபிரும்) அபர்யவஸாநவ்ருத்தபா ஆத்மாவ
ளவுஞ்செல்லுதல். இதுதான் தத்பர்யத்தமாயல்ல திராமையாலே
அவ்வளவுஞ்செல்லுதல். (உடனேயுண்டான்) அதுதன்னிலும்
வாசினவத்து புஜித்திலன். (உண்டான்) எனக்கவகாஸம்வையாதே
தானேபோக்தாவானன்.

(திருவளர்சோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பன்) தானே
போக்தாவாய் புஜித்தமை. அவ்வூரிற்சோலையும் வடிவும் கோட்
சொல்லித்தரும். அழகுவளராகின்றான்ளசோலை. (கருவளர்மேன்)

திருவாய்மொழி, கூ-பு,க-தி,க-பா,என்கண்ண வ்யாக்யாநம், கருள

கறுப்பு வளராகின்றிள்ளவடிவு. (க) “வெடுகா-டுவது - ஸதைக
ரூபம்” என்கிறது இவ்வளவிற்கண்டிலோம். (நங்கண்ணன்) ஆஸ்
ரிதபவ்யநைக்ருஷணன். (கள்வங்கள்) முகப்பிலொன்றாய், முடிவி
லொன்றாயிருக்கும் வருத்திகள்.

அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து தான் நியாயமுய்த்
தாழ்சின்றும், விரோதியான ஸரீரத்தைக்கழித்துத் தாவென்றுபு
குந்து தேஹாத்மவிபாகம்பண்ண மாட்டாதொழிகையும், போக்ய
மாய்ப்புகுந்து தான்போக்தாவாகையும், என்பேறுகப்புகுகிறாகப்
புகுந்து தன்பேறுகத்தலைக்கட்டுகையும், இகடங்க வடிவில் வேறு
பாட்டாலே தோற்றியிருக்கையும். இத்தலையி லாத்மாபஹாரத்தைத்
தவிர்த்தது தன்னாத்மாபஹாரத்தாலே யாய்த்து. (ரு)

ஆறம்பாட்டு.

என்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும் * அங்கண்
ணனுண்ட வென்னொருயிர்க்கோதிது* புன்கண்மையெய்திப்புலம்பி
யிராப்பகல் * என்கண்ணனென்றவன் காட்கரையேத்துமே. (கூ)

ப:- அந்தரம், அதி வ்யாமுத்தனா க்ருஷ்ணனுடைய வ்யாபா
ங்கள் எனக்கு ரஜுவாயிருக்குமென்கிறார்.

(இ - ள்.) என்கண்ணன் - என்பக்கலத்யந்தம் வ்யாமுத்தனா க்ரு
ஷ்ணனுடைய; கள்வம் - முகப்பிலொன்றும் முடிவிலொன்று மாம்படி
யான க்ருக்ரிமவ்யாபாரங்களானவை, எனக்கு - எனக்கு, செம்மாய்
நிற்கும்-ரஜுவாயேயிராவின்றன, எங்ஙனென்பென்றில்; அங்கண்ணன்-
அவன் வ்யாமோஹத்தாலே சபலனாகக்கொண்டி, உண்ட - புஜிக்கையா
லே, கோது-நிஸ்ஸாரமான; என்னொருயிரிது-இத்தவென்னொத்மாவானது
அவன் தன்னை ஸாராபஹாரம்பண்ணினத்தை உபகரித்தாகாக நினைத்து
அவனைவிடமாட்டாதே, புன்கண்மையெய்தி - னைத்யத்தைப்பிராபித்து,
என்கண்ணனென்று-எனக்குபவ்யநைவெனன்று, இராப்பகல்-இராப்
பகல், புலம்பி - ப்ரலாபித்து, அவன்காட்கரை - அவன் ஸந்திஹிதனாய்
நிற்கிற திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - சொல்லாநின்றது.

அங்கண்ணன் - அதிசபலன்; புன்கண்மை - பேசணிப்பாய், நைத்
யமென்றபடி; புல்லிதானகண்மையை யெய்தியென்று - அல்பமறிவு
பெற்றதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். (கூ)

(க) வி-பு-க-உ-க-

கந.அ.திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, என்கண்ணன்வ்யாக்யாரம்.

ஆறு;—(என்கண்ணன்) “ஒருநாளிங்கனே அவன்வஞ்சனை யிலே யகப்பட்டால், பின்னை யதில் அகப்படாதே பரிஹரிக்கவொ ண்ணாதோ ” என்னில்;

நாடோறு மிவன் மெய்யே யென்னை யடிமைகொண்டருள வரு கிறுனென்று எனக்குத் தோற்றும்படிவந்து, அதிசயலமாய் என் னாத்மாவை அறிவழியும்படி புஜித்துப்போம். போனவாறே பின் னையு மிவ்வாத்மாவானது, நெடும்போதோடுகூட பாபுத்தமாய், அவ னையாசைப்பட்டு, “என்கண்ணா, என்கண்ணா” என்றலற்றி, அவ னெழுந்தருளியிருந்த திருக்காட்கரையை பேத்தாதித்குமென்கிறார்!

சுடே; அவு;—“அவன் க்ருத்ரிமனென்றறிந்தால் அதிலே கிடந் து நெஞ்சாறல்படாதே யகன்றலோரீர் ” என்ன; அவனைக் கண்ட வாறே, அவ்வஞ்சனைகளை மெய்யென்றிருப்பென்கிறார்.

(என்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்) எனக்கு பவ்யரைப்போலேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநங்கள் எனக் குச் செவ்விதாய்த்தோற்றும். ஒருநாள் அவன் களவிலே யகப்பட் டால் பின்னை மீளமாட்டேன். அவன்முகத்திலே விழித்தவாறே அவன்செய்யுமவை யடைய மெய்யாயிருக்குமெனக்கு. (எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்) என்றத்தை, “எனக்குச்சேமமாயிருக்கும்” என் றொரு தமிழன்விரிவஹித்தான்.

“நங்கண்ணன்கள்வங்கள் ” என்று கீழ் முடிய, (என்கண் ணன்) என்று தொடங்குவானென்னென்னில்; நாமென்றும் யா மென்றும் பர்யாயமாகையாலே, றொருளியசையந்தியா யிருக்கிறது. “நங்கண்ணன் கள்வங்கள் ” என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். (அங்கண்ணனுண்ட) அதிசயலனாவனது பவித்த. அகிப்ரவண ரை “அங்கண்ணர் ” என்னக்கடவகிறே. (என்னருயிர்க்கோதிது) கோதான வென்னாத்மாவானவது. ஆத்மா கோதாம்படிகாணும் பரி மாறிற்று.

(புன்கண்மை) பேசணிப்பு. பொல்லா நோக்கையுடைத்தா யென்கை. “மீளவுயிர்ப்பெய்து ” என்றாய்த்து விரிவஹிப்பது. “இதுதான் ஸப்தத்தோடே சேர்க்கிருக்கிற கில்லை, இந்த ஸ்ருத மான வர்த்தத்தோடே ஸப்தத்தையுஞ்சேர வசிய்ப்பிக்கும்படியெங் கனே ” என்று விசாரியாதிற்செய்யதே, ‘கோதானவதுதிரியவும்

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, எ-பா, காட்கரை வ்யாக்யாநம்-கருக

புன்கண்மையெய்தும்போது மீளவு முயிர்ப்பெய்ததாகவேணுமிதே, அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே தன்னடையேவரும்' என்று நான் சொன்னேன், ஜீயர் போர பரீதராயருளினார் ” என்றருளிச்செய்வார்.

(என்கண்ணனென்று-இராப்பகல்-புலம்பி) முன்பெனக்கு பவ்யனான க்ருஷ்ணனென்று அஹோராத்ரவிபாகமின்றிக்கே கூப்பிட்டு, அவன்வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை யேத்தாநின்றது; (க) “ ராவவஸு நிவஸுநெ - ராகவஸ்ய நிவேஸுநே ” என்னுமா போலே.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

காட்கரையேத்துமதனுள் கண்ணவேன்னும் * வேட்கைகோய்கூரநினைந்துகரைந்துதும் * ஆட்கொள்வானோத் தென்னுயிருண்டமாயனல் * கோட்குறைபட்ட தென்னருயிர்கோளுண்டே. (எ)

ப:—அந்தரம், அவனுடைய அதிவ்யாமோஹத்தினுடைய அபர்யவஸாதத்தாலே என்னுத்தமாவானது புத்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவஸரிஷ்டமுண்டென்னலாம்படி யிராநின்றதென்கிறார்.

(இ - ள்.) ஆட்கொள்வானோத்து-அடிமைகொள்வாரைப்போலே, புகுந்து. என்னுயிர் - என்னுத்தமாவை, உண்ட - தன்பக்கலிலே க்ரவித்துக்கொண்ட, மாயனல் - ஆஸ்சர்யபூதனாலே, கோளுண்டே - புஜித்துக்கொள்ளப்படச் செய்தேயும், கோள் - போகம், குறைபட்டது - அவசேஷிக்கப்பட்ட தென்னலாம்படியிருக்கிற, என் ஆருயிர் - என்னுத்தமாவானது, காட்கரை - அவனிருக்கிற திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - ஏத்தாநிற்கும், அதனுள் - அதுக்குள்ளேநிற்கிற, கண்ண என்னும்-கண்ண என்று பவ்யனானவவன்றனை யழையாநிற்கும்; அவ்வளவிலேநில்லாதே, வேட்கைகோய்-அபிநிவேசமாகிற ஈடுபாடு, கூட-மேற்கொள்ள, நினைத்து-அவன்பரிமாற்றத்தைநினைத்து, கரைந்து-ஸரிதிலமாய், உஞ்சும்த்ரவீத்து மங்காநிற்கும்.

(எ)

ஆறு:—(காட்கரையேத்தும்) இப்படி அவனைக் காணவேணுமென்னுமாயசையாலே அவனைநினைத் தலற்றி அவஸந்நமானவரதே, பின்னையும் பண்டுபோலே யெண்ணையடிமைகொள்வாரைப் போலே வந்துபுகுந்து என்னுயிரை மாள புஜித்து, பின்னையும் புஜியாதானுயிருக்குமென்கிறார்.

(எ)

கச0 திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, அ-பா, கோளுண்டான்வயாக்யாரம்.

ஈ; அவ:—அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னுயிரை நோக புஜித்து, பின்னையும் புஜியாதாரைப்போலே யிருக்குமென்கிறார்.

(காட்கரையேத்தும்) அவனிது மவனிருந்தஆரை யேத்தும். (அத்துட்கண்ணாவென்னும்) பாத்வத்திற்காட்டி லவ்வூரிற் புகுந்த பின்புண்டானவேற்றம். “ என்கண்ணன் ” என்னு, காட்கரையேத்தும்: அவ்வூரையேத்தா, அவனையேத்தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. (வேட்கைநோய் கூர்நினைந்து) அபிதிவேசம் மிகும் படியதஸந்தித்து. (கரைந்துகும்) ஸிதிலமாய் ஓரவயவியென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுதபடி யுகும்.

(ஆட்கொள்வானோத்தென் னுயிருண்டமாயனால்) அடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னை வெறுந்தரையாக்கின ஆர்ச்யபூதனலே. கீழ் “ திருவருள் ” என்று மறைத்துச் சொன்னத்தை வெளியிடுகிறார். கிட்டினபோது தாழநின்று மின்மினி பறக்கப் பரிமாறின ஆர்ச்யம். (என்னருயிர் கோளுண்டே - கேர்ட்குறை பட்டது) என்னுத்மாவை நிர்ஸோஷமாக புஜிக்கச்செய்தேயும், இத்தலையிலே சிறிதுசேஷித்தது; அவன் ஸாபேக்ஷைப்ப் போகையாலே இத்தலையிலே யின்னம் சிறிது ஸோஷித்ததென்றிருக்கிறார்; இப்போ திருந்து கலேசப்படக் காண்கையாலே சிறிதுதொங்கிற்றுண்டென்றிருக்கிறார்; ஒருஸர்வஜ்ஞன், இல்லாததொன்றிலே யித்தனை வ்யாமோஹம் பண்ணக்கூடாதென்றிருக்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு,

கோளுண்டானன்றிவந் தென்னுயிர்தானுண்டான்* நாளுநாள் வந்தென்னை முற்றவுந்தானுண்டான் * காளாநீர்மேகத் தென்காட்கரை யென்னப்பற்கு* ஆளன்றேபட்டதென் னருயிர்ப்பட்டதே. (அ)

ப:—அநந்தரம், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக நித்யாதரத்தைப் பண்ணுகிறவர்க்கு என்னுத்மாபட்டபாடே! என்று ஹர்ஷத்தாலே யீடுபடுகிறார்.

(இ - ள்) கோளுண்டானன்றிவந்து - என்னாலே ஸ்வீகரிக்கப்பட்டன்றியே நீர்ஹேதுமாகவந்து, என்னுயிர் - என்னுத்மாவை, தான்,

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, அ-பா, கோளுண்டான்வ்யாக்யாம். கசக

உண்டான் - அபிரிவிஷ்டனாய் புஜிதான், அவ்வளவேயன்றியே, நாளு
நான்வந்து - நான்தோறும் அபூர்வமாகவந்து. என்னை- ஸ்வரூபத்தோடு
குணங்களோடு (ஸ்ரீரத்தோடு) வாசியற என்னை யத்யாதரம்பண்ணி-
முற்றவுந்தானுண்டான் - ஒன்றும் சேஷியாதபடி புஜித்தான், காள-
கறுத்தநிறத்தையுடைத்தாய், நீர்- நீர்கொண்டெழுந்த, மேகம் - காள-
மேகம்பேரலே, தென்காட்கரை-திருக்காட்கரையிலேவந்ததிக்கிற, என்-
னப்பற்கு - என்ஸ்வாமியானவனுக்கு, ஆட்பட்டதன்றே - அடிமைப்
பட்டதித்தனையன்றே; என்னொருயிர்பட்டதே!-என்னொம்மாபட்டதுதான்!

ஆறு:—(கோளுண்டான்) இப்படி யென்னுயிரைமாளபுஜித்
தே, பின்னையும் புஜியாதானுபவந்து புஜிக்கும்; இப்படியே நாளும்
நாளும்வந்து என்னைபுஜித்தருளினான்; நான் தனக்கடிமையான வித்
தனையன்றே; என்னை யிங்ஙனேபடுத்தவேணுமோ வென்கிறார், (அ)

ஈடு; அவ;—நான்தோறு மென்னையறுபவியாநின்றாலும் பெறாப்
பேறுபெற்றுப்போலே புஜிக்கிற விவனுடையகுணவத்தை பெறுத்க
கவொண்கிறதில்லை யென்கிறார்.

(கோளுண்டானன்றிவந்தென் னுயிர்தானுண்டான்) இதுக்
குப்பலபடியுமுருளிச்செய்வார் - என்பக்கலொரு உபகாரங்கொண்டன்
றிக்கே நிர்வேறுதுகமாக வென்னுத்தமவஸ்துவை யறுபவித்தான் ;
அதவா, இதுக்குமுன்பிப்படி யிருப்பதொரு சரக்குப் பெற்றநியா
தானு யென்பக்கலிலே யழிகிவிஷ்டனாறு நென்றுமாம்; என்னால்
தான்கொள்ளப்படாதிருக்க, தானென்னைக் கைக்கொண்டானென்
னுதல்.

(நாளுநாள்வந்து)ஒருநாள்புஜித்து “இனி இதுநாம்புஜித்ததன்
றே ” என்று கைவாங்கியிருந்தானே. நான்தோறும் நான்தோறும்
வந்து. அவனுடைய * அப்பொழுதைக்கப் பொழுதென்றாவமுத
மிருக்கிறபடி. (என்னைமுற்றவுந் தானுண்டான்) அனுபரிமாண
மான விவ்வஸ்துவை விபுவானதான் விளர்க்குலொகாண்டு அறுப
வித்தானென்கிறவிது தனக்கேற்றமாம்படி கௌரவியாநின்றான். “சி
றியவென்னொருயிர் ” என்றவது - தம்மைப்பார்த்து; அவனுடைய
வறுபவத்தைக்கொண்டு சொல்லுகிறாது.

(காளநீர்மேகத்தென்காட்கரை யென்னப்பற்கு) கறுத்தநீர்
கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனாய்

கசஉ திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, ஆருயிர் வ்யாக்யாநம்.

அம்மேகந்தான் வர்ஷிக்கும் ஸ்த்தலத்திலே படிந்தாப்போலே திருக் காட்கரையிலேவந்து ஸந்நிதிபண்ணின நிருபாதிபந்துவுக்கு. வடிவழகது, ஊரது, தனக்கென்ன குறையுண்டா யிப்படிபடுகிறான்!-

(ஆளன்றோட்டது!) அடிமையன்றோடுக்கது!. ராவணாதிசுளைப் போலே எதிரம்புகோத்தேனோ? (என்னாருயிர்பட்டதே) ஓராதம் வஸ்து படும்பாடேயிது!. எதிர்த்தார், உடம்பிழத்தல், புண்பட்டதுக்கு மருந்துவைத்தாற்றுதல் செய்யுமத்தனையிறே ; இங்காருயிரிறே நோவுபட்டது ; குணத்தால்வருமநோவு ஸ்வரூபகதமாய் பரிஹாரயில்லையிறே.

(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

ஆருயிர்பட்டதேன துயிர்பட்டது * பேரிதழ்த்தாமரைக்கண்கனிவாய்தோர்* காரெழில்மேகத் தென்காட்கரைக்கோயில்கொள்* சீரெழில்நால்தடந்தோள் தெய்வவாரிக்கே. (கூ)

ப:-அந்தரம், அவதிக ஸௌந்தர்யயுக்தனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கென்னுயிர்பட்டபாடு ஆருயிர்பட்டது? என்கிறார்.

(இ-ள்.) பேரிதழ்-பெரியவிதழையுடைத்தான, தாமரை-தாமரை போலேயிருக்கிற - கண் - கண்ணையும்; கனி - கனிபோலேசிவந்த, வாயது - வாயையு முடைத்தாயிருப்பது, ஓர் - ஒரு, காரெழில் - கறுத்த வெழிலையுடைத்தான, மேகம் - மேகம்போலே, தென் - அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையை, கோயில்கொள் - வாஸஸ்த்தாநமாகக் கொண்டு, சீரெழில்-வீரஸ்ரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், நால்-நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள்-திருத்தோளையுமுடையனாய், தெய்வம் - தெய்வங்களுக்கு, வாரிக்கு - உத்பத்திஸ்த்தாநமான கடலாயிருக்கிறவனுக்கு, எனதுயிர்-என்னுமா, பட்டது-போக்யமாய்க்கொண்டுபட்டது ஆருயிர்பட்டது - நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான்பட்டதோ?.

ப்ரௌடவிஷயபோகத்திற்காட்டில் அபிநவவிஷயம் ஈடுபாடு கனத்திருக்கும் என்றுகருத்து.

(கூ)

ஆறு:- (ஆருயிர்) “அவனும்முடையதிறத்தில் விசேஷமாகச் செய்ததுண்டோ, தன்னோடு பரிமாறுவாரையெல்லாரையு மப்படியேயன்றோ படுத்துவது” என்னில்;

திருவாய்மொழிக் பசு-தி, ௧௦-பா, வாரிக்கொண்டுவாய்க்யானம். ௧௪௩

அவனால் நான் பட்டபாடு திருநாட்டிலுள்ளார்தான் பட்டாரோ? தனக்கென்ன குறையுண்டா யிப்படி செய்தருளினென்கிறார். (கூ)

ஈடு; அவு;—“சீரேபோவிப்படிபட்டார், குணநுபவமே யாத்நையான நித்யஸூரிகளும்படும்பாடிதுவன்றோ” என்ன; அவர்கள் தாம் நான் பட்டது பட்டார்களோவென்கிறார்.

(ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர்பட்டது) நான் பட்டபாட்டை நித்யஸூரிகளிலே தான் பட்டாருண்டோ? பகவத்குணங்களுக்கழியாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே நான் பட்டபாட்டை, நித்யவியூகியிலேயுள்ளவர்கள் தாம் பட்டார்களோவென்கிறார். “இங்கு எனதுயிர்பட்டது அங்கு ஆருயிர்பட்டது?” என்றெம்பெருமானார். “எல்லாரும் குணநுபவமாகில் பண்ணுகிறது இவர்க்கிவ்வாசுகடினபடியென்” என்று நான்கேட்க, “நவோடையான ஸ்திரீக்கு பர்த்தாவினுடைய கரஸ்பர்ஸம்பட்டவாறே வேர்ப்பது விடுவதாமாபோலே, இவரநுபவத்தில் புதியராகையாலே வருகிறதுகாணும்” என்று ஜீயரருளிச்செய்தார்.

உயிரையழித்த ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது மேல்;—(பேரிதழ்த்தாமரைக் கட்கனிவாயதோர்) பெரியவிதழையுடைய தாமரை போலேயிருந்துள்ளகண்ணையும், சிவந்தவாயையுமுடையனாய். (காரேழில்மேகத்தேன்காட்கரைக்கோயில்கொள்) கறுத்தவெழிலையுடைத்தான மேகம்போலே வடிவையுடையனாய், திருக்காட்கரையைக்கோயிலாகவுடையனாய். (சீரேழில்நாற்றடந்தோள்) வீர ஸ்ரீயையுமெழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதருபணைத்தாப்போலே நாலாய்ச் சுற்றுகடத்தான தோள்களையுடைய. (தெய்வவாரிக்கு) தெய்வங்கள்படுங்கடலுக்கு. வாரி-கடல், தைவங்களுக்கு உத்பாதகனுக்கு, அபிமானிகளுக்கு உத்பாதகனாவன்கிடர் அபிமானஸூரிகளான வெண்ணையழித்தான்! வடிவழகையும் அவ்வூரிலிருப்பையங்காட்டியாய்த்து இவரையழித்தது. (கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

வாரிக்கொண்ணேனை விழுங்குவன்காணிலென்று* ஆர்வுற்றவென்னையொழிய வென்னின்முன்னம் பாரித்து * தானேனை முற்றப்பருகினன் * காரோக்குங்காட்கரையப்பன்கடியனே. (கூ)

கச்சாதிருவாய்மொழிகு-ப, சு-தி, க-பா, வாரிக்கொண்டுய்யாக்யாநம்

ப:—அந்தாம், அபிநிவேசத்திலும் வந்தால் என்னிலும் முற்பாட
ஸ்திக்கொண்டு ஸீக்ரகாரியா யிராநிஞ்ஞென்னிஞார்.

திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, கடியனாய் வ்யாக்யானம், சு-பு

குவன் சேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யமிதே தாரகம். (காணில்) உன்னைக் காணப்பெறில். (என்றார்வுற்ற) இப்படி யபிதிவோசித்த - ஆர்வத்தையுற்ற. (என்னையொழிய) என்னவப்பாராதே.

(என்னில் முன்னம் பாரித்து) நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான் பாரித்தகாலத்துக்குமுன்பே பாரித்து; ஆசார்ய விஷயிகாரத்துக்குப் பின்பிதே யிவருடைய பாரிப்பு; ஸம்பந்தத்துக்குத் திரஸ்காரஹேதுவில்லாமையாலே, அவனுடையபாரிப்பு ஸத்தாப்யுக்தமிதே (தானென்னை). விபுவாய் ஸ்வதந்தரான தான், அனுபரிமாணனாய் பரதந்தரானவென்னை. (மூற்றப்பருகினான்) தன்குணசேஷடிதங்களைக்காட்டி யென்னை நீராக்கி நிர்ஸோஷமாகப் பருகினான்; (க) “வலஸாலாநுயிவெதநம் லொவநாலா” விஸநிவ-விசஸாஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம்பிபந்திவ” எனகிறபடியே, இத்தலையையழித்துப் பரிமாறினா னென்றபடி.

உண்டபடி சொன்னார் கீழ்; உண்டவனுக்குத் தண்ணீரு மபேக்ஷிதமிதே; ஆகையாலே, தண்ணீர் குடித்தபடி சொல்லுகிறார். அவனுடைய *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீரிருக்கிறபடியிதே மிது. (காரோக்குங்காட்கரையப்பன்) பரமோதாரனாய் ஸந்திவிதனைவன். (கடியனே) போகதசையில் விந்ரந்திருக்கும். இரண்டிதலையாய் பரிமாறப்படுக்கால் எதிர்த்தலைக் கிடம்பவையான். (க0)

பதினொன்றாம் பாட்டு.

கடியனாய்க்கஞ்சனைக் கொன்றபிரான்றன்னை * கொடிமதிள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்* வடிவமையாயிரத்திப்பத்தினால் சன்மம் முடிவெய்தி * நாசங்கண்டர்களுங்கானலே,

ப:—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஜம்மவிநாசத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்.) கடியனாய் - அவன் நினைவுக்கும் தான் முற்பாடனாய்க் கொண்டு, கஞ்சனைக்கொன்ற - கம்ஸனைக்கொன்ற, பிராந்தன்னை - மஹோபகாரகனானக்ருஷ்ணனை, கொடிமதிள்-கொடியையுடைத்தான மதியையுடைய, தென்குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான. சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, வடிவமை - பகவத்குணங்க

சேக திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, கடியனாய் வ்யாக்யானம்.

ஊ. வடிவுப்பட ப்ரதிபாதிக்கையில் ஸம்ருத்தமான, ஆயிரத்து - ஆயிரத் திலும், இப்பத்தினால் - இப்பத்தினாலே, எம் - எம்முடைய, சன்மம் - ஜம்மபரம்பரையும், முடிவெய்தி - அவஸாநத்தைப்பெற்று, காணல்-ஸம் ஸாரமாகிற ம்ருகந்ருஷ்ணிகையும், நாசங்கண்டர் - நசிக்குங்கிடிகோள்.

இது கலிவிருத்தம்.

(கக)

ஆறு:—(கடியனாய்) ஆஸ்ரிதர்க்காக ஏதேனும்செயல் செய்யி லும் இங்ஙனே பகிமாத்ரமாகச்செய்தருளும் ஸ்வபாவஞ்சிறந்த வணீச்சொன்ன விப்பத்து, பகவத்துபவவிரோதியான நம்முடைய ஸம்ஸாரத்தை ஸகாரணமாகப் போக்குமென்கிறார்.

(கக)

ஈடு; அவ:—கிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி ய்யஸிப்பார் க்ரு, ஜம்மம்முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்குமென்கிறார்.

(கடியனாய்க்கஞ்சனைக் கொன்றபிரான்றன்னை) கம்ஸன்றான் நினைத்தநினைவை அவன்றன்னோடேபோம்படி பண்ணினான். (கடிய னாய்) தன்பக்கலின்றிக்கே வந்தேறியென்கை. (க) “கொண்டசிற தம்” என்னக்கடவதிறே. (பிரான்றன்னை) முன்பு உபகாரகனு வன்விடர் நம்மையழித்தான்!. உகந்தாரையழிக்கையிறேபாதகமா வது; விரோதிகளையழிக்குமது உபகாரமிதே.

(கோடிமதிள்தேன்குருகூர்) கம்ஸ்விஜயத்துக்குக் கொடிகட் டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து; ஸ்வாமிவிஜயத்துக்கு, உரியவடியாரி ருந்தவிடத்தேயிறே கொடிகட்டுவது (வடிவமையாயிரம்) ஸமு தாயசோபையையுடைத்தாயிருக்கை, கட்டடங்க அழுகிதாயிருக் கை. விஜயமுண்டாகையாலே ப்ரஸஸ்சிமாலைகளுஞ் செல்லாதிற் கு மிறே (சன்மம்முடிவெய்தி) ஜம்மபரம்பரைக்கவஸாநத்தைலாபித்து. (நாசங்கண்டர்களெங்கானலே) ஜம்மத்துக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும்; காணல்-ம்ருகந்ருஷ்ணிகை. இன்னமிங்கே பிறக்கவிராதே பகவத்குண ஹஸ்தாநம் ஸாத்மிக்கும் தேசத்திலேபுகுவார்கள். (கக)

ஆறந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயகம்.

ஒன்பதாம்பத்து.

வழாந்திருவாய்மொழி.

எங்கானல் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு:—(எங்கானல்) இந்த வப்ராப்தி கர்ப்பமான குணாநுஸந்தாந ஜநிதப்ரீதியானதுமாறி அப்ராப்த்யப்ஸமே தலையெடுத்து அந்நியாபதேசத்தாலே தூதப்ரேஷணம்பண்ணுகிறார். *

ப:—வழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் குணஸ்மரணத்தாலே ஸிதிலரானவர், அந்தஸ்திலயம்பாஹ்யாநுபவபர்யந்தமான அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்க அநுபவயோக்யமாய்ப்படிநுமுழிக்களத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிறஸர்வேஸ்வரனுடைய அதிசயிதபோக்யதாகாரத்தையும், அஸாதாரணஜநாநுபாவ்யவத்வத்தையும், ஸேஷித்வ ப்ரகாஸரூபவைலக்ஷணயத்தையும், நித்யாநுபாவ்ய ஸேஷித்வத்தையும், நிரதிஸயவியூதிமத்வத்தையும், நித்யாநுபாயநீஸம்பந்தத்தையும், அதுஜ்ஜீவ்வலாவயவத்வத்தையும், ஆபுரூப்யாதிஸயத்தையும், அஸாதாரணஸேஷித்வசிஹ்ந்தத்தையும், அநுபஹிதக்ரூபாயோகத்தையும், அநுஸந்தித்து ஏவம்விசிஷ்டஞானஸர்வேஸ்வரனைக்கிட்டி யநுபவிக்கப்பெற்றத வார்த்தியாலே கட்கமுகத்தாலேலபிக்கப்பாரித்தப்ரகாரத்தை, நாயகஞானஸர்வேஸ்வரனைப் பிரிந்தநாயகியானவள் வ்யதிரேகத்தில் தரிக்க வரிதான வவனுடைய வழுகைய நுபவிக்கக்காகச் சிலபக்ஷிகளை யிரந்து தூதுபோகவிடுகிற பாசுரத்தாலேயருளிச்செய்கிறார்.

* அஞ்சிறையமடநாரையிலே - அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகவும்.

* வைகல்யங்கழிவாயிலே-ஸேஷித்வஸம்பந்தம் பற்றாசாகவும், *பொன்னுலகாளீரிலே - ஏகரஸத்வம் பற்றாசாகவும். இத்திருவாய்மொழியிலே-ஸௌந்தர்யம் பற்றாசாகவும் தூதுவிகேருள். (சு) ௧௧ சுவராஸஸஹக்ஷாலு விவெஹாலுநெவெஹவாகு வெஹகாலுஸா ஹஸஸாநாஸா வடகாந்யாஸவெதஸநி - அபராதஸஹத்வாச்ச விபோஸ்ஸம்பந்தவைபவாத் ஐசுரஸ்யாச்சஸௌந்தர்யாத் கடகாந்யாசதேமுடி”

ஈடு:—கீழ் அப்ரீதிகர்ப்ப குணாநுஸந்தாநத்தாலே மிகவும் ப்ரதாரணவர், பாக்யஹாநியலே அப்ரீத்யப்ஸமே தலையெடுத்து, அவனைப்பெற்றுப் பிழைத்தல் பெறுவதில் முடிதலாய்ப்படியான தம்முடைய தசையை அந்நியாபதேசத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

கசஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, க-பா, எங்கானல் வயாக்யாநம்

இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, அவன் வடிவழகிலே யீடுபட்டு அவஸந்நையாய், தன்னொற்றுமை கைகொடுக்க தன்னுத்யாநத்திலேசென்று, அங்கிருக்கிறபகவிகளைக்குறித்து, (க) “பின்னொர் வணங்குஞ்சோதி திருமுழிக்களம்” என்கிறபடியே தூதுபோவார்க் கருமைப்பட்டறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமுழிக்களத்திலேவந்து நின்றருளினான்; தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே நம்தசையறியாதிருந்தா னத்தனை, க்ருபாவானாகையாலே நம்தசையறிவிக்கவரும், “உம்மைப்பிரிந்தார்தரிப்பரோ” என்றறிவிக்கவேணுமென்று அவற்றை ஸவியமமாக விரக்கிறு ளொருபிராட்டி பேச்சாலே நம்தசையை யருளிச்செய்கிறார்.

* அஞ்சிறையமடநாரையிலே, “நமபக்கலபராததாலே வாராதொழிந்தானத்தனை, அவனுடைய அபராதஸஹத்வத்தையறிவிக்கவரும்” என்று அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டான்; * வைகல்புங்கழிவாயில், “நல்லதுகண்டால் கால்தாமுவனாகையாலே திருவண்வண்ணீரில் ஸம்ருத்தியைக்கண்டு கால்தாழ்ந்தானத்தனை, நம்மார்த்தியையறிவித்தால் தன்னினிமையில் நெஞ்சவைப்பாடுவனவல்லன்” என்று அது பற்றாசாகத் தூதுவிட்டான்; * பொன்னுலகாளியில், “திருக்கோளுரேறப்போக” என்று தன்னுடைய நகரோபவநத்தளவுஞ்சென்று பலஹாநியாலே போகமாட்டாதே யிருக்கிறபிராட்டி, பின்னையும், அவன்வரக்கானமையாலே, “வாராதொழிகைக்குறிபந்தநம் - தன்னைஸ்வர்ப்பப் பரப்பாலே; தான் ஆற்றிதரோடேகரஸனாகையாலேவரும்” என்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டான்; இதில், ‘தனக்கு நல்லராயிருப்பாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தானறித்தனை, தன்வடிவழகது, குணங்களவை, ஆனபின்பு பிரிந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்போமோ’ என்று அவன் வடிவழகும் குணங்களும் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறான்.

முதற்பாட்டு.

எங்கானலங்கழிவாயிரைதேர்ந்திங்கினிதமரும்* சேங்காலமடநாராய் திருமுழிக்களத்துறையும் * கொங்கார்பூந்துழாய்முடி யெங்குடக்கூத்தர்க்கென்னுதாய்* நங்கால்களென் தலைமேல்கெழுமீரோ ளுமரோடே, (க)

கனம் திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, க-பா, எங்கான்ல் வ்யாக்யாஸம்.

ஈடு; அவ:—சிலநாரைகளைக் குறித்து, அவன் தன்னழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்றித்தபடியைச் சொல்லி, எந்தசையை அவனுக்கறிவித்துவந்து உங்கள் திருவடிகளை யென்தலைமேலே வைக்கவேணுமென்கிறார்.

(எங்கான்ல்) பகவதவிஷயத்தி லுபகாரகரோ டைகாஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க, (எம்) என்றது—ஒன்றைத் தம்மதாக்கிக் கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாத உபகாரஸம்ருதியாலே சொல்லுகிறது. யிறர்க்குபகரிக்கைக்காகவரும் மமகார முத்தேய்யமாயிருக்குமிதே. தன்னை பகவதவிஷயத்துக் காக்கினவன்றே தன்னதடங்கலுமங்குத் தைக்கு ஸேஷமாயிருக்க, உபகாரஸம்ருதியிதே யிப்படி சொல்லுவித்தது. ஆத்மஸம்பாபணத்துக்கு மடியிதுவிதே,கானலென்கிறது. கடற்கரைச்சோலையாதல், நெய்தல்கிலமாதல். (அங்கங்கழிவாய்) உள்ளானகழியிடத்து.

அந்தர்க் க்ருஹப்ரவேசத்துக் கதூமதிவேண்டாத படியிதே இவை அந்தரங்கமாயிருக்கிறபடி. (க) “கயி தாநிரஹஸ்யாநி-கதிதாநிரஹஸ்யாநி” என்கிறபடியே வர்த்தியாநின்றன, (இரைதேர்ந்து) இரைதேடி; (உ) “மதுஹஸ்ய-கூழி-தழ - க்ருஷேபுத்தமஸங்கிதம்” என்கிறபடியே, பண்டுதனக்குபகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறார் இப்போ துபகரிக்கைக்காக. (இங்கு) இத்தலையைபழித்துத் தூதுவிடவேண்டும்படி அகலவிருங்க வலனைப்போ லன்றியே, ஸந்திவிதராகப் பெற்றேனென்கிறார். (இனிதமரும்) இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம்பண்ணப்பெறுகை; விலகிண்போகங்களை புஜித்து வர்த்திக்குமென்றுமாம்;

(செங்கால) சிவந்தகாலையுடைய, என்மடியிலே யிருக்கும் கால் போலேயிருந்ததி நான் தலையிலே வைத்துக்கொள்ளப்படுகிற காலும். (மடநாராய்) பவ்வான நாராய். (திருமுழிக்களத்துறையும்) தூதுபோவார்க் கடுத்தணித்தாகத் திருமுழிக்களத்திலே நிற்கையாலே, பாம்பதத்திற்காட்டி லேற்றமிருக்கிறபடி.

(கொங்கார்பூந்துழாய்முடியெங்குட்கூத்தர்க்கு) ஒப்பனைபையும் மனோஹாரி சேஷ்டிதத்தையும் இரண்டையு பெண்காக்கிவைத்தவர்க்கு. (எம்) என்கிறது—ஒப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலு மிரண்

திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, உ-பா, நமரோடும் வ்யாக்யாஸம். கடுச

டினுமாகிறது. “எம்” என்று-ஆத்மநிபஹுவசஸம். (என்தூதாய்) அவ்வொப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலுத்தோற்று அவனைப்பெற்று ஜீவித்தல், இல்லையாகில் முடிதலாயிருக்கிறவென்னுதக்குத்தபத்திலே யதிகரித்து.

(நங்குல்களென்தலைமேல்) உபகாரகரான வுங்களுடையகாலே நீங்களுபகரிக்க ஜீவிக்கவிருக்கிற வென்தலைமேலே; மயிர்கழுவிப் பூசு குட விருப்பாரைப்போலே. அவற்றின் காலாகில் இவள் தலையிலே யிருக்கக்கண்டன; இவள் தலையாகில் அவற்றின் கால்வைக்கக் கண்டி ருந்தது; இரண்டும் பார்த்தமாயிருந்தபடி. (கேழுமீரோ) ஒருவிதி கொண்டு பாவர்த்திக்க வேண்டாவாய்த்திந்து; அவனுக்காக்கினவா ரே உங்களதாயிருக்குமீறே. கொடுவந்துசேரிகோளோ. (நுமரோ டே) (க) “ஸபா-குபளகுஹுமண: - ஸபுத்ரபௌதரஸ்ஸை ண:” என்னுமாபோலே, (ஸபரிகரமாக) (உ) “சுதவாரபுஷாரவா ரபுபா-குபுஷுதி: - ஆசாரயவதாசாரயபுத்ரேவ்ருத்தி:” என்னக் கடவதிஹே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நுமரோமேபிரியாதே நீரும்நஞ்சேவலுமாய் * அமர்காதல்துருகி னங்காளணிமுழிக்களத்துறையும் * எமராலும்பழிப்புண்டிங்கேன் றம்மர்லிழிப்புண்டே - தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமேகே ளீரே, (உ)

ப:—அநந்தரம், “அஸாதாரணபரிஜகங்களோடே யதுபாவ்யராயி ருக்கிற தமக்கு நான்களதுருபரல்லோமோ” என்று சில குருகுளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

(இ - ள்.) நுமரோடும் - சந்தாநுவர்த்திகளான பந்துஜகங்களோ டும், பிரியாதே - பிரியாதே, நீரும் - சேவலையநுவிதாநம்பண்ணும் நீங் களும், நஞ்சேவலுமாய் - உங்களையநுவிதாநம்பண்ணுஞ் சேவலுமாய், அமர்காதல் - ஸம்ஸ்லேஷித்து வர்த்திக்கும்படியான ப்ரணயத்தையு டைய, குருகினங்காள் - குருகினங்கான், அணி - தர்ஸநீயமான, முழிச்: களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

கனே கிருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, உ-பா, நும்ரோடும்வ்யங்க்யாம்?

(பா) தமமால் - தம்மாலே, இழிப்புண்டு-காதாசிக்க ஸம்ஸ்லேஷாந்தர முபே கலிக்கப்பட்டு, அத்தியாக, எமராலும்-என்னோடு அநுபந்தமுடையவராலும், பழிப்புண்டு - பழிக்கப்பட்டி. இங்கென்! - இங்குத்தையிருப்பிக்கு என்னப்ரயோஜனமுண்டு. தமரோடி - அஸாதாரண பரிஜகத்தோடே, அங்கு - அங்கே, உறைவார்க்கு - நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதமத்து; தக்கிலை - நாங்களாகோமோ, கேள்ரோ - கேளுங்கோள். (உ)

சூரு:—(நும்ரோமே) “ அவருக்குச்சொல்லும் வார்த்தை முடிக்கேளுங்கோள் ” என்று குருகுளையழைத்துவைத்து, நடுவே தன்னோவாலே, “ தம்மாலுமுபேக்ஷிதையர்ய் என்பந்துக்களாலும் காஹிதையாயிக்கேயிருக்கு மிவ்விருப்பென்செய்ய, இவ்விருப்பில் முடிக்கையென்று ” என்று தன்னிலேசொல்லி யின்னதாய், பின்னையும், அவனை விடமர்ட்டாமையாலே, “ தாமும் தம் பரிஜநங்களுமாயிருந்த விருப்புக்காண்கைக்கு நானந்நைஹபாயிழந்துபோ மித்தனையோ! ” என்று கேள்ரென்றுகொண்டு, தான்சொல்லப்பிக்கவார்த்தையை அவற்றுக்குச்சொல்லி முடிக்கிறாள். (உ)

சூடு; அவ:—சில குருகினங்களைக்குறித்து, “ தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்த விருப்பை நானிழந்தே போமித்தனையோ ” என்றறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

சூடு (நும்ரோமேபிரியாதே) “தமரோடங்குறைவார்” என்றாய்த்து பூதரப்பவன் தவைச்சொல்லினைக்கிறது; அப்படியே இவையும்குறைவற்றிருக்கிறபடி. குறைவாளர்கார்யம் குறைவற்றாக்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ!. உண்டார்க்கு, பட்டினிகிடந்தார்பசிபரிஹரிக்கப்ராப்தமிமே. (நீரும் நஞ்சேவலுமாய்) சேவல்நினைவறிந்து பரிமாலும் நீரும், உம்முடைய கருத்தறிந்து பரிமாலும்சேவலுமாய். ஸம்ஸ்லேஷாஸமறியும் நீங்கள், பிரிந்தாருடைய செல்லாமையுறியவேண்டாவோ!.

(அமர்காதல் குருகினங்காள்) பரஸ்பரம் பொருந்தினகாதல். ஆசையிலே, விஸ்லேஷத்தை பலிப்பியாதவாசையுண்டாகாதே!. ஆசையிலும்குறைவற்று, விஸ்லேஷமுமின்றியிலே, கருத்தறிந்து பரிமாலுந்நவதாயிருப்பதே நீங்கள் முன்னம்!. (குருகினங்காள்) என்று ஸம்போதித்துவைத்து தொடங்கினவார்த்தைமுடிப்பைச் சொல்லமாட்டாத பலஹாகியாலே அர்த்தோக்கியிலே யத்தைமுடித்து, தானிருக்கிறவிருப்பிலே விஷண்ணையாகிறாள்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, ஈ-பா, தக்கிலமே வ்யாக்யாநம். கருந

(எமராலும்பழிப்புண்டு-அணிமுழிக்களத்துறையும்-தம்மாலு
மிழிப்புண்டு) காதாசிக்க ஸம்ஸ்லேஷமே ஹேதுவாக பந்துக்கள்
கைவிட்டார்கள், காதாசிக்கஸம்ஸ்லேஷத்தளவிலே தாமுமுபேக்ஷித்
தார்; பந்துக்கள் கைவிட்டதே ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளவேணும்;
பிற்பாடர்க்குக் காட்சிகொடுக்கவந்துநிற்கிற நிலையாகையாலும் கைக்
கொள்ளவேணும், இரண்டுமென்னளவி லுபேகக்ஷாஹேதுவாவதே!.
(இங்கென்!) இவ்விருபுக்கென்ன ப்ரயோஜமுண்டு.

தம்மைப்பெற்றிருக்கிறேனோ, பந்துக்களைப் பெற்றிருக்கிறே
னோ; இங்குள்ளார்கைவிட்டால் பின்பு தம்மெல்லைக்குள்ளே யாக்கிக்
கொள்ளவேண்டாவோ!; பகவத்விஷயத்திலே யுட்புக வட்புக அன்
றுதொடங்கிக் கைவிடுவார்களிறே ஸம்ஸாரத்திலுள்ளார்! ("ஸரீர
ஸமநந்தரத்திலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆறியி
ருக்கிறேனோ;" என்று தன்னிலே விஷண்ணையாய், அத்தை)
அவ்வளவிலே விச்சேதித்து, பின்னையும், தன்செல்லாமையாலே
அவற்றைக்குறித்து வார்த்தைசொல்லுகிறான்.

(தம்மோடங்குறைவார்க்கு;) தம்பரிஜநங்களோடே அங்கே
நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதமக்கு, "நாங்களாகோமோ" என்று கேளுங்
கோள். தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருக்கிற விருப்புக்கு, "அடியார்
கள் குழாங்களை-உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்றிருப்பாராகா
ரோ வென்றுகேளுங்கோள்.

(உ)

முன்றும்பாட்டு.

தக்கிலமேகேளீர்கள் தடம்புனல்வாயிரைதேரும்* கோக்கினங்
கரள் குருகினங்காள் குளிர்முழிக்களத்துறையும்* செக்கமலத்தலர்
போலுங் கண்கைகால் செங்கனிவாய்* அக்கமலத்திலேபோலுந்
திருமேனியடிகளுக்கே.

(ஈ)

ப:—அநந்தரம், அவயவங்களோடு ஸமுதாயத்தோடு வாசியுற அதி
சுயிதபோக்யமானவழவையுடையவர்க்கு நாங்களயோக்யரோ; கேளுங்
கோ னென்று சில சில கொத்தினங்களையும் குருகினங்களையும் கூட
வபேக்ஷிக்கிறான்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, ச-பா, திருமேனி வ்யாக்யானம். ௧௫௫

வளவாயிருந்ததுங்களுக்கு. (க) “உவவாவுக்யுஸாஸ - உபவாஸக்ருஸாம்” என்கிறபடியே, உபவாஸக்ருஸாயான வெண்ணைப்போலன்றியே, இரைமிடற்றுக்குக் கீழிழியும்படியிறே உங்கள் பெளஷ்கல்யம்!.

(கொக்கினங்காள் குருகினங்காள்) குருகு-கொய்யடிநாரை. (உ) “யாங்கவீநாங்ஸஹஸுராணி - யாங்கபிரதாம்ஸஹஸ்ராணி” என்கிறபடியே, கண்ணல்கண்டவற்றையடைய ஏவுகிறாள். “சிலவற்றைப் போகவிட்டோம், அவைநங்காரியம் தலைக்கட்டும்” என்று ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே!, (குளிர்முழிக்களத்துறையும்) விரஹ தப்பையாயிருக்கிறவெனக்கு, அந்த ஸ்ரமஹரமானதேசத்தில் ப்ராப்தியரிதாவதே!.

(சேக்கமலமித்யாதி) அக்குளிர்ந்திக்கடியான உள்ளில் * வாசத் தடமிருக்கிறபடி; சிவந்தலர்த்ததாமரைபோலேயிருக்கிற கண்முதலான திவ்யாவயவங்கடையுடையவன்; முதலுறவுபண்ணுங்கண், அந்நோக்குக்குத்தோற்றாரையணக்கும்கை; ஸ்பர்ஸத்துக்குத்தோற்றார் விழுந்திருவடிகள், திருவடிகளிலே விழுந்தாரை ஸாந்தவநம் பண்ணி தரிப்பிக்கும் முறுவல்.

(அக்கமலத்திலேபோலுந்திருமேனி) அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமானவடிவு, அவயவங்களுக்குப் பரபாகமான செந்தாமரையிலேபோலே யாய்த்துத்திருமேனி; வெண்டாமரையென்னில் விஜாதியமென்று, “அக்கமலம்” என்கிறது. (அடிகளுக்கு) அந்தவவயவசோபையையும் வடிவழகையுங்காட்டி யெழுதிக்கொண்டவர்க்கு. இவ்வடிவழகுக்குத்தோற்று வைவரண்யத்தை தரித்திருப்பார் அங்குத்தைக்கு அயோக்யரோ வென்று கேட்டுப்போருங்கோள். அவன் * புருஷோத்தமனானால், இவன் * நாரீண முத்தமையாம்போது இப்படியேயிருக்கவேணுமிதே. (ங)

நான்காம் பாட்டு.

திருமேனியடிகளுக்குத் தீவினையென்வினோதாய்* திருமுழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாயணிமுகில்காள் * திருமேனியவட்கருளீரென்றக்காலும் மைத்தன் * திருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிகம்புகடியுமே. (ச)

கடுக திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, ச-பா, திருமேனி வ்யாக்யாரம்.

ப:—அந்தரம், அழகாலே யடிமைகொள்ளுமவர்க்கு என் தூதாய்ச்
சென்று, உம்முடைய திருமேனியை யவனுக்கு உபகரியீரென்று ஒரு
வார்த்தைசொன்னால் உங்கள் ஸாரூப்யத்தையும் தேசவாஸத்தையுந்
தவிர்க்குமோவென்று சிலமேகங்களைக் குறித்து வார்த்தை சொல்லு
கிறாள்.

(இ - ன்.) அணி - தர்ஸநீயமான வடிவையுடைய, முகில்கள் - முகில்கள். திருமுழிக்களமென்னும்-(க) “பின்னாளுர்வணங்குஞ்சோதி திருமுழிக்களம்” என்னும்படி பாவலித்தமான, செழுநகர்வாய் - விலகுகுணகரத்திலே வர்த்திக்கிறவராய், திருமேனியடிகளுக்கு (உ) “நாடுப டெவாடுவெடு தநுஹிரி நடுவாறுவெழு - ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹி மாநம் வ்யாசஷ்டே” என்று வடிவதானே ஸர்வாதிதவ ப்ரகாஸகமா ன ரோஷிதவத்தையுடையவர்க்கு, தீவினையேன் - அவரோடுறவுண்டா யிருக்க வறுபவிக்கப்பெறுத க்ரூரமான பாபத்தையுடையநான், விடு- விடுகிற, தூதாய் - தூதராய்ச்சென்று, அவ்டு-அவளுக்கு, திருமேனி- உம்முடைய ரீரதிஸ்யபோக்யமானவடிவை, அருளீர்-உபகரித்தருளீர், என்றக்கால் - என்றொரு உத்திரேந்தக்கால், உம்மை - பரார்த்தமாக வார்த்தைசொன்னவங்களை, தன் திருமேனியொளி - தானடியிலே யுங் களுக்குத்தந்த தன் திருமேனியிலொளியை, அகற்றித்தவிர்த்து, தெளி விசம்புகடியுமே - விலகுகுணமான ஆகாசத்தில் வர்த்தியாதபடி பண் ணுமோ?

ஸ்வர்த்தமக வபேக்ஷித்தார்க்கும் கொடுக்குமவன். எனக்காகவ
பேக்ஷித்ததுக்காக ஸாரூப்யத்தையும் விஷ்ணுபதாஸ்ரயத்வத்தையும்
தவிர்த்து அஸம்பாவிதமென்கிறான். (சு)

ஆறு;—(திருமேனி) “திருமுழிக்களமென்னுஞ் செழுகாவாய் அணிமுகில்காள், திருமேனியவட்கருளீர்” என்றித்தனையுஞ்சொன்னாலும், உங்களுக்குப் பரமதருமான திருமேனியொளியை யுங்களை யிழப்பித்து, அவ்வூரில்கின்றும் போகவடுக்குமோ, இத்தனையுஞ் சொன்ன லென்செய்யுமென்கிறாள். (ச)

ஈடு; அவ்:—சிலமேசங்களை நோக்கி, என்வார்த்தையை யவனுக்
குச் சொன்னால் உங்களை தண்டிக்குமோ வென்கிறார்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, ச-பா, திருமேனிவ்யாக்யாம்-கரு

(திருமேனியடிகளுக்கு) ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை பொழிய வடிவழகாலே ஸர்வஸ்வாமியென்று தோற்றும்படி யிருக்கிறவர்க்கு; வடிவழகாலே ஜகத்தையடையத் தோற்பித் தடிமைகொண்டிருக்கிற வர்க்கு என்றுமாம். (க) “சுவஸாஃபுதிவெஹிரெ-அவஸாஃப்ரதி பேதிரே” என்கிறபடியே ப்ரதிகுலர்க்கு மாகர்ஷகமாயிறே வடிவி ருப்பது. (தீவினையேன் வினோதாய்) ஸர்வஸாதாரணமான உடம்பை யிழந்து உங்கள் காலிலேவிழவேண்டும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின வென்னுடைய தூதக்ருத்யத்திலேயடிகரித்து.

(திருமுழிக்களமென்னும்) ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்காகவந்து நிற்கிறவிடமென்று ப்ரஸித்தமானதேசம். (செழுநகர்) பரமபதத்திற்காட்டிலுண்டானவேற்றம், செழுநகர்வாய்வாத்திக்கிற அழகியமுகில்காளென்னுதல்; செழுநகர்வாயடிகளுக்குச் செப்புமின்களென்னுதல்.

(திருமேனியவடிகளுள்) பார்த்தமான உடம்பை, ஆசைப்பட்டார்க்குக் கொடுத்தாலாகாதோ?. (உ) “உகூநாபு-பக்தாநாம்” என்கிறபடியே, இவ்வுடம்பு ஆசைப்பட்டாரதன்றோ? என்றுசொல்லுங்கோள். காமிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகளிற்காட்டில் வடிவிலேயிறேயபேசுகூ. (அருளீர்) ப்ரணயித்வமன்றோ குடிபோய்த்து, க்ருபையும் மறுத்ததோ?. (என்றக்கால்) (ங) “வாஹாயபி-உவாஹ-ஹி-வாசாதர்மமவாப்தஹி” என்று உங்களுக்கொருவார்த்தையன்றோ நேரவேண்டுவது!. (உம்மை) இப்படி உபகாரகரான உங்களை.

(தன்திருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிசம்புகடியுமே?) உங்கள் வடிவிற்புகரையும்போக்கி நிர்மலமான வாகாஸத்தினின்று முங்களையோட்டுமோ?. உங்களுக்கு இதுக்குமுன்பில் லாதவற்றையும் உண்டாக்குமதொழிய, பண்டுள்ளவற்றைத்தவிர்த்து உங்களை தண்டிக்குமோ?, அல்லஸாத்ருஸ்யத்தைத்தவிர்த்து, (ச) “வாஸோஸி-ஹி-வெதி-பரமம்ஸாம்யமுபதி” என்கிறபடியே ஸர்வதாஸாத்ருஸ்யத்தையும்தந்து, ஆகாசமாத்ரஸ்த்திகளன்றிக்கே பரமாகாஸத்தையுந்தாரானோ?, உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே பென

(க) பார-ஸபா-

(உ) ஜித-ந-

(ங) ரா-ஸ-ந-க-ந-ந-ந-

(ச) முண்ட-ந-க-ந-

கடு அ திருவாய்மொழி, சு-ப, எ-தி, இ-பா, தெளிவிசம்பு வ்யாக்யானம்

க்கு முங்களுக்கும் ப்ரயோஜனமொத்திருக்க, ஆறியிருக்கக் கடவி
கோளோ, (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தெளிவிசம்புகடிதோடித் தீவனைத்துமின்னிலகும்* ஒளிமுகில்
காள்திருமுழிக்களத்துறைய மோண்கடர்க்கு* தெளிவிசம்புதிருநா
டாத்தீவனையேன்மனத்துறையும்* துளிவார்கட்குமலார்க் கென்
துதுரைத்தல் செப்புமினே. (ரு)

ப:—அந்தரம், பரமவ்யோமஸூப்தவாச்யுமான நிரதிசயவியூதியில்
இருக்குமாபோலே என்னெஞ்சிலே யிருக்கிறவனுக்கு என் தாதாய்ச்
சென்று வார்த்தைசொல்லக்குறையில்லே யென்று, அம்மேகந்தனை
யேபார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

(இ - ள்.) தெளிவிசம்பு - நிர்மலமான வாகாசத்திலே, கடிதோடி-
நிலத்திலே நடப்பாரைப்போலே என்கார்யத்துக்கு த்வரிக்கிறிகோ
ளென்னலாம்படி கடிதாகவோடி, தீவனைத்து - அலாதசக்ரம்போலே
யின் இலகும் - ஆழகிய யின் விளங்காநிற்க, ஒளிமுகில்காள் - அத்தா
லே வடிவிலுமு வளர்ந்து தோற்றம்படியான முகில்காள், திருமுழிக்
களத்து - திருமுழிக்களத்தில், உறையும் - நிய்வாஸத்தாலே. ஒண்கட
ர்க்கு - ஸௌசீல்ய ஸௌலப்பாதி விலக்ஷண குணௌஜ்ஜ்வல்யத்தை
யுடையராய், தெளிவிசம்பு-விமலமான திவ்யாகாசத்தை, திருநாடா -
நிரதிசயவியூதியாகவுடையராய்வைத்து, தீவனையேன்மனத்து ஸம்ஸ்
லேஷமுசத்தாலே பரிதாபஹேதுவான பாபத்தையுடைய வென்னெ
ஞ்சிலே, உறையும் - முகந்தோன்றும் விராநின்றகொண்டு, துளி -
துளித்து, வார் - ஒழுகுகிற, கள் - மதுவையுடைத்தான, குழலார்க்கு-
மயிர்முடியழகை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிற வவருக்கு, என் தா
துரைத்தல் - * கேசவானுவிது க்லேஸநாசகளுகைக்கன்றோ என்கிற
தாதவாக்யத்தை, செப்புவின் - சொல்லுகிறான்.

திருக்குழல் மதுவாருகிறது - அகவிதாகவைத்த பூவிற் செவ்வி
யாலே. (ரு)

சூரு:—(தெளிவிசம்பு) அவருக்கருளீரென்னவமையுடோ,
இன்னருக்கருளீரென்னவேண்டாவோவென்னில்; யாவனொருத்தி

திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, தி-பா, தெளிவிசும்புவாய்யாநம். கடுக
யுடைய நெஞ்சையுமக்குத் திருநாடாகக்கொண்டு நீருறைகிறீர்,
அவளுக்கருளீர் என்று சொல்லுகோளென்கிறாள். (இ)

நடு; அவு; — “ எங்கள் வார்த்தையை அவனங்கீகரிக்குமோ ”
என்றிருந்தனவாக; பரமபதத்திற்பண்ணின வாதரத்தை யென்
பக்கவிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியாதொழியான், ஆனபின்பு என
க்காக மொருவார்த்தைவிண்ணப்பஞ்செய்யவேணு மென்கிறாள்.

(தேளிவிசும்புகடிதோடி) நிர்மலமாய் நிராலம்பநமானவாகா
சத்திலே, பூமியிலே ஸஞ்சரித்தாப்போலே கடுகடையிலே ஸஞ்சரித்
து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன்கார்யத்துக் குடலென்றிருக்
கிறாள். (தீவனேத்துமின்னிலகும்) கொள்ளிவட்டம்போலே மின்
விளங்கா நிற்கிற. தன்வடிவி லீருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு
திரிவாரைப் போலேயாய்த்து மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி.
(ஒளிமுகில்காள்) பரபாகத்தாலே அழகிதான வடிவையுடைய
முகில்காள்.

(திருமுழிக்களத் துறையுமொண்கடர்க்கு) திருமுழிக்களத்
திலே நித்யவாஸப்பண்ணுகையாலேபுகர்மிக்கிருக்கிறவர்க்கு; அவன்
வடிவுக்குப் போஷியாயிறே உங்கள்வடிவிறுப்பது. (தேளிவிசும்பித்
யாதி) பரமபதத்திற்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை யென்மெஞ்சிலே
பண்ணி வர்த்தியாரின்றான். (தீவனேயேன்) நெஞ்சிலே பரகாசியா
நிற்க, காணவொண்ணாகபடி பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

இதுக்கு, சிறுநாள் கொண்டான், “ கொம்பது பருத்தியாக
அங்காடிபாரித்து, தனக்குப் பரமபதங்கலவிறுக்கையிருக்க, அத்
தைக் காற்கடைக்கொண்டு ஸந்திஹிதரைப்போலேயிருக்கஎன்றெஞ்
சிலே பரகாசியாகின்றான் ” என்று. இதுதான் இத்திருவாய்மொ
ழிக்குச் சொன்ன வாக்யார்த்தத்தோடு சேராது ; ஒரோரவஸாங்க
னிலே சொல்லிப்போம் வார்த்தையிறே.

(துளிவார்கள்குழலார்க்கு) துளியொழுகும் மதுவையுடத்
தான திருக்குழலையுடையவர்க்கு. வல்லார் பூமுடித்தால் பூத்தோற்
றக்கடவதன்றிக்கே மதுவொழுக்ககாணு மத்தையிறே. (என்னுது
ரைத்தல் செப்பமினே) தலையிற பூச்சருகையிருக்கிற வென் தூத
வாக்யத்தை யவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அபிவிஷ்டராய்த் தா

கசு0 திருவாய்மொழி,க-ப,எ-தி,சு-பா, தூதுரைத்தல்வ்யாக்யாம்.

மே வருவாராகச்சொல்லிவைத்து, இப்போது தூதுவிட விருக்கிற
படியை யறிவியுங்கோள். (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

தூதுரைத்தல்செப்புமின்கள் தூமொழிவாய்வண்டினங்காள்*
போதிரைத்துமதுங்கரும் பொழில்முழிக்களத்துறையும்* மாதரைத்
தம்மார்பகத்தேவைத்தார்க்கென்வாய்மாற்றம்* தூதுரைத்தல்செப்
புதிரேல்குடர்வளையுங்கலையுமே. (சு)

ப:—அந்தரம், நித்யாநபாயிந்யான பிராட்டியைத்திருமார்விலே
யுடையவர்க்கு, உங்கள் வார்த்தை யீடேறும்படி யச்சேர்த்தியிலே
சொல்லுங்கோள் என்று, சிலவண்டுகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

(இ - ள்.) தூமொழிவாய் - கந்தலற்றபேச்சில் வாய்ப்பையுடைய,
வண்டினங்காள் - வண்டினங்காள், போதிரைத்து-புஷ்பவிசாஸதசை
யில் ஹர்ஷத்தாலேகோலாஹலம் பண்ணிக்கொண்டு, மதுதுகரும்-உங்
கருக்குமதுபாநம் பண்ணலாம்படியான, பொழில் - பொழிலையுடைத்
தான, முழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - வர்த்திப்பா
ராய், மாதரை * நாரீனாமுத்தமையானலக்ஷியை, தம்மார்பகத்தே
வைத்தார்க்கு - அவளும் “அகலகில்லேன்” என்னும்படி போக்யமான
தன் திருமார்விலே நித்யவாஸம்பண்ணும்படி வைத்தவர்க்கு, என்வாய்
மாற்றம் - என்வாக்கின்பாசரமான, தூதுரைத்தல் - தூதவாக்யத்தை,
செப்புதிரேல் - சொல்லப்பார்த்திகோளாகில், சுடர் - உஜ்வலமான,
வளையும் - வளையையும், கலையும் - வஸ்தரத்தையும், தூதுரைத்தல் -
தூதுக்குப்பாசரமாக, செப்புமின்கள் - சொல்லுங்கோள். (சு)

ஆறு.—(தூதுரைத்தல்) தூமொழிவாய்வண்டினங்காள். என்னு
டையசுடர்வளையும் கலையுமிழந்தேனென்று சொல்லவேணும்; சொல்
லுமிடத்தில், அவனுங்கள்வார்த்தையை அநாதரியாமே, பிராட்டி.
ஸந்திதியிலேவைத்துச் சொல்லவேணுமென்கிறார். (சு)

ஈடு; அவ;—சிலவண்டுகளைக்குறித்து, உங்கள்வார்த்தை விலைச்
செல்லும்படி பிராட்டி ஸந்திதியிலே சொல்லுங்கோள் என் தூத
வாக்யத்தையென்கிறார்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, எ-பா, சுடர்வளையும் வ்யாக்யாநம். ௧௬௧

(தூதுரைத்தல் செப்புமின்கள்) என்னுதவாக்யத்தை யறிவிக் கவமையும், கொண்டுவரவேண்டா. (தூமொழிவாய் வண்டினங் காள்) இனியபேச்சையுடையவண்டுகாள். அவனநாதரிக்கிலும் உங் கள் பேச்சினிமையாலே வரவேண்டும்படியிறே பேச்சிருப்பது. பெ ருமாளு மினையபெருமாளுந் கையும் வில்லுமாய் வருகிறபடியைக் கண்டு, “இவர்கள்வாலிவாவிட வருகிறார்களோ” என்றஞ்சி மஹர் ராஜர் நாலுமுன்றுயோஜந மவ்வருகேயோட, மீண்டுவந்து (க) “வளகூடஃஃஃ ஸுஃஃஃ - ஏகம்துஃகம் ஸுகஞ்சகந” என்று விஜாதியமான விரண்டுதலையும் பொருந்தும்படியாக (உ) “சுயஸம்ஹாரஸம்வநஃ-அதஸம்ஸ்காரஸம்பநநஃ” என்கிறபடி யே வார்த்தைசொன்னுணிறே.

(போதிரைத்துமதுங்கரும்பொழில்) பூக்களிலே இரைத்துக் கொண்டு மதுபாகம்பண்ணும்பொழிலென்னுதல்; போதிலே-காலத் திலேயென்னுதல், உங்களுக்கு மீட்சியிலேயாகவும்வேண்டா, * ததி முகாதிகள் காப்பாருமில்லை, முன்பு மதுபாகம்பண்ணுகிறவர்களோ டே மதுபாகம்பண்ணவமையும். (மாதரைத்தம்மார்க்கத்தேவைத் தார்க்கு) நீங்கள் சொல்லுமத்தனையேவேண்டிவது. உங்கள்வார்த் தைகேட்டிருக்கவும், கேட்டுக்கொண்டாடுகைக்கும் புருஷகாரமுண் டென்கை.

(என்வாய்மாற்றமீத்யாதி) என்பாசுரமான தூதவாக்யத்தைச் சொல்லப்பார்த்திகோளாகில், என்னுடைய வழகியவளையும் கலையும் ஸிதிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள். செப்புதிகோளாகில், அது தானே யெனக்குச்சுடர்வளையும் கலையுமென்னுதல். அறிவிக்குமதே குறை, அவர்வாவுதப்பாது. (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

சுடர்வளையுங்கலையுங் கொண்டருவியேன் தோள்துறந்த * படர்புகழான் திருமுழிக்களத்துறையும்பங்கயக்கண் * சுடர்பவள வாயனைக்கண்டொருநாளோர் தூய்மாற்றம் * படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காளெனக்கொன்று பணியீரே. (எ)

(௧) ரா கிஷ்ட-இ-௧௮-

(௨) ரா-யு-௧௪-௧௮-

ககஉ திருவாய்மொழி, கூ-ப,ள-தி,ள-பா,சுடர்வளையும் வ்யாக்யாரம்.

ப:—அநந்தரம், அப்யுஜ்ஜ்வலமான அவயவசோபையை யுடைய வரைக்கண்டு எனக்கொருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்று,சிலகுருகு களை யபேகிக்கிறார்.

(இ - ள்.) படர் - பரந்த, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தேவர்த்திக் கிற, குருகினங்காள் - குருகினங்காள், சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, வளையும் - வளையையும், கலையும் - கலையையும், சொண்டு - கைக்கொ ண்டு, அருவினையேன் - கடக்கவரியபாபத்தையுடையேனான வென்னு டைய, தோள்துறந்த-தோளிலே யதிவ்யாமுத்தனாய்ச் சேர்ந்தவன் அத் தை யநாதரித்து, அதுதானே, படர் - லோகவ்யாப்தமான, புகழான்- புகழாகவிருக்குமவனாய், திருமூழிக்களத்துறையும்-அத்யாஸத்தியாலே ஆர்த்தியை அதிசயிக்கும்படி திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணு மவனாய், பங்கயக்கண் - கலந்தபோதோடு பிரிந்தபோதோடு வாசியற செவ்வியழியாதபடி பங்கயம்போன்ற திருக்கண்களையும், சுடர் - ஒளி யையுடைய, பவளம் - பவளம்போன்ற, வாயனை - திருவதாரத்தையு முடையவனை, கண்டு - கண்டு, எனக்கு-ஆர்த்திவடிவிலே தோன்றும் படியான வெனக்காக, ஒருநாள்-நித்யாந்ரி ஹோத்ரம்போலே பலநாள் வேண்டாதபடி ஒருநாள், ஓர் - ஆர்த்தரக்ஷணர்த்த மாகையாலே அத்வி தீயமாய், தாய்மாற்றம் - தெளிவாலே ஸ்லாக்யமான வார்த்தையை ஒன்று - பரப்பற்று ஒன்றாயிருக்கும்படி, பணியீரே - பணிகவேணும்; ; பணியுங்கோளென்று கௌரவ்யதை தோன்றச் சொல்லுகிறார். (எ)

ஆறு:— (சுடர்வளையும்) படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள், உன்னழகாலே யவளையவரீகரித்து அவளோடேகலந்து பின்னை யவ னைத்துறந்ததுவே புகழாகக்கொண்டிருக்கிற விருப்பு உனக்குப் போ ருமோ வென்று சொல்லிகோளென்கிறார். (எ)

ஈடு; அவ;—சிலகுருகினங்களைக்குறித்து, சிலரோடே கலந்து அவர்களைத்துறந்து அதுவே புகழாக்விருக்கைபோருமோவென்று அவர்க்கறிவியுங்கோளென்கிறார்.

(சுடர்வளையுங்கலையும்த்யாதி) இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோ ஜனமான வம்ஸத்தைக்கொண்டு என்னைப் பொகட்டுப்போனான்; தன க்கு தாரகமானவற்றைக்கொண்டு அல்லாதவற்றைப் பொகட்டுப் போனான்; கைக்கடங்கினத்தையுங்கொண்டு மடிச்சரக்கையுங் கொ

திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, அ-பா, எனக்கு வ்யாக்யானம், ககநு
ண்டு போனான்; (அருவினையேன்) ஆதரித்துவந்து கலந்தவன்,
பொகட்டுப்போம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். (தோள்து
றந்த) அந்த வ்யாமோஹமெல்லாங்கொண்டு தோளுக்கு கவ்வருகு
போகமாட்டிற்றிலன்போலேகாணு மவன்றான்.

(படர்புகழான்) “தன்னுல்து செல்லாதாரை இங்ஙன் விட
வல்லாரில்லை” என்று இதுவே புகழாகக் கொடியும் காளமுமெடுத்
துப் புகழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறானுப்த்து. (திருமுழிக்களத்து
றையும்) தூரஸ்த்தனைன்றறியிருக்கவாண்ணாதபடி திருமுழிக்
களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. (பங்கயக்கண்சுடர்பவள
வாயனை) பொகட்டுப் போனானென்று பொகட்டிருக்கவாண்ணாத
அவயவசோபையையுடையவனை; என்னை யிப்பாடுபடுத்துகையாலே
புதுக்கணித்த அவயவசோபையை யுடையவனை யென்றுமாம்.
(கண்டு) அந்நோக்கையும் முறுவலையும் காணையாலே, உங்களுக்கு
என்னிற்காட்டில் பேறு முற்பட்டிறையிருக்கிறது.

(ஒருநாள்) ஒருநாளையமையும், பிறைநாள் சொல்லவேண்டுமெ
தில்லை. இரண்டாநாள் சொல்லுமது பழியென்றிருக்குமவனிறே.
(ஓர்தூய்மாற்றம்) அத்விதியமான நல்லவார்த்தை; முடிகுற னோர
பலை யுஜ்ஜீவிக்கச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. (படர்பொழில்வாய்
குருகினங்காள்) பார்த்தபொழுட் ளீடத்தே வர்த்திக்கிற குருகினங்காள்.
நான் * உபவாஸ க்ருநஸாயாடிருக்க, நீங்கள் ஜீவித்துக் களித்திருக்
கை போருமோ ; நான் முடிந்தால் உங்களுக்கு கிந்தச்சோலைப் பார்ப்
பெல்லாம் நோக்கித்தருவாரார்.

(எனக்கு) என்வடிவிருக்கிறபடி சுண்டுகோளிறே. (ஒன்றுபணி
யிறே) இரண்டாம்வார்த்தை சொல்லவேண்டா. (பணியிறே) தான்
ஐசகுலத்திலேபிறக்கவுமாம்; எதிர்த்தலை தீர்யக்குக்களாகவுமாம்,
பகவத்விஷயத்தில் கடகரைச் சொல்லும்படியிறேயது. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

எனக்கொன்றுபணியீர்களிரும்பொழில்வாயிரைதேர்ந்து* மனக்
கின்பம்படமேவும் வண்டினங்காள்தும்பிகாள்* கனக்கொள் திண்
மதிள்புடைகுழ்திருமுழிக்களத்துறையும் * புனக்கொள்காயாமே
னிப்பூந்துழாய்முடியார்க்கே. (அ)

௧௬௪ திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, அ-பா, எனக்கு வ்யாக்யாநம்.

ப:—அநந்தரம், வடிவழகையு மொப்பனையையு முடையரா யிருக் கிறவர்க்கு எனக்கொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்று சிலவண்டுக ளையும் தும்பிகளையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

(இ - ள்.) இரு - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தே, இரை தேர்ந்து - போக்யமான மதுவைத் தேடாநின்றகொண்டு, மனக்கு - மான்ஸுக்கு, இன்பம்பட - இனிமையுண்டாம்படி, மேவும்-ஸம்ஸ்லே வித்து வர்த்திக்கிற, வண்டினங்காள் தும்பிகாள்-வண்டினங்காள் தும் பிகாள், கனக்கொள் - கனத்தையுடைத்தாய், திண் - சிக்கென, மதிள் - மதினாலே புடை - சுற்றும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருமுழிக்களத்து-திரு முழிக்களத்திலே, உறையும்-நித்யவாஸம்பண்ணுமவராய், புனக்கொள் - தன்னிலத்தில் நிலையையுடைத்தான, காயாமேனி-காயாம்பூவின் நிறத் தையுடையராய், பூந்துழாய்முடியார்க்கு - தர்ஸநீயமான திருத்துழா யாலே அலங்கருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு, எனக்கு - எனக் காக, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, பணியீர் - சொல்லவேணும். (அ)

ஆறு;—(எனக்கொன்று) வண்டினங்காள் தும்பிகாள், உன்ன முகைக்காணப்பெறுதே அவனிழந்துபோ மித்தனையோ வென்று சொல்லிகொளென்கிறான். (அ)

ஈடு; அவ;—சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து,அங்கு த்தைக்குபயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமான தேசத்திலேயிருக் கப்பெற்றோம், இனி யென்றார்த்தியை யறிவியுங்கொளென்கிறான்.

(எனக்கொன்று பணியீர்கள்) நீங்க ளொருவார்த்தை சொல் லாவிடில் முடியும் தசையாயன்றோ எந்தசையிருக்கிறது. (இரும் பொழில்வாயிரைதேர்ந்து) பரந்தசோலை யிடமெங்கும்புக் கிராதே டி. (மனக்கின்பம்படமேவும்) மான்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி யன்றோ நீங்கள் கலக்கிறபடி, விரஹத்தால் வரும் க்லேசம் பவியாத படியாகக் கலவாநின்றதாய்த்து - பிரிவிலும் வற்றாத ஆந்தமுண் டாம்படி கலவாநின்றதாய்த்து.

(கனக்கொளிய்யாதி) கனத்துத் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவ ர்க்கு. அத்தலையில் ஸௌந்தர்யத்தை யறுஸந்தித்தால், ரகக்ஷ தேட் டமாயிறேயிருப்பது. அவனோடே கிட்டிக் கலக்கப் பெறுமையா

திருவாய்மொழி, கூ.ப, எ-தி, கூ.பா, பூந்துழாய் வ்யாக்யாணம். ககதி

லே வருவதும் ஓராற்றாமையுண்டு, அவனுக்கெங்கே யென்னதின்கு வருகிறதென்று மோராற்றாமையுண்டு; அதிலேயொன்று தீர்ப் பெற்றது முந்துறமுன்னம்.

(புனக்கோள்காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே) தன்னி லத்திற் காயாவின் நிறம்போலையாய்த்து நிறமிருப்பது; அவ்வடி வழகுக்குமேலே ஒப்பணையழகையுமுடையவர்க்கு; வடிவழகது, ஒப் பணையழகது. அவ்வடிவழகையு மொப்பணையழகையு மதுபவித்தப் பிரிந்தவெனக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள். (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு,

பூந்துழாய்முடியார்க்குப் பொன்னுழிக்கையார்க்கு * ஏந்துரீரி ளங்குருகேதிருமுழிக்களத்தார்க்கு * ஏந்துபூண்முலையந்தேன்னி னைமலர்க்கண்ணீர்ததும்ப* தாந்தம்மைக்கோண்டகல்தல்தகவன் றென்றுரையீரே. (க)

ப:—அந்தாம், அஸாதாரண ஸேஷித்வ சிஹந்தையுடையாரின் வார்க்கு, தம்மைக்கொண்டு தாம்போதல் தகுதியல்லவென்று சொல்ல வேணுமென்று, ஒருகுருகைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

(இ - ள்.) ஏந்துரீர் - நீருக்குச்சுவேண்டாதபடி யதுதானேதரிக் கும்படியாய், இளம் - கமஸாமர்த்த்யத்துக்குறுப்பான விளமையைபு டைய, குருகே-குருகே, பூந்துழாய்முடியார்க்கு-ஸர்வஸேஷித்வ ஸஞ்ச கமாம்படி தர்ஸநீயமான திருத்துழாயை முடியிலேயுடையராய், பொ ன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - திருவாழியை, கையார்க்கு - கையிலே யுடையராய், திருமுழிக்களத்தார்க்கு - திருமுழிக்களத்திலே ஆஸந் மாகநிற்கிறவார்க்கு, பூண் - ஆபரணத்தை, ஏந்து - ஏந்தின, முலை-முலை யானது, பயந்து - பயற்பையுடைத்தாய், என் இணைமலர்க்கண் இணை மலர்போலே தன்னைக்கண்டபோதே விகவிதமாம்படியானவென்கண் கள், நீர்ததும்ப - விரஹத்தாலே ஸோகாஸ்ருசீரம்பும்படியாக, தாம் - ஸேஷித்வத்தையும் போத்யவ்வத்தையும் சீலத்தையுமுடையதாம், தம் மைக்கொண்டு - தம்மையறிந்துவைத்துக்கொண்டு, அகல்தல் - அகலப் போகை, தகவன்றென்று - தம்முடையதையக்குப்போராதென்று, உ ரையீரே - சொல்லீரென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறான். (க)

ககக திருவாய்மொழி,க-ப, எ-தி, கூ-பா, பூந்துழாய் வ்யாக்யாநம்.

ஆறு:—(பூந்துழாய்) ஏந்துநீரிளங்குருகே, ஏந்துபூண்முலைபயந் தென்னிணைமலர்க்கண் நீர்ததும்பத் தாம் தம்மைக்கொண்டகலுகை தம்முடைய க்ருபைக்குப் போராதென்று சொல்லிகொளென்கிறாள்.

ஈடு; அவ:—ஒருகுருகைக்குறித்து, நிரதிசயபோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைக்கொண்டுபோகை தம்முடைய தகவுக்குப் போருமோவென்று விண்ணப்பஞ் செய்யென்கிறாள்.

(பூந்துழாய்முடியார்க்கு) திருமுடிக்கு ஒப்பனையானவளையமி ருக்கிறபடி. (பொன்னாழிக்கையார்க்கு) திருக்கைக்கு வளையமிருக் கிறபடி. (ஏந்துநீரிளங்குருகே) மிக்கபுனவிலே, தரையிலே நடப்பா ரைப்போலே நடக்கவல்ல விளங்குருகே. உன்கமநலாமர்த்தயத்தாலு ண்டானபலம் நான்பெறவிதே புகுகிறது; நடுவே நீரிடைச்சுவரா லும் தேங்கவேண்டாவிதேயுனக்கு. (திருமுழிக்களத்தார்க்கு) வளை யம்போலேயு மாபரணம்போலேயும் அவ்வூரில் நிலையுமழகுக்குடலா யிருக்கும்படி. அவை விக்ரஹத்துக்காபரண மாண்ப்போலே, சீலம் ஸ்வரூபத்துக்காபரணமிதே. அழகும் குணங்களு மொருதலைத்த விஷயமிதே.

(ஏந்துபூண்முலைபயந்து) ஆபரணங்களை தரிக்கக்கடவமுலை வைவரன்யத்தைதரித்து. ஆபரணங்கள் ஸம்ஸ்லேஷாத்த்தமாகக் கழற்றாமவை, இது ஸம்ஸ்லேஷத்தாலல்லது கழலாதிதே; வ்யதிரே கத்திலிப்படி யிருக்கையிதே ஸ்திரீ த்வமாவது; இங்ஙனிராதவன்று பும்ஸத்வாத் வ்யாவருத்திகூடாதிதே. (என்னிணைமலர்க்கண்ணீர் ததும்ப) இணைமலர்போலே யிருக்கிறவென்கண். தம்முழையே யிலக்காக வுடையகண், ஸோகாஸ்ருவுக்கிலக்காம்படி. அவன்சொல் லும்படி யறிந்திருக்கையாலே சொல்லுகிறுளித்தனைபோக்கி அல் லது தன்கண்ணை யிப்படி சொல்லக்கூடாதிதே. (ததும்ப) ஆகந்தாஸ்ரு வுக் க்ரஹமானகண் ஸோகாஸ்ருவாலே நிறையுப்படி.

(தாம்) “பூந்துழாய்முடியார், பொன்னாழிக்கையார், திருமுழிக் களத்தார்” என்றுவைத்து, “ தாம் ” என்கிறுளிறே. “ பூந்துழாய் முடியார்க்குப்பொன்னாழிக்கையார்க்கு ” என்கையாலே - வடிவழ கைச்சொல்லிற்று; “திருமுழிக்களத்தார்க்கு” என்கையாலே-குணஞ் சொல்லிற்று; இப்படிப்பட்ட வடிவழகையும் குணங்களையுமுடைய தாம். (தம்மைக்கொண்டகல்தல்) தம்க்கலவேண்டினால் “ அவ்வ

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ஏ-தி, ௧௦-பா, தகவன்று வ்யாக்யாநம். ௧௬௭

டிவைப்பிரிந்தார்பிழையார்” என்றத்தை வைத்தன்றோபோவது-
தம்மைக்கண்ணாடிப் புறத்திலேகண்டறிவரே. தம்மைப்பிரிந்ததசை
க்கு உதவுகைக்கன்றோ தம்மைக்கண்டது; (க) “ஐரோலவஸூராவ
ஹோநெஹவஸூராராவஸு - இமாமவஸ்த்தாமாபந்நோ நேஹ
பஸ்யாமிராகவம்” என்கிறபடியே. ஆற்றாமை எல்லாம் சொல்லுவிக்க
குமிறே. எனக்கோராற்றாமைக ஞாண்டானவளவில் கிட்டிநின்று
முகங்காட்டி சரக்கையாலேதடவி நோக்குகைக்கன்றோ தம்மைப்
பெற்றது. தம்மைப்பிரிந்து நோவுபடுகிற விற்றைக்குமேற்பட ஆற்
றாமையில்லையிறே யெனக்கு. இவ்வளவில் நான்பெருமானைக் காண்
கிறிலேன் என்றாளுமிறே.

அதவா, (தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல்) தாமெண்ணைக்கொ
ண்டகலுமதொழிய தம்மைக்கொண்டகலக்கடவரோ; தம்மைக்
கொண்டகலவேண்டினால் தமக்கு போஷமானத்தைப் பொகட்டுப்
பிறர்க்கு போஷமானத்தையோ கொடுபோவது. (உ) “ஊநாபு-
பக்தாநாம்” என்றிறே அவனுடம்பிருப்பது. * “தனக்கேயாக வெ
ணைக்கொள்ளவேணும்” என்றிறே இத்தலையிருப்பது. (தகவன்றெண்
றரையீரே) ப்ரணயிதவமும் மென்மையுமெல்லாங்கிடக்கச்செய்தே
இது நிர்த்தயர்செய்யும் செயலென்றுசொல்லுங்கோள். ஸ்த்ரீவதத்
துக்கஞ்சாதார் செய்யவற்றைச் செய்திரென்று சொல்லுங்கோள்.

பத்தாம்பாட்டு.

தகவன்றென்றுரையீர்கள்தடம்புனல்வாயிரைதோந்து * மிக
லின்பம் படமேவு மென்னடையவன்னங்காள் * மிகமேனிமேலி
வெய்தி மேகலையுமீடழிந்து* என்னகமேனியொழியாமே திருமுழிக்
களத்தார்க்கே. (௧௦)

ப:—அநந்தரம், திருமுழிக்களத்திலாஸத்தியாலே நிரவதிகதயாவா
னென்னும்படியிருக்கிறவர்க்கு, என்ஸத்தையழிவதற்குமுன்னே “இது
தம்முடையதயாநுரூபமல்ல” என்று சொல்லுங்கோனென்று, சிலவன்
னங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ககஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, க0-பா, தகவன்றுவ்யாக்யாநம்

(இ - எ-தடம் - பெரிய, பொழில்வாய்-பொழிலிடத்தில், இரை-
இரையை, தேர்த்து - ஸம்பாதித்து, மிக - மிகவும், இன்பம் - ஆனந்தம்
பட - உண்டாம்படி, மேவும் - சேர்த்துவர்த்திக்கிற, மெல்லடைய-மெல்
லிய நடையையுடைய, அன்னங்காள் - அன்னங்காள், மேனி - சரீரம்
மிக - மிகவும், மெலிவெய்தி - மெலிவையெய்தி, அத்தாலே, மேகலே
யும் - பரிவட்டமும், ஈடழிந்து - கட்டுக்குலேந்து, அதுக்குமேலே, என்
அகமேனி - அகவாயில் ஸ்வரூபமும், ஒழியாமே - குலையாதபடி, திரு
மூழிக்களத்தார்க்கு-ஆற்றிதாதுக்ரஹார்த்தமாகத் திருமூழிக்களத்திலே
நிற்கிறவர்க்கு, தகவன்றென்று - இந்நிலையின் ப்ரயோஜனம் பெறாமையாலே இதுதபையின் கார்யமல்லவென்று, உரையீர்கள் - சொல்லுங்
கோளென்கிறாள். (க0)

ஆறு:—(தகவன்றென்று) மென்னடைய வன்னங்காள், தாந்
தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நீங்கள் சொல்லவேணு
ம்; சொல்லுமிடத்தில், என்னுடைய மேனியும் மிக மெலிவெய்தி
மேகலையு மீடழிந்து என்னைதமாவும் முடிவதற்குமுன்னே சென்று
சொல்லவேணுமென்கிறாள். (க0)

ஈடு; அவ:—சில வன்னங்களைக் குறித்து, நான் முடிவதற்கு
முன்னே அவனுக்கென்தசையை யறிவிப்புகோளென்கிறாள்.

(தகவன்றென்றுரையீர்கள்) அவனுடைய ஸத்தை யழிக்கைக்
குத் தகவிலலை யென்னுங்கோள். அதாவது - நீர்த்தயனென்கை.
அவனுக்கு நிரூபகம் தபைய யாகையாலே, அவனுடைய மர்ம மறியு
மவளாகையாலே, அத்தை யிலலையென்கிறாள், (தடம்புனல்வாயி
ரைதேர்ந்து) மிக்கநீர்வெள்ளத்தையுடைத்தான பொய்கைகளிலே
யிரைதேடி. கலவிக்குறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி.

(மிகவின்பம் படமேவும்) ஸுகம்ககராபுரனும்படியன்றோ நீங்
கள் ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறபடி. பிழிவுதேட்டமாய் உன்மல்தகாஸாய்ச்
செல்லுகிறபடி. விஸ்லேஷியாவடி ஷாண்டாஸ்யமு மழியும்படி
யாய்த்த இவைபரிமாறுகிறபடி. (மென்னடையவன்னங்காள்) கல
வியின்மிகுதி நடையிலே தொடைகொள்ளலாம்படி ஸஞ்சரியாடின்ற
னவாய்த்து,

(மிகமேனிமெலிவெய்தி) ஸரஸஸஞ்சாரமெல்லாங்குலேந்தகிறே
யுங்களுக்கு; கண்டுகோளிதே நானிருக்கிறபடி; எந்தசையைக் கண்

திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, கக-பா, ஒழிவின்றி வ்யாக்யாநம், கக-க

டால் தரித்திருக்கலாயிருந்ததோ; உங்கள் கலவியின்மிகுதியோபா திபோரும் என்னுடம்பின் மெலிவும். (மேகலையுமீட்டிந்து) பரியட் டமும் கட்டுக்குலைந்து; மேகலை தொங்கும்போது ஆஸ்ரயம்வே னுமே.

(என்னகமேனியொழியாமே) புறம்புள்ள தடையக் கழன்றது; இனி அகவாயில் ஸ்வரூபம் கழல்வதற்குமுன்னே; நான்முடிவதற்கு முன்னேயென்கை. (திருமுழிக்களத்தார்க்கு) தம்மையொழியச் செல்லாதார் ஸத்தைநோக்குகைக்காகவந்து கிடக்கிறவர்க்கு. (திரு முழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்) பொரிபுறந்தடவி அத்தலையைப்பேணியுண்டதையும், இனி அவர்படியை நேராகச் சொல்லிப் போருவகோள்.

அப்படி முன்புபேணினுள்ள இவளென்னில்; “என தவளவண் ணார்தகவுகள்” என்று திருத்தாயார்சொல்லிற்றுப் பொருமல, “தக வுடையவனே” என்று, “கெடுவாய் ஆகாத்தில் தகவுமறுக்குமோ” என்றாளிறே; அததைச் சொல்லுகிறாள். (க0)

பதினொன்றும்பாட்டு.

ஒழிவின்றித்திருமுழிக்களத்துறையு மோண்சுடரை * ஒழி வில்லாவணிமழலைக் கிளிமொழியாளலற்றியசோல் * வழுவில்லா வண்குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த * அழிவில்லாவாயிரத் திப்பத்து நோயறுக்குமே. (கக)

ப:—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, பகவத்வீர லேஷ ரூபமான வ்யாதிவினுடைய ஸாந்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்) ஒழிவின்றி - ஒருக்காலும் வீரலேஷியில்லாதபடி, திரு முழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணு கையாலே, ஒண்சுடரை-விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸையுடையவரை. ஒழி வில்லா - பிரியில்தரியாகபடியாய். அணி - அழகிய, மழலை - மூத்தோக் தியையுடைத்தான், கிளிமொழியான்-கிளியோடொத்த பேச்சையுடை யவன், அலற்றிய-தன்னுரத்தியாலே அக்ரமமாகச் சொன்ன. சொல் - பாசுரத்தை. வருவில்லா - அந்த ப்ரேமத்தில் குறைவில்லாதபடியாய், வண்குருகூர்-விலக்ஷணமான திருநகரிக்கு ிர்வாஹகரான. சடகோபன்- ஆழ்வார், வாய்ந்துரைத்த-அவனுடைய ஸ்வபாவங்களைக்கிட்டிய நுபவித் துரைத்ததாய், அழிவில்லா - போக்தாக்கள் நெஞ்சிலின்றும்போகாத

கன0 திருவாய்மொழி, கூ-ப, எ-தி, கக-பா, ஒழிவின்றிவ்யாக்யநம்.

ஆயிரத்திப்பத்தும்-ஆயிரத்திப்பத்தும், நோய்-பகவத்விஸ்லேஷ்ஹேது
வான் ஸம்ஸாரவ்யாதியை, அறுக்கும் - தீர்த்துக் கொடுக்கும்.

இது நாலடித்தாழிசை. கலிவிருத்தமென்பாருமுளர். (கக)

ஆறு;—(ஒழிவின்றி) எம்பெருமானைப் பிரியில் தரிக்கமாட்
டாத ஸ்வபாவையா யிருப்பா ளொருபிராட்டி அவனைப்பிரிந்தலற்
றின பாசுரத்தாலே, தத்ஸத்ருஸ ஸ்வபாவரான வண்குருகூர்ச்சட
கோபன் எம்பெருமானைப்பிரிந்தலற்றின விப்பத்து, தத்விஸ்லேஷ்
ரூப வ்யாதியைப் போக்குமென்கிறார். (கக)

ஈடு; அவ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்பயனித்தா
ர்க்கு, பிரிவுக்கடியான ஸம்ஸாரதுரிதத்தை இதுதானே யறுத்துக்
கொடுக்குமென்கிறார்.

(ஒழிவின்றித் திருமுழிக்களத்துறையும்) ஒருநாளும் விடநீனை
யாதே அவ்வூரில் தித்யவாஸம்பண்ணுமவனை. (ஒண்ணடர்) (க)
“பின்னொனாவணங்குஞ்சோதி” என்கிறபடியே, அவ்வூரில் நிலையால்
வந்தபுகரிருக்கிறபடி;—அவ்வூரில் போக்யதையால் வந்த புகர்; பிற
பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மையால்வந்த புகர்.

(ஒழிவில்லா) அவனவ்வூரையொழியில் தரிக்கமாட்டாதாப்
போலே, அவனையொழியில் தரிக்கமாட்டாதவனென்கை; (உ) “நவ
வீ தாகுயா ஹீ நா-நசனீதா த்வயா ஹீநா” என்னுமவ்ளிதே. (அணி
மழலைக்கிளிமொழியான்) அழகிய முக்தமான, கிரியின் பேச்சுப்
போலே யிருக்கிற பேச்சையுடையவன். (அலற்றியசோல்) தன்னாற்
றுமையாலே யக்ரமமாகச் சொன்ன பாசுரத்தை.

(வழுவில்லாவண்குருகூர்ச்சடகோபன்) பிராட்டிபடியி லொ
ன்றும் குறைவற்றிருக்கிறவாழ்வார். (வாய்ந்துரைத்த) கிட்டியு
ரைத்த; பாவபந்தத்தாலே சொன்னவென்றபடி.

(அழிவில்லாவாயிரத்திப்பத்து) கேட்டவர்கள் நெஞ்சை யொரு
நாளும் விடாதே வர்த்திக்கிற விப்பத்து. இப்பாசுரத்தைக் கேட்டா
ர்க்கு, ஸமகாலத்தின்போலே ஸர்வகாலமும் ஈஸம்பிறக்கும்படி யாய்
த்திருப்பது. (நோயறுக்குமே) பகவத்விஸ்லேஷமாகிறநோயையறு
க்கும்;—கலந்த பிரிந்து திரயக்குக்களின் காலிலேவிழுந்து க்லேசிக்க
வேண்டா, விஸ்லேஷமில்லாத தேசத்திலே புகப்பெறுவர். (கக)

ஏழாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः.

ஒன்பதாம்பத்து.

எட்டாந்திருவாய்மொழி.

அறுக்கும்வினை - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு:—(அறுக்கும்வினை) இப்படி தூதப்ரேஷணம்பண்ண
பின்னையுமெம்பெருமானை வரக்காணுமையாலே அவஸந்நராய்.

ப:—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி கடகமுகத்தாலே ப்ரா
பிக்க வபிந்லேஸித்தவர், ப்ராப்யத்வராதிஸ்யத்தாலே, அவன்பரிபூர்ண
ரூயக்கொண்டு திருநாவாயிலே எழுந்தருளியிருக்கிறபடியை ப்ரகாசிப்
பிக்கக்கண்டு; அவனுடைய அநுபவவிரோதி ரிராஸக தேஸவர்த்தித்வத்
தையும், அநுபாவ்யத்வ வைபவத்தையும், அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையு
ம் நித்யகைங்கர்யவிஷயத்வத்தையும், பத்ரீபரிஜநஸ்த்தாநாதி பூர்த்தி
யையும், ஆஸ்ரிதபவ்யதையையும், ஸேஷித்வரக்ஷகத்வாத்யாகார பூர்ண
தையையும், அநுபவஜ்ஞாந ப்ரதத்வத்தையும், தூவகம ஸர்வேஸ்வரத்
வத்தையும், அதிரமணியவிக்ரஹயோகத்தையு மநுஸந்தித்து, ஏவம்ப
காரணஸர்வேஸ்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தைக்கிட்டி யநுப
விப்பதொருநாளே என்று பஹுமுகமாக மனோரதிக்கிறார்.

ஈடு:—திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்
டவநந்தரம் பெருமானைக்கிட்டுவதற்குமுன்பு பிராட்டிக்குப்பிறந்த
மனோரதம்போலே, கீழ்விட்டதூதர் அத்தலைப்பட்டு அவனைக்கெ
ண்டு வருவதற்குமுன்னே நடு விவர்க்குப்பிறந்த மனோரதத்தைச்
சொல்லுகிறது.

இப்படி தம்முடையவார்த்தியறிவிக்கச்செய்தேயும் அப்போதே
வரக்காணுமையாலே அவஸந்நரானவர், தூதப்ரேஷணத்தாலும்
அவன்குணாநுஸக்தாநத்தாலும் மந:ப்ரஸாதத்தாலும் “அவன்வந்து
நம்மைவிஷயிகரித்து அமர்ந்ததிலமான திருநாவாயிலே கொடுபே
சைகிழ்சிதம்” என்று அக்யவஸித்து, க்ரமத்தால் போகப்பற்
மையாலே பதறி, “அங்கேபுகவல்லேனே, புகும்நாளென்றோ, அ
கேபுக்கு என் கண்ணாக்கண்டமைசெய்யவல்லேனே” என்று இ
படியநேகமனோரதங்களைப் பண்ணுகிறார்.

கள உ திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, க-பா, அறுக்கும் வ்பாக்யாகம்

“உபாயோபேயங்களிரண்டு மீஸ்வரனே” என்றதயவனித் தார்க்கு, ப்ராய்ருசி கண்ணழிவற்றால் விளம்ப ஹேதுவில்லாமை யாலே, ப்ராய்வித்தியளவும் மனோரதம் செல்லாநிற்குமிதே. இம் மனோரதத்தான் இவனுக்குத் தவிராததுமாய், அதுதானினியதுமாய், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு சேர்க்கிருப்பது மொன்றிதே.

பெரியமுதலியார், ப்ராய்வித்தியில் த்வரையாலே எப்போது மீக்கிருவாய்மொழியை யதுஸந்தியாநித்பர்; ஆகையாலே, இத்தை “பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி” என்றய்த்துச்சொல்லுவது. அதவா, “விட்டதுதர்கள் தாழ்த்தார்களுன்று தாமே அவன்வர் த்திக்கிற தேசத்தேறப்போக வொருப்படுகிறார்” என்பாருமுண்டு.

முதற்பாட்டு.

அறுக்கும்வினையாயினவாகத்தவனை* நிறுத்தும் மனத்தோன் றியசிந்தையினார்க்கு*வேறித்தண்மலர்ச் சோலைகளுக்குத்திருநாவாய்* குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ கோடியேற்கே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில், ஆஸ்ரிதாநுபவவீரோதிராஸகமாய் நிரதிகய போக்யமான திருநாவாய் எனக்குக்கிடீம் வகையுண்டோவென்கிறார்

(இ - ள்.) ஆகத்து - தங்களகவாயிலே, அவனை - ஸமஸ்தவீரோதி ரிவர்த்தகனாய் நிரதிகயபோக்யனான ஸர்வேஸ்வரனானவனை நிறுத்தும் - நிறுத்தவேணுமென்கிற. மனத்து - நெஞ்சிலே, ஒன்றிய - ஒருமைப் பட்ட, சிந்தையினார்க்கு-மனோரதத்தையுடையவர்களுக்கு, வினையாயின - அலித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளான அநுபவவீரோதிகளையுடைய, அறுக் கும் - போக்குவகாய், வெறி - பரிமளப்ரசரமான்; தண் - ஸ்ரமஹர மாய், மலர் - புஷ்போத்தரமான, சோலைகளுக்கு-சோலைகளையுடைய, திருநாவாய் - திருநாவாயானது, கொடியேற்கு-அநுபவாபிவிஸேஸாநு ரூபமாகக் கிட்டப்பெறாதகொடுமையையுடையவெனக்கு, குறுக்கும் வகையுண்டுகொலோ - கிட்டிம்வீரகுண்டாமோ. (க)

ஆறு:—பகவத்தர்ஸநாபேஷ்ராயிருப்பாருடைய துக்கங்களை ப்போக்கும் திருநாவாயைநமக்கு மொருக்கால் குறுகுகைக்கு உபாய முண்டேயோவென்கிறார். (க)

ஈடு; அவ:—எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண் டோ வென்கிறார்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, க-பா, அறுக்கும் வ்யாக்யாநம்.களந்

(அறுக்கும்வினையாயின) வினையென்று பேர்பெற்றவை யடங்
கலும்போக்கும்;—ருகிவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்யத்தை ப்ரா
பிக்குமிடத்தில் வரும்விரோதிகள், வர்த்தமாநதேஹத்தளவிலே
பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே ப்ராரப்தஸோஷமாய்நின்று அவ்வருகேயும்
போம்படி விளம்பிக்கக்கடவவை. நின்றகின்றதிலைகள்தோறு முண்
டாயிருக்குமிதே விரோதிகள்.

புதுப்புடவை யழுக்குகழற்றுமாயோலே க்ரமத்தாலேபோக்க
வேண்வெது தான்போக்குமன்றிதே; பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே போ
மன்று ஒருக்காலேபோமிதே; (க) “நெரிநிநாநிநொவி -
பேருமந்தரமா த்ரோடி” (உ) “ஸவெவ்வாஷாந்ஹுடிநயனெ-
ஸர்வேபாப்மாந் ப்ரதூயந்தே” (ங) “ஸவ்வாவெவ்வொ நொ
கூயிஷ்யாநி - ஸர்வேபாபேப்யோ மோகூயிஷ்யாய” என்கிறபடி
யே யாக்ககடவதிதே. ப்ரஹ்மஹத்தையக்கு ப்ராயஸ்கித்தம் பண்ணி
லை. கோஷக்ஷாப்குக்ஷாபித் ப்ராயஸ்கித்தம் பண்ணாமவணடி
வரும்இதே; அங்ஙனவேண்டாவ்இதே பகவதநுக்ரஹங்கொண்டு கார்
யங்கொள்ளுமிடத்தில்.

ஆர்க்குத்தானிப்படி செவ்வதென்னில் (ஆகத்தித்யாதி) ஹ்ரு
தயத்திலே அவனைகிறத்த வேணுமென்னு மத்யவஸாயத்திலே
யொருமைப்பட்ட மனோரதத்தைபுடையார்க்கு. (வெறியித்யாதி)
வினையைப்போக்காதே வர்த்திப்பிக்கிலும் விடவொண்ணாபடியாய்
த்து தேசமிருப்பது. பரிமளத்தையுடைத்தாய் ப்ரமஹரமாய் நித்
யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாய்.

(குறுக்கும்வகையுண்டுகோலோ) குறுகப்பண்ணும்வகை யே
தோவென்னுதல்; குறுகும் விரகேதோவென்னுதல்; குறுக்குமென்
று-அத்தேசபாஷை. எம்பொருமானார் திருவடித்தொழ வெழுந்தரு
ளாகிற்ச, “திருநாவாயெத்தனையிடம்போரும்” என்று எதிரேவரு
கிறார் சிலரைக்கீட்டருள, “குறுக்கும்” என்றார்களாய், அத்தைக்
கேட்டு “இப் பாவையாலே யருளிச்செய்வதே ஆழ்வார்!” என்று
போரவித்தராயருளினார். (கோடியேற்கு) கொடியேனுக்கு. ஆசா
லேசமுடையார்க்கு ப்ராபிக்கலாம் தேசமாயிருக்க ஆசையும் கண்

(க) வீஷ்ணுதம்-எஅ-

(உ) சாந்தோ-டு-உச-

(ங) கீதை-கஅ-சுக-

களச திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, உ-பா, கொடியேரிடைவ்யாக்யநம்
ணழிவற்றிருக்க புகப்பெறுதே நோவுபடுகைக்கடியான பாயத்தைப்
பண்ணிவெனக்கு.

[ஆகத்தவனைரிறுத்தம் மனத்தொன்றியசின்தயினூர்க்கு-வினை
யாயின-அறுக்கும் - வெறித்தண்மலர்ச்சோலைகள்சூழ் திருநாவாய்-
கொடியேற்கு - குறுக்கும் வகையுண்டுகொலோ.] (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

கொடியேரிடைக்கோகனகத்தவள்கேள்வன் * வடிவேல்தட
ங்கண்மடப்பின்னைமணுளன் * நெடியானுறைச்சோலைகள் சூழ்திரு
நாவாய் * அடியேனணுகப் பெறுநாளெவைகொலோ. (உ)

ப:-அநந்தம், மழிவ்யாதிபோக்யதாவைபவத்தை யுடையவன்
வர்த்திக்கிற திருநாவாயை நான்கிட்டும் நாள்க ளெவையென்கிறார்.

(இ - ள்.) கொடியேரிடை - கொடிபோலழகிய இடையையுடைய
ளாய், கோகனகத்தவன் - தாமரைப்பூவிற் பிறப்பாலே நிரதிரயபோக்
யையானலக்ஷிக்கு, கேள்வன் - ஸத்ருஸூனாய், வடிவேல் வடித்தவேல்
போலே யொளியையும் கூர்மையைமுமுடைத்தான, தடங்கண்-பெரிய
கண்களையும், மடம் - மடப்பத்தையுமுடைய, பின்னை - நப்பின்னைப்பி
ராட்டிக்கு, மணுளன் - போக்தாவாய், இவ்வளவன்றியே, நெடியான் -
அபர்யந்தபோக்யதாதிசயத்தையுடையவன், உறை-வர்த்திக்கிற தேச
மாய், சோலைகள்-நாநாவிதமானசோலைகளாலே, சூழ்-சூழப்பட்ட, திரு
நாவாய்-திருநாவாயை, அடியேன்-அநந்தபோக்யனானான், அணுகப்
பெறுநான் - அணுகப்பெறுநான்கள், எவைகொலோ - ஏவையோ.

வடியென்று-மாவடுவாய், மாவடுப்பினவுபோலவும் வேல்போலவு
மென்றுமாம். (உ)

சூரு:- (கொடியேரிடை) பெரியபிராட்டியாரோடும் நப்பின்
னைப்பிராட்டியாரோடும் கூட அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவா
யிலே போய்ப்புகுவதென்றேவென்கிறார். (உ)

சுடு-அவ:- திருநாவாயிலே புகும்நாளென்றே வென்கிறார்.

(கொடியேரித்யாதி) கொடிபோலே யழகிதான இடையையுடைய
யளாய் புஷ்பத்திற் பரிமள முபாதாநமாகப் பிறந்த பிராட்டிக்கு

திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, ந-பா, எவைகொல் வ்யாக்யாநம். களநு

வல்லபனுனவன். (க) “ நகஸ்ரீஹாவராயுதி - நகர்சிந்நாபராத்
யதி ” என்பாருமருகேயிருக்க இழக்கவோவென்கிறார். (வடிவேற்ற
டங்கண்மடப்பின்னைமனாள்) கூரிய வேல்போலே, ஓராளு மொ
ருநோக்கும் நேராய்போக்தாவினளவல்லாத போக்பதையை யுடைத்
தான கண்ணையுடையளாய், ஆத்மகுணேபதையான நப்பின்னைப்
பிராட்டியுடைய செவ்வி புஜிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்தவனுய்த்து.

(நெடியான்) இப்படிப்பட்ட மஹிஷீபரிஜநாதிகளா லெல்லை
காணவொண்ணாதவன். (உறையித்யாதி) அவனுக்கும் அவன்விபூ
திக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாம்படி இடமுடைத்தான சோலைகளா
லே சூழப்பட்ட திருநூலாயை. (அடியேன்) வநவாஸத்துக்குப் பெ
ருமானும் பிராட்டியுமாய்க் கலக்குமிடத்தில் (உ) * லவாஹு-
பவாம்ஸதுவிற்படியே எல்லாவடிமைகளும் செய்கைக்கு இனைய
பெருமாள் நேர்பட்டாப்போலேயாய்த்து, இங்குத்தைக் கடிமை
செய்கைக்கு இவர் நேர்பட்டபடியும். இனையபெருமானைப்போலே
அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளுகிறவ்ஷயத்திற் குறையில்லையாய்த்தி
வாக்கு; ஸ்ரீஜகராஜன் திருமகளொருத்தியுமிரேயங்கு. (அணுகப்
பெறுநாளேவைகொலோ) அத்தேசத்தை நான்கிட்டப் பெறும்
நாளேதோ. (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

எவைகொலணுகப்பெறுநாளேன் நெப்போதும் * கவையின்
மனமின்றிக்கண்ணீர்கள் கலழ்வன் * நவையில் திருநாரணன்சேர்
திருநாவாய் * அவையுட்புகலாவதோர்நாளறியேனே. (ந)

ப:—அநந்தரம், அஸாதாரணஸம்பந்த விஸிஷ்டனான நாராயணன்
வர்த்திக்கிற திருநாவாயோலக்கத்திலே புகுவதொருநா ளறிகிறிலே
னென்கிறார்.

(இ - ள்.) அணுகப்பெறுநாள் - கிட்டப்பெறுநாள், எவைகொலெ
ன்று - எவையென்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலத்திலும், கவையில்மன
மின்றி-வேறென்றிற் புகுரும் நெஞ்சின்றியே ஏகாக்ரசித்தனாய்க்கொ
ண்டு. கண்ணீர்கள் - கண்ணீர்கள், கலழ்வன் - மல்காநிற்பன்; நவை

களது திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, ச-பா, நாளேல் வ்யாக்யாநம்.

யில்-தூர்லபத்வ. ஸோபாதிகத்வாதிகளாகிற குற்றமின்றியே, திருநாரணன்-ஸுலபனாய் திருபாதிகபந்துவாய் ஸ்ரியப்தியானநாராயணன், சேர்-வர்த்தித்திற, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, அவையுள் - அவனுடையவோலக்கத்திலே, புகலாவது - ப்ரவேசிக்கலாவது, ஓர்நாள் - ஒருநாள், அறியேனே - இன்னதென்றறிகிறிலேன்.

நவை - குற்றம், அவை - ஓலக்கம்.

(௩)

ஆறு;—(யவைகொல்) என்றோ திருநாவாயை மணுகப் பெறுவதென்று எப்போதும் ததேகசித்தனாய் கண்ணீர்சோர்விருக்கிறநான் ஹேயபரத்யகீகனான திருநாரணன்சேர் திருநாவாயிலே அவனுடைய திவ்யபரிஷத் த்ஜ்ஜேபோய்ப் புகுநா ளென்றென்றறிகிறிலேனென்கிறார்.

(௩)

ஈடு; அவ;—திருநாவாயில் திருவோலக்கத்திலே புகும்நா ளென்றென்றறிகிறிலேனென்கிறார்.

(யவைகொலித்யாதி) நான்வந்து கிட்டப் பெறும்நாள் யவையென்று. (எப்போதும்) ஒருக்காவித்தைச் சொல்லி, அல்லாதபோது அந்யபரதபண்ணுகிறேனோ. (கவையில்தமனமின்றி) அதுதன்னிலு மிதாவும் முகார்தாழுமாய்ச் செல்லுகிறதோ, இருதலைத்தநெஞ்சினறிக்கே, (கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்) கண்ணீர்கள் வெள்ளமிடவிருப்பன்.

(நவையில் திருநாரணன்) தூர்லபத்வாதி தோஷமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸ்ரீமானான நாராயணன்; ஸௌலப்யத்துக்கூற்றான பீரட்டியோடேகூடத்திருநாவாயிலேவந்து ஸுலபனானவன். திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாக விருக்க, “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” என்றாசைப்பட்டநான் அத்தீரளிலேசென்றுகூடப் பெறும்நா ளென்றென்றறிகிறிலேன்.

அவை - ஸபை. நவை - குற்றம்.

(௩)

நான்காம் பாட்டு.

நாளேலறியேனெனக்குள்ளானநானும் * மீளாவடிமைப்பணிசெய்யப்புகுந்தேன் * நீளார்மலர்ச்சோலைகளுக்குத் திருநாவாய் * வாளேய்தடங்கண்மடப்பின்னைமனாளா.

(௪)

திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, ச-பா, நாளேல் வ்யாக்யாநம். களச.

ப:—அந்தரம், நித்தகைங்கர்யத்திலே அந்விதனாய்ப்புகுந்தநான் அத்தகைங்கர்யோபயுக்தமான நாள்க ஞ்ளவானபடி யறிகிறிலேனென்கிறார்.

(இ - ன்.) கீள் - ஒங்கி, ஆர் - நிறைந்த, மலர் - பூவையுடைத்தான, சோலைகள் - சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த. திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, வாளேய் - வாள்போலே (நீண்ட) ஒளியையுடைத்தான, தடங்கண் - பெரியகண்ணையுடையளாய். மடப்பின்னை-ஆதம்முண்பூர்ணையான நப் பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மணுளா-நிரதிசயபோக்தாவானவனே, ஸூரி களைப்போலே, நானும்-நானும், மீளாவடிமைப் பணிசெய்ய-விச்சேத ராஹித நிரந்தரகைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு. புகுந்தேன்-அந்வயித்தேன்; அதுக்கு, எனக்கு - எனக்கு, உள்ளன-உள்வாகக் கற்பித்துவைத்த, நாளேல்-நாளாகில், அறியேன் - அவைநானறிகிறிலேன். (ச)

ஆற:—(நாளேலறியேன்) நிரவதிக ஸௌந்தர்யகுண விசிஷ்ட டையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு போக்யனான வுனக்கு மீளாதவடி மைப்பணிசெய்யப்புகுந்தேன், அடிமைசெய்யும்நா ளென்றென்றறி கிறிலேனென்கிறார். (ச)

சு-அவ:—ஆத்மாந்ததாஸ்யம்பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான், நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்கூட விருக்கிற விருப்பிலே யடி மைசெய்யப்பெறும் நா ளென்றென்றறிகிறிலே நென்கிறார்.

(நாளேலறியேனெனக்குள்ளான) பெறக்கடவநா ளென்றென்ற றிகிறிலேனென்னுதல்; நான் பிரீந்திருக்கக்கடவா நாளேத்தனையுண் டென்றறிகிறிலேனென்னுதல். பேறு வித்தமானபின்பு பதறுகிற தென்னென்னில் (நானுமீளாவடிமைப் பணிசெய்யப்புகுந்தேன்) நிதயஸூரிகள் பண்ணு மாத்மாந்ததாஸ்யத்திலையன்றோ நானு மதிகரித்தது. ஒரு ப்ரயோஜகத்தைக்கொள்ளக் கிட்டினவனா யாறியிருக்கிறே னே, தாஸ்யபரிமாத்திற் சுவடறியாதவனா யாறியிருக் கிறேனே.

(நீளார்மலர்ச்சோலைகள்) ஒங்கிப் பரப்புமாறப்பூத்த சோலை களையுடைத்தானதேசம். அடிமைசெய்கைக்குப் புஷ்பாத்புபகாணங் களால் குறைவற்றதேசமென்னுதல், நப்பின்னைப்பிராட்டியும் தானு மாகப் புஷ்பாபசயப்பண்ணலாம் தேசமென்னுதல்.

கள அ திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, டு-பா, மணுளன் வ்யாக்யாநம்.

(வாளேய்தடங்கண்) ஒளியையுடைத்தான பரந்தகண்ணென் னுதல்; வாள்போலேகண்டாரை யழிக்கவல்ல பரந்தகண்ணென் னுதல்: அவனை யநர்யார்ஹமாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவனென் கை. (மடப்பின்னேமணுளா) அழகே யன்றிக்கே ஆத்மகுணங்களா லும் துவக்கவல்லவளுக்கு வல்லபனுனவனே. தேசாந்தரம் போன ப்ராஜை ஊரணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பலகால் நினைக்குமாபோ லே, ப்ராப்யதேசமணித்தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிரா ப்டிமாரை அநுஸந்திக்கிறார். (சு)

ஐந்தாம்பாட்டு.

மணுளன்மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் * கண்ணுள னுலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் * விண்ணுளன்விரும்பியுறையுந் திருநாவாய்* கண்ணுரக்களிக்கின்றதிங்கென் றுகொல்கண்டே. (ரு)

ப:—அந்தரம், பத்நீபரிஜநஸ்தாநாதி பரிபூர்ணனுனவன் வர்த் திக்கிற திருநாவாயை என்கண்ணுனது நீறையும்படி கண்டதுபவிப்ப தென்றோவென்கிறார்.

(இ - ள்.) மலர்மங்கைக்கும் - பத்மவாஸீநியான லக்ஷ்மிக்கும், மண் மடந்தைக்கும் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும், மணுளன் - போகத்தாவாய், உலகத்து - லோகத்தில், உயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - ப்ராணிகள் தவே தைகள் எல்லார்க்கும், கண்ணுளன் - நிர்வாஹகரைய், விண்ணுளன் - பரமவ்யோமஸ்ப்தவாச்யமானபரமபத்திலுள்ளாரையும் அடிமைகொ ள்ருமவன், விரும்பி - இந்தவியூதித்வயத் திலும்விரும்பி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கண்-கண்கள், ஆர-பரிபூர்ண ராம்படி, கண்டு - கண்டு, இங்கு - இங்கே, களிக்கின்றது - நிர்தியாயா நந்தியாவது, என்றுகொல் - என்றோ. (ரு)

ஆறு:—(மணுளன்) லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகரைய், தேவாதி ஸ்தத் தாவராந்தநிகிலஜநநிர்வாஹகரைய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனுன வெம் பெருமான் விரும்பியுறையும் திருநாவாயை, இப்ப்ரக்ருதியோடே கண்ணுரக்கண்டு களிப்பதென்றோவென்கிறார். (ரு)

சு-அவ:—திருநாவாயைக் கண்ணின்விடாய்தீரக் கண்டதுப விப்பதென்றென்கிறார்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, கண்டே வ்யாக்யாநம். களக

(மண்ணினித்யாதி) பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார்க்கும் வல்லபனானவன். புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்கு உவாத்வாருமுண்டாயிருக்க விழக்கவேணுமோ. (கண்ணினித்யாதி) லோகத்தில் மறுஷயர்களென்ன, தேவர்களென்ன, எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனானவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்றுகோக்குகிறபடி.

(விண்ணான) படுக்கைதானிருக்கிறபடி;-பிராட்டிமாரும் தானும் தினக்குத்தகுதியான பரமபதத்தில் திவ்யபாயங்கத்திலேயிருந்து நித்யஸூரிகளை நிர்வாஹிக்கிறவன். (விரும்பியுறையும் திருநாவாய்) உபயவிபூதிநாதன், பெறுப்பேறுகவாதரித்து வர்த்திக்கிறதேசம். அவன்விரும்புகிறதேசமல்லது ப்ராப்யமில்லையே.

(கண்ணா) காண்கையிலே விடாய்ப்பட்டகண், ஆர - வயிறு நிறைய. (களிக்கின்றதிங்கேன்றுகோல்) (க) “சுஹரிஹரிஹரிஹரி” என்றொரு தேசவிசேஷத்தே களிக்கையொழிய, இங்கேகளிக்கப் பெறுவதென்றே. (கண்டே) “காண்கைகிப்பசிதம்” என்னும் வீரவாஸத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டே களிப்பதென்றே. (இ)

ஆறும்பாட்டு.

கண்டேகளிக்கின்றதிங்கேன்றுகோல்கண்கள் * தொண்டேயனக்காடொழிந்தேன்துரிசின்றி * வண்டார்மலர்ச்சோலைகள்கூழ் திருநாவாய் * கொண்டேயுறைகின்ற வெங்கோவலர்கோவே, (கூ)

ப:- அநந்தரம் திருநாவாய்லேவர்த்திக்கிற வாஸ்ரீதஸுலபனான வண்ணைக்கண்டு என்கண்கள் களிப்பதென்றென்கிறார்.

(இ - ள்.) வண்டார் - வண்டுகள்கிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் - மரையுடையசோலைகள். சூழ் - சூழ்த்த, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கொண்டு - வாஸஸ்த்தானமாகத் திருவுள்ளத்திலெகொண்டு, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், எங்கோவலர்கோவே - எனக்கும் கோபாலர்க்கும் ஸௌலப்யத்தைக்காட்டி ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனே, துரிசின்றி - க்ருத்தரிமயினியே, உணக்கே - உணக்கே, தொண்டா யொழிந்தேன் - சபலனாய்விட்டேன், கண்கள் - என்கண்கள், இங்கு -

கஅ0 திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, எ-பா, கோவாகிய வ்யாக்யாநம்.

இங்சே, கண்டேகளிக்கின்றது - நிரந்தரமாகக் கண்டேகளியாநிற்பது, என்றகொல் - என்றாயிருக்கிறது. (க)

ஆறு:—(கண்டே) எனக்காகத் திருநாவாயைக் கோயிலாகக் கொண்டுறைகிற கோவலர்கோவே, உன்பக்கலிலே அநயப்பரயோஜநமான ஸ்நேஹத்தையுடையேனான வென்னுடையகண்கள் திருநாவாயிலே உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றேவென்கிறார். (க)

ஈடு:—அவ;—ஊரையன்றிக்கே ஊரில் நின்றருளின வுன்னைக் கண்டு களிப்பதென்றே வென்கிறார்.

(கண்டேகளிக்கின்றதிங்கேன்றுகொல்கண்கள்) நான்செய்த படிசெய்ய; கண்களின்விடாய் கெடுவதென்றே. ஒருநாளிலேகாண்கை நிப்சிதம். ஆனபின்பு, இந்நிர்ப்பந்தத்துக்குப் பலமென்னென்னில் (தொண்டேயுனக்காயொழிந்தேனித்யாதி) அநயபரதையின் றிக்கே உன்திருவடிகளிலே அதிசயலனானேன்; அரைக்கண்ணமிழக்க மாட்டாதபடியன்றே என்பாபலமிருப்பது. துரிசாகிறது - மநஸ்ஸுக்கு ஹேயவிஷயஸ்பர்ஸம்.

(வண்டித்யாதி) பரிமளத்தோபாதி வண்டிகளும் படிந்துகிடக்கும்படி புஷ்பிதமான சோலையுடைத்தாணேதேசம். (க) “நவபு-நநாவரூபெத-நசபுநாவர்த்ததே” என்கிறபடியே புக்காரை மீளவொட்டாதபடி நிரதிசயபோக்யமான தேசம். (கொண்டேயுறைகின்ற) “நமக்கும் நம்மையுந்நதார்க்கும் நினைத்தபடி பரிமாறியறுபவிக் கலாம் தேசம்” என்று திருவுள்ளத்தாலே யாதரித்துக்கொண்டு வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. (எங்கோவலர்கோவே) க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து இடையர்க்கு ஸுலபனாபப்போலே, திருநாவாயிலே வந்தெனக்கு ஸுலபனாவனே. (க)

ஏழாம்பாட்டு.

கோவாகியமாவலியை நிலங்கொண்டாய் * தேவர்கரஞ்சேற்றவனேதிருமாலே* நாவாயுறைகின்ற வென்றாரணநம்பீ* ஆவாவடியானிவனென்றருளாயே. (எ)

ப:—அநந்தரம், சேஷிதவ ரக்ஷகத்வ ப்ராபயத்வ ரூபமான வாகார பூர்த்தியையுடைய நீ, உதவைப்பார்த்து க்ருபைபண்ணவேனுமென்

திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, எ-பா, கோவாகிய வ்யாக்யானம். கஅக

(இ - ள்) கோவாகிய - த்ரையோக்யத்துக்கும் சேஷியாகத் தன் னையபிமாதித்திருந்த, மாவலியை - மஹாபலியை, கிலங்கொண்டாய் - பூமியை அபேகித்துவாங்கி அதினுடைய வந்யசேஷத்வம்போய் அநந் யார்ஹமாம்படிஸேஷியானவனாய், ஸேஷமானஜகத்துக்கு, தேவாசுரம் - தேவாஸுரவிபாகத்தால் வருகிறவ்ரோதத்தை, செற்றவனே-ஸமிப்பித் துவதேகஸரணனுக்குமவனாய், நாவாயுறைகின்ற-திருநாவாயிலேநிந் தரவாஸம்பண்ணுகிற, என், நாரணநம்பீ-ஸமஸ்தகுணவியூதி விசிஷ்டத் வத்தால்வந்த நாராயணத்வ பூர்த்தியையுடையாய், திருமாலே - இந்தஸேஷித்வரக்ஷதத்வப்ராப்யத்வபூர்த்திக்கு அஸாதாரணமானஸிரிய: பதித்வத்தையுடையவனே, * காருண்யருபையானவ னோட்டைச்சேர் த்தியாலே, ஆஆஐயோ, இவன் - இவன், அடியானென்று-நமக்கு ஸே ஷபூகனென்று, அருளாயே-ஆகாரத்ரயவிரிவீட்டஸம்பந்தத்தைப்பார் த்து இரங்கியருளவேணும். (எ)

ஆறு;—(கோவாகிய) ஆஸ்ரிதஜந ஸமீஹிதப்ரதனாய், ஆஸ்ரித ஜநாநிஷ்ட நிவாரணஸ்வபாவனுமாய், ஆஸ்ரிதவத்ஸலனுமாய், ஆஸ் ரிதசுலபத்வார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே யவதிர்ணனுமாயிருந்த நாராயணநம்பீ, ஆவாஷடியானிவனென்றருளாயென்கிறார். (எ)

ஈ-அவ;—ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேவர், அநந்யகதியென்று எனப்பக்கலிலே க்ருபைபண் ணி யருளவேணுமென்கிறார்.

(கோவாகியமாவலியை நிலங்கொண்டாய்) ஸர்வேஸ்வரன் இந்த்ரணை த்ரையோக்யாதிபதியாக்கிவைத்தான், அவனைத்தள்ளி அந்தப்பதத்தைத் தானெறட்டுக்கொண்டு “நானே அரசு” என் றிருந்தானாய்த்து. நீகொடுக்கக்கொள்ளை யன்றிக்கே, அதுக்கெல் லாம்தானே நியாமகன் என்றபிமாதித்திருந்தானாய்த்து, “வெறும்பு மத்திலே, தன்னதல்லாதத்தை ‘தன்னது’ என்றெறட்டுக்கொண்டிருக்கக்கூடவ வவன்கையிலே இவ்விஷயமூக்கிடக்குமாகில் நாடுமுடிக்கிடவாது” என்றபார்த்தருளி, இந்த்ரனதானவிபூதியை அவன்புக் கலில் நின்றுமவாங்கினான்.

(தேவாசுரஞ்செற்றவனே) தேவாஸுரஸங்க்ராமத்திலே அவுர கள் படுவது இவர்கள் படுவதாய் இங்ஙனே யுருவச்செல்லப்புக்க வாறே, ஒருதனையையுழித்து தேவஜாதிகுக்குக்குடியிருப்பப்பண்ணிக் கொடுத்தானாய்த்து.

கஅஉ திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, அ-பா, அருளாதுவாய்க்யாநம்.

(திருமாலே) ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கும் தத்பரதிகுல நிரஸநத் துக்குமடி ஸ்ரியபக்யாகை. (நாவாயுறைகின்ற) இப்படி ரக்ஷிக்குமி டத்தில் அடுத்தணித்தாக முகந்தோற்றத் திருநாவாயிலே நித்யவா ஸம்பண்ணுகிற (என்றாரணநம்பீ) ஆஸ்ரிதவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷ ணத்திலே நோக்காக ஸர்வாதர்யாமியானவன். (நாரணநம்பீ) அதுக் குறுப்பாக ஆஸ்ரிதவத்ஸலமய். அவர்களுக் குறுப்பாகப்பெற்றே மென்றத்தாலே பரிபூர்ணானவனே.

(ஆவாலித்யாதி) (க) “கூவாஜாஹூநொவதுத் - க்ருபா மாத்ரமநோவருத்தி:” என்கிறபடியே, ஐயோ, இவனநந்யகதி, இந னுக்கு வேறொருபுகளில்லை என்று, என்பக்கவிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணும். (அடியான்) அவன் அருளுகைக்கும் இவன் அருள் கொள்ளுகைக்கும் ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது, (க)

எட்டாம்பாட்டு.

அருளாதொழிவாயருள் செய்தடியேனை * பொருளாக்கியுள் பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைப்பாய் * மருளேயின்றியன்னை யென்னெஞ் சத்திருத்தும் * தெருளேதருதென்திருநாவாயென்தேவே. (அ)

ப:—அநந்தரம், நீயருளாதிருக்கவுமாம், அருளவுமாம், ஒருகலக்க மில்லாதபடி யுன்னை யென்னெஞ்சிலே வைத்தநுபவிக்கும்படியான ஐஞாந்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(இ - ள்.) அருளாதொழிவாய் - இவன் செய்தபடி செய்கிறான் என்று க்ருபைபண்ணாதிருக்கிலுமிருக்கிறாய், அடியேனை-அநந்யகதியாம் படி யுனக்கேயாயிருக்கிற வென்னை அருள்செய்து - நிரவதிக க்ருபை பண்ணி, பொருளாக்கி - லப்த ஸத்தாகளுக்கி, உன் பொன்னடிக்கீழ்- உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளின்கீழே, புது - ப்ரவேசிக் கும்படி, வைப்பாய் - வைக்கிலும் வைக்கிறாய், தென் - கட்டளைப்பட்ட திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, என் தேவே - எனக்குப் பரமப்ரப்யபூத ஓயிருக்கிறவனே. மருளேயின்றி - ஒருக்காலும் அஐஞாநகந்தமில்லாத படி, உன்னை, ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணமய் போக்யஞானவுன்னை, என் னெஞ்சத்து-அத்யந்தாபி நிவீஷ்டஞான வென்னெஞ்சிலே, திருத்தும் - இருத்திய நுபவிக்கும்படியான, தெருளே-தெளிந்த அறிவை, தரு-எனக் குத் தந்தருளவேணும்.

தருவென்று - தருதியாகவேணுமென்படி.

(அ)

(க) வி-பு-டு-எ-ஸ

திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, அ-பா, அருளாதவ்யாக்யாரம். கஅந.

ஆறு;—(அருளாதொழிவாய்) அஜ்ஞாநகந்த மில்லாத தொரு படி உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூகிவிஷய திவ்ய ஜ்ஞாநத்தை உன்க்ருபையாலே யெனக்குத் தந்தருளினரீ, இன்னமு முன்க்ருபையாலே “நம்மடியானிவன்” என்று விஷயீகரித்தருளி, அடியேனையுன்பொன்னடிக்கீழ்ப் புகவைத்தருளுவாய், வைத்தருளாதொழிவாய், திருவுள்ளமானபடிசெய்தருள் என்றுகொண்டு எம்பெருமானையின்னதாகிறார். (அ)

ஈ-அவ;—அப்போகே யபேஷிதம் பெருமையாலே, “அருளவுமாம், தனிவுமாம், அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை யென்னெஞ்சிலே யிருத்தும்படி தெளிவைத்தரவேணும்” என்கிறார்.

(அருளாதொழிவாய்) என்பக்கல் க்ருபைபண்ணாதே இவன்பட்டது படுகிறனென்றிருக்கிலுமிரு. (அருள்செய்து) அன்றிக்கே, என்னுர்க்ககியைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி. (அடியேனையித்யாதி) அஸ்தக்கல்பனாயிருக்கிற வென்னை, (க) “லுஹரெந்நடூ-ஸந்தமேநம்” என்கிறபடியே ஒருவஸ்துவாம்படிபண்ணி, கிரதிஸபபோக்யமான உன் திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். பொருளானாரை வைத்துக்கொள்ளும் ஸத்தாரம் பொன்னடிக்கீழ்போலேகாணும்.

(மருளேயின்றியித்யாதி) அடியில் * மயர்வறமகிநலமருளினபடியே, அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை யென்மநஸ்ஸிலே யெப்போதும் வைத்துக்கொள்ளும்படி, (உ) “தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற தெளிவைத் தரவேணும். “தென்திருநாவாயென்தேவே - தெருளேதரு” என்று க்ரியை;

அன்றிக்கே, “மருளேயின்றியுன்னை யென்னெஞ்சத்திருத்தும் தெருளேதருதென் திருநாவாயென்தேவே - அருளாதொழிவாய். அருள்செய்தடியேனைப் பொருளாக்கியுன்பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைப்பாய், திருவுள்ளமானபடிசெய்” என்றும் பிள்ளான்பணிப்பது. (அ)

கஅச திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, தேவர் வ்யாக்யானம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.

தேவர்முனிவர்க்கென்றுங் காண்டற்கரியன் * மூவர்முதல்வ
னோருமூவுலகளி * தேவன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய * யாவ
ரணுகப்பெறுவாரினியந்தோ. (கூ)

ப:—அநந்தரம் அறிவுடையார்க்கும் அறியவரியஸ்வாதிகன் வர்த
திக்கிற திருநாவாயை, அத்தந்தாபிநிவிஷ்டனான நான் பெற்றிலேன்,
இனி யார்பெறப்புகிறார் என்கிறார்.

(இ - ள்.) தேவர்முனிவர்க்கு - ஸமஸ்ததேவர்களுக்கும், ஸநகாதி
முனிவர்களுக்கும்ஸ்வயத்தந்தால், என்றும்-ஸ்வகாலமும். காண்டற்கு-
காண, அரியன் அரியனாய், மூவர் - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு, முதல்
வன் - ஸத்தாதிக்ஷேதுபுத்தாய், ஒரு - அத்விதீயமான, மூவுலகு - ஜகத்
த்ரயத்தையும், ஆனி-தன்ஸங்கல்பத்தாலேபிரவ்ஹிக்குமவனாய், தேவன்-
ஸமஸ்தகல்யாணகுணக்மகான லீஸ்வரன், விரும்பி - அத்தா தரம்பண்
ணி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அந்தோ -
ஜயோ, இனி - இனி, அணுகப்பெறுவார்யாவர்-அணுகப்பெறுவாரார்.

இவ்வபிநிவேசாதிசயத்திலும் கிட்டாதது இனிக்கிடக்கிறதோ வெ
ன்று கருத்து (கூ)

ஆறு;—(தேவர்) ப்ரஹ்மாதிகளுடைய சகஸ்ரராதி ஸர்வகர
ணங்களுக்கு மகோசரனாய், ப்ரஹ்மாதி ஸத்தாவாரந்த ஸமஸ்தஜந்
தாநிர்மாணத்ராண ஸம்ஹரணலீலனை வெம்பெருமான் விரும்பிக்
கொண்டு ஸர்வஸுலபனாயுறைகிற திருநாவாயை யணுகப்பெறும
வர்கள் என்னபாச்யம் பண்ணினார்களோ, நான் பாக்யவதிகளையிழந்
தேனென்றுகோகிறார். (கூ)

சு-அவ;—இப்படி சொன்னவிடத்திலு மொருவிழைஷ்டகடா
சூழ்ப்பண்ணாமையாலே, “நானிவ்வாசையோடே முடியாதின்றேன்,
என்னபிமதயபெறப்புகிற பாக்யாதிகராரோ” என்கிறார்.

(தேவர்முனிவர்க்கென்றுங்காண்டற்கரியன்) ப்ரஹ்மாதிகளுக்
கும் ஸநகாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்தந்தாலே யென்றுமொக்கக் காண
வரியனாயுள்ளவன். (மூவர்முதல்வன்) ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவேவந்
தவதரித்து அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ப்ரஹ்மருத்ரே

திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, க௦-பா, அந்தோ வ்யாக்யாநம். கஅரு

ந்தர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; (ஒருமுவுலகாளி) இந்தா முகத்தாலேநின்று த்தாலோக்யத்தையும் ரகிக்கும்படியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, கீழும்கேலும் நடுவுமான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்விதிய நாயக நென்னுதல்.

(தேவன்) ஸர்வவிஸஜாதியன். (விரும்பியுறையும்திருநாவாய்) இப்படி ஸர்வநிர்வாஹகனாவன். தனக்கென்ன வொருகுடி யிருப்பில்லாதானொருவன் குடியிருப்புப் பெற்றாப்போலே, “ஆஸ்ரிதாஶ்ணத்துக்குப் பாங்கானதேசம்” என்று அத்யாதரம்பண்ணி வர்த்திக்கும்தேசத்தை (யாவரணுகப்பெறுவாரினி) நான் முடியப்புகாரின்றேன், இனிப் பெறவிருக்கிறாராரோ; (க) “நதேகேநுஷ்டாநதேஹஷ்டா” என்கிறபடியே, அவர்கள் மறுஷ்டர்களுக்குக்கூட்டல்வர். (இனி) என்கிறபகத்தாலே - நான்முடிந்தே நென்கிறது ஸூசிக்கிறது. (அந்தோ) என்கிறபகத்தாலே எனக்குள்ளது அவனுக்குண்டாகப் பெறுதொழிவதே.

[நதேகேநுஷ்டாநதேஹஷ்டா - நதேஹஷ்டா] அவர்கள் செத்துப் பிறக்கிறவர்களுக்குக் கூட்டல்வர்கள். [நெஷ்டாநதேஹஷ்டா] அவர்கள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிறவர்களுக்குக் கூட்டாமித்தனை. [யஜுஷ்டாநதேஹஷ்டா] பதினாண்டு மொருபடிதப்பிக்கிடந்து அவர் மீண்டுவந்தால் அவ்வொப்பித்த முகத்தைக்காணப்பெறும் பாக்யாதிசாரோ!. இங்கே, காதாசிக்காநுபவம் பண்ணுமவர்கள், நித்யாநுபவம்பண்ணுமவர்களிலும் சீரியரே; (உ) “விண்ணுளாரிலும்சீரியரே.” [வநெஷ்டாநதேஹஷ்டா - வநெஷ்டாநதேஹஷ்டா] பதினாண்டும் கழித்துப் பதினைந்தாமாண்டைக் கிருப்பாரிறே காணப்பெறுவார். காலம்முடிந்ததென்றிருக்கிறாய்ந்து சகரவர்த்தி.

பத்தாம்பாட்டு.

அந்தோவ்ணுகப்பெறுநாளென்றேப்போதும்* சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன் * கொந்தார்மலர்ச்சோலைகள்கூழ் திருநாவாய் * வந்தேயுறைகின்ற வெம்மாமணிவண்ணை. (க௦)

(க) ரா-அயோ-கூச-கூச-

(உ) திருவி-எக

சஅக திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, கர-பா, அந்தோ ஸ்யாக்யாநம்.

ப:—அந்தரம், விடவொண்ணாத ரமணியவிக்ரஹத்தையுடைய
யுன்னைக்கிட்டப் பெறுநாளுண்டாவதுகாண் என்று நெஞ்சுகலங்கிக்
கூப்பிடாநின்றேனென்கிறார்.

(இ - ன்.) கொந்தார் - கொத்தாகநிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் -
பூவையுடைத்தானசோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த திருநாவாய் - திருநாவா
யிலே, வந்தே.பரமபதாதிகளைவிட்டேவந்துநிற்கும்வளாய் உறைகின்ற-
நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, எம்மாமணிவண்ண - நிரதிஸய போக்யமான
நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனே, அந்தோ - ஐயோ!,
அணுகப் பெறுநான் என்று - உன்னை யணுகப் பெறுநானாகதுகாண்
என்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலமும், சிந்தைகலங்கி - நெஞ்சுகலங்கி,
திருமாலென்று-பூரீமானேயென்று, அழைப்பன்-கூப்பிடாநின்றேன்.

ஆறு:—(அந்தோ) இப்படி யுன்னை யாசைப்பட்டுப் பெருதே
யொழிந்தாலும் நிராஸனாப்சிடமாட்டாதே, பின்னையும், என்னோடு
ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்காகத் திருநாவாயிலே வந்திருந்தருளின விக்கு
ணத்தையறுஸந்தித்து, என்றோயுன்னை நானணுகப்பெறுவதென்று
எப்போதும் சிந்தைகலங்கித் திருமாலென் றழையாநிற்பனென்கி
றார். (கர)

ஈடு; அவ;—உன்னைக் காணப்பெறுமை நெஞ்சழிந்து கூப்பி
டாநின்றேனென்கிறார்.

(அந்தோவணுகப் பெறுநாளென்றெப்போதும்) சொல்லத்தொ
டங்கினது தலைக்கட்டமாட்டாத பலஹாதியாலே, அந்தோ! என்
கிறார். “அணுகப்பெறுநான்யவைகொல்” என்னவிதே நினைப்பது.
(எப்போதும்) ஒருகால் சொல்லப்படுக்கு இளைத்தால் விடுகை யன்
றிக்கே, ஸர்வகாலமும். (சிந்தைகலங்கி) ஹ்ருதயம்கலங்கி, மாதா
பிதாக்கள் பேரைச்சொல்லி ஆர்த்தனா ப்ரஜை கூப்பிடுமானாலே
திருமாலென்றழைப்பன்.

(கொந்தாரித்யாதி) கொத்துமிக்க மலரை யுடைத்தான சோலை
யாலேசூழப்பட்ட திருநாவாயிலே. நித்யவஸந்தமான சோலைகளை
யுடைத்தாகையாலே நிரதிஸயபோக்யமான தேசவாஸகை. (வந்தே
யுறைகின்ற) ஒரு நேசவிசேஷத்திலே சென்று காண்க. வதான
வடிவைக்கொண்டு ஆரீதார்த்தமாகவந்து நித்யவாஸப்பண்ணுகிற

திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, கக-பா, வண்ணம் வ்யாக்யாநம். கஅள
வனே. அவ்வடி வெனக்குக் காட்டாதவன்று உன்வரவு அஸத்ஸம்
மென்கை. (க0)

பதினொன்றும்பாட்டு.

வண்ணம்மணிமாடநன்னுவாயுள்ளானே * திண்ணம்மதிள்
தென்தருகூர்ச்சடகோபன் * பண்ணுர்தமிழாயிரத்திப்பத்தும் வல்
லார் * மண்ணுண்மேணங்கமழ்வர்மல்லிகையே. (கக)

ப:—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, உபயவிபூகியி
லுண்டான வாதரணீயதையை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்.) வண்ணம்-நாநாவர்ணங்களை யுடைத்தான, மணி-மாணிக்
கங்களாலேசமைந்த மாடம் - மாடங்களை யுடைத்தாய், நல்-நிரதிரய
போக்யமான, நாவாயுள்ளானே - திருநாவாயிலேவர்த்தித்திறவனைப்பற்
றவுண்டாய், திண் - திண்ணியதாய், அம் - அழகிய, மதிள் - மதிளையு
டைய, தென்தருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் -
ஆழ்வாருடையதாய், பண்ணூர் - பண்ணிறைந்த, தமிழாயிரத்து - தமிழா
னவாயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - அப்பயவிக்கவல்
லவர்கள், மண் - பூமியுபலகிதமான லீலாவிபூதியை, ஆண்டு - தங்கள்
நினைவிற்படியே பகவத்பரமாக நிர்வஹித்து நித்தியவிபூகியிலும் பகவ
தருபவஜ்ஞாநத்தாலே, மல்லிகை - மல்லிகைபோலே பரிசுத்தமான,
மணங்கமழ்வர் - யஸஸ்ஸௌரப்யவிகாஸத்தையுடையராவர். (கக)

இது கலிவிருத்தம்.

ஆறு:—(வண்ணம்) இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஐஹிகா
முஷ்மிக ஸைலபோகங்களையும் புஜிக்கப்பெறுவரென்கிறார். (கக)

ஈ:—அவ:—நிகரத்தல், இத்திருவாய்மொழிகற்றார், ஐஹிகா
முஷ்மிகஸைலபோகங்களையும் புஜிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

(வண்ணம்மணிமாட நன்னுவாயுள்ளானே) நாநாவர்ணங்க
ளான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களை யுடைத்தாய், நிரதி
ரபபோக்யமான திருநாவாயிலே தின்றருளிவைனை.

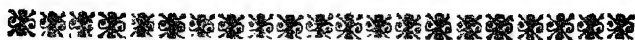
(திண்ணமீதியாதி) திண்ணிதான மதியையுடைத்தான திரு
நகரியையுடைய வாழ்வாரருளிச்செய்த, திருநாவாய்க்குரணைக் திரு

கஅஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப, அ-தி, கக-பா, வண்ணம்வ்யாக்யாரம்.

நகரியில் மதில்போலேகாணும், ஆழ்வார்பரியவே அப்பரிவுதானே அவ்வருக்கு ரசைஷ்யென்னுதல்; ஈஸ்வரனுக்குதநம் ஆழ்வாராகையாலே தநம்கிடந்த விடத்தேயிரேற மதிளிந்வதென்னுதல்.

(பண்ணுர்தமிழ்) பண்மி குந்ததமிழ், (மண்ணுண்டு) இஹலோ கத்திலே வைஷ்ணவ ஸ்ரீயால் ஸம்பந்நராய். (மணங்கமழ்வார்மல்லிகையே) மல்லிகை மணங்காழ்வார். இது உபலக்ஷணமாய், (க) “ஸவ-ஹ்ஸ-ஸர்வகந்த” என்கிறவிஷயத்தோடு ஸாய்ப்பத்தி யைப்பெறுவர். இவருடையமனோரதம் அவர்களோற்றுக்குடலாம.

எட்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஒன்பதாப்தத்து.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி.

மல்லிகை - டிரவேஸங்கள்.

ஆறு:—(மல்லிகை) இப்படி வ்யஸநமதிமாத்ரமானவாதே, அந்யாபதேஸத்தாலே தம்முடைய வ்யஸநத்தைப் பேசுகிறார். வண்டுவரைப்பெருமானோடே கலந்தாளொருபிராட்டி. அவன்பசுமேய்க்கப்போய் மீண்டுவரக்கடவிய * அந்தியம்போதானது வந்து அவன்றான் வாராமையால் அதுபந்தமவஸநநையாய். *

ப:—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்ப்ராப்யவிஷயமான வபிநிவேசத்தாலே யீடுபட்டவர், அநுபவயோக்யாவஸ்த்தை ஸந்த்ரிஹிதையாயிருக்கச்செய்தேயும் அநுபாவ்யஞானவீஸ்வரன் அஸந்த்ரிஹிதஞகையாலே, விளம்பாஶுமதையடியாக; போக்யபூதஞானவனுடையராஞ்ஜநீயஸ்வபாவதையையும், ரஶுணப்ரகாரத்தையும், ரமணீயாவயவத்வத்தையும், அபிருபவாஹநவத்தையும், ஆஸ்ரீதஸைளலப்பத்தையும், அநவதிகஸௌசில்யத்தையும், அதுதாரரூபதையையும், அதிஸ்ரமித ஸம்ஸ்லேஷத்தையும் ஸாபிப்ராய நீரீஶுணுதிகளையும், விஸ்லேஷாஸக்யமான வாஸ்சாயரூபதையையும் துஸந்தித்து, எவப்ரகாரவிசிஷ்டஞான போக்யபூதனை யதாமநோரதமநுபவிக்கப் பெறாதவார்த்தியாலும், ஸ்மாரகமாயும் ஆஸந்திஸஞ்சகமாயுமிருக்கிற பதார்த்தர்ஸநத்தால்வந்த ஸைதில்யத்தாலும், அல்பகாலவிளம்பமும் பொறுக்கமாட்டாமல் கூப்பிட்டப்ரகாரத்தை பசுமேய்க்கப்போந்தக்ருஷ்ணன், ஸந்த்யைவந்திருக்கச்செய்தேயும் வாராதவிளம்பந் பொறுக்கமாட்டாமல், கோபீஜநங்கள் தத்தால (வி) சித்தபோதகங்களாலேயீடுபட்டு, பொழுதுகண் டிரங்கிக் கூப்பிட்டபாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

சுரு-அவ:—“ பதவீட்டி விருந்தால் மாமனார் மாமியாருக்குக் கூசிப்பெருமானுடன் நினைத்தபடி பரிமாறபோகாது” என்று காட்டிலெ யேகாந்தமாகவநுபவிப்பதாக மனோரதித்துப்போந்த பிராட்டியை (சு) 1. கூணாமெய்யுவிஜநெ விஸுஷ்டாவெவகநுர விநுராவவந்தா-காந்தாரமந்யேவஹிஜேஷிஸ்ருஷ்டா பாலேவகந்யா விஸாபஸீதா” என்கிறபடியே கூப்பிடப்பண்ணினாற்போலே; அத்

ககா திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, மல்விதை ப்ரவேஸங்கள்.

திருநாவாயிலேபுக்கதுபவிப்பதாக மனோரத்தித்தவீவர்க்கு, பாதகவர்
க்கத்துக்கஞ்சிக் கூப்பிடும்படியாய் விளைந்தது.

பெற்றி, ஓநாள் நம்பி திருவரங்கநாராயணதாஸர் என்பாரொ
ருவர் என்பக்கலிலே திருவாய்மொழிகேட்டு அங்கேசென்றாராய்,
“இன்றுபின்னையாடுவிநோதமென்” என்று கேட்டவாறே, * “அறுக்
கும்வினை சாற்றினோம்” என்றாராய், “நானே மல்விதைகமழ்தென்ற
லும் மாலைப்பூசலும் என்னாய்” என்று பணித்தாராம்.

“ப்ராப்யவஸ்துவைப் பெறும்படியை மனோரத்தித்தார் கீழிற்றி
ருவாய்மொழியிலே; மனோரதஸமந்தரம் பெறக்காணாமையாலே,
திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் க்ருஷ்ணனைப்பிரிந்து ஒருராதிரிபட்ட
வ்யஸைத்தை இவரொருத்தரும்படுகிறார்” என்று வந்தாரருளிச்
செய்யும்படி.” என்று திருமாலையாண்டான்பணிக்க. அத்தை பெய்
பெருமாணர்கேட்டருளி, “முன்பே ஆற்றாமையாலே தம்பற்றிருக்
கிறவராகையாலே அத்தனையாடல்கொடுக்கைக்குவேண்டுமாப்ரயம்
போராது, ஆனபின்பு அவனைப்பிரிந்தொரு ஸந்தையயிற்பட்டனோ
வைப்படுகிறார்” என்றருளிச்செய்வார்.

இது தன்னிற்செய்ததாகிறதென்னென்னில்; ஜ்ஞாநம்பிறந்த
பின்பு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்வாங்கவும்மாட்டா
தே, ப்ராப்யபூமியில் மனோரதத்தாலும், பாதகவர்க்ககத்துக்கீரலாம்
படி பதஞ்செய்ததாய்த்து. * பொய்ச்சிந்தனாநத்தில், “பகவத்
விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம்பிறந்தபோதே, விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில்
ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தந்தருளவேணும்” என்றி ஸ்விக்கச் செய்
தேயும், “இவரைக்கொண்டுசிலம்பந்தங்கள் கலைக்கட்டவேணும்”
என்றிருக்கையாலே, அப்போதே யப்படி செய்துகொண்; அந்தவிரோ
தியிலருசி இவ்வளவும்வர கலைசின்றபடி சொல்லுகிறதே.

இங்குதான்செய்கிறவிது வேதாந்தங்களிற்செய்கிற கட்டளையி
லென்னாவதென்னில்; (க) “கவுது தாவடுவவிராஜி-தஸ்யதாவடுத
வசிரம்” என்கிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறகிறே, * தஸ்யதாவ
தேவசிரம்; * யாவந்நவீமோகந்தே, அதஸம்பத்ஸ்யேயேதே அந்தந
ரம். * முடியானையில் தம்முடைய காணங்களுக்குண்டான ஸைதில
யத்தைச்சொன்னார்; இதில் - அந்தக்கரணங்களுடோடே கூட அவந்
துக்கு மாப்ரயமான அவயவீதாடுனொன்றாக வழிகிறபடியைச் சொல்
லுகிறது ஜ்ஞானேந்திரியங்களோடு காமேந்திரியங்களோடு வாசிபுற
ஒன்றாக வழிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, மல்லிகை ப்ரவேஸங்கள். ௧௧௧

ராமாவதாரத்தில் பதினாண்டுபோலேயாய்த்து, திருவாய்ப் பாடியிற் பெண்களுக்கு க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலொருஸந்தைய, குண திக்ஷிஷயத்தைப் பிரிகையாலே அங்குப் பதினாண்டாய்க்கழிய வுங்கடுமிதே; இங்கு இவன் நீர்மையிலே கையடிபுண்டிருக்கையாலே, * ஒருபக லநேக்கல்பமாய்த்தோற்றுமிதே. குணங்கள் தான் காற்கட்டுகிறது குணமாயல்லவீதே; அவ்வாய்ரயத்திலே கிடந்த வையாயிதே இங்குதர்மி யதுவேயாய் அதுக்குமேலே தீம்புமானால் பாடாற்றப்போகாதிதே; நாட்டார்போக்யதாபுத்திபண்ணியிருக்கிற, ஸந்தாதி ஷிஷயங்களடையத் தமக்குபாதகமாக, ப்ராப்யவஸ்துவை ப்பேறாதே, நடுவே, ஆண்புலியான ஸ்ரீபீஷ்மர் அர்ஜுனன்கையி லம் புகளாலே, உளைய ஏவண்டுகிடந்து துடித்தாப்போலே, கிடந்து துடிக்கிறார்.

திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார், க்ருஷ்ணன் “ பசுமேய்க்க” என்று புறப்பட்டால், அவன் வருமளவும் அவர்கள்படும்பாடுசொல்லுகிறது; அதாவது ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்த்யாவந்தகம்போலேயிதே இடையர் க்குப்பசுமேய்க்கை ஜாத்யுசித தர்மமாகையாலே தவிரவொண்ணு திருக்குமிதே இப்படியாலே அவனைப் பசுக்களின்சின்னே புறப்பட விட்டு, அவன்வரும் ஸந்தையையப்பார்த்திருக்குமத்தனையாய்த்து. ஆக அவன் பசுமேய்க்கப்போனால் பகல்பொழுதைவருந்தி யொரு படியாற்றினால், அவன்வருமகாலமான ஸத்தையையும் வந்துமுகங்கா ட்டி, பசுக்களின் முற்கொழுந்துவந்து தலைவைக்கச்செய்தே அவன் தன்னை வாக்காணுவிட்டா லாற்றப்போகாதிதே.

அதாவது-அவன்றான் முற்கொழுந்திலேவாராதே பிற்குழையிலேகிற்றாமாய்த்து, நடுவுபடுமலாப்புக்காண்கைக்காக. அவன் வாக்கடவகாலமான ஸந்தையையும் வந்தது, கூடவரும்பசுக்களும்வந்தன, அவன்றான் வாக்காணுவிட்டவாதே, அக்காலத்தில், மல்லிகையின் பரிமளம், நல்லகுறிஞ்சியிசை தொடக்கமான அதுகூல பதார்த்தங்கள், தென்றல், கிலா, கடலோசை, அன்றில், குழலோசை முதலானவை பாதகமாகத்தொடங்கிற்று. குழலோசையுள், அவ்வழியே யவனுடையகுணங்களை ஸ்மரிப்பித்து நோவுபடுகைக்குடலாயிருக்குமிதே. அப்படியிருக்கிற பாதகபதார்த்தங்களெல்லாம், முன்பு

ககூ2 திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, க-பா, மல்லிகை வ்யாக்யாநம்.

தனித்தனியே பருஷபாஷணங்களைப்பண்ணி நலிந்த ஏகாஷ்டி ஏககர்ணியுள்ளிட்ட சாக்ஷஸிகள் பின்பு அவ்வளவில் நிஸ்ஸாதே யெல்லாருமொக்க மேல்விழுந்து அதுக்குமேலே சிலநலிவுகளைப்பண்ணினினைத்தாப்போலே, பாதகவர்க்கமடைய, தனித்தனியும் திரளவும் மேல்விழுந்துநலிய, அவற்றாலே நலிவுபட்டவர்களெல்லாரும் கூப்பிட்டகூப்பிட்டை இவரொருத்தருமே கூப்பிடுகிறார்.

மு த ற் ப ா ட் 6.

மல்லிகைகமழ்தென்றலீருமாலோ வண்குறிஞ்சியிசை தவருமாலோ * செல்கதீர்மாலையும் மயக்குமாலோ செக்கர்நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ * அல்லியந்தாமரைக் கண்ணனம்மானாய்களேறியேறேமமாயோன் * புல்லியமுலைகளுந் தோளுங்கொண்டே புகலிடமறிகிலந்தமியமாலோ. (கூ)

ப:—முதற்பாட்டில், ஸந்தையவேளையில் தென்றல்தொடக்கமான பதார்த்தங்கள் நலியாநின்றன; நிரத்சய போக்யபூதஞ்ஞ க்ருஷ்ணன் விரும்பின வவயவங்களைக்கொண்டு ஒதுங்க விடங்காண்கிறிலோமென்று கூப்பிடுகிறார்.

மல்லிகைகமழ்-மல்லிகையிற்பரிமளத்தையுடைத்தான. தென்றல்-தென்றலானது, ஈரும்-நஞ்சுட்டின வான்போலே ஸர்வதோமுகமாகவிராநின்றது. வண்-ஸ்ர. வ்யமாய் அபுபுத்விகக்ராஹ்யமான. குறிஞ்சியிசை-குறிஞ்சியாகிறபண்ணையுடைத்தான விசையானது. தவரும்-ஆந்தர்க்கத்தமாகத் துளையாநின்றது. செல்-அஸ்தமயோந்முகஞ்ஞ. சதிர-ஆகித்யனையுடைத்தான. மாலையும்-ஸந்த்யாவேளையானது. மயக்கும்-கூப்பிட்டாற்றவுமொண்ணாதவகை அறிவழியும்படி மோஹிப்பியாநின்றது; செக்கர்-ஸந்தயையில் செக்கர்நிறத்தையுடைத்தான நல் - தர்ஸநீயமாயுள்ள, மேகங்கள்-மேகங்களானவை. சிதைக்கும்-பொன்ஹைத்தவாடையுடையவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரசமாய்க்கொண்டு ஸரீரத்தைச் செதுக்காநின்றது; இப்படி நாலுபாடும் விரோதமானபின்பு, ஆல்வி - விசுவிதமாய். அம்-தர்ஸநீயமான. தாமரைக்கண்ணன் - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்ணழகையுடையனாய், எம்மான் - அத்தாலே 'ஜிஷ்ட-ஜிதம்' என்னும்படி நம்மைத் தோற்றித்த ஸ்வாமியாய். ஆயுறு

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, க-பா மல்லிகை வ்யாக்யானம், ௧௬௩

களேறு-ஸஜாதீயரான கோபரு மீடுபடும்படியான செருக்கையுடையனாய். அரியேறு-ஸ்தீரீ பும் விபாகமற விப்படி யழிக்கையாலே வமிஷு ஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே மேனாணித்திருப்பானாய். எம்மாயோன்-ஸம்ஸ்ர லேஷதசையில் தாழ்ந்நு நம்மோடே பரிமாறுமாஃசர்ய சேஷ்டிதங் களையுடையவன். புல்லிய-அத்யந்தாபிவிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸம்ஸ்ர லேஷித்த. முலைகளும் - முலைகளையும். தோளும் - தோள்களையும். கொண்டு-கொண்டு, தமியம் - அவனைப் பிரிந்து தனிமைப்பட்டநாம். புகலிடம்-ஒதுங்கவிடம், அறிகிலம்-அறிகிறிலோம்.

ரக்ஷகனாவன் அஸந்நிஹிகளுனான். நாம் அஸஹாயரானோம், சுற் றும் முற்றும் பாதகமாய்த்து, அவன் விரும்பின வஸ்துவை நோக்கிக் கொடுக்க விரகறிகிறிலோமென்று கருத்து தவர்தல் - துளைத்தல், சிதைக்கை - செதுக்குகை, ஆலும் ஓவும்-விஷாதாதிசய ஸஞ்சகமான வசைகள். அடிதோறும் கூப்பிட்டது, ஒவ்வொன்றால்வந்த ஆர்த்த்யதி சயத்தாலே.

ஆறு: — மல்லிகைகமழ்தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் என்னை பாதியாரின்றன, ஆஃசர்யமான ஸௌந்தர்யா திருணங்களை யுடைபனாயிருந்த வெம்பெருமானைப்புல்கி அதுவே தாரகமாயிருந்த விம்முலைகளையும் தோள்களையும் கொண்டு புகலிடமறிகிறிலோம்; முடிவுதோம் என்று கூப்பிடுகிறான். (க)

ஈடு; அவ;—ஸந்த்யகாலத்தில் தென்றல்தொடக்கமான பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே தனக்கு பாதுகமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறான்.

(மல்லிகை) “ மல்லிகை ” என்று தொடங்கி “ செக்கர்நன் மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ ” என்னுமளவும் இவளார்கேட்கக் கூப்பிடுகிறான் தான். (மல்லிகைகமழ்தென்றல்) வெறுப்புறத்திலே நலியவற்றான தென்றல்; அதுக்குமேலே மல்லிகையின் பரிமளத்தை யெறட்டுக்கொண்டு வாராதின்றது. வதபரிகரமான பத்திரத்திலே நஞ்சுட்டி னுப்போலே யாய்த்து, தென்றல் பரிமளத்தைக் கொண்டு வருகிறபடி.

அவன் கூடவிருந்தபோது கூலமான பதார்த்தங்களையுடைய இப்போது பாதுகமாயிருக்கிறதிறே, (க) “ யாநிஸூரணீயாநி

ககச திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, க-பா, மல்லிகை வ்யாக்யாநம்.

தயாலஹவஹிடுரி । தாதெநுவாரணீயாநி ஜீவதொடுக
யாலிநா-யாநிஸ்மரணீயாநி தயாஸஹபவந்திமே । தாந்பேவாரம
ணீயாநி ஜீவதோமேதயாநிநா ” (க) “ வணஷப-ஹவஹொவா
ய-ஹ-ஹவஹொ-ஹ-ஹிராவஹம் । தாம் விநிஷயதஃகாரோ
வாவகஸ்ய திரோஜி - ஏஷபுஷ்பவஹோவாயஸ் ஸுகஸ்பர்ஸோஹி
மாவஹு । தார்விசிந்தயதஃகார்தாம் பாவகப்ரதிமோமம ” “ ஸுடா
ஸ-ஹிஹ-ஹிநுயம் வ-ஹாஸஹலீ தயா । ஶார-ஹ-ஹ-ஹிநா
லீதாம் ஸொக்ஸஹ நகொஜி - ஸதாஸுகமஹம்மநீய யம்புரா
ஸஹஸீதயா । மாநுத்ஸவிநாஸீதாம் ஸோகஸஞ்ஜநகோமம ” (உ)
“ யநுரஹக்ஷணலெவஹெ வஹொவவநரிரா-தடி - தந்யா
லக்ஷ்மணஸேவந்தே பம்போபவநமாநுதம் ” என்று கூப்பிடுவானவ
னிநே. இருவராயிருப்பார் காற்றைத்தேடிப் படுக்கையாநிற்க, (ங)
“ இக்காலமிவ்வூர் பணிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரிவீசம் ” என்று
மாபோலே, இவ்வொருவர்க்குமேயாய்த்து பாதகமாகிறது.

(மல்லிகைகமழ்தேன்றல்) க்ராணேந்தரியத்துக்கும் பாதக
மாய், ஸ்பர்ஸோந்தரியத்தையு மழியாநின்றது; இராப்படை யேறு
வாரைப்போலே உடம்பிலேபடக் காணுமித்தனைபோக்கி, கண்ணுக்
குத்தோற்றாதாய்த்து; கண்டுதப்பவொண்ணாது. இத்தென்றலுக்கு
கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிராநின்றது. (ஈருமாலோ) பண்டே பிரி
வாலே சென்றற்றிருக்கிறவுடம்பை, பலகைபலகையாக வீராநின்
றது.

(வண்குறிஞ்சியிசைதவருமாலோ) அழகிய குறிஞ்சியிசையா
னது, துளையாநின்றது. காற்றீர்ந்து பொகட்ட புண்ணின்மேலே
துளைத்துப் பொகடாநின்றது. தென்றல், புறம்பேரலிகிறவித்தனை;
இசை, செவிவழியே யுள்ளேபுகுந்து நலியாநின்றது. (வண்குறிஞ்சி)
இசைக்கெவ்வளவு செவிப்பாடுண்டு, அவ்வளவும் பாதகமாமிக்கனை
யிநே. அவன்கூடவிநுந்தபோ தெவ்வளவு போக்யமாயிருக்கும், வ்ய
கிரேகத்தி லவ்வளவும் நலியுமிநே. குறிஞ்சியும் தென்றலும் கூடி
க்ருதஸங்கேதிகளாய்வந்து, ஒன்றதிகரித்த கார்பத்தின் சேஷத்தை
யொன்றுசெய்யாநின்றது. “நற்கொலையாகக் கொல்லவொண்ணாது;

(க) ரா-கிஷ்-க-டுஉ-

(உ) ரா-கி-க-க0ச-

(ங) திருவிரு-டு

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, க-பா, மல்லிகை வ்யாக்யாநம். ௧௯௫

உயிர்க்கொலையாகக்கொல்லவேணும், அதில் நீயிவ்வளவுசெய், நானிவ்வளவுசெய்கிறேன்” என்று க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாரைப்போலே யாய்த்திருக்கிறது.

(செல்கதிரித்யாதி) செல்லப்பட்டிருந்துள்ள க்திரையுடைத்தான மாலையானது, மயங்கப்பண்ணுகின்றது. அஸ்தமியாநின்றதுள்ளவாதித்யினையுடைய ஸந்தையானது, மோஹிப்பியாநின்றது. வாயிலே சீரையைத் துறுத்துக் கொல்லுவாரைப்போலே, ஆற்றாமைக்குப்போக்குவிட்டுக் கூப்பிட்டு தரிக்கவுமொடுகிறதில்லை. (செக்கர்நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ) ஸந்த்யாராகத்தையும் ஸ்யாமமான நிறத்தையு முடைத்தான மேகங்கள், அவனுடைய அவயவஸோபைக்கும் வடிவுக்கும் ஸ்மாரகமாய், “இவைவென்னம்புசெய்தது” என்று அவற்றை காஹித்துக்கொண்டு, “ஆஸ்ரயங்கிடக்கவோ நலிவது” என்று வயிரத்தைச் செற்றுகின்றது,

(அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனித்யாதி) நாமிவற்றை யின்தாகுகிறதென், அவன்றான் முன்னே நம்மை முடிக்கக் காரியம்பார்த்துவைத்திலனோ? “கலந்துபிரியவே இவள்முடியும்” என்றன்றோ அவன் பிரிந்தது? இவையானால் போக்குவிட்டடித்தனவிதே; புகலறுத்தானவனிதே. (அல்லியித்யாதி) அல்லியையுடைத்தா யழகிய தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையவன். முதலுறுவுபண்ணுவது கண்ணிதே.—த்ருஷ்டிபந்தம் பிறந்திதே ஸம்ஸ்லேஷிப்பது. (எம்மான்) அக்கண்ணமுகாலே யென்னை அந்நயாற்றையாக்கினவன்.

(ஆயர்களோறு) அவ்வழகாலே இடையரைத் தோற்சித்தாப்போலே. (க) [வஃஸாபும்ஸாம்] வயிரவுருக் காயிற்று அவனுடைய லௌகத்யம். தன்னைத்தாரை அப்படி நலியாநின்றால், அபலைகளை நலிபச் சொல்லவேண்டுகிறே. (அபியேறு) கண்ணாலே குளிரகோக்கி இவளை அந்நப்பரையாக்க; இவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, அத்தாலே தான் பெறுப்பேறு பெற்றானைப் மேனாணிப்புத் தோற்ற சிந்தையி, ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்டம். (எம்மாயோன்) அம்மேன்மையையுடையவன். தாழ்ந்தார்கிலருபர்த்தவர்களுோடே கலக்குமா போலே, கையைக்காலைப்பிடித்துத் தாழ்சின்று பரிமாறினபடி. கலக்கிறபோது மின்மினி பறக்குப்படுகாணும் கலந்தது.

ககக திருவாய்மொழி, க-ப, க-தி, க-பா, மல்லிகை வ்யாக்யானம்.

(புல்லியமுலைகளும்தோளுங்கொண்டு) அவனும் வாராகிருக்கிறான். நானும் வருந்தி பொருட்டி ஜீவித்துக்கிடக்கிறேன், அவனுக்குப்பிறந்த ப்ரஜைகளைக்கொண்டு புகலிடாறிகிறிலேன். நான் செய்த படிசெய்ய, இம்முலைகளின் வீக்கம் தீர அநுபவிச்சுப்பெயலாகிப் போதோ!; கூதாமகாலத்தில் ப்ரஜைகள் “சோறு, சோறு” என்னுமாபோலே படுத்தாரின்றன. அவன்றானும் கலக்கிறபோது ஸர்வாங்கஸம்ஸ்லேஷ கூதமனன்றுபோலேகாணும். அவனிழிந்ததுறையும், இளைப்பாறினவிடமும். (புல்லியவித்யாதி) கலக்கிறபோதை அவனுடைய வலமாப்பையும், தம்முடைய காணங்களுக்குண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தையும், அவன் பெறப்பேறு பெற்றானாய் நின்று பரிமாரினபடியையும், தமக்கொரு புகலற்றிருக்கிறபடியையும் சொல்லுகிறது.

(புகலிடமறிகிலும்) வ்யதிரேசத்தில் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்களைத் தப்பிச் சென்று புதுகைக்கு இடங்காண்கிறிலோம். (தமிழமாலோ) இத்தகையில் ரக்ஷகனானவனும் வாராயாலே தனிமைப்படாதின்றோம். இப்படித்தான் விபூகியாக பாதகமானால், பகதத்தன் விட்ட அஸ்திரத்துக்கு அர்ஜுனனைத்தள்ளிக் தான் மார்வைபேற்றாப்போலே, “இவைவரும்” என்றறிந்தால் தான் கூட விருக்கவேண்டாவோ, அவன்கூடவிருந்தானாகில் இவைதா மிழிதொழில்செய்யத் தொடங்குமிதே. (சு) “ரா^{ஸு}ஸு^{ஸு}வாதி^{ஸு}க்^{ஸு}வ^{ஸு}வரி^{ஸு}க்^{ஸு}ராமஸ்ஸெனமிதிர்ஸஸி^{ஸு}தி^{ஸு}” என்று அவர் தாம் நேவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறபோது ஒரு தம்பியாராகிலும் கூடவுண்டு நோயுபடுகைக்கு; அங்ஙனுமொருதணையில்லே யெனக்கு.

(க) [ஸ:] பிராட்டியைப் பிரிந்து நடுவே கபத்தன்சையிலே யகர்பட்டு நோவுபட்டு திம்கிற கிலையைச் சொல்லுகிறது. [காம்] இப்பிரிவும் ஆற்றறையு மில்லாதாரையும் அழிக்கவற்றாய்த்து. [வாசுதேவாணீழ்-புஷ்கரிணீம்] பரப்புராதப்துக்க் பெரய்கைகளும் சோலைகளுமாய். ஜலக்ரீடைக்கு யோக்யமான தேசமாய்த்து. பிரிந்து தனிநிருப்பார்க்குக் கண்கொண்டு காணப்போகாது. [மகா - சுந்தரா] நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ம்ருத்யுவினுடைய ஆஸ்யத்திற் புகுவாரைப்போலே வந்து கிட்டிக்கொடு நின்றுர். ம்ருத்யுவாகுந்

(க) ரா-கிஷ்ட-க-க-

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா. புகலிடம் வ்யாகயாநர், ககௌ

புடைதானேதென்றால் [வெஜ்ஜு-ததுஸஷா-கூ-யா-பத்தோ-த்பலஜ
ஷாகுலாம்] முகத்துக்கும் கண்ணுக்கும் போலியானவற்றையுடை
த்தாயிருந்தது. “உயர்தாமரைசெங்கழுநீர் பாதர்கள்வாண்முகமும்
கண்ணுமேந்தும்” என்னக்கடவதிறே; [ராம:] பிறர் கூப்பிடு
தவிர்த்துப் போந்தவராய்த்து. [ஸௌமித்ரிஸஹித:] (க) “ரா
கூபபெரி-ண-ராகூதர்மேண” என்று ஏதேனுமளவிலும் கூட
நின்று நோக்கிக்கொண்டு போந்தவரும் முன்னாக; ஆறிழியுமவன்
தெப்பம்முன்னாகவிழியுமாபோலே. [விஹவாகூ-வெநிய-விஸ
லாபாகுலேந்தரிய:] அநேகலக்ஷணங்களோடே யாய்த்துக் கூப்பிட்
டது.

ப்ராய்வஸ்துவைப் பெறவேணுமென்னும் மனோரதமாய், கீழ்
இவருடைய மனோரதத்துக்கீடாக வந்து கிடும்படி அவனும் வாரா
தேறிக்க, அவனுடையவரவுக்கீடான தூர்யகோஷம், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்
யத்வதி, ஜயாகோஷம், திருவடி திருச்சிறகோசை, மற்றுமுண்டான
நல்லிமித்தங்கள், மனோரதாதிகள் என்றப்போலே சொல்லு
கிறவை ஒன்றும் காணாமையாலே, அதுகூலபதார்த்தங்கள் பாதக
மாகிறது, கரணங்களோடா ஸ்ரீரமுமாய் க்லேஸப்படுகை யாகிறது,
விரோதியான ஸம்ஸாரத்தி னின்றும் கால்வாங்கவும் மாட்டாதே,
இங்குப் பொருந்துவதுஞ் செய்யாதே, கண்டதடையப் பகையாயி
ருக்கிறபடி. ஆக, “இங்குப் பொருந்தாதே அங்குப் புகப்பெறுதே
படுவே நின்று க்லேஸப்படுகிற அவஸ்த்தை - ஸந்தையயாகிறது”
என்றபடினை பொருந்தாதாய்ஞ் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும். *

இரண்டாம் பாட்டு.

புகலிடமலிகிலந்தியமாலோ புலம்புறுமணி தென்றலாம்ப
லாலோ * பகலமோலை வண்சாந்தமாலோ பஞ்சமமுல்லை தண்வா
டையாலோ * அகலிடம்படைத்தீடந்துண்மேழிந்தளந் தேங்கும
ளிக்கின்றவாயன்மாயோன் * இகலிடத்தசுரர்கள் கூற்றம்வாரா
னிணியிருந்தேன்னுபிரசாக்குமாறென். (உ)

ககஅ திருவாய்மொழி,க-ப, க-தி, உ-பா, புகலிடம்வ்யாக்யானம்.

ப:—அகந்தாம், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனாவன் ஸந்திவிரதஞ்சிறிலன், பாதகங்கள் தனித்தனியன்றியே திரள் திரளா யீராகின்றன, ஒதுக்க விடங்காண்கிறிலோம், இனி ப்ராணரக்ஷணம்பண்ணும் ப்ரகாரமென்னென்கிறான்.

(உ)

(இ - ள்) தமியம் - தனிப்பட்டநாம். புகலிடம் - பெரும்படைக்கு ஒதுக்கவிடம். அறிவிலம்-அறிகிறிலோம். புலம்புறு-காகைக்கொடருகிற சேக்கனின் கழுத்திலே தவறிக்கிற, மணி - மணியும், கென்றல் - அஸஹாயமாய் நலிகிறதென்றலும், ஆம்பலாலோ - இலைக்குழலும், கடமக் கொண்டது, பகலடிமலை - பகார்த்ததர்ஸநம்பண்ணாமல் பகலேசரிப்பிக்கிற ராத்ரிமுகமும், வண்சாந்தமாலோ - தத்தாலோசரிதமான அங்க ராகஸமுதாயமும், ஒருமுகமாய்த்து; பஞ்சமம்-பஞ்சமமாகிறபண்ணும், மூல்லை - மூல்லைமாலையும், தண்வாடையாலோ - குளிர்த்த வாடையும், ஒருதிரளாய்த்து, இப்படி படைகிரண்டாப்போலே தனித்தனிபாதகங்கள் ஸங்கமான விவ்வவஸ்த்தையில், அகலிடம் - விஸ்தீர்ணமானஜகத்தை, படைத்து - உண்டாக்கி. இடந்து-ப்ரளயத்திலமுந்தாம் விடந்தெடுத்து, உண்டு - மஹாப்ரளயத்திலே வயிற்றுக்குள்ளேவைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து, அளந்து - அந்யாயமானம் வாராமலனந்துகொண்டு, எங்குமளிக்கின்ற-எல்லாவிடயத்திலும் வரையாமலுபகாரகனாய்-ஆயன் - இந்தக்காரணத்வரக்ஷகத்துக்கேகாந்தமான க்ருஷ்ணாவதாரஸௌலப்யத்தையுடையனாய், மாயோன்-ரக்ஷணநுபமமான ஆஸ்ரயசேஷ்டிதவிசிஷ்டனாய், இகலிடத்து - யுத்தத்திலே எதிரம்புகோத்த, அசரர்கள் - அஸுரர்களுக்கு. கூற்றம் - ம்ருத்யுவானவன், வாரான் - இந்தபாதக ஸங்கங்களையழித்து என்னை ரக்ஷிக்கும்படி வருகிறிலன், இனி - அவன் விரும்பாமலுபேகித்தகப்பின்பு, என்னுயிர் எனக்கேசமையானப்ராணனை, இருந்து - ஸத்தையோடேயிருந்து, காக்குமாடென், ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரமென்.

ரக்ஷயபூகரானால் ரக்ஷணத்தில் சக்தியும் ப்ராப்தியு மில்லையென்று கருத்து. பாதகஸ்வரூபங்களைச்சொல்லி பாசிக்கிறப்ரகாரம் சொல்லா தொழிந்தது 'படை படை' என்பாணைப்போலே வாசாமகோசரமான பயமும் ஆர்த்தியும் அதிசயிக்கையாலே. தென்றலையும் வாடையையுஞ் சொல்லிற்று, ஒருக்ஷணத்திலே அநேககல்பங்கள் கழித்திதான கருத்தாலே.

(உ)

திருவாப்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, புகலிடம் வ்யாக்யாஸம். ௧௧௧

ஆறு ;—(புகலிடம்) புலம்புறுமணிதென்றல் தொடக்கமாக
வுள்ள விவையும் பாதியாநின்றன, ஸமஸ்தது:கங்களையும் போக்கிக்
கொண்டு ஸர்வாத்மாக்களையும் பலபடியால் ரக்ஷித்த பரமகாருணிக
னை எம்பெருமான் வருகிறவன், இனிபிருந்து நானுஜ்ஜீவிக்மைக்
குபாயமென்னென்கிறார். (உ)

ஈடு;அவ:—முன்பு தூசியேறினபேர்க்கு உரமாகின்ற பேரணி
உறுபூசலானவாமே திரளவமுக்குமாபோலே, தனித்தனியே நலிந்த
பாதகங்கள் பலஹாநி மிகமிக பலகூடிவந்து நலியாநின்றதென்கிறார்.

(புகலிடமறிகிலம்) மேல்வருகிற பாதகபதார்த்தங்களைக்குறித்
துச் சொல்லிற்றாகவுமாம் ; அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்னவை தமக்கே
யஞ்சி அறுபாஷிக்கிறதாகவுமாம். (தமியமாலோ) புகலிடமற்றார்க்
குத்துணையாமவன் உதவாதொழியத் தனியிருக்கிற விருப்பிறே.
(தமியம்-தனிப்பட்டநாம்.) (புலம்புறுமணி) நாகுகளைத்தொடர்கிற
சேக்கன்கழுத்தில் மணியினுடையதவரி, அந்நாகுகள்கைபுகுராமை
யாலே கூப்பிடுகிறப்போலே யிராநின்றது.

(தென்றல்) வெறுப்புறத்திலே தென்றலென்னவமையும்,
“ மல்லிகைகமழ்தென்றல் ” என்னவேண்டா ; ஷீனை முடுகினால்
பின்னை யுடம்புக்கீட்டாதே யேறுவாரைப்போலே, “ ஆரெதிராக
உடம்புக்கீட்டுகிறது ” என்றிராநின்றது. (ஆம்பலாலோ) குழலென்
னுதல், இலைக்குழலென்னுதல் ; இவைவெல்லாம், “ ஈருமாலோ,
தவருமாலோ, மயக்குமாலோ, சிதைக்குமாலோ ” என்றாப்போலே
சொல்லவேண்டா, “ புலி, புலி ” என்பாரைப்போலே இவற்றின்
பேரைச்சொல்ல, பயங்கரமாயிருக்கிறது. அன்றிக்கே, இவற்றினு
டையநலிவு வாயால்சொல்லில் வாய்க்குறிக்கும்படியா யிருக்கை
யாலே சொல்லாதொழிந்ததாதல்.

(பகலமோலை) பிராட்டியுடைய வ்யஸைத்துக்குறுப்பாகப் பெரி
யவுடையாரை முடித்துக்கொண்டுவந்து ராவணன் தோற்றினாப்போ
லே ஆஸ்வாஸகரமான பகலைமுடித்துவந்து தோற்றிற்றப்து ஸந்
தைய. பகல்பதார்த்ததர்ஸம்பண்ணி யாற்றலாமிதே ; அகில்லாமை
யாலே ராச்சரி வ்யஸை மொருமுடிஞ்செய்கிருக்குமிதே (வண்சாந்
தம்) அழகியசாந்தம், பஞ்சமமாகிறாண். (முல்லை) யாழ். அன்றிக்
கே, முல்லைப்பூத்தா னிடையர்க்குத்தாராயிருக்கும்பிற ; அத்தைச்

உ-00 திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, புகலிடம் வ்யாக்யாநம்.

சொல்லிற்றாகவுமாம். (தண்வாடை) அங்வாடையோடு தென்ற லோடு வாசியற்றுப்போய்த்து. தென்றல்வருவது ஒருகாலமும் வா டைவருவது ஒருகாலமுமாயிருக்குமிதே; அவையெல்லாம் அங்வவ காலங்களிலேவந்து தோற்றும்படியாய்த்து காலம் நெடுதகிராய்; அன்றியே, அலர்த்தஸூசகமாய் எல்லாக்காற்று மொருக்காலே யடித்ததாகவுமாம். இனித்தென்றலுக்கஞ்சிவாடையின்கீழொதுங்க விரகில்லை.

(அகலிடமித்யாதி) தன்மஹிஷியானவன் இப்படி. பாதகபதார்த்தத்தின்கையிலே நோவுபடாநிற்க, ஸர்வஸாகாரணமாக வாய்த்து வந்தால் வயிற்றிலேவைத்து நோக்குமவன்கிடர் இப்போது வாரா தொழிகுறன். பரப்புடைத்தானபூமி யுநாமாய்ந்துகிடக்க உண்டாக் கி, ப்ரளயங்கொண்டவித்தை யிடந்தெடுத்து, திரியவும் ப்ரளயம் வர வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, உள்ளேகிடந்து தளராதபடி வெளி நாகொணப் புறப்படவிட்டு, மிடுக்கராயிருப்பா நிறுஞ்சிக்கொள்ள எல்லைடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படிவரையாகே நோக்கும் ஸ்வ பாவனுவன்கிடர் இப்போது வாராதொழிகுறன்).

(ஆயன்) (க) “கூட ஸ்ரவணவஹி-க்ருஷ்ணவஹி” இக்யாதி, (மாயோன்) ஜகத்சுக்ஷணத்துக் கறுநுபமான ஆஸ்சர்யசக்கியுக் தன். (இகலித்யாதி) யுத்தபூமியில்காணும் ஆஸூரவர்க்கத்துக்கு ம்ருத்யுவாடிருப்பது. “ஸரணம்” என்கிற ப்ரஹ்மாதனிபிஷ்ணாகி களை யழியச்செய்கிலணிதே; ராவண ஹிரண்யாகிசுளையிதே முடித் தது. (உ) “சூரகூஹஸகூயாயிராசியபுஷ்ட-க்ராதந்நஸக்தாபுகி ராமவத்யம்” என்னக்கடவகிதே. (வாரான்) இங்கு அம்பேற்கவும் வேண்டா, விரோதிகளுமில்லை. முகங்காட்டவமையும்.

(இனியித்யாதி) வரைந்துநோக்குவா நொருவனுப் நாணுநிரி ருக்கிறேனோ, வருமிடத்தில் ப்ரதிபந்தகமுண்டென் றுநிரிருக்கிறேனோ, என்னுடையாஷ்ணத்திலெனக்கந்வயமுண்டாய்க் தாயுநி யிருக்கிறேனோ. வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனுமாய் ஸக்தனுமாய் ப்ரா ப்தனுமாயிருக்கிறவன்வாராதொழிய, அவனுடைய ரக்தயகோடியிலேயாய் அஸக்தையாய் அப்ராப்தையாடிருக்கிற நான் என் ப்ராணன்களை நோக்குகையென்றொரு பொருளுண்டோ!.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, ந-பா, இனியிருந்துவ்யாக்யாநம். ௨௦௧

(இனியிருந்து) வருந்தனையும் ஜீவித்துக்கிடக்கும்படி (க)
 “நரோஸுராவவொஹு-நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே” என்று
 சிலர்சொல்லுதல், (உ) “கூரீபஸுரூநுநுபா தஜெ-த்வாமபர்யந்
 ந்ருபாத்மஜே” என்னுதல் செய்துதானுறியிருக்கிறேனே; வரவுக்
 குடலாக “கரன்பட்டான், கபந்தன்பட்டான், வாஸிபட்டான், கடல
 டைப்பது, வந்துபுகுந்தாரத்தனை” என்று தானுறியிருக்கிறேனே.
 (இனியிருந்து) இதுக்கு முன்பெல்லாம் “அவன்சரக்கழிய வொண்
 னது” என்று நோக்கிக்கிடந்தமை தோற்றுகிறதாய்த்து - இனி
 பெய்கையாலே. (என்னுயிர்காக்குமாறென்). பிறநயிராய்த்தான்.
 நோக்கியிருக்கிறேனே. இவற்றின்னையிலே நோவுபுட வெனக்குப்
 பணியாகவோ என்னுடைய ப்ராணரக்ஷணம். (உ)

முன்றும்பாட்டு.

இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறெனினேமுலைநழுக நுண்ணி
 டைநுடங்க * துனியிருங்கலவிசெய்தாகந்தோய்ந்து துறந்தேம்மை
 யிட்டகல் கண்ணன்கள்வன் * தனியிளஞ்சிங்கமெம்மாயன்வதா
 ன் தாமரைக்கண் ணுஞ்செவ்வாயும்* நீலப் பனியிருங்குழல்களும்
 நான்குதோளும் பாலியேன்மனத்தே நின்றிருமாலோ. (ந)

ப:—அநந்தரம், பாஹ்யமானபாதகங்களேயன்றியே, அதிரமணீய
 மான வவனுடைய அவயவங்களானவை ஆந்தரமாக நலியாநின்றன,
 இனி ப்ராணரக்ஷணம் பண்ணும் ப்ரகாரமென்னென்கிறான்.

(இ-ள்.) இனி-ஆஸ்வாஸகரங்கள் பாதகங்களானபின்பு, இருந்து -
 இருந்து, என்னுயிர் - என்ப்ராணனை, காக்குமாறென் - ரக்ஷிக்கும் ப்ர
 காரமென், இணைமுலை - சேர்க்கியழகாலே அவனுக்கு கர்ஸரீயமான
 முலைகளானவை, நழுக - ஸம்ஸலேஷஸாரஸ்யத்தாலே குழையும்படி
 யாகவும், நுண்ணிடை - நுண்ணிடையானது, நுடங்க-தளரும்படி யாக
 வும், துனி - துன்கோதர்க்கமாம்படி. இரும் - ஆஸ்ரயத்தளவன்றிக்கே
 பஹுமுகமான, கலவிசெய்து - ஸங்கத்தைப்பண்ணி, ஆகம்தோய்த்து-
 விடாயர் மடுவிலே முழுகுமாபோலே பெரியவயிர்விசேசத்தோடே என்
 வடிவிலே அவகாஹித்துபுஜித்து, அந்தரத்திலே, எம்மைத்துறந்து -

உருவாய்மொழி, கூ-ப,கூ-தி, ஈ-பா,இனிபிடுத்து வ்யாக்யாஸம்.

பின்னிரக்கமறும்படி யென்னைக்கைவிட்டு, இட்டு-அசேதந ஸமாநமாம் படி பொகட்டு, அகல்கண்ணன் - அகலுகையே நிரூபகமான க்ருஷ்ண னாய், கன்வன் - விஸ்வோஷார்த்தமான ஸம்ஸ்லேஷதசையில் க்ருத்ரிம மான வ்யாபாரத்தை யுடையனாய், தனி-பெறப்பேறு பெற்றானும்படி அத்விதியனாய், இளம்சிக்கம்-அத்தாலே, பாலவயிம்ஹம்போலே வடிவி லிளமையையும் மேனாணிப்பையு முடையனாய், எம்மாயன்-விஸ்வோ ஷாபிப்ராயத்தாலே தாழ்த்து பரிமாறின வாஸ்சர்யசேஷடிதங்களை யுடையவன் தான், வாரான் - வருகிறிலன்; தாமரைக்கண்ணும் பிரிகிற வளவில் செல்லாமை தோன்ற கோக்கின தாமரைபோன்றகண்ணும் செவ்வாயும் - விஸ்வோஷோத்தியை வ்யக்தீகரிக்கமாட்டாத சிவந்த திருப்பவனமும், நீலம் - ஸம்ஸ்லேஷதசையில் ஸ்லதமாய் அநியமிதமா கையாலேமிகைத்த நீலநிறத்தையும், பனி - குளிர்த்தியையும், இரும்- பரப்பையுமுடைத்தான, குழல்களும் - திருக்குழல்களும், நான்குதோ ளும்-விஸ்வோஷதசையில் தரிக்கைக்காக பரிஷ்வங்கார்த்தமாகப்பண்ணைத் தாலுதிருத்தோள்களும், பாலியேன் - பிரிந் தீடுபடுகைக்கீடான பாபத் தையுடையவென், மனத்தே - மனஸ்விலே, நின்று-ப்ரகாசித்துநின்று ஈரும் - ஈலியாநின்றன.

(ஈ)

நமுருதல் - குழைதல்.

ஆறு: - (இனியிருந்து) தன்னுடைய வாஸ்சர்யமான ஸொளர் யாதிருணங்களாலே என்னை வசீகரித்து, தன்னை யொருக்ஷணம் விஸ்வோஷிக்கில் நிரவதிகது:கத்தைவினைக்கு ம்நிமா த்ரஸம்ஸ்லேஷ த்தைப்பண்ணி, ஒரு த்ருணத்தை பரித்யஜித்தாப்பீபாலே யென் னைப்பரித்யஜித்தகன்றகண்ணன் வருகிறிலன்; அவனுடைய தாம ரைக்கண்ணும், செவ்வாயும், நீலப்பனியிருங்குழல்களும், நான்கு தோளும், என்னெஞ்சை யீரானின்றன; இனியிருந்தென்னுயிர்காக் கைக்கு உபாயமென்னென் றலற்றுகிறான்.

(ஈ)

ஈடு-அவ;—கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்க ளடங்க பாதக மாகப்புக்கவாமே அவற்றுக் கஞ்சாக் கண்ணைச் செம்பளித்தான்; அகவாயிலே அவனழகு ஸம்ருதமாய் ஈலியாகின்றதென்கிறான்,

(இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்) என்னதென்றபிமாதித் தவுடம்பு பகையாய்த்து, என்னதென்றபிமாநித்த வழகு பகையாய் த்து, இனியிருந்து என்னுடைய ப்ராணாஸூணம்பண்ண வென்

திருவாய்மொழி, சு-ப-க-தி, ௩-பா-இனியிருந்துவாய்ந்தோம். ௨௦௩

மேரு, பொருளுண்டோ, (இணைமுலைநுக) அவன் சேர்த்தியழகு, சொல்லி வாய்வெருவும், முலைகளானவை, கடிநஸ்ததலத்திலே, வர் ஷித்தால் பதமாமாபோலே, ஸம்ஸ்ரலேஷஸமபத்தில் அலுனுடைய, ஸ்பர்ஸத்தால் மெல்கிக்குழைந்தபடி, நுகுநுகுநுகுழை, (நுண் ணிடைநுடங்க), வெறும்புறத்திலும் அருங்குலைக்கீழ் விளைநிலம் போலே நோக்கவரிதான், இடைநுடங்குப்படியாகவும், தலக்குழையோ து எதிர்த்தலைபைப்பேண, வறிந்திலன், தன்னபிதிவேசம் தீர்த்தா னத்தனை.

(துனியிரும்கலவிசெய்து) துகபலமான கலவியைசெய்து (இருங்கலவி) கலக்கிறபோது பரிமாறின வகைகள், ஆராயத்தள வன்றிக்கே யிருக்கை. ஸம்ஸ்ரலேஷம் விஸ்ரலேஷாந்தமாயல்ல திரா னமையாலே துகத்தை விளைக்குமென்னுதல்; அத்தசையிலே தலை தடுமாறாகக், கலக்கையாலே பொறுக்கவொண்ணாதபடி துகரூப மென்னுதல். (ஆகந்தோய்ந்து) இக்கலவியாலே நீராக்கி, (க) டுஷஷ ஸ ஹபூவிஷெஷாஸித்ரிஷெஷீ தலீவஹ டுஷ-ஷஷ்பாஹம்பூவிஷ டோஸமி க்ரீஷ்மேஸீதமிவஹரதம்” என்கிறபடியே இவளோடே கலந்தானய்த்து; க்ரீஷ்மகாலத்தில் மடுவிலே முழுக்கிடப்பாரைப் போலே.

(துறந்து) இப்படி யவகாவித்ததெல்லாம் பொகுகைக்குட லாய்த்து. (எம்மையிட்டே) இப்படி யென்பக்கலிலே விருப்பத்தைப் புண்ணிவைத்து, சில அசித்ததார்த்தங்களைப் பொகடுமாபோலே பொகட்டோ மென்கிற நினைவும் கூடப் பொகட்டானய்த்து. (அகல் கண்ணன்) இவனுக்குக்கலவி தாதாசித்தம், அகலுகைநிறுபகம். கல விபாலல்லது பிரிவுகூடாமை கலந்தானத்தனை. (கள்வன்) ஸம்ஸ்ரலே ஷத்தில் குளிர்நோக்கும் நோக்கும், பேசினபேச்சும், பரிமாறின பரிமாற்றமுமெல்லாம் ஸர்வாபஹார க்ஷமமாயிருக்கிறது. கலக்கிற போது செய்தகையபடையத் தன்னொருமையாலே செய்தானென்று தோற்றும்படியாய்ப் பிரிவில்இவை நம்மைபாதிக்கைக்காகச் செய் தானுபிராநின்றது.

(துனியித்யாதி) (உ) “யஸுஸாஜநகா துஜா - ஸபூரெயம்ஹி தகுதுஜ-யஸ்யஸா ஜகாத்மஜா-அப்ரமேயம்ஹி தக்தேஜ” என்னு

உச்ச திருவாய்மொழி, கூப்ப, கூத்தி, நட்பு, இனியிருந்து வ்யாக்யாநம்.

மாபோலே, இவ்ளோட்டைக் கலவியாலே அத்தவியென்று தோற்றம்படியிருந்தன். (இளம்) கலக்கக் கலக்கக் கீழ்நோக்கிப் பிராயம் புகாநின்றன். (சிங்கம்) இவ்ளோட்டைக் கலவியாலே பெறுப்பேறு பெற்றானைப் மேனாணித்திருந்தபடி. (எம்மாயன்வாரான்) பிரிவை நினைத்துக் கலங்கிப்போகமாட்டாதே என்பக்கல் அதிசாபலத்தாலே அத்தசையில் தடுமாறினவன் இப்போது வருகிறான். அத்தசையில் சாபலத்தோபாதியும் போரும் இப்போதை விரக்தியும். - அப்போது போகையிலுள்ள வருமைபோரும் இப்போது வருகையிலுள்ள வருமையும்.

(தாமரையித்யாதி) அவன், கண்ணுக்கு விஷயமாகத் தொழிந்தால், இவை நெஞ்சுக்கு விஷயமாகத் தொழிந்தால் லாகாதோ. தான் போகிறான், இவற்றைவைத்துப் போகவேணுமோ. கலந்தபோது தன் பேமென்று தோற்றம்படியான திருக்கண்களை யுடையவென்னுதல்; பிரிவையினைத்து வாய்விடமாட்டாதே ஆற்றாமையடங்கலும் நோக்கிலே தோற்றம்படி நின்றநிலையென்னுதல். (செவ்வாயும்) பிரிவைப் பாஸங்கித்து முடியச்சொல்லமாட்டாதபோதைச் சிவந்த திருவதாரமும். இவனுடைய * நிமியும்வாயும் கண்களு மிருக்கிறபடி.

(நீலப்பனியிருங்குழல்களும்) கலவியாலே குலைந்து பிரிவை நினைத்துப் பேணமாட்டாதபோதைக் கறுத்துக்குளிர்த்த பெரிய திருக்குழலும், (நான்குதோளும்) இவள்தடுமாற்றத்தைக்கண்டு குழலைப்பேணிவருந்தனையும் தரிக்கைக்காக நெருக்கி யனைத்த நாலு திருத்தோளும், (க) “உபஸம்ஹா-உபஸம்ஹா” என்றது கம்ஸாசிகளுக்கிறே; பெண்களுக்கு நாலாய்த்தோற்றமிதே. (உ) “ஸாஸு உக்ர-மஹாவாணை - ஸங்கசக்ரகதாபாணை” என்றானிதே. (பாலியேன்) இவ்வழகுகளை யதுபவித்து இழந்தால் மறந்திருக்கப் பெறுதபடியான பாபத்தைப்பண்ணின வென்னுடைய. (மனத்தேநின்றிருமாலோ) மரணஸிலே நிரந்தரமாக நின்று நலியாநின்றது. அனைக்கும்படி கைக்கெட்டுதல், நெஞ்சுக்கெட்டா தொழிதல்செய்யப் பெற்றிலேன். அறிவழிந்து மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி பண்ணினுய்த்து.

(ந)

நான்காம்பாட்டு.

பாலியேன்மனத்தே நின்றிருமாலோ வாடைதண்வாடைவெ
வ்வாடையாலோ * மேவுதண்மதியம் வெம்மதியமாலோ மென்
மலர்ப்பள்ளிவெம்பள்ளியாலோ, * தூவியம் புள்ளுடைத்தெய்வ
வண்டுதுதைந்தவெம்பெண்மையம் பூவிதாலோ, * ஆவியின்பா
மல்லவகைகளாலோ யாமுடைநெஞ்சமும் துணையின்றிலோ. (ச)

ப—அந்தரம் அபிருபமான கருடவாஹநத்தைபுடையவன் புஜி
த்த ஆர்யமூர்த்திபெடும்படி நெஞ்சுதுணையாகிறதில்லை; ஆர்யத்துக்குத்
தருதியன்றியே லோகாநுகூலபதார்த்தங்கள் எனக்கு பாதகங்களாகா
நின்றனவென்கிறான்.

(இ-ள்.) பாலியேன்மனத்தே - ஸர்வாநுகூலமானவையும் பாதி
கூலமாம்படி பாபத்தை யுடையேனான வென்னெஞ்சிலே, நின்று -
தோற்புரையேபோகாமல் ஒருபடிப்படநின்று, வாடை-வாடை, ஈரும்-
ஈரானின்றது. தண்வாடை - அவனுடைய ஸம்ஸ்லேஷதையில் என்
னோடொட்டோடு வாசியறக்குளிர்த்த அநுகூலமான வாடையானது,
வெவ்வாடை-(க) 'பணிப்பியல்வெவ்லாம் தவிர்ந்தெரிவீசும்' என்கிற
படியே வெவ்வியவாடையாகாநின்றது. மேவு-ஸர்வர்க்கு மாஸ்வாஸகா
மாம்படி செறியப்படும், தண்-குளிர்த்த, மதியம்-சந்த்ரனானவன், வெம்
மதியம் - நெருப்பைச்சொரியாநின்றான், மென்மலர்ப்பள்ளி - மருது
வானபுஷ்பத்தாலே படுக்கப்பட்டபடுக்கையானது, வெம்பள்ளி - பண்டு
போலன்றியே அக்ரிமயமான படுக்கையாகாநின்றது. அம் - தர்ஸநீய
மான, தூவி - சிறை யுடையனான, புள் - பெரியதிருவடிபைய, உடை -
வாஹமாகவுடைய, தெய்வம் - பரதேவதையாகிற, வண்டு - வண்டா
னது. துதைந்த - விமர்த்தித்து புஜிக்கையாலே ஆத்தஸாரமான. எம்
பெண்மை - என்னுடையஸ்த்ரீத்வமான, இது - இது, அம்பு - பரிதாப
ஸஹமல்லாத ஸங்குமரமான பூவென்னலாயிராநின்றது. ஆவியின்பா
மல்ல - இவ்வாத்தமவுக்குப்பொறுக்கலாவனவல்ல, வகைகள் - அவனு
டையஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷபரகாரங்களும், பாதகபதார்த்த பரகாரங்
களும், யாமுடை - ஆற்றியிருக்கலாம்படி நாம் கரணமாகவுடையோ
மான, நெஞ்சமும் - நெஞ்சானது, துணையன்று - உதாத்துணையாகிற
தில்லை.

துதைகை - மிதிக்கை.

(ச)

(க) திருவிரு-

உருகுகிருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, ச-பா, பாவியேன் வ்யாக்யாநம்

ஆறு:—(பாலியேன்) திருக்கண்களும் திருப்பவளமும் திருக் குழல்களும் திருக்கோள்களழகும் என்னெஞ்சென்று ஈராநிதிக் கீசய்தே, அகின்மேலே, கண்வாடைமுதலாயுள்ள விவையும் காலா க்திபோலே என்னை தவறியாநின்றன; வண்டிகள் பூமலைபுஜித் தாப்போலே பெரியகிருவடிமேலே யேறியருளிவந்த ஆக்கஸார மாம்படி யென்னைபுஜித்தருளினபுரகாரம் நின்று பாதிபாநின்றது; இவ்வாத்மாவினளவன்றியே யிப்படி அபர்யந்தபாதகங்கள் பாதிபா நின்றன; இவையெல்லாம் பொறுக்கலாமிதே ஒருதுணையுண்டாகில்; என்னெஞ்சங்கூடத் துணையன்றியேபோய்க் தென்கிறான். (ச)

ஈடு.அவ:—அகவாயில். நலிகிறதொழிய ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர்ஸாதிசுளாலே ஸ்மாரகமாய்தின்று நலிகிற பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறான்.

(பாலியேன்மனத்தே நின்றிருமாலோ) நாட்டார், வலிய இவ் வழகுதன்னை நெஞ்சிலேவைத்து பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளா நிற்பாக்கிடார்; இவ்வுழவையிறே ஸாபாஸ்ரயமாகபாவித்து அபிமதங் களைப் பெறுவது. (வாடையித்பாதி) உட்பகையேயாய் புறம்புள்ள வைதாம் அறுகலிக்கப்பெற்றேனோ? தண்வாடை யானவாடையும் வெவ்வாடையாய்த்து. (க) “ஸாகதா தழ்-ஸாகதாதம்” என் னுமாபோலே; புத்ரனையிட்டுச் சொல்லும்படியாயிராநின்றது. (வாயு புத்ரனிறே அக்கி) குளிர்த்தியே ஸ்வபாவமானவாடையும், அக்கிகல் பமாய்தின்று நலியாநின்றது. (தண்வாடை) என்றவிடம், தாய்மார் வார்த்தைகேட்டுச் சொல்லுகிறான்; (வெவ்வாடை) என்றவிடம், அதுபவத்தாலே சொல்லுகிறான்.

(மேவுதண்மதியம் வெம்மதியமாலோ) நாட்டார் தாபித்துக் கஞ்சி நிலாவிலே யொதுங்கக்காண்கையாலே தானுமகிலேயொதுங்க ப்பார்த்தாள், அவன் அக்சிமயசந்த்ரனானான்; அவன் நெஞ்சறிந்தவு னாகையாலே இவனுமேவறுபட்டான்; (உ) “உருகுகிருவாய்மொழி”

சந்த்ரமாமஸோஜாத:” * ஆயன்றன்மனம் கல்லானதறிந்து, மதி கேடாயிருந்தது. (மேன்மலர்ப்பள்ளி) புறம்புள்ளவை பாதிமான வாதே அவற்றுக்கஞ்சிப் படுக்கையிலேசென்று விழந்தான்; அது இருவர்க்குப் படுத்தபடுக்கையாயிருந்தது. மருதுவான மலராலே

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, டு-பா, யாமுடை வ்யாக்யாசம். ௨௦௭

செய்தபடுக்கை, தாபஹேதுவாய்நலியாநின்றது. பழையவாடையும் நிலாவுமே நன்றும்படியாய்த்து. இருவர்க்குப்படுத்தபடுக்கை யொரு வர்க்குபாதகமாமிறே.

(தூலியித்யாதி) பெரியதிருவடிபையுடைய தைவமாகிறவன் டாலே ஆத்தஸாரமான வென்னுடைய பெண்மையாகிறபூ, ஏவம் விதமாய் (நலிய) நலிவுபடாநின்றது; படுக்கை பாதகமானவாறே புற ம்பே புறப்பட்டாள், ஸ்வரூபாநுபந்தியான ஸ்த்ரீத்வமும் சிதிலமா கத்தொடங்கிற்று. அழகியசிறகையுடையனாய் தர்ஸநீயவேஷமான பெரியதிருவடி முதுகிலே வந்தாய்த்து ஸ்த்ரீத்வத்தை யழித்தது, கருடவாஹனாரே பாதேவதையாவான். இதுவென்கிறது - தன் ஸ்த்ரீத்வமழிந்தபடி பேச்சுக்குநிலமல்லாமை.

(ஆவியின்பரமல்லவகைகளாலோ) கலக்கிறபோது அவன்பரி மாறினவகைகள் ஆர்யத்தளவன்றென்னுதல்; பாதகபதார்த்தங்க ளுடையபாரிப்பு ஆக்மவஸ்துவளவன்றென்னுதல். (யாமுடைநெஞ் சமும் துணையன்றாலோ) புறம்புண்டானவை பாதகமானால் நெஞ் சண்டாகில் உசாவி தரிக்கலாமிறே; அதுவும் துணையாகிறதில்லை,

ஐந்தாம்பாட்டு.

யாமுடைநெஞ்சமும்துணையன்றாலோ வாபுதுமாலையுமாகின் றாலோ * யாமுடையாயன்றன் மனங்கல்லாலோ வவனுடைத்தீங் குழலீருமாலோ * யாமுடைத்துணையென்னுந் தோழிமாருமெம்மின் முன்னவனுக்குமாய்வராலோ * யாமுடையாருயிர்காக்குமாறெனவ னுடையருள்பெறும்போதரிதே. (ரு)

ப:- அநந்தரம், ஆர்ரிதஸுலபனுவனுடைய விரக்கம்பெறுகை யரிதானால் நம்முடைய ப்ராணைரகஷிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்கிறுள்

(ப - ள்.) நமக்கு பவ்யனுவன் துணையாகாதாப்போலே, யாமு டைநெஞ்சமும் - நம்தானநெஞ்சம், துணையன்று-அவற்றல் தரித்தல் செய்தற்குத்துணையாகிறதில்லை, அவ்வளவேயன்றியே, ஆபுகும் - பசுக் கள்வந்து நிலையிலேபுகுரும்படியான மாலையும் - மாலையும், ஆகின்று- ஆகாநின்றது. அகற்றேடுகூடப் புகரக்காணமையாலே, யாமுடை யாயன்றன் - நமக்குக்கையாளாம்படி ஸுலபனுவ க்ருஷ்ணனுடைய

உ0அ திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, இ-பா, யாமுடை வ்யாக்யானம்.

மனம் - ம்ருதுஸ்வபாவமானநெஞ்சு, கல் - கல்லாய்விட்டதாகவேனும், அப்படி அறுதியிடவொண்ணாபடி, அவனுடை - அவன்தாழ்ச்சிவைத் துதிவரும், தீம்குழல் - இனிய கழலானது, ஈரும்-அவனுடைய ம்ருது ஹ்ருதயத்தை ஸஞ்சிப்பித்துக்கொண்டு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் ஈராரின் தது, இப்படி ஈபேடுகிறவனவில்த், யாமுடை-நமக்குப்பரதந்தரைகளாய், துணையென்னும் - உசாத்துணை யென்னும்படியான, தோழிமாரும் - தோழிமாரும், எம்மில்முன் - அவன்விஷயமாக வீடுபடுகிறவெனக்கு முன்னே, “இவளுக்கு அவனுதவப்பெறுகிறதில்லை” என்று, அவனுக்கு அவன்பொருட்டு, மாயவர் - ஈடுபடாநிற்பர்கள். இவ்வளவில். அவனு டையருள் - ரக்ஷமானவனுடைய க்ருபையானது, பெறும்போது - பெறும்வஸ்த்தை, அரிது - அரிதாயிராநின்றது, ஆனபின்பு, யாமுடை யாருயிர்-* தேவலக்ருபாரிர்வாஹ்யவர்க்கமான நம்முடையவாத்மாவை காக்குமாறு - ரக்ஷிக்கும்பரகாரம், என் - ஏதாயிருக்கிறது. (இ)

ஆறு: —(யாமுடைநெஞ்சமும் துணையன்றாலோ) என்னுடைய நெஞ்சுதுணையன்றிக்கே யொழிவது, அவனோடே வரக்கடவியபசுக் களும் மாலையும் அவனையொழியவருவது, ஒருக்கணமும் நம்மைப் பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவஞான வவனுடையநெஞ்சானது இப்போது நம்மைப்பிரிந்திருக்கவும் வற்றுவது, அவனுடைய வசி மதூரமான குழலோசையானது ஸ்ம்ருதமாய் நின்றிராநிற்பது, நமக் கு ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் துணையாகக்கடவியதோழிமாரும் நாமவ ணைப்பிரிந்துபடுகிற வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமை நமக்குமுன்னே தளராரிற்பது, அவனுடையக்ருபைபெறுகை நமக்கரிதாவது, இனி யெங்ஙனே நம்முயிரைக்காக்கும்படி யென்கிறாள். (இ)

ஈடு-அவ;—ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வாவஸ்களைவிட்டு அந்யதாவாய், அவ்வளவிலு மவனுடைய ப்ரஸாதமரிதானால் தரிக்க விரகூண்டோ வென்கிறாள்.

(யாமித்யாதி) “என்னது” என்றபிரமாதிக்கவழியாகியைய துணையன்றிக்கேயொழிகைக்கு. பசுக்களும் வந்துபுஞர ஸந்த்யையு ராகாரின்றது; நெஞ்சுதுணையன்றிக்கே யொழிந்தால் ஓரடி தாழ்ச்சித் தவரவேண்டாவோ இம்மலைக்கு. (யாமுடையித்யாதி) நெஞ்சு துணையன்றிக்கே மாலையும் வருகிறவிது அவன்நெஞ்சிற் படுகிறதில்லை; பதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வபாவபேதம் பிறக்கிறப

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, அவனுடை வயாக்யாரம். ௨௦௧

போலே, (ம்ருதுஸ்வபாவனுனவன் நெஞ்சகல்லாய்த்து) நெஞ்சிலு மண்ணியவன்நெஞ்ச நெகிழவேண்டாவோ. ஒருகல்லைப் பெண் ணுக்கினவன்நெஞ்ச கல்லானால் அத்தை நெகிழக்கவல்லாரில்லை யிதே.

(அவனித்யாதி) அவனுடைய வினிபகுழலோசை, “அவன் நெஞ்சுகல்” என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. “நான்பகலெல் லாம் பிரிந்தேன், வாவுதாழ்க்கேன், ஆற்றேன். பரதந்தரனாக் கெட்டேன்” என்கிறபுடைகளிலே சிலபாசரங்களை வைத்திதே குழலு கவது. “அதுகல்லென்று கைவாங்காதேசுடாய், நீர்கிடாய்” என்னாநின்றது; இப்பாசரங்களாலே அவனுடைய இனியகுழலோ சையானது ஈராரின்றது.

(யர்முடையித்யாதி) நெஞ்சும் துணையின்றிக்கே அவனுமுக வாதபோது, துணையான தோழிமாரும் என் வ்யஸதத்தைக் கண்டு எனக்கு முன்னே “இவளுக்கவன்வேணும்” என்று நோவுபடா நின்றார்கள். (துணையென்னும்) மாம்பழவுண்ணிபோலேயிதே நீங் கள் தோழிமாரானபடி. (க) “வனகூடி-வெல்ல-வஹுநள-ஏகம் துகம்ஸுகஞ்சநள” என்றிருக்குமவர்களாகையாலே, இவளாற் றுமை பொறுக்கமாட்டாமை நோவுபடுகிறார்களிதே. இவர்களுக் கவனோடு ஸம்பந்தம் இவள்வழியாகவிதே.

(யர்முடையாருயிர்காக்குமாறென்) இத்தனிமையில் ஆகமதா ரணம்பண்ணும் விரகென். பிறருயிராகில் நோக்கவுமாயிதே (அவ னுடையருள் பெறும்போதரிதே) அவனுடைய ப்ரஸாதம்பெறுகை யரிதாய்த்து. அதுபெறில் நம்முயிர்தன்னையும் நோக்கலாயிதே. (இ)

ஆறும்பாட்டு.

அவனுடையருள்பெறும் போதரிதாலவ்வுருளல்லன் வருளு மல்ல* அவனருள்பெறுமளவாலிதில்லாதபேகல்மாலையும்நெஞ்சங் கர்ணென் * சிவனொபிரமன்வண்திருமடந்தைசேர் திருவாகடெம் மாலியீரும் * எவமினிப்புதுமிடமெவஞ்செய்கேனோ வாருக்கேன் சொல்லுகேனென்னைமீர்காள். (சு)

உக0 திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, அவனுடை வ்யாக்யானம்.

ப:—அந்தரம், துர்மானிகளான ப்ரஹ்மாதிகளோடு நித்யாகபாயி நியான லக்ஷியோடு வாசியறலித்து வாழும்படியானபடியை யுடையவனுடைய ஸௌசேல்யப்ரகாசகமானவடிவானது என்னுத்தமாவையீரா நின்றதென்கிறுள்.

(இ - ள்.) அவனுடை - அவனுடைய, அருள் - ஸம்ஸ்லேஷோப காரத்தை, பெறும்போது-பெறுமவஸ்த்தை, அரிது - அரிதாயிராநின்றது, அவ்வருளல்லன் - அந்தவுபகாரமொழிய மற்றுமுண்டான ஆஸ் வாஸதேஹத்துக்களானவை, அருளுமல்ல - உபகாரரூபமுமல்ல; அவனருள் - அவனுடையவுபகாரம், பெறுமளவு - பெறுமளவும் ஆறியிருக்கும்படி, ஆவி - ப்ராணன், நில்லாது - தரிக்கிறதில்லை, பதார்த்ததர்ஸ் நம்பண்ணிப் போதுபோக்கவொண்ணாதபடி, மாலையும் - ஸந்த்யாவேளையும், அடுபகல் - நசிப்பிக்கப்பட்ட பகற்பொழுதையும் உடைத்தாயிராநின்றது, நெஞ்சம் - தனிமைக்குதவக்கடவதான நெஞ்சையும், காணேன் - உதவக்காண்கிறிலேன்; சிவனெடு - ஈஸ்வராபிமானியானருத்ரனோடு, பிரமன் - அவனுக்கு முத்பாதகளுன பெருமையையுடைய ப்ரஹ்மாவோடு, வண் - ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தினையான, திரு - நிரதிஸ்யஸம்பத்தரூபயான, மடந்தை-* நாரீணுமுத்தமையான லக்ஷியோடு வாசியற, சேர் - அபாஸ்ரயமாகப் பற்றும்படியான, திரு - சேஸம்பத்தையுடைத்தான, ஆகம்-திருமேனியானது, ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகக் கொண்டு, எம்மாலி - என்னுத்தமாவை, ஈரும்-ஈராநின்றது; இனி-ஸர்வாபாஸ்ரயமான திருமேனியுதவாதபின்பு, புருமிடம் - ஒதுக்குகைக்கிடம், எவம் - ஏதாயிருக்கிறது, எவம்செய்கேனோ - தத்திநப்ரவருத்திகையானான் ஸ்வாதீநமாக என்ன உபகாரத்தைப்பண்ணுவேன்; அன்னையீர்கான்-எனக்கோடுகிறவார்த்தியறியாமல் நியமிக்கிற அன்னையீர்கான், ஆருக்கு - இதுக்குப் பரிவரில்லாத வுங்களிலாருக்கு, என்சொல்லுகேன், உங்களுக்கவ்யுத்பந்நமான வித்தை என்னபாக்ரமிட்டுச் சொல்லுவேன்.

“அடுபகல்மாலையென்னெஞ்சம்” என்று பாடமானபோது, மாலைக்காலத்துக்கு என்னெஞ்சையு முதவக்காண்கிறிலேனென்று சொல்லுவாருமுளர்.

(சு)

ஆரு:—(அவனுடையருள்) அவனுடையகடாக்ஷம் பெறுகிறிலேன், அவனுடையகடாக்ஷமல்லது மற்றொருகடாக்ஷமில்லை, அவ

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா. அவனுடை வ்யாக்யானம். ௨௬௧

னுடையகடாக்ஷம் பெறுமளவும் இவ்வாத்மா தரித்திருக்கிறதில்லை; பகலிமாலைவந்தது, துணையான வவனுடைய ஸௌரீலயகுண மெண்ணீராரிின்றது, இனி நானெங்கேபுகுவுேன், என்செய்கேன். ஆருக்குச்சொல்லுகேன் அண்ணமீர்கான் என்றலற்றுகிறான். (க)

ஈடு; அவு;—கித்யாநபாயிசியான பிராட்டியோடு அந்யபராரான ப்ரஹ்மருத்ராதிக்களோடு வாசியற வுடம்புகொடுக்கு மவனுடைய ஸௌரீலயம் என்னுத்மாவை யீராரின்றதென்கிறான்.

(அவனுடையித்யாதி) கொள்வார் தேட்டமாயிறே அவனு டையவருளிருப்பது. தண்ணீர்ப்பந்தலில் சேர்ந்துகுளிர்த தண் ணீர் விடாயர்க்கு அரிதாமாபோலேயிறேயெனக்கரிதானபடி, அவன ருள்கிடைக்குமளவும் பந்துக்களுடைய இன்சொல்லைக்கொண்டாகி லும் தரித்தாலோவென்ன (அவ்வருளல்லனவருளும்ல்ல) (க) “பல் லாரருளும்பழுது-நல்லானருளல்லால்.” விடாய்த்தவனுக்கு அக்ரி கணங்களைக்கொண்டு விடாயைப்பரிஹரித்தாப்போலேயிறே. பரி ஹரிக்கவொண்ணுமையேயல்ல, பாதகமாவதும் செய்யும்.

அவ்வருள் தப்பாதபின்பு பெறுமளவு மாறியிருந்தாலோவெ ன்ன (அவ்னருள்பெறுமளவாவிநில்லாது) அவன்ப்ரஸாதம் கிட்டிந் தனையும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரமப்ராப்கியை ஸஹிப்பதொரு ப்ராணனைப்பெற்றோமாகி லாறியிருக்கலாய்த்தே. (அபேகல்மாலை யும்நெஞ்சங்கானேன்) பகலை முடித்துக்கொடுவந்து ஸந்த்யை யும் தோற்றுசின்றது, நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன். மாலையும் காண் கிறிலேன், நெஞ்சையும்காண்கிறிலேனென்னுகல். அதாவது - மேல் வருகிற காலத்தினுடையக்ரொளர்யத்தைப் பார்த்தவாதே, பழைய ஸந்த்யதான் தேட்டமானபடி.

வழிபோகாநிற்க திங்மோஹம்பிறந்தால் “கையிற்பொருளைக் கொண்டாகிலும் வழிகாட்ட, வல்லடிக்காரரையாகிலும் கிடையா தோ” என்னுமாபோலே, (ஆஸ்வாஸகரமான பெரியவுடையாரை யும் முடித்துக்கொண்டுபோந்து) எகாஶி ஏககர்ணிதொடக்கமான ராக்ஷஸிகள்கையில் காட்டிக்கொடுத்து ராவணன் பேரரின்றுப்போ லே, ஆஸ்வாஸகரமான பகலைமுடித்துக்கொண்டிவங்க ஸந்த்யை தேட்டமாய்படியாய்வந்து விழுந்தது.

உகஉ திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, எ-பா, ஆருக்கென் வ்யாக்யானம்.

(சீவனோபேரமனித்யாதி) பிராட்டியோடு அந்யபாராண நுக்
ராகிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்கும் சீலம் ஸ்மாரகமாய், நித்ய
மானவாத்மாவை முடியாவின்றது. காபாடிகந்தற்கெனிகானதுகேட
ரெனக்கரிதாய்த்து.

ஆனால் புறம்பேபோயாகிலும் தரித்தாலோவென்ன (எவமினிப்
புகுமிடம்) ஸர்வஸாதாரணமான வுடம்பையிழந்து இனி யெங்கே
புக்குதரிப்பது “அவனுடம்புகிட்டிற்றில்லை” என்னு, ஹிதந்த்சொல்
லுகிற வுங்களுடம்பைப்பற்றிதரிக்கவே. தேதாழிமாரோடே வ்ருத்த
கீர்த்தம் பண்ணிகரித்தாலோவென்ன (ஆருக்கு) விகரக் குத்
தமிழர் வார்த்தைசொல்லு மாபோலே, சொல்லும்வார்க்கைக் கதிகா
ரிகளா? வ்ருத்தகீர்த்தம்பண்ணும் தேதாழிமார் எனக்குமுன்னே
யழிந்தார்கள். (என்சொல்லுகேன்) கேட்பாரைப்பெற்றால்தான்
சொல்லுகைக்குப்பாசாமுண்டோ?

(அன்னைமீர்காள்) தேதாழிமாரழிந்தார்கள், நாட்டாரய்பார்,
சேஷத்திகோள் நீங்களாயிருந்திகோள்; உங்களுக்குச்சொல்லலோ.
மீனுக்குத் தண்ணீர்வார்த்தாப்போலே நித்யஸூரிகளுக்குச் சொல்
லலோ, “ஸ்ர்வரோஹம்” என்றிருக்கிற ப்ரஹ்ம லிகளுக்குச் சொல்
லலோ, விஷயப்ரவணராய்க்கிடுகிற ஸர்வஸாரிகளுக்குச் சொல்லலோ,
அன்றியே, ஆசார்ய ஸமாஸாரயணம்பண்ணி ஸ்வரூபஜ்ஞா கம்பெற்று
“துரும்புநறுக்கலாகாது” என்றிருக்கிற செங்கொடுகுட்டைகளுக்
குச்சொல்லலோ, ஆருக்கெத்தைச்சொல்ல. சொல்லப்பாசாமில்லை,
கேட்கைக்கதிகாரிகளுமில்லை.

(4a)

ஏழாம்பாட்டு.

ஆருக்கென்சொல்லுகே அன்னைமீர்கா ஸார்வஸவந்திகா
தண்வாடை * காரோக்தமேனி கங்கண்ணன் கங்காங்கவந்திகா
தனிநெஞ்சமவன்கணஃதே* சீகற்றவகிறபுகைபாற் காமபுத்திகா
தண்பகஞ்சார்த்தணந்து * போதற்றவாடை தண்மல்லமகபிழ
புதுமணமுகந்துகொண்டேறியுமாலோ,

(6)

ப:—ஆந்தரம், உபகாரசீலமான மேகம்போன்ற சிவந்தையு
டையராய்க்கொண்டு நமக்கு பவ்யஞான க்ருத்தணன்பக்கவிலே செஞ்
சாய்த்து, வாதையினுடைய ஸந்தாஹம் துவ்வாத்மாயின வவ்வென்றி
றாள்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, எ-பா, ஆருக்கென்வ்யாக்யாரம், உகந.

(இ - ள்.) காரொக்குமேனி-வரையாமல் உபகரிக்கும் காளமேகம் போன்ற நிறத்தையுடையனாய், நங்கண்ணன்கள்வம்-நமக்கும் ஸர்வமு மாம்படி தன்னையுபகரித்த க்ருஷ்ணன் க்ருத்ரிமபவ்யதையாலே, கவர்ந்த-அபஹரிக்கப்பட்டி, அத்தனிரெஞ்சம்-நம்மைவிட்டுத்தனியேயான ரெஞ்சானது, அவன்கண்பிது - அவனிடத்திலே போய்த்து; இத்தனி மையிலே இவனோநலியலாமென்று நினைத்து, சீர் - பரிமளஸம்பத்தை, உற்ற - உடைத்தான, அகிற்புகை - அகிற்புகையையும், யாழ்நரம்பு - யாழின்நரம்பொலியையும், பஞ்சமம்-பஞ்சமமாகிற பண்ணையும், தண்பசுஞ்சாந்து - குளிர்த்தாறின அங்கராகத்தையும். அனைந்து - உட்புகைகளைந்துகொண்டு, இந்த ஸஹகாரிபலமன்றியே ஸ்வயம்ஸாமர்த்தயத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு நலிகைக்கு; போருற்ற - யுத்தோர்முகமான, வாடை - வாதையானது, தண் - குளிர்த்த, மல்லிகைப்பூ - மல்லிகைப்பூவிலுடைய, புதுமணம்-செவ்வியான பரிமளத்தை, முகந்துகொண்டு-முகந்துகொண்டு, எறியும் - வீசாநின்றது; இக்கூர் - இப்படி பரிசுரஸாமக்ரியோடே செறிந்து, தண் - குளிர்த்த, வாடை - வாதையானது, ஆருயிரளவன்று - என்னுத்தமாவின்ளவன்று, அன்னமீர்காள் - இவ்வளவிலும் அபிமதம் சொல்லும்படியான அன்னமீர்காள், ஸ்வஸம்வேத்யமான வாகாரத்தை, ஆருக்கு - ஆருக்கு, என்சொல்லுகேன் - ஏதென்று சொல்லுவேன்.

(எ)

ஆறு;—(ஆருக்கென்சொல்லுகேன்) அவனழகுக்கும் செயல்களுக்குத் தோற்று எனக்குத் துணையானரெஞ்சமவன்பின்னேபோய்த்து, என்னுந்நிரளவன் நிவ்வாடை பாதிக்கற்படி; அதெவ்வனே பெண்ணில; சீருற்றவகிற்புகை யாழ்நரம்பு, பஞ்சமம், தண்பசுஞ்சாந்தனைந்து, இப்படி போர்க்கோலங்கொண்டு போருற்றவாடை, காலாக்கி ஜவாலையோலையிருந்த தண்மல்லிகைப்பூப் புதுமணத்தை முகந்துகொண்டு டெறியாநின்றது; “ஆருக்கென்சொல்லுகேன் அன்னமீர்காள்” என்று சிவவதிக வ்யஸநத்தோடே கூப்பிடுகிறாள். (எ)

ஈ-அவ;—கீழ்ச்சொன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் திரளவந்து கண்பாராதே நலியாநின்றதென்கிறாள்.

(ஆருக்கென்சொல்லுகேனித்யாதி) ரெஞ்சமுங்களதாய், பாதகபதார்த்தங்களை “மீபாக்யவஸ்துக்கள்” என்று அவற்றைத் தேடித் திரிகிறவங்களுக்குச் சொல்லுவா. இத்ததைச் சொன்னவாதே என்

உகச திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, எ-பா, ஆந்க்கென்வ்யாக்யாநர்

னெஞ்சும் தந்தாமதாய், “தந்தாமுக்கென்ன ஆறுகூல பதார்த்தங்
களும் தேடக்கடவதன்றோ” என்பார்களிறே தங்கள் வாஸநையாலே;
உங்களுக்குச் சொல்லுவோம் (ஆருயிரளவன்றிக் கூர்தண்வாடை)
மிகைத்துக் குளிர்ந்துவருகிறவாடையானது, நம்முடைய வாத்தா
வினளவிற்போமதல்ல.

பாதகபதார்த்த முறைத்தாலும் தரித்திருக்கலாமின்றி நமக்கென்ன வெொருநெஞ்சு பெற்றோமானில்; “என்னெஞ்சினுருமங்கே யொழிந்தார்” என்று அதுவும் மீளாதவிடத்தே புக்கதே (காரித்யாதி) மேகம்போலே ஸ்ராமஹரமான வடிவையுடையனாய், அவ்வடிவைக்காட்டி நம்மை யநந்பார்ஹமாக்கி நமக்கு பவ்யனுன க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வமுண்டு - ஸம்ஸ்லேஷதசையில் தாழ்ந்தபேச்சுக்களும் செயல்களும்; (க) “பேச்சும்செய்கையும்” என்னக்கடவதிறே; அவற்றாலே யபஹ்ருதமாய் அத்தவிதீயமான வென்னெஞ்சானது அவன்பக்கலது.

(சீரித்யாதி) “இங்குள்ளது கேவலசீரமேயிரே” என்றறி கிறனவில்லையவை. வாடைதானே ப்ரதாநமாய் வருகையன்றிக்கே, மற்றும் அப்ரதாநமானவற்றையும் கூடக்கொண்டு, (உ) “ஊனெஷெ வாஸம்ஸதெயஜ்ஜாஸு-ஏஷைவாஸம்ஸதேலங்காம்” என்கிறபடியே அஹமஹமிகயா மேல் விழாநின்றது. (சீருற்றவித்யாதி) சீருறுகையாவது - அழகுயிக்கிருக்கை, அதாவதென்னென்னில்; பரிமளமேயாய்க் கண்ணுக்குப்புனைந்து பருஷமா மாகாரமின்றிக்கே யிருக்கை. பண்பட்டயாழ், பஞ்சமமாகிறபண். (தண்பசஞ்சாந்து) ஆறிக் குளிர்த்து வாஸிதமான த்ரவ்யங்களில் செவ்விமாறுதசாந்து. (அணைந்து) இவற்றைக்கூட்டிக்கொண்டு.

(போருற்றவாடை) “கூடினபரிசுரங்கள் பங்களங்கள்” என்னும்படி தனிவீரம்செய்திறவாடையானது. பொருதகயிலேசுணைந்தவாடையானது. (தண்மல்லிகைப்பூ) ஸ்ரமஹரமான மல்லிகைப்பூவின் செவ்விப்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு. முகப்பார் தாழ்வேயாய்த்து, மணக்கில் குதையிலலை. (எறியுமாலோ) இவள் விரஹாக்ரி தன்னைக் கதுவாதபடி கடக்ககின்று விசாகின்றது; அம்பைக்காய்ச்சி பெய்வாரைப்போலே.

 $(\dot{\eta}T)$

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, அ-பா, புதுமணம் வ்யாக்யாணம். உகடு

எட்டாம்பாட்டு.

புதுமணமுகந்துகொண் டெறியுமாலோ பொங்கிளவாடைபுன்
செக்கராலோ * அதுமணந்தகன்ற நங்கண்ணன்கள்வங் கண்ண
னிற்கொடி தீனியதனிலும்பர் * மதுமணமல்லிகைமந் தக்கோவை
வண்பசுஞ்சாந்தினிற் பஞ்சமம்வைத்து* அதுமணந் தின்னருளாய்ச்
சியர்க்கே யுதுமத்தீங்குழற்கேயுய்யேன் நான். (அ)

ப: — அந்தரம். அதிகயித ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணியகன்ற க்ரு
ஷ்ணனுடைய க்ருக்ரிமங்கள் அவனிலும் கொடிதாயிராநின்றன, அதுக்
ருமேலே பாதகங்களும் அதிஸயிராநின்றனவென்கிறார்.

(இ - ள்) பொங்கு - மேலெழுந்து, இளம் - இளகிப்பதித்த, வா
டை - வாதையானது, புதுமணம் - அபிசவமானபரிமாணத்தை, முகந்து
கொண்டு - முகந்துகொண்டு, ஏறியும் - வீசாநின்றது, ஸந்த்யயுகழி
ந்து, புன் - புல்லிய, செக்கர்-செக்கர்வானமாகாநின்றது; இவ்வளவில்,
அது - வாசரமகோசரமான மஹிமாவையுடைத்தாம்படி, மணந்து-ஸம்
ஸ்லேஷித்து, அகன்ற - அகன்ற, நங்கண்ணன் - நமக்கு பவ்யனாகபா
வித்த க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வம் - க்ருத்ரிமசேஷத்தங்கள், ஸம்ருதி
விஷயமாகக்கொண்டு நலியுமிடத்தில், கண்ணனில்-அவன் நன்னிலும்,
கொடிது - கொடிதாயிராநின்றது, இனி - இன்னமும், அகனிலும்பர் -
அதுக்குமேலே, மது - மதுவையும், மணம்-மணத்தையுமுடைத்தான,
மல்லிகை - மல்லிகையினுடைய, மந்தம் - செவ்வியழியாத, கோவை -
தொடையிலும், வண்பசுஞ்சாந்தினில் - விலக்ஷணமாய்க்குளிர்த அங்க
ராகத்திலுங்காட்டில், பஞ்சமபவைத்து-பஞ்சமமாகிறபண்ணைவைத்து
அதுமணந்து - பரிச்சேதிக்கவரிதாம்படியான தகாவித ஸம்ஸ்லேஷத்
தைப்பண்ணி. இன்னருள் - இனியவருளுக்கு விஷபமான, ஆய்ச்சியர்
க்கே . ஆய்ச்சியர்க்கே, ஊதும் - ஸ்கஸம்வேத்யமாம்படி ஊதுகிற, அத்
தீங்குழற்கே - அக்காலத்தில் காட்சியாலுண்டான இனிமையை ப்ரகா
சிப்பிக்கிற குழலோசைக்கே, நான் - நான், உய்யேன் - பிழைக்கமாட்
டேன்.

“சாந்தினில்” என்றது-அஞ்சாம்வேற்றுமை; ஒப்பைச் சொல்லவு
மாம். (அ)

ஆறு;—(புதுமணமுகந்துகொண்டு) இப்படி பொங்கிளவாடை
புதுமணமுகந்துகொண் டெறியாகிறகச்செய்தே, அதின்மேலே,
புன்செக்கர்வந்து பாதியாநின்றது; அதின்மேலே, சொல்லகிலமல்
லாததொருபடி அதிமாத்ரமாக வென்னுடனே கலந்தகன்ற நங்கண்

உகக திருவாய்மொழி, கூ-ப,கூ-தி, அ-பா. புதுமணம்வ்யாக்யானம்,

ணனுடைய வக்சலயி அவன்றன்னிலும் கொடிதாயின்னெண்ணை யீராரின்றது; இனி அதுக்குமேலே, மதுமணமல்லிகை மந்தக்குமேலே வையும வண்பசுஞ்சாந்துமவந்து பாதியாரின்றது; அதுக்குமேலே, நம்மோடே அங்குனை குரவைகோத்துக்கலந்து பரிமாறுகைக்குத் தன்பாடே நான்வருகைக்காக ஆர்ச்சியாரான நமக்கேகோட குட்படி பஞ்சமத்தைவைத்துது மந்தக்குழலோசையான தென்னுமெ நின்றெண்ணை மயாரின்றுதென்குருள்.

(அ)

கூ-அவ; -கீழ் தனித்தனியும் திரளவும் பாதகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்றோலி நலியாநின்றன வென்குருள்.

(புதுமணமுகந்துகொண்டேறியுமாலோ பொங்கிளவாடை) செவ்வப்பரிமாணத்தை முகந்துகொண்டெறியாநின்றது, ஸ்கந்திவாத மென்றவாறே களார்தினகிப்படிக்கிறவாடையானது. புன்செக்கராலோ செக்காவனமும்போய் மறையுமளவாய்த்து; மேல் வருகிற காலத்தினுடைய தண்ணையைப் பார்த்தவாறே, பகலோபாதி ஸந்த வையும தேட்டமாய்வந்து விழுந்தது.

(அதுமண்ணு) வாக்குக்கவிஷயமாப்படி யாய்த்துக்கலந்தது. சோகவிஷயமாக இருபத்துநாலாயிரம் கார்த்தம்சொன்னவன், ஸம்பர் லேஷவிஷயமாக வென்றும் சொல்லிற்றிலனிறே, அவிஷயமாகவே வாக்குக்கு; (க) "ஸோகஸ்டோகஸ்வரோமதஃ-ஸோகஸ்ப்ஸ்லோகத்வ மாகதஃ" என்று ஸோகவிஷயமாகவிதே சொல்லிற்று. அப்படிக்கலந்த கன்றமக்கு பவ்பனானவனுடைய, கள்வம் - கலக்கிறபோதைத் தாழ்ந்தபேச்சுக்களும் பரிமாற்றங்களும். (கண்ணெனிற்கொடிது) கலக்கிறபோது நமக்கு ஸ்வம் என்னும்படியிருந்திருந்நவ்ணனுடைய தக்காலத்திற் பரிமாற்றம், அவன்றன்னிற்காட்டில் பாதகமாகாநின்றது. இச்செயல்களி லின்னமவன்றோனெல்லன். (இனியதனியும் பர்) பின்னையுமதுக்குமேலே.

(மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவை) மதுவையும் மணத்தையு முடைத்தான மல்லிகையாலே செறியத்தொடுத்தமாலே, அழகிய பசுஞ்சாந்து, இவையும் நலியாநின்றது; அதுக்குமேலே, பஞ்சமமா கிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு குழலோசை பாதகமாகாநின்ற தென்னுதல்; இவற்றிலே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும் கூட்டிக் கொண்டென்னுதல்.

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, ஊதும் வ்யாக்யானம். உகா

(அதுமணந்து) அப்படியே கலக்கைக்காகவென்னுதல், அப்படி கலந்த வாய்ச்சியர்க்கென்னுதல், (இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே) தன் ப்ரஸாதத்துக்கிலக்கான இடைப்பெண்களுக்கே. (ஆய்ச்சியர்க்கேயு தும்) அகாசிறது-காவல்காத்துக் கிடக்கிறவர்களைத் தெர்டைகுத்தி யுறக்கி ஒருபருவத்திற் பெண்களை மயிரைப்பற்றியிழுக்குமாய்த்து இக்குழலோசை. “ இன்னாக்குத்தொடுத்தவம்பு ” என்னுமபோ லே. அல்லாத பாதகபாதார்த்தங்களுக்கு ஜீவித்திருந்தேனையாக லும், இக்குழலோசைக்கு நான் ஜீவிக்கமாட்டேன். அவையெல்லா மொருபடியும் இதொருபடியுமாய்த்து நலிக்கற்படி. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

ஊதமத்தீங்குழற்கேயுய்யேன்னானது மொழிந்திடையிடைதன் செய்கோல * தூதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றுபேசித் தூமொழி யிசைகள்கொண்டொன்றுநோக்கி * பேதுறுமுகஞ்செய்து நொந்து நொந்து பேதைநெஞ்சறவற்பாடும்பாட்டை * யாதுமொன்றிற்கில மம்மவம்ம மாலையுமவந்தது மாயன்வாரான். (கூ)

ப:—அந்தரம், ஸாபிப்ராயங்களான நிரீக்ஷணங்களையும் உக்தி களையுமுடையனாய்க்கொண்டு ஊநோஹரமான பாட்டை யுடைத்தாம் படியுதுகிற குழுவிற்கு நான்தரிக்கமாட்டேனென்கிறார்.

(இ - ள்.) இடையிடை - இடையிலே, அது - ஸ்வஸம்வேத்யமாய் அவர்களறியும்படியான தன்னைச்யஸூசகமான பாசுரங்களை, மொழிந் து சொல்லி, ஊதும்-ஊதுகிற. அத்தீங்குழற்கே-அந்த இனியகுழலோ சைசனக்கே நான் - நான், உய்யேன் - தரிக்கமாட்டுகிறிலேன், தன் - தனக்குதானே, செய் - செய்யப்பட்ட, கோலம் - கோலத்தையுடைத் தாய், அந்தவிஷயத்திலே முற்படச்சென்று தூதுசெய் - தூதர்குதயத் தைப்பண்ணும், கண்கள் கொண்டு - கண்களைக்கொண்டு, ஒன்றுபேசி - ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லி, தூமொழி - தன்னுடைய தெளர்த்தயத்தில் பரிசுத்தமான பாசுரங்களை யுடைத்தான, இசைகள் கொண்டு - இசைகளைக்கொண்டு, ஒன்றுநோக்கி - ஸ்வாபேக்ஷிதங்களை க்கடாணித்து, பேதுறுமுகம்செய்து - இப்பாட்டிலினிமையில் தனக்கு ண்டான வீதிபாடு தன்முகத்திலே தோன்றும்படியாய், “நொந்துநொந் து, - “இதுதேட்ட வபலைகளான பெண்கள் என்படுகிறோ” என் று மேன்மேலன நொந்து, பேதை - முகத்தைகளான பெண்களுடைய, நெஞ்சறது - நெஞ்சிலுடலால்வந்த விஸ்வலேஷம், அற - மிகவும் அறும்

உகஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, ஊதும் வ்யாக்யாநம்.

படி. பாடும்பாட்டை - பாடுகிறபாட்டை. ஆதுமொன்று - ஏதேனுமொருப்ரகாரத்தாலும். அறிகிலம் - அளவிட்டறியமாட்டுகிறிலேயாம், இவ்வளவிலே, அம்மவம்ம - அம்மே அம்மே, மாலையும்வந்தது-ராத்நிவந்தது, மாயன் - ஆய்சர்யபூதன், வாரான் - வருகிறிலன்.

“அதுமொழிந்து” என்றவிடத்துக்கு, குழலோசைய மொழியவென்று சொல்லுவர்; கன்செய்கோலமென்று - தன்செய்க்கோலமென்று மாம், பேதுறவு - கெஞ்சழிவு. (க)

ஆறு;—(ஊதுமத்தீங்குமுற்றுகே) ஊதுமத்தீங்குமுற்றுகே உய்யமாட்டுகிறிலேன்; அகின்மேலே, அக்வனை நம்மையழைத்து, தூதுசெய்கண்களைக்கொண்டு பணிமொழிகளாலே ஸாந்த்வவாதகம்பண்ணி, தூமொழியிசைகள்கொண்டு ப்ரோமகர்ப்பாமாக நோக்கியும், பேதுறு முகஞ்செய்து நொந்துநொந்தும், ஊடலைத் தீர்த்துக்கொண்டு எம்மோடே தூவைகோத்து, கேட்டார்நெஞ்சுகளெல்லா மழியும்படி பாடினபாட்டு என்னைவின்றி நகிறபடி. பொன்றும் தெகிரிறதில்லை; அகின்மேலே மாலையும்வந்தது, மாயன்வாரான் என்றலற்று கிறுள். (கூ)

ஈடு; அவ;—பண்டே இடைப்பெண்கள் நடுவ இவன் குழலாகிறபோது நடுநடுவே தன்னுற்றாணையாலே சில வந்திசைஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகின்றகொண்டு பாடும்பாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலெனென்கிறுள்.

(ஊதுமத்தீங்குமுற்றுகேயுய்யென்னான்) “சீரிலவைமிகை” என்னும்படி குழலோசைய பாசகமானபடி. (இடை-யிடை-அதுமொழிந்து) “பிரிந்தேன், ஆற்றேன்” என்றாற்போலே சொல்லுகிற நீசபாஷணங்களை யிடைபிடியே சொல்லியாய்க்குப் பாடுவது. தாழ்ந்த செயலும் பேச்சும் தன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே (அது) என்கிறுள். எம்பார், இவ்விடத்தே வந்தகாரே, “மோருள்ளதனையும்சொறையோ, தேசுகநுகடப் பாசயிட்டுச் சொல்லமாட்டாதே ‘அது’ என்னொழிந்த, மகப்பஸ்த்தரான நாமிதக்கென்னபாசாமிட்டுச்சொல்வது” என்றருளிச் செய்தாராம். அன்றிக்கே, (அதுவொழிந்து) அது தவிர்க்கென்னவுமாம் - நடுவே நடுவ பாடுகிறபாட்டைவிட டென்னவுமாம்.

(தன்செய்த்யாதி) தனக்குத்தானே யாபரணமாய், தனக்குத்தையவர்களுக்கறிவிக்கவல்ல திருக்கண்கள், கெஞ்சில் மறந்தாலே

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, மாலையும் வ்யாச்சாரம், 2-கக

“கிட்டக்கடவோமல்லோம்” என்றிருக்கிற பெண்களுடைய காலச் சென்று பிடியாரிற்கும் கண்களென்கை. நம்பிமுத்தபிரான் செய்வற்றை யடையச் செய்யாரிற்குமாய்த்து. குழலூதுகையிலே மூண்டு மீண்டு வார்த்தைசொல்லவொண்ணுமையாலே வாக்வ்யாபார்த்தை யெறட்டுக்கொள்ளா சிற்றுமாய்த்து. பேச்சால் பிறக்கும் ஸ்பஷ்டதை நோக்காலே பிறக்கை. (தூமொழியிசைகள் கொண்டொன்றுநோக்கி) அழகிய பேச்சோடே கூடின இசைகளாலே, கண்ணாலே நோக்கியீடுபடுத்துமாபோலே யீடுபடுத்தி. இசையோடேகூடச் செய்தேயும் இயலும் தெரிந்திருக்கை, வாக்வ்யவஹாரமும் நேதர்வருத்திய்யு மாறுடினபடி.

(பேதுறுமுகஞ்செய்து நோந்துநோந்து) கேட்கிறவர்களிலும் தன் செவிவணித்தாகையாலே. “நாமீடுபடுகிறபடி கண்டால் அபலைகளானவர்க ளென்படுகிறார்களோ” என்று மிகவும் நொந்து. “வன் னெஞ்சரான நம்மை வருத்தினபடி கண்டால், அபலைகளென்படுகிறார்களோ” என்று மிகவும்நொவுபட்டான். (பேதைநெஞ்சறவறப் பாடும்பாட்டை) பெண்களுடைய நெஞ்ச ஊடலை மறந்துவந்து பொருந்தும்படி பாடுகிறபாட்டை.

(ஆதுமொன்றறிகிலம்) அதுபாதகமாகிறபடி யெனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. (அம்மவம்ம) பூசல் பூசல். (மாலையும்வந்தது) மிகவும் பாதகமாம்படி ஸந்தையையும்வந்தது. இனியிருந்து க்லேசிக்க வேண்டாதபடி இது முடித்தே விடும்போலே யிருந்தது. (மாயன் வாரான்) தன்னைப் பிரிந்தார் லஜ்ஜிக்கும்படி தானேயிழவாளுறாய் வந்து கால்பிடிக்கு மாப்சர்யபூதன் வருகிறிலன். (க)

பத்தாம்பாட்டு.

மாலையும்வந்ததுமாயன்வாரான் மாமணிபுலம்பவல்லேற்றனை ந்த.* கோலன்னுதகளுகளுமாலோகோடியனகுழல்களுங் குழறு மாலோ * வாலோளிவளர்முல்லைக்கருமுகை கள்மல்லிகையலம் பிவண்டாலுமாலோ * வேலையர்விசம்பில் விண்டலறுமாலோ வென்சொல்லியுய்வனிங்கவனைவிட்டே. (க0)

ப:—அந்தரம், ஆப்சர்யபூதனான் வந்திலன், பாதகங்கள் நலியாரின்றன, இனி யெங்கே யுஜ்ஜீவிப்பெனென்கிறான்.

உஉ௦ திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, க௦-பா, மாலையும் வ்யாக்யானம்.

(இ - ள்.) மாலையும்வந்தது - வருவதாக அவன் குறித்துப்போன மாலேக்காலமும் வந்தது. மாயன்-தன்ஸந்தியாலெல்லாம் அநுகூலிக்கும்படியான வாஸ்சர்யத்தையுடையவன். வாரான்-வருகிறிலன், மாமணி - பெரியமணிகள், புலம்ப - தவறிக்கும்படி, வல் - பெருமிகக்க னான். ஏறு - ஏறுகள். அணைந்த - அணைந்த, கோலம் - தர்ஸியமான வடிவையுடையவாய், நல் - ஏறுகளோடுசலந்த வுட்ப்பையுடைத்தான, நாகுகன் - நாகுகளானவை, உகளும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரம ஸஞ்சாரத்தைப்பண்ணின்றன. குழல்களும் - பசுக்கள் குவிக்கக் காகப் பலவிடத்திலுமுதினகுழல்களானவை, அவன் குழலோசையை ஸ்மரிப்பித்து, கொடியன்-அஸஹ்யமாம்படி. குழரும்-அகக்ஷரஸமாகக் வரியாகின்றன, வால் - வெளுக்க, ஒளி - ஒளியையுடைத்தான வளர்-கொடியானது மிகாகித்திற முல்லை - முல்லை, சுருமுனை - சுருமுனை, மல்லிகைகள் - மல்லிகைகளை. அலம்பி - அவகாஷித்து, வண்டு-வண்டிக ளாவை, ஆலும்-ஸ்ப்தியாகின்றன. வேலையும் - ஸமுத்ரமும்-விசும்பில்-ஆகாசத்திலே, விண்டலறும் - கிட்டி வாய்விட்டுக் கூப்பிடாதின்றது, இங்கு - இவ்வளவில், அவனை விட்டு - அவனைவிட்டு, என்சொல்லி - எத் தைச்சொல்லி, உய்வன் - உஜ்ஜீவிப்பேன்.

(க௦)

ஆறு:—(மாலையும்) மாலையும்வந்தது, மாயன் வருகிறிலன், மாமணிபுலம்பவல்லே றணைந்த கோலன்னு துகள் களித்துக் கொடு வாராகின்றன, வண்டுவரைப்பெருமாளுடைய திருத்தோழன்மார் குழல்களை யூகிக்கொடுவந்து புருராகின்றனர், அகி தவளமான வொளிவளர்கிற முல்லை சுருமுனைகள் மல்லிகைகொடிக் கமான பூக் களின்மதுக்களைப்பருகி வண்டிகளாலாசிய்வது. கூடலும் கிளர்ந்து கொடுவாராகின்றது, இத்தவகாலவனைவிட்டுநீர்னைத்தைக்சொல்லி யுய்வதென்கிறாள்.

(கூ)

ஈடு-அவ:—வருவதாகச்சொன்ன காலம் வக்கிருந்த அவன் வருகிறிலன், பாதுகைக்குடைய ஸந்திதிபி லவனை நியாழியக் களிப்பா தெக்கேயென்கிறாள்.

(மாலையித்யாதி) மாலையும் மாலையும் கூடப் பிணைத்துவிட்டாள் போலேகாணும். வருவதாகக் குறித்துப்போன காலம் வந்தது, அவன்றான் வருகிறிலன். அவனைக்காணவே, ப்ராகுலமெல்லாமற கூலமாய்த்தோற்றுமிதே. (மாமணிபுலம்ப) பெருத்தமணி தவறிக்க (வல்லேறித்யாதி) நாகுகை புகுந்தாலல்லது மீளாதாய்த்து. அபி மதம் கைபுகுந்தாலல்லது மீளாத ஏறுகளோடே கலந்த தர்ஸிய

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கக-பா, அவனை வ்யாக்யாநம். ௨௨௧

மான ஸ்நேஹத்தையுடைய நாகுகள்; அந்த ஸம்ஸ்ரலேஷத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமவ்ருத்திகள் பண்ணுகின்றன. நான் ஸோகத்தோடேயிருந்தேன், இவை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடா நின்றன. பின்னை யவன்செய்த தென்னென்னில்; அவனின்னமும் வரவுக்கு க்ருஷிபண்ணுகின்றான்.

(கோடியனவிய்யாதி) தூரப்போன பசுக்களை யோரிடத்திலே திரட்டுகைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறின விடையரடையத் திரண்டு எல்லாருமொக்கக் குழல்களைவாங்கி ஸந்த்யாஸமயத்திலே தங்கள் வரவை ஊரறியும்படி யாகவும் பெண்கள்நெஞ்சில் மறமாரும்படியாகவும். எழுத்தும் சொல்லுமொருளும் தெரியாதபடி யொன்றாக விரளியெழும்படி யூதுவதொருகுழலேசையுண்டு; அது பாதகமாகாநின்றதாய்த்து.

(வாலொளியிய்யாதி) மிக்கவொளியையுடைத்தாய் கண்டவிட மெங்கும் தானேயாம்படி படர்ந்தமுல்லை, அப்படியிருக்கிற கருமு ளை, மல்லிகை, இவற்றிலேபுக்கு மதுபாநம்பண்ணி, அலைகிற-ஆலிக் கிறவண்டுகளானவை ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுகின்றன; தீர் யக்குக்களானவை, ஸம்ஸ்ரலேஷத்தால்வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக் குவிட்டுக் களிப்பனவும், ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுவனவுமாகா நின்றன.

(வேலைபம்)கடலும், ஆகாசத்திலே நின்று கூப்பிடாநின்றது. (இங்கவனைவிட்டு - என்சொல்லியுய்வன்) பாதகபதார்த்தங்களின் நடுவே, அவனையொழிய வெத்தைச் சொல்லி யுஜ்ஜீவிப்பது. இவை மேன்மேலென நலியாநின்றன, அவனோவாங்கிலன், நானுஜ்ஜீவிக்க வென்றொன்றுண்டோ, முடிந்தேனென்றபடி. (கௌ)

பதனொன்றும்பாட்டு.

அவனை விட்டகன்றுயிராற்றகில்லா வணியிழையாய்ச் சியர் மாலைப்பூசல் * அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கியணிசூருகூர்ச்சட கோபன்மாறன் * அவனியுண் மிழிந்தவன்மேலுரைத்தவாயிரத் துள்ளிவைபத்துங்கொண்டு * அவனியுளவற்றிகின்றயம்மின் தொண் டரச்சொன்னமாலை நண்ணித்தொழுதே. (கக)

உஉஉ திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கக-பா. அவனை வ்யாக்யாசம்.

ப:—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக பகவதஸ்ஸம்ஸலேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ-ள்) அவனைவிட்டகன்று-அதிசயிதபோக்யஞான க்ருஷ்ணனை விட்டகன்று, உயிராற்றுகில்லா - ப்ராணதாரணம் பண்ணமாட்டாதே யிருப்பாராய், அணியிழை - அவன்வரவுக்கீடாக வணியப்பட்ட ஆபரணங்களை யுடையாரன், ஆய்ச்சியர் - கோபிமார், மாலே - மாலேக்காலத்தில், பூசல் - அவன்வரவுகாணாமல் கூப்பிட்டபடியை. அவனை-அவனை, விட்டகல்வதற்கே - விட்டகன்றிருக்கைநீமிக்கமாக, இரங்கி - கோவுபட்டு, அணிசூருகூர்-அழகியகிருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சட்கோபன் மாதன்-ஆழ்வாரானவர், அவனி-பூமியை-உண்டு-ப்ரளயங்கொள்ளாமல் உண்டு, உமிழ்த்தவன்மேல்-உமிழ்த வன்விஷயமாக, உரைத்த-அருளிச் செய்த, ஆயிரக்துள் - ஆயிரக்துள், இவைபக்தும்கொண்டு - இவைபக்தையும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, அவனியுள் - பூமிக்குள்ளே, அலற்றி நின்று-பீர்தியாலே திரளாகக்கூப்பிட்டுநின்று, தொண்டிர் - அநுபவசாபலத்தையுடையவர்களே, அச்சொன்னமாலே - அங்குச்சொன்ன ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்தஞான க்ருஷ்ணனை, நண்ணித்தொழுது - கிட்டித்தொழுது. உய்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

இத்திருவாய்மொழியிலிப்பத்துப்பாட்டும் - கோபிமார் தனித்தனியேகூப்பிட்ட பாசரமாதல், ஒருகோபிகை திரளோடேகூடியும் தனியுமாய்க்கூப்பிட்ட பாசரமாதலாயிருக்கிறது. (கக)

இது எண்ணொசிரியவிருத்தம்.

ஆறு;—(அவனைவிட்டு) வண்டுவரைப் பெருமானைப்பிரிந்து தங்களைக்கொண்டு தரிக்கமாட்டாமை * அந்தியம்போது அணியிழையாய்ச்சியர் திரளநின்று கூப்பிட்டாப்போலே, ஆழ்வாரும் அவனைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமை கூப்பிட்டலற்றின வித்திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அலற்றியுய்யலாமென்கிறார். (கக)

ஈடு-அவ:—நிகமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார், இத்திருவாய்மொழியைச்சொல்லி அவனைப்பெறுங்கோளென்கிறார்.

(அவனைவிட்டகன்று யிராற்றுகில்லா வணியிழையாய்ச்சியர்) அவனைவிஸ்ஸலேஷித்துத் தந்தாமுடைய ப்ராணனைக்கொண்டு தரிக்கக்ஷமைகளன்றிக்கே, அவனுடைய வரவுக்குறுப்பாக வொப்

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, அவனை வ்யாக்யாநம். உஉந்.

பிக்கப்பட்ட வாபரணங்களை யுடைய இடைப்பெண்கள். (க) “கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புகுத்து” என்கிறபடியே, அவன்வரவுக்குடலாகத் தங்கனையலக்கரித்து, வரும்காலத்தில் வரக் காணுமாயாலே, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிற்பெண்கள் க்ருஷ்ணவீரஹத்திலே ஒருஸத்தையிற் கூப்பிட்ட கூப்பிடாய்த்து.

(அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி) (அவனுடைய பிரிவாலே நோவுபட்டு) அவர்களைல்லோரும்பட்ட க்லேசத்தை யிவரொருவரும் பட்டாரென்கை, (அவனியுண்மேழ்ந்தவன் மேலுரைத்த) (ஸர்வரையும்) ப்ரளயாபத்திலே ரகித்து அழிந்தவற்றையுடைய வுண்டாக்கின ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. [தொண்டர்-அணிகுருகூர்ச்சடகோபன்மாறன், அவனியுண்மேழ்ந்தவன் மேலுரைத்தவாயிரத்துள்-அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி - அவனைவிட்டகன்றுயிராற்றகில்லா வணியிழையாய்ச்சியர் மாலைப்பூசல் - சொன்ன - இப்பத்துங்கொண்டு-அம்மலைநண்ணித்தொழுது-அவனியுளவற்றிநின்றாய்மின்.]

இப்போதிதுசொல்லிற்று வீரஹப்ரளயத்தில் நின்றும் தம்மை யெடுக்கவேணுமென்கைக்காக. (அச்சொன்னமாலே நண்ணித்தொழுது - அவனியுளவற்றிநின்றாய்மின்தொண்டர்) அப்படிப்பட்ட வ்யாமோஹத்தை வினாக்கவல்லவனைக்கிட்டி, அவனைத்தொழுது, அவன்பக்கல் சாபலமுடையார், பூமியிலேநின்று அடைவுகெடக்கூப்பிட்டு உஜ்ஜீவித்துப்போகப்பாருங்கோள். இப்பாகரத்தை யப்பஸிப்பார்க்கு என்னைப்போலேகூப்பிடவேண்டா, “என் சொல்லியுய்வன்” என்றுசைப்பட்டபேறு பெறுகையில் கண்ணழிவில்லை. (கக

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः.

ஒன்பதாம்பத்து.

பக்தாந்திருவாய்மொழி.

மாலேநண்ணி - ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு;—(மாலேநண்ணி) ‘என்சொல்லியுய்வ னிங்கவனை விட்டு’ என்று கிடந்தலற்றாநிற்கச்செய்தே, அவனும் பசுமேய்த் துவந்துபுகுர அவர்களாவனோடேகலந்து பரிபாறினுள்ளோலே, தம் முடைய வ்யஸநமும் தீரநம்படி கிருக்கண்ணபுரத்திலே அவனைக் கண்டு அவனோடேகலந்துபரிபாறி, தம்முடைய ப்ரீத்பக்சியத்தாலே அதுகூல ஜகங்களைக்கறித்து.

ப:—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், கீழே ப்ராப்யக்வரையாலே ஆர்த்தராய்க்கூப்பிட்டவர்க்கு ஈஸ்வரன் ஆர்ச்சாவதாரஸூலபனாய்க் கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலேசிந்திற் நிலையைக்காட்டி யிவருடைய வார்த்தையை ஸமீப்பிக்க விவ்வாபக்ஸகத்வத்திலே ஸந்துஷ்டராய் ; வடதளஸாயித்வமஹோபகாரத்தையும், வஸ்தவ்யதேஸனவலக்ஷண் யத் தையும், விலக்ஷணவியூதி யோகத்தையும். அகிசரிகபோக்யத்வத்தையும், பாமபகப்ரதத்வத்தையும், அதுபவவிரோதி நிராஸக்யத்வத்தையும், அநந்யப்ரயோஜ ஸூலபதையையும், ஸம்ஸாரகிவர்த்தகக்வத்தையும், காரணத்வத்தையும், ஸ்மியப்பகித்தாக்ஷயமதுஸந்தித்து, எவம்ப்ரகார விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயணஸ்வத்திலே யமமைகொள்வதாந் நிற்கிறகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையு மறுஸந்தித்து. உத்தாந் த்ஹருஷ்டராய், “பக்திபரராயும் ப்ரபக்திபரராயும் உக்திபரராய்க்கொ ண்டு அவனையாஸ்ரயித்தும் அதுபவித்தும் அவன் திருநாமகளிலே ஸைங் கர்யம் பண்ணியும், நிவ்ருக்கஸாம்ஸாரிக ஸகலக்லேஸராய்க்கொண்டு வர்த்தியுந்நோள்’. என்று, அவனுடையகிஞ்சிக்கார ப்ரதிஸம்பந்தித்வத் தால்வந்த பஸ்ரூபத்தை ப்ரதிபாதித்து கிகமிக்கிறார்.

ஈடு;—* அறுபத்தும் வினையிலே-அவனைப்பெறவேறுபென்று மநோரதமாய்ச்சென்றது; மநோரதமபத்திலே அபேக்ஷித்காடி கிடையாமையாலே மிகவும் க்லேஸப்பட்டபடி சொல்லிற்று. *மக்ஷி கைகமழ்தென்றலில்; அதுதான் ராக்ரி வ்யஸநமாய் கோஷப்பட்டபடி யிதே. இப்படி மநோரகித்துப் பெறுமையாலே நோஷாநிந்திற் விவ ருடைய வவஸாதத்தையதுஸந்தித்து, ஈஸ்வரன் “நீரே தீர்ப்படி-

திருவாய்மொழி, கூ-ப. ௧௦-தி, மாலைண்ணி ப்ரவேஸங்கள். உஉ

மனோரதிப்பீரும் அதுகிடையாமல் க்லேஸப்படுவீரும், உம்மைப் பெற்றவேனுமென்று மனோரதிப்போமும் நாமன்றோ, உம்மைக்கி டையாமைபா விழிவுபட்டோமும் நாமன்றோ, உபக்கொரு குறையு ண்டோ, * கலவ்ரப்பெருநகரம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத் தைவிட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்திலே நாம்வந்து ஸந்திதிபண்ணிற்று முமக்காகவன்றோ, ஸரீராவஸாதத்திலே உம்முடைய வபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம்” என்று ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய், இவ் ரும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்; அவன் “ஒன்றுசெய்யக்கடவோம்” என் றால் அப்போதே பெற்றதாகக் கினைத்து ஹ்ருஷ்டராகலாம்படியிறே அவன்படியிருப்பது.

இப்படி ஹ்ருஷ்டராய், “அவன்படியிதுவானபின்பு, ஸர்வேஸ் வரன் ஸர்வஸ்மாஸ்யரணியனுய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்திதிபண்ணினான், எல்லாருமொக்க வவணையாஸ்யியுங்கோள், ஆஸ்யிக்குவிடத்தில் அவந்திருவடிகளிலே பத்தியைப்பண்ணுங் கோள், பத்திக்குப்பரிகாமில்லாதார் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுங்கோள், அதுக்கிடான வக்யவஸாயில்லாதார் உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் பண்ணுங்கோள், அவ்வளவேகொண்டு அவன்றான்கைவிடான், ஆன பின்பு எல்லாருமொக்க அவணையாஸ்யியுங்கோள்” என்று பரோப தேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். மோஹித்துக்கிடத்தராகில் கிடக்கு மித்தனைப்போக்கி, உணர்ந்தாராகில் பிறர்க்குஹிதஞ்சொல்லியல்லது நிற்கமாட்டார்.

“‘ஸரீராவஸாதத்திலே உம்முடைய வபேக்ஷிதம் செய்யக்கட் வோம்’ என்று ஈஸ்வரன்சொன்னவிடமும், அதுகேட்டு இவர் ஹ்ரு ஷ்டரானவிடமும்கூடாது, ‘ப்ராரப்தகர்மாவஸாதத்திலே மோக்ஷ மாகக்கடவது’ என்றன்றோ வேதாந்தங்களில்வாஸகை” என்னில்; இத்திருவாய்மொழிதன்னிலே “பத்தியைப்பண்ணுங்கோள்” என் றும், “அதுமாட்டாதார் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுங்கோள்” என்றும், சொல்லிற்றிறே. அதில், உபாஸகனாகிற வகிகாரியைப்பற்றச்சொல் லுகிறது; இங்கு, ப்ரபகநனுக்குச் சொல்லுகிறது,

(க) “தஸ்ய காவடேவலிரா யாவஹவிரோகேஷு - தஸ்ய தாவதேவசிராயாவந்தஸி மோக்ஷபே” என்கிற வாக்யமன்றோ இவ்

உஉச திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௧௦-தி. மாலேநண்ணி ப்ரவேஸங்கள்.

வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது “ ‘இதுதான் ஸரீராவஸநத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதோ, கர்மாவஸநத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதோ’ என்று விசாரித்து, கர்மாவஸநத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதென்று வித்தாந்தித்ததில்லையோ, அத்தோடு விரோதியாதோ விது ” என்னில், ந்யாயாறு க்ருஹீதமாயிதே வாக்யமர்த்த ப்ரத்யாயகமாவது; உபாஸகனுக்குத் தான் பற்றினவுபாயம்முற்றி பவிக்க வேண்டுகையாலே அவ்வளவும் ந்யாயம்நடக்கும்; இவன், முதலடியிலே, “ என்னுடைய ஸர்வபாங்களுக்கும் கடவாய்நீயே ” என்று கொண்டு ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே பரந்யாஸம்பண்ணினவனிடே ; “ இவன்றான் செய்கிறதென்றுண்டாய் அது பக்வமாய்ப் பெறவேணும் ” என்னும் விளம்பேறு துவழியில்லை, இவன்றான் பரந்யாஸம் பண்ணினவீஸ்வரனுக்கு அஸங்கியண்டாய் அது விளம்பேறு துவாகிறதுமன்று. ஆகவிப்படி ந்யாயங்கள் காட்டினவாதே இவனுக்கு ஸரீராவஸநத்திலே பேறுகைக்குத் தட்டில்லையிதே.

“ இனித்தான், (க) ஹவஹோயூவநாஸா ஹவநீவாவஸா-பகவந்தம் ப்ரபந்நாஸா பகவந்தமவாபஸா ” என்று - மாதவி ப்ரபத்திபண்ணி அநந்தரம் பெற்றாளாகச் சொல்லாநின்றகிதே. முத்தலோபாக்யாநத்திலே வந்தவாதே “ நாகாதுபவம்பண்ணுகிறவாகள் பகவந்நாம ஸ்வரணத்தாலே அநந்தரம் முத்தராணர்கள் ” என்றகிதே; “அவதாராஹஸ்யஜ்ஞாநமுடையவன் இஸ்ஸரீராவஸநத்திலே பெறக்கடவன் ” என்றே சொல்லாநின்றகிதே; (உ) “ க்ருகாபெஹம் பௌநஜ-பூநெநகி - த்யக்த்வாதேஹந் புக்ஷந்தமகதி ” (ங) “ ஸவ-பவாவெஹ்யாபொக்ஷயிஷ்யாதி - ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி ” என்றும் சொல்லாநின்றகிதே.

“ ஆனால், ப்ரபத்திபண்ணினவந்தரத்திலே பகவத்ப்ராப்தியாகவேண்டாவோ, ‘ இவ்விரோதியைப்போக்கி உன்கிருஷ்டகளைத் தரவேணும் ’ என்றன்றோ விவனபேக்ஷிக்கிறது, பின்னையும் அந்நிமதமான ஸரீரத்தோடே யிருக்கிறவிருப்பு கர்மசேஷத்தாலேயாவதோ, ஈஸ்வரன்வைக்கவிருக்கிறானாதோ ” என்னில் ; ஈஸ்வரன்வைக்கிறானாகில் அவனுக்குச் சிலதோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும், அவன்

(க) காருடே-ஸ்ரீரங்கமாஹாத்- (உ, கீ ச-சு-

(ங) கீ-கஅ-சுச-

திருவாய்மொழி, கூப, கர-தி, மாலைநண்ணி ப்ரவேஸாங்கள், உஉஎ

றான் நம்விரோதியை நடுவேதுண்டித்து அவ்வருகே கொண்டுபோகிறேன்” என்று சொன்னத்தோடும் விரோதிக்கும்; ஆனபின்பு, கர்ம வர்ப்பரோபாதி ஸுகதுகாத்யநுபவ மிவனும் பண்ணியிருக்கையாலே கர்மத்தாலேயா மித்தனையன்றோ; இனி, கர்மம் நடையாடக்கடவதானால் அவ்வளவும் போகத்தட்டென்னென்னில்; அதுவேண்டா, அதிகாரிவிசேஷத்தாலே.

இவன் ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரம் முத்தனமாகி விதுதன்னை நச்சுப்பொய்கைபோபாதிபாக நினைத்தஞ்சி ஆள்பற்றாது; இனியிவனையிங்கே சிலநாளிருக்கவே, ஸ்ரீபிஷ்மரையிட்டு நாட்டுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக்கொடுத்தாப்போலே, இவன் சிலர்க்குபதேசித்தும், இவனுடைய வருத்தங்கண்டு திருந்துவாருமாய், இங்ஙனே சிலநன்மைகளுக்கு முடலாயிருக்கும்; இனித்தான், “இவன்மனைத்தந்த சரீரமன்றோ” என்று இச்சரமசரீரத்தை நர்வரன் தானாக வுபேக்ஷிக்கவும்மாட்டான்.

இவன்றான் ப்ரபத்திபண்ணுகிற ஸமயத்திலே “இப்போதே விரோதிபோய் உன்திருவடிகளைப் பெறவேணும்” என்னும் த்வரையுமிவனுக்குண்டாக ஸம்பாவநையில்லை, முகம் பழகினதாகையாலே “இத்தைவிட” என்றால் கடுக இசையான்; இனியொருஸரீரபரிக்ரஹப்பண்ணுதல் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுதல் செய்யாதொழியவேணுமென்னு மளவாய்த் திவனுக்குண்டாகிலுள்ளது; ஆகையாலே தத்தகரது ந்யாயத்தாலே அப்படியே பேறாயிருக்கும்; இவனுடைய நினைவையுட்பற்ற, “இவன்றானிதிலே சரபலம்பண்ணி யிருந்தானாகில் நாலுநாளிருந்திவானுக்கு” என்றிருக்கு மீர்வரன்.

“ஆனால், இங்கிருக்கிறநாலுநாளும் ஆகியபாதிசுளுக்குக் கிடங்கொடாதபடி அல்லாதாரில் வ்யாவ்ருத்திதோற்ற இவனை ஸுகோத்தானாக வைபாத்தொழிவானென். நாட்டாரோபாதி ஒன்றையிழந்த போதாக சோகித்தும் ஒன்றினுடைய லாபமுண்டானபோது ஹ்ருஷ்டனானுப்போலே யிருந்தும் போருட்படிக்கோகவைக்கிறதென்” என்னில்; இவன்றான் “இவ்விரோதியைப்போக்கி யுன்னைத்தாலே ணும்” என்றே யுபேக்ஷித்தது; இதுதான் தண்ணிதென்றறியாதற்சச் செய்தையும் விடாட்டாதிருக்கிறவன், இதிலே ஸுகோத்தரமாக்கிவைக்குபன்று, “இதுதானே நன்றாயிருந்ததாய்கில் இன்னம்

உஉஅ திருவாய்மொழி, கூ-ப; ௧0-தி, மாலைநண்ணி பாவேஸாங்கள்.

சிலநாளிதானே அநுவர்த்தித்திக ” என்றிருக்குமிதே ; இவனுடைய விச்சைக்கிடாக வைக்குமன்று இன்னமுமொரு ஸரீர்த்திலே யிவனுக்கு ருசியுண்டாகவும்கூடுமே ; ஆகையாலே, இவனுடையறிதபானும் “ இவனிருந்தபடியிருக்கிறான் ” என்றிருக்கும்.

ஆகையாலே, முகம்பழகின் இம்ஸரீரம் தன்னடைபேசுநின்ற இனி யொருசரீரத்திலே யிவனுக்கு ருசிபிறப்பதற்குமுன்னே, ஈஸ்வரனுக்கு காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டலாயிருக்கும். முகம்பழகினது தன்னடைபேசுநின்றகொடுமிற்கும் ; மேல் வரப்புதகிற தறியாமையாலே அகில் ருசியில்லை ; “ இதுதான் டொல்லாது ” என்று போலியாகவறிந்தும் வைக்குமே. இவன் முகலிலே “ இத்தைத்தனித்துத் தரவேணும் ” என்று ஒருவர்த்தகை கொல்விவைக்கையாலே, அவனுக்குப் புருஷார்த்தம் செய்தாறையும் வேண்டாவிதே. இனி சரமதஸையிலே * காஷ்டபாஷாண ஸஞ்சிபனாபி ருக்குமிதே. ஆகையாலே முதற்கொன்ன வார்த்தையைக் கொண்டு, இவன் விலக்கமாட்டாத வளவிலே ஈஸ்வரன் காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டும்.

“ அசித்தல்பனாப்க்கிடக்கிறவன் தலையிலே ஒருதேவையிலேன், நானே நினைக்கக்கடவேன் ” என்று சொல்லிவைத்தானிதே. “ இம்ஸரீரோகதவ்யமும் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வம் ” என்று சொல்லக்கடவதிதே. (க) [ஸ்ரீவெதநவலி-ஸ்த்திதேமகலி] * நின்றவாநில்லாகெஞ்சுமோரிடத்திலேகிற்பது. பட்டினின்றுதிரியும் பசுவுடையவனுக்கு ஒன்றில் ப்ரவர்த்திக்கவொண்ணாதிதே ; நெஞ்சைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கவேணுமிதே புருஷார்த்தம் பெறும்போதார் ; (உ) “ தஸ்யாஹந்தித்ர ஹந்திநெய்யவாபொரிவஸுஹந்திநெய்யாஹம் திக்ரஹம்மந்யே வாயோரிவஸுஹந்திகாம் ” என்றாணிதே. நாட்டார் ஊர்வரீஸாலோசயத்துக்கு ஸாதகாதுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறத்க, அவன்தான்வந்து உபஸ்த்தாநம்பண்ணுகிறத்க, “ நீயென்தாயன்றி ” என்று நமஸ்கரித்துக் கடக்கிறத்கவல்ல விரக்தனிடே இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

[ஸுஹஸ்யஸுஸ்ரீரெ-ஸுஸ்வஸ்த்திதேஸரீரே] பரிணாப்க்ரவ்யமானஸரீரமு மொருதிலையிலேகிற்பது. [யாகுஸ்யாபெய்யிதெ - தாதுஸாம்யேஸ்த்திதே] அதுக்குறுப்பாக தாதுக்காரெமொ

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௧0-தி. மாலைநண்ணி ப்ரவேசாங்கள். ௨௨௯

ன்று முடங்கி ஒன்றுநிமிருகையன்றிக்கே இவையுமெல்லாம்ஸமமாய்; சரீரத்திலே யொருலாகவம்பிறந்து, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோ தாக நம்மையாவனொருவன் ஸ்மரிக்கிறான் - “நாமார், ஸரீரமாகிற விது அசித்தாயிருந்தது, தேஹாதிரித்தனாயிருப்பானோ ராத்மாவுளன், அவன்றா ஸீர்வரனுக்கு ஸேஷபூதன், அவனைப்பெறுகையிவ்வா த்மாவுக்கு மோக்ஷமாகிறது ” என்று ஸ்மரித்து.

[விஹாராவஹிதாம் - ஸீர்வரூபஞ் சமாம்] குடற்றுடக்காலே முட்பாய்ந்தால்வரும் வ்யஸை மாத்மாவதாமாபோலே, இவற்றுக்கு வந்ததொன்று தனக்குவந்ததாம்படி எல்லாவற்றையும் ஸரீரமாகவுடையனாயிருக்கிறவென்னை. [சஜ்ஜ-அஜம்] ” இவனைப்போலே ஜந்மநிபந்தநாபாந கலக்கமின்றிக்கேயிருக்கையிரீற. [ததஜ்ஜித்யாதி-தகஸ்கமித்யாகி] நடைபாடிக்கிரியுமன்று இவனுக்கு முண்டிறேயிரிந்தினைவு; அசித்தகல்பனாபக்கிடந்தவன்றும் “இவன்நினைத்திலன்” என்று தேவையிடாதே நானவனையெப்போதும் நினைத்தபடியே நிற்பன்.

[ஜிஹ்வி - மத்பக்தம்] அடைகொடுபாழ்ப்பொகடு மவனையோவாவன்பற்றிற்று-நெடுநாள் பச்சையிடுவித்துக்கொண்டு கார்யகாலத்திலேவந்தவாதே பச்சையிடுதநானையெண்ணி யகற்றமவனையோ பற்றிற்று. [நயாதிவரோமகிஷ்-நயாமிபரமாமக்தம்] * கள்வன் கொல்லிற்சிராட்டியை அத்தவாளத்தலையயிட்டு மறைத்துக்கொடுப்போனாப்போலே, தானே கையைப் பிடித்துக்கொடு போமாய்த்து. ஆகிவாஹிகரைவரக்காட்டியாதல் பெரியதிருவடியை வரக்காட்டியாதல் கொடுபோகையன்றிக்கே, ஆகிவாஹிகரில் ப்ரதாநன தானே கொடுபோம். *

மு த ற் ப ர ட் ௮.

மாலைநண்ணித் தொழுதெழும்னோவினைகேட * காலேமாலை கமலமலரிட்டுநீர் * வேலைமோதும்மதிஞ்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து * ஆலின்மேலாலமந்தானடி யினைகளே. (௧)

ப—முதற்பாட்டில், வடதளஸாயியான மஹோபகாரகன் திருவடி களிலே ப்ரேமபுக்கராய்க்கொண்டு ஸர்வகாலங்களிலும் கைங்கர்யம் பண்ணுவனோளென்று இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்தியமான வர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்கிறார்.

உரு திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௧0-தி, க-பா, மாலைநண்ணியாக்யாநம்.

(இ - ள்.) வேலை - திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுக்ரத்தாலே, மோதும் - மோதப்பட்ட, மதின்குழ்-மதின்குழ்த்த, திருக்கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்குமவனும், ஆலின்மேலாலமர்ந்தா னடியிணைகள்-வடதளஸ்ரியாய்க்கொண்டு ஐகத்தைரக்ஷித்த அகடித்தகடநா ஸமர்த்தனானவன் திருவடிகளையுத்தேசித்து, மாலை - ப்ரேமபாரவஸ்யத்தை, நண்ணி-பெற்றுக்கொண்டு, காலமலை-அஹோராத்திரவிபாகமா ஆதராநுரூபமாக, கமலமலர்-விலக்ஷணமான தாமரைப்பூக்களை. இட்டு-பணிமாறி, நீர் - நீங்கள், வினை - உங்களறுபவாலாபக்லேசம், கெட - தீரும்படி, தொழுதெழுமினே - (க) “வெழுதிவந்தாடி பத்தாரு ஜலிபுடா:” என்கிறபடியே ஸேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப் பண்ணி உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

மேலாலென்றது-ஆலின்மேலென்றபடி. ஆல்-அசையாய்க்கிடக்கிறதது. (க)

ஆறு;—ஸர்வஸமாஸ்ரயணியனாக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே பெழுந்தருளியிருந்த வெம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பற்றி அவன்திருவடிகளைக் கமலமலரிட்டு நீர்வினைகெடத் தொழுதெழுமின், இதுக்கொரு காலகியமாபேசைகூடிய மில்லையென்கிறார். (க)

சு-அவ;—இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற வாய்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண வருளிச் செய்கிறார்.

(மாலைநண்ணித்தொழுதெழுமினே! ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக்கிட்டி யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். மேலென்று - ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாஹோஹமாய், மாலையும்மென்னவுமாம். பக்கியுத்தராயென்றபடி. (தொழுதெழுமினே) என்கிறார், “தொழுதெழு” என்கிற தம்முடைய வாஸகையாலே. “அருளினை” என்று ப்ரபத்தியைப்பற்றி யிழிந்தவராகையாலே, தம்வாஸகைநீதாற்றற்சொல்லுகிறார். (எழுமினே) ஸர்வேஸ்வர ஸிவ்வாத்மவர்க்கத்துக் கெல்லாம் ஸேஷியாய் அவனைக் குறித்து ஸேஷத்வாகார மெல்லார்க்கு மொத்திருக்கையாலே பலர்க்குமாகச் சொல்லுகிறார். (வினைகெட) பகவத்ப்ரப்தி விரோதிவர்க்க மென்னுதல், * மல்லிகைகடத்து. தென்றலில் வீரஹக்லேஸத் தீரும்படி யென்னுகல்.

திருவாய்மொழி. கூ-ப, ௧0-தி, ௨-பா, கள்ளிமும் வ்யாக்யாநம். ௨௩௧

(காலமாலே) ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலநியதி யில்லையென்கை (சு)“ஆகிடுவர்க்கிவாய்” என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கு முபலக்ஷணம். (கமலமலரிட்டு) ஸர்வபுஷ்பங்களுக்கு முபலக்ஷணம். நீங்கள் விரும்பின ப்ராச்ருக த்ரவ்யமேயமையுமென்கை. (நீர்) அதிகாரிகளும் முன்புத்தை நீங்களேயமையும். (வேலையித்யாதி) ஸமுத்ரமணித்தாயாலே திரைகள்வந்து மோதாநின்றள்ள மதிளாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருக்கண்ணபுரத்திலே. ஸ்ராமஹரமான தேசமென்கை.

(ஆலின்மேலாலமர்ந்தான்) ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து ஒருபவனுன வாலந்தளிரின்மேலே கண்வளர்ந்தவன். உங்கள் விரோதிரஸங்கள் தூர்க்கடங்களே யாகினும் கடிப்பிக்கவல்ல வடுன்னை; அவனடியிணைகள் - இறைஞ்சுமின். (ஆலின்மேலாலமர்ந்தான்) ஆல் - நீரும், இடமும். நீரின்மேலா லென்றுமாம், ஆலின்மேலிடத்தென்றுமாம். ஆல் - செய்யுளிற்பம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கள்ளலிழும்மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்* நள்ளிசேரும்வயல்குழ்கிடங்கின்புடை * வெள்ளியேயந்தமதிள்குழ்திருக்கண்ணபுரமுள்ளி * நாளுந்தொழுதெழுமினோதொண்டரே. (௨)

ப:—அநந்தரம், அவன் வர்த்திக்கிறதேசத்தை யாராதித்து அதினுடைய ஐக்ஷமவத்தையை யதுஸந்தித்து ஸங்களாய்வர்த்திக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

(ப - ள்.) கொண்டர் - அநுபவசாபலமுடைய, நீர் - நீங்கள், கன்மதுவை, அவிலும் - மலருகிற. மலரிட்டு - பூக்களைக்கொண்டு, இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள், போக்யஸம்ருத்தியாலே, நள்ளி - கூத்தரமான பெண்ண்களைகப்பட, சேரும் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, வயல் - வயல்களாலே, குழ் - சூழப்பட்ட, கிடங்கின் - அகழினுடைய, புடை - பர்ஸரத்திலே, வெள்ளி - வெள்ளியாலே, ஏயந்த - சமைந்த, மதிள் - மதிளாலே, குழ் சூழப்பட்ட, திருக்கண்ணபுரம்-திருக்கண்ணபுரத்தை, ரைக்ஷயுடையதேசமென்று, நாளுமுள்ளி - நித்யாநுஸந்தாநம்பண்ணி, தொழுதெழுமினோ-அநுபவஜீவிதபரீதியாலே தொழுது கிளர்த்தியோடே வர்த்தியுங்கோள்,

(க) ௨-திருவ-௪௩-

உருவாய்மொழி, கூ-ப, க௦-தி, உ-பா, கள்ளவிழும் வ்யாக்யாநம்.

(இறைஞ்சமின்! என்கிறவிடம். கீழில் * அடியிணைகளோடே யக் விதமாய், தேசபரமாகவுமாம் வெள்ளியேய்த்தவென்று - ஸூக்யபதத் தோடே சேர்க்கவென்றுமாம், அன்றியே, வெள்ளிப்போன்ற சிறமுடைய மதினென்றுமாம், கள்ளி - பெண்ணெண்டு. (உ)

ஆற: -(கள்ளவிழும்) அவன்கிருவடிக்காகக் கள்ளவிழும் மலரிட்டு நீரிதைஞ்சுவிடத்தல், அவற்றை கெஞ்சாலே தீனைத்துக்கொண்டு நஞ்ஞமிதைஞ்சுமி னென்கிறார். (உ)

ஈடு-அவ;—“ இவ்விஷயத்துக் கென்வருகிறதோ ” என்றஞ்சம் சாபலமுடையார், ஸூரஸ்திதமான தேசமென்று கிரப்பயராய் நித்யமாக வாஸ்யியுங்கோளென்கிறார்.

(கள்ளவிழுவியாதி) செவ்விப் பூவைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள். ஸ்நேஹிகளாயி நுப்பார், செவ்விப்பூத் தேறிவர்கனிதே; (க) “கள்ளார்துழாயும்கணவலநம்” என்கிற டியே புஷ்பஜா கிமாத் ரமேயமையுமிதே அவன்படிபைப்பார்த்தால். ஆக, த்ரவ்யதாரதம் யம்பாரான், ஆஸ்ரயிக்குமவன் ப்ரேமத்தையே பார்க்குமத்தனை. ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் சாத்தின செண்பகப் பூ வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

(நள்ளியித்யாதி) நள்ளியென்று-பெண்ணெண்டு, நீர்மாறுதவிடங்களிலே யாய்த்தவைவர்த்திப்பது. ஜலஸூருத்தியை யுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட அகழிநருகே, கிடங்கு - அகழ். (வெள்ளியித்யாதி) நஞ்சுத்தரபதத்தளவு மோங்கின மதினென்னுகல், வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட (தகுதியான) மதினென்னுகல். ப்ரத்தபகிங்குறிலோமாகிலும் ப்ரேமாதிகையத்தாலே அகிலவிஷணமாய்க் கோற்றமிதே.

(திருக்கண்ணபுரமுள்ளி) ப்ரேமத்தாலே கிரப்பயமான தேசமென்று அறுஸந்தித்து, இவ்விஷயத்திலே சபலராயி நுப்பார், கிரப்பமாகத்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். “ அபர்வணிகடல் திண்டலாகாது ” என்னுமபோலே இவ்விஷயத்தில் காலகியகிரிஸ்தே. (உ)

திருவாய்மொழி, கூ-ப,க0-தி,நு-பா,தொண்டர் வ்யாக்யாநம், உருந

மூன்றும்பாட்டு.

தொண்டர்நுங்கத்துபர்போக நீரேகமாய் * விண்வோடரமல ரீட்டு நீரிறைஞ்சுமின் * வண்டுபாடும் பொழில்சூழ் திருக்கண்ணபுரத் தண்டவாணன் * அமரர்பெருமானேயே. (நு)

ப:—அகந்தரம், விலக்ஷணவிபூகியுத்தனைய்க்கொண்டு ஸுலபனான ஸர்வோஸ்வரணை ஏகக்ஷடரா யாராதியுக்கொள்ளென்கிறார்.

(இ-ள்.) வண்டு - வண்டுகளானவை, பாடும்-களித்துப்பாடும், பொழில் - பொழில், சூழ் - சூழ்த்த. திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அண்டவாணன் - பரமபதசிலயனாய், அமரர்பெருமானே - ஸூரி போக்யனாய்க்கொண்டு நின்றவனே, தொண்டர் - ஸகலகைங்கர்யாபி நிவேஸயுக்கரானவர்களே. நுக்கம்துயர் - உக்களநுபவாலாபக்லேசம், போக - தீரும்படி, நீர் - நீங்கள். ஏகமாய்-ஏக ஹ்ருதயராய்க்கொண்டு, வண்டு - விசாஸோந்முதமாய். வாடா - செவ்வியழியாத, மலரிட்டு-பூக்களையிட்டு. நீரிறைஞ்சுமின்-உங்கள் ஸேஷத்தவாநுநுபமாக வாராதியுக்கொள். (நு)

ஆறு;— (தொண்டர்) ஸர்வலோகேஸ்வரனாய், * அயர்வறுமம ரர்களதிபாதிபாபி நுத்துவைத்து. ஸர்வஸமாஸ்யணிபனாகைக்காகத்திருக்கண்ணபுரத்திலே யெழுக்கருளி யிருந்த வவனுக்கு அந்நயப்ர போஜநாய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கொள்ளென்கிறார். (நு)

சு0-அவ;— திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உபய விபூகிநாதனானே; உங்கள் அக்கம்கெட அந்நயப்ரயோஜநாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கொள்ளென்கிறார்.

(தொண்டர்) ஆஸ்ராலேச முடையாரான நீங்களென்னுதல், * (சு) * சுஹம்ஸவ-ஓ சுரிஷஜாதி - அஹர்ஸர்வம் சுரிஷ்யாமிக் கிட்டுப்பிறந்த நீங்களென்னுதல். (நுத்திம்துயர்போக) துபநம் அவர்களுக்கு வ்யாவநுத்தமாய்தே யிருப்பது. விஷயப்ராவண்யத்தால் வந்த துபமென்னுதல், இறைஞ்சப்பெறாத துக்கமென்னுதல். (நீரேகமாய் நீங்களந்நயப்ரயோஜநாயென்னுதல், நீங்களெல்லாருமொருமிட்டுயென்னுதல். ‘‘தொண்டர்’’ என்கையாலே எல்லாருமொருமிட்டுசலாமிதே

உருச திருவப்மொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, ச-பா, மாணேநோக்கி வ்யாக்யாரம்.

(விண்வோடாமலர்) அலரத்தொடங்கினவளவாய்க் கழிய வலர்ந்துவாடாதபூ செவ்விப்பூவைக்கொண் டாஸ்ரயியுங்கோ னெ ன்னக. (வண்போமீத்யாதி) வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய்க்கொ ண்டு பாடாதின்றுள்ள சோலைஞழந்தேதசம்; (க) ‘‘வன தஹாரிமாய னொவ்வ-ஏதத்நாமகாயந்நாந்தே’’ என்கிறபடியே. நிரதிசயபோக் யயானதேசமென்கை,

(திருக்கண்ணபுரத்தண்டவாண னமரர்பெருமாளையே) திருக் கண்ணபுரத்திலேவந்து எளிபனாயிருக்கிறவன் உபயவிபூகிரதனாய் த்து; பரம்பதலியனாய், * அயர்வறுமாரர்க ளகிபதியுமானவ னென்னுதல். லீலாவிபூகிக்குறிவாஹ னனுமாய், நித்யஸூரிகளுக் கு நிர்வாஹகனு ானவென்னுதல், இங்கே அபராமிகது னிரோதி பைப்போக்கி பூர்ணாதுபவம்பண்ண ஓநதேசமி ிசவம் (தேடிப்போக வேண்டா, நித்யஸூரிகளு மிங்கேவந்தது. அங்கித்ரம்படி லீலாதி துணை திக்ய முண்டிறே இங்கு; அத்தரக்குவைத்தகாலில் விழிக்கிறப பாரக்கு உஜ்ஜீவனமில்லைய; அபராமியன்றிறே யிங்குத் தைநிலை. (உ) ‘‘பூகிராஸ்பூவ-ஐநாடி-பரதிமாஸ்வ ப்ரபுத்தாராம்’’ இதுக் காளவந்தா ரருளிச்செய்யப்பட்டது. ‘‘அம்மேட்டி லுமேறிப் பரபா நின்றால் தேசிகருக்குச்சொல்லவேணுமோ’’ என்று. (ங)

நாண்காமப்பாட்டு.

மாணேநோக்கி மடப்பின்னை தன்கேள்வனைத் * தேனைவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் * வானையுந்து மதிஞ்சூழ் திருக்கண்ண புரம் * தானயந்தபெருமான் சரணுதுமே. (சு)

ப:—அநக்கரம் அசிசயிசபோக்யனான ந்ருக்கண்ண, நப்பின்னைப் பிராட்டி சேர்த்தியிலே ஆராதியுங்கோனென்கிறார்.

(இ-ள்.) மான்-மாணுது. னை-தோற்றுடையுமபடியான, நோக்கி- நோக்கையுடையளாய், மடம் - ஆகமகுணபூர்ணையான, பின்னை தன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு கேள்வனை-வல்லபஞய், தேனை-ந. ாடொலா வெவலுரேஸோவைஃ’’ என்கிறபடியே தேன்போலே போக்யபூத

(க) சை-ப்ருகு-௧௦ (உ) உத்தரகீதை. (ங) சை-ஆத எ-

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௧0-தி, ௪-பா, மாணேநோக்கில்யாக்யநம். ௨௩௫

ஞனவனை, வாடா - வாடாத, மலரிட்டு - புஷ்பங்களைக்கொண்டு, நீர் - நீங்கள், இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள், வாணை-ஆகாசத்தை, உந்துதள்ளும்படியோங்கின, மதின்கூழ் - மதின்கூழந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, “ஆஸ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு யோக்யஸ்த் தலம். என்று, தான் நயந்த-தானேவிரும்பின, பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரன், சரணுகமே - அவ்வாப்ராணியவேஷந்தன்னிலே யுங்களுடைய ஆராதப்ரதிஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு கந்தவ்யனுமே;

தேனை வாடாமலரென்று - பூவோடேகூட்டவுமாம். (௪)

ஆறு:—(மாணேநோக்கி) எல்லார்க்கு மினியனாக்கொண்டு நப்பின்னைப் பிராட்டிபோடேகூடத் திருக்கண்ணபுரத்திலே பெழுந்தருளியிருந்த வெம்பெருமானுக்கு இப்படி அந்நயப்ரயோஜகராய்க் கொண்டடி மைசெய்யவே, தந்திருவடி களில் நிதியஸித்தமானகைங்கர்யரூப ஸம்பத்தை யுங்களுக்குத்தந்து ரக்ஷித்தருளுமென்கிறார்.

ஈடு-அவ:—ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷ காரமாக வாப்ரயியுங்கோள், அவனுங்களுக்கு ரக்ஷகனுமென்கிறார்.

(மாணேநோக்கி) மாணுது நையும்படியான நோக்கையுடைய வன், மான்கோற்று நாணும்படியாய்த்து நோக்கிருப்பது. (மடப்பின்னைதன்கேள்வனை) ஸ்திரீத்வம் முதலான ஆத்மகுணங்கையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனுள்ளவனை. (தேனை) நிரதிசய போக்யனானவனை; இவ்வேப்பம்குடிநீரையன்றோ நாணங்களைக்குடிக் கச்சொல்லுகிறது. (வாடாமலரிட்டு நீற்றைஞ்சுமின்) செவ்விப்பூ விட்டு நீராஸ்ரயியுங்கோள். தேனையும் செவ்விப்பூவையும் சேர்க்கை போலேகாணும் ஆஸ்ரயணாவது.

(வாணையித்யாதி) ஆகாசத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அத்தைத் தள்ளுமாபோலே யிருக்கிறமதிளாலே சூழப்பட்டவரை. துஷ்பர்க்குநகைக்குக் கிட்டவொண்ணாகபடி ஸுரக்ஷிதமானவூ ரென்கை. (தான்நயந்தபெருமான்) “ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்துக்குப் பாங்கானகைசம்” என்று அத்தை, விரும்பலர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனாவன். (சரணுகமே) உங்களுக்குரக்ஷகனும்; அம்மதிளவனுக் காரணைப்போலே உங்களுக்கவன்மதிளாம். (௪)

உருசு திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, ரு-பா. சரணமாகுட்வயாக்யநம்.

ஐந்தாம்பாட்டு.

சரணமாகுந்தனதாளடைந்தார்க் கெல்லாம் * மரணமானால்
வைகுந்தம்கோடுக்கும் பிரான் * அரணமைந்த மதின்குழ்திருக்கண்
ணபுரத்தரணியாளன் * தனதன்பர்க்கன்பாகுமே. (ரு)

ப:—அந்தரம், ஆற்றிதர்க்குப் பரமபத்பரதனுவன், எவ்விஷ
யத்தில் கைக்கர்யாபிவிவ்ஷடரானார்க்கு, அபிநிவேசந்தானொருவடிவு
கொண்டாப்போலே யாமென்கிறார். (ரு)

(இ - ள்.) தனதாளடைந்தார்க் கெல்லாம் - தன்திருவடிகளைக் கு
றித்துப் பரபத்திபண்ணின ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும், சரணமாகும் தானே
யுபாயபூதனாய்க்கொண்டு, மரணமானால் - அவர்களுடைய மரியமாண
தையில், வைகுந்தம் அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமானதேசத்தை, கொடுக்
கும் - கொடுக்கும், பிரான் - மஹோபகாரனாய். அரணமைந்த கொடும
கரமாய்படிசமைந்த, மதின்குழ்-மதின்குழ்த்த திருக்கண்ணபுரம்-திருக்
கண்ணபுரத்திலே, தரணியாளன்-பூமிபரஹிக்கைக்காகவந்து நீர்கிற
வன், தனதன்பர்க்கு - தன்திருவடிகளில் ப்ராவண்ய முடையார்க்கு,
அன்பாகும் - ப்ராவண்யந்தானொருவடிவு கொண்டாப்போலேயாம்.

சரணமாகும் தனதாளென்று - உபாயமான திருவடிகளென்று
மாம். தரணியாளனென்று-பூழியிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனென்றுமாம்.

ஆறு:—(சரணமாகும்) இப்படி பக்தியோகத்தாலே யவனை
யாஸ்ரயிக்கக் கூழ்மன்றியே தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப்பற்றி
னார்க்கு ஒருபடியாலன்றியே யெல்லாப் படியாலும் பசுக்களாய், அப்
போதே அவர்களை யிப்பரக்ருகியை விதிவிந்துத் திருநாட்டிலே
கொண்டுபோய் திவ்யப்ரக்ருகிகளாக்கி அவர்களை மீட ஸம்ஸ்கலை
ஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டா திருக்கச்செய்தே, அவர்களுந் திவ்யப்
க்ருகிஸம்பந்த மகாதிவாஸகையாலே ஸஹ்ய மாயிருக்கையாலே, எல்
பத்தகாலத்திலே யிப்பரக்ருகிகளானவிட்டால் திருநாட்டைக்கொடுத்
தருளி, பின்னையு மவர்களுக்கெல்லா ஸ்ரேஷ்ணத்தினாலே தானென்
றும் செய்யாதானாய், இவர்களுக்கெத்தைச் செய்வேனென்றி நிக்
மென்கிறார். (ரு)

ஈடு-அவ;—இப்படி பக்தியோகத்தாலாஸ்ரயிக்கக் கூழ்மன்றிக்
கே தன்திருவடிகளையேயுபாயமாகப்பற்றினா் திறந்து அவன் செய்க
ருளும்படியை யருளிச்செய்கிறார்,

(சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்) ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் குறையநின்றாரேயாகிலும். தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப்பற்றினார்க்கெல்லாம் ரக்ஷகனும். கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன பக்தியோகம் அதிகஞாதிகாரம், இதில் சொல்லுகிற பரபத்தி ஸர்வாதிகாரமென்கிறது; (க) “ ஸுபொஹஸவ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஸுமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ” என்னக்கடவதிதே. பகவதவீஷ்யந்தான் ஸர்வாவேகியாயிருக்குமிதே; கைசிகத்தில் பகவதஸம் பந்தமுடையா நொருசண்டாளனுடைய ஸம்பாஷணம் ப்ராஹ்மணனுடைய வாசாரவைகல்யத்துக்குப்பரிஹாரமாய்த்து; அவ்விடத்திலெல்லாம் சொல்லுகிறவர்த்தமிதுவேயாய்த்து.

(மரணமானால் வைகுந்தம்செருங்குமபிரான்) இவன் தன்பக்கவிலே பரந்யாஸம் பண்ணினவன்வந்தொடங்கி இவனையொழியத்தனக்குச் செல்லாமையுண்டாயிருக்கச் செய்தையும், இவனுடைய ருசியையநுவர்த்தித்து ஸரீரவிஸ்மேஷத்தளவு மவஸரப்ரதீக்ஷையநின்று, பின்னையதுண்டானால் பரமபதத்தைக்கொடுக்கு முபகாரகன், தன்திருவடிகளைப் பற்றினவன்தே தானிருக்கிறவிடத்திலே இவனைக்கொடுப்பாய்ச் சேரவைத்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கச்செய்தையும், நதிவிவனிநுக்கும் நாலுநாளும் அவனுக்கு ஒருபகலாயிரமூழியாயிருக்கையாலே (மரணமானால்) என்கிறது, “ மரணமானால் ” என்கிறது - தனக்கசக்தியில்லை, இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமில்லை, இவன் ருசியைக்கடாக்கித் திற்கிறவித்தனை. இப்பாட்டில் “ மரணமானால் ” என்றத்தைக் கொண்டிதே கீழ்ச்சொன்ன திருபவமெல்லாம்.

(அரணமைந்த) “ நித்யஸூரிகள் பரியநிருக்கிறவனிகேதின் றான், என்வருகிறதே ” என்றஞ்சவேண்டாதிருக்கை, (தீரணியாள்) ஸுபிந்த நிர்வாஹகன். ஸம்ஸாரிசுருக்குரக்ஷகனைன்கை. (தீரணதன்பர்க்கண்பாது) தனக்குஸ்நேஹிகளாணப்பக்கல் அகிப்ரவணனும். (அன்பாகும்) (உ) “ அன்புடையன் ” என்று பிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதா நொருவடிவு கொண்டாப்போலேயிருக்கை. (௫)

உரு அகிருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, கூ-பா, அன்பனாகும்வ்யாக்யாகம்.

ஆறும்பாட்டு.

அன்பனாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் * சேம்பொனாகத் தவுணனுடல் கீண்டவன் * நன்பொனேய்ந்த மதின்குழ் திருக்கண்ணபுரத்தன்பன் * நானுந்தனமெய்யர்க்குமெய்யனே. (கூ)

ப:—அகந்தாம், ப்ரஹ்லாதனுடைய ஸ்வாநுவவவிரோதியான ஹிரண்யணைப்பிளந்தவன். தன்பக்கல் பாரமார்த்திக ப்ரேமமுடையார்க்குப் பரமார்த்தபூதனுமென்கிறார்.

(இ - ள்) தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - கன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கெல்லாம், அன்பனாகும்-நிரவதிசுவாத்ஸல்யபூக்கனாய். செம் - சிவந்த, பொன் - பொன் போலேயிருக்கிற, ஆகத்து - வடிவையுடைய னுன, அவுணன் - ஹிரண்யாஸுரனுடைய, உடல் - சரீரத்தை, கீண்டவன் - அநாயாஸேகழித்தவனாய், அப்படி யாஸ்ரிக விரோதிகளைப் போக்கி அடிமைகொள்ளுகைக்காக, நன்பொன் - நன்றானபொன்னுலே, ஏய்ந்த - சமைக்கப்பட்ட, மதின்குழ் - மதின்குழந்த, திருக்கண்ணபுரத்து-திருக்கண்ணபுரத்திலே, அன்பன் - விரும்பிவர்த்திக் குமவன், தனமெய்யர்க்கு-தன்பக்கல் பாரமார்த்திக ப்ரயோஜகபுத்தியுடையார்க்கு, நானும் - என் னுமொக்க, மெய்யன்-தானுமவர்க்கப்பக்கலிலே பாரமார்த்திக ப்ரயோஜகபுத்தியுடையனாயிருக்கும். (கூ)

ஆறு:—(அன்பனாகும்) இப்படி தன்கிருவடிகளிலே யகந்தயப்ரயோஜகமான ஸ்நேஹத்தைபுடையரானவர்க்கப்பக்கல், தானுமென்ற மகந்தயப்ரயோஜகமான ஸ்நேஹத்தைபுடையனாய், ஸ்வாநுவவவிரோதிகளையும் தானே போக்குமென்கிறார். (கூ)

ஈடு-அவ:—தன்னையாஸ்ரயிப்பாநுடைய ப்ரதிபக்தகங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹிபாடுமென்கிறார்.

(அன்பனித்யாதி) தன்கிருவடிகளையே யுபாயமாகப்பற்றினார்க்கு, (க) “ஸ்ரணாம கவ துஷ்ட-ஸ்ரணாகவ தஸஸ” என்கிறாடி. யே அவர்கள்தேஷம் தேற்றுகபடி வ்யாபுமக்தனுமிருக்கும்; (உ) “ஷொஷொயபுஷி தஸுஸாஷ-கோஷொயத்யபிகஸ்பஸ்யாத” அவர்களுடைய விரோதிகெய்வ தென்னென்னில்; ப்ரஹ்லாதனு

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, எ-பா, மெய்யனாகும்வ்யாக்யாரம். உ. ௩. ௯

டையவிரோதி பட்டதுபடும். ஹிரண்யனாகிற வஸுரனுடைய ஸரீரத்தை யநாயாஸேச கீழித்தவன்.

(நன்பொனேய்ந்தமதிள்) நல்லபொன்னுலே செய்யப்பட்டமதிள். ஸ்ப்ருஹணீபமான மதிளென்கை. (திருக்கண்ணபுரத்தன்பன்) “ ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேசம் ” என்று விரும்பிவர்த்திக்கிறார். (நாளும் தனமெய்யர்க்குமெய்யனே) தன்பக்கலக்யப்ரயோஜகராயிருப்பார்க்கு, தானுமவர்க்கப்பக்கல் என்றுமொக்க வக்யப்ப்ரயோஜனையிருக்கும். தன்பக்கல் * மித்ரபாவமுடையார்க்கு (௧) “ நக்யஜெயபு-நத்யஜேயம் ” என்றிருக்குமவன். (௯)

ஏழாம்பாட்டு.

மெய்யனாகும் விரும்பித் தொழுவார்க்கெல்லாம் * பொய்யனாகும்புறமே தொழுவார்க்கெல்லாம் * செய்யில்வானையுருந்திருக்கண்ணபுரத்தையன் * ஆகத்தனைப்பார்கட்கணியனே (௭)

ப:—அகந்தரம், அகந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனய்க்கொண்டுப் ப்ரயோஜநாகந்தரபார்க்கு அவ்வோ ப்ரயோஜநங்களைக்கொடுத்து அகலகிற குமென்கிறார்.

(இ - ள்.) விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் - தன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநபுத்திபண்ணி விரும்பி உாஸ்ரயிப்பார்க்கெல்லாம், மெய்யனாகும்-தன்னுடைய பாரமார்த்திகமான ப்ராப்யாகாரத்தை யுடையனய்க்கொண்டு ப்ராகாசியாநிற்கும். புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் - புறம்பே சிலப்ரயோஜநங்ளைக் கணிசித்து தகர்த்தமாக வாஸ்ரயிப்பார்க்கு. பொய்யனாகும் - அந்த ப்ரயோஜநத்தனைவக் கொடுத்துத்தனை மறையாநிற்கும். செய்யில் - கண்ணிலமானசெய்யிலே. வா?கா-வானையானது, உகளும் - உகளாநிற்கிற, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஐயன் - உபயஸாதாரணமாக இருபாதிசபந்துவாயிருக்கிறான். ஆகத்தனைப்பார்கட்கு - தங்களைவாயில தன்னை ப்ராப்யமாக ஸ்வீகரிப்பார்க்கு, அணியனே - ஸாதாரணபந்துவாயிருக்கச்செய்தே அஸாதாரண ஸுலபனம் (௭)

ஆறு;—(மெய்யனாகும்) இப்படி யகந்யப்ரயோஜநமாகத் தொழுவார்க்கெல்லாம் தன்னை யுள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும், அகந்ய

உசா திருவாய்மொழிகூட, ௧௦-தி, எ-பா, மெய்யனாதுவ்யாக்யாநம்.

ப்ரபோஜகமாகத் தொழுகார்க்கெல்லாம் தன்னை யுள்ளபடி காட்டான். அந்நயப்ரபோஜகமாக வேராஞ்ஜலி நா தர்த்தைப்பண்ண அவினிப்படி ஸுலபனாமாவென்னி; “தானே ப்ராப்பன்” என்றிருப்பார்க்கு அவன்ஸுலபனாம், இவ்விடத்திலொரு ஸந்தேஹநிலை யென்கிறார். (எ)

ஈடு-அவ;—அந்நயப்ரபோஜகர்க்கு ஸுலபனாப் ப்ரபோஜகந் தர்பார்க்கு கத்தைக்கொடுத்துக் தானகலதிற்குப் பண்கிறார்.

(மெய்யனாதும் விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம்) அந்நயப்ரபோஜகராயிருப்பார்க்கு அவர்களா றீரனுமாகிலு மபேஷிதத்தை முடியுதத்தும்; புறப்பே ப்ரபோஜகக்ளையற்ற வாஸ்யிப்பார்க்கு பத்தகமான வப்புருஷார்த்தங்களை யாகரித்துக் கொடுக்காது ய்த தன்னைக்கொண்டகலும். (க) “கூஷ்டா ந்யாஃ கூஷ்டபலாஃ - க்ருஷ்ணாஸ்யாஃ க்ருஷ்ணபலாஃ” என்றிருப்பார்க்கு மெய்யனாநி நக்கும்; படைத்துணை வேண்டவந்த தர்யோகநனுக்கு நாராயண கோபாலர்களை யடையக் கொடுக்காதுப், தான் பாண்டவர்களுக்காக நின்று அத்தலையை யழியச்செய்கையாலே பொய்யனாதும்.

(செய்யிலித்யாதி) செய்கனிலே மக்ஸ்பமானது உகனிக் துவர்க் தியாகிற்றிற் கிருக்கண்ணபுரத்திலே சிற்றிற்பரமபந்து. திரயக்குக்களும் கனித்து வர்த்திக்கும்படியான போக்யதையையுடைய தேச மென்கை. தன்னை ஹ்ருதயத்திலே வைப்பார்க்குக் கையாளாயி நக்கும் - அந்நயப்ரபோஜகர்க்கு (உ) “கிஷோரஸுபி ப்ரெயுமி தவ்-கிவ் கரோஸமுபஸ்த்திதௌ” என்றிருக்கும். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

அணியனாதுந்தனதாளடைந் தார்க்கெல்லாம் * பிணியுந்நாராப்பிறவிகேதத்தாளும் * மணிபொனையந்தமதிஞ்ஞத் திருக்கண்ணபுரம் பணியின் * நாளும்பரமேட்டிதன்பாதமே. (அ)

பா:—அந்நதரம், தன்கிருவடிக்கையே ப்ராய்யமென்றடைந்தார்க்கு அத்தயந்தஸுலபனாய்க்கொண்டு ஸம்ஸாரோச்சேதத்தைப் பண்ணுமென்கிறார்.

(க) பாரதத்தோண-கஅந ௨௪- (உ) ரா-பா. நக-௪-

திருவாய்மொழிக்-ப,க0-தி,அ-பா,அணியனாகும்வ்யாக்யாரம்.உசக

(இ - ள்) தனதாள் - நிரதிஸ்யபோக்யமான திருவடிகளை, அடைந்தார்க்கெல்லாம்-கிட்டினார்க்கு, அணியனாகும்-தானத்யந்தாஸந்நனயக் கொண்டு புஜியாநிற்கும், அத்தாலே, பிணியும் - ப்ரயோஜநாத்ரரூபமான வ்யாக்யானவை, சாரா - கழியாநிற்கும், பிறவி-அதுக்கு ஹேதுவான ஜந்மஸம்ஸர்க்கம், கெடுத்து-பிறவாதபடிகழித்து, ஆனம்-அடிமை கொள்ளாநிற்கும், ஆதலால், மணி - மணியும், பொன் - பொன்னும், ஏய்ந்த - சேர்ந்த, மதின்கூழ் - மதின்கூழ்ந்த, திருக்கண்பூம்-திருக்கண்ணபுரத்திலே, பரமேட்டிதன்பாதம்-பரமபத்திலே யிருக்குமாபோலே ஸந்திவறிதனாவன் திருவடிகளை, நாளும் - நிரந்தரமாக, பணிமின் வணங்கி அதுபவிக்கும்படிப் பாருங்கோள்.

கணபுரமென்று - ஏழாம்வேற்றுமை யெஞ்சிக்கிடக்கிறது 'அ)-

ஆறு;— (அணியன்) இப்படி தன்திருவடிகளையே ப்ராப்யமென்று பற்றின ரெல்லாருடைய துக்கங்களையும் துக்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும்போக்கி, அவர்களுக்கு ஸுலபனம்; ஆதலால் ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லெழுந்தருளியிருக்குமாபோலே திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருந்த வெம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு அவன் திருவடிகளையே யுபாயமாகப் பற்றுங்கோள்; இதுக்கொரு காலியம மில்லை, வேண்டினபோ தாஸ்ரயிக்கலாமென்கிறார். (அ)

ஈடு-அவ;— அவனை யாஸ்ரயியிடுங்கோள், உங்களுடைய துக்கத்தையும் துக்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளுமென்கிறார்.

(அணியனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்) தன்திருவடிகளையாஸ்ரயித்தாரைவரையாதே அவர்களுக்குஸுலபனம், இன்று ஆஸ்ரயித்தொரு தீர்யக்கைக்குறித்து (சு)“கிஸா ஸ்வீதயாபி-சும்காரயம்ஸீதயாமம்” என்றாரிறே. (பிணியும் சாரா) உங்களுடைய கைவதுக்கங்களும்போம். (பிறவிகேதத்தாளும்) அந்த துக்கஹேதுவான ஜந்மத்தைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும்.

(மணிபொனைய்ந்த மதின்கூழ் திருக்கண்ணபூம்) மணியாலும் பொன்னாலும் செய்தமதினாலே சூழப்பட்டதிருக்கண்ணபுரத்திலே யென்று - ஸப்தமியாக்கிக்கொள்ளுவது. (பரமேட்டிதன்பாத

உசஉ திருவாய்மொழி, கூ-ப,க-தி-கூ-பா,பாதநாளும் வ்யாக்யாநம்.

மே-பணிமின்நாளும்)பரமபதத்திவிருக்கும்படியி லொன்றும் குறையாதபடியாய்த் திக்கிருப்பது. அவன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபானுபமானவ்ருத்தியைப் பண்ணுகோள்;அங்கு நித்யஸூரிகள் பணியவ்ருக்கும்வன் இங்கேவந்தபின்பு, நீங்களு மவன்திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள். (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

பாதநாளும்பணியத்தணியும்பிணி* ஏதஞ்சாரா வேனக்கேலியையென்குறை* வேதநாவர் விரும்புந்திருக்கண்புரத் தாதியானை* அடைந்தார்க்கல்லல்லையே. (கூ)

ப:—அநந்தரம், நானவனை ப்ராபித்து என்ஸகலதுக்கங்களும் தீர்ப்பெற்றேன், காரணபூதனுனவனைக் கிட்டினுர்க்கு துக்கமுண்டோவென்கிறார்.

(இ - ள்.) பாதம் - அவன்திருவடிகளை, நாளும்-நாடோறும், பணிய - அதுபவிக்க, பிணி - முன்புண்டான துக்கங்களெல்லாம், தணியும்-போம், ஏதம் - மேலுமொருதுக்கங்களும், சாரா - வாராதுகள், இனி - ஆதலால், எனக்கு - எனக்கு, என்குறை - என்னகுறையுண்டு, வேதநாவர் - வேதோச்சாரணத்தை நாக்குக்கு நிரூபகமாகவுடையவர்கள், விரும்பும்-(க) “ வெடிவெடி -வேதவேத்யே ” என்று வர்த்திக்கையாலே விரும்பும்படியான, திருக்கண்புரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஆதியானை - வேதைகஸமதிகம்யனுன பரமகாரணபூதனை, அடைந்தார்க்கு - ப்ராபித்தார்க்கு, அல்லல் - துக்கம், இல்லையே-இல்லையாகாதே.

“ பிணி - ஏதம், என்று - பூர்வாகோத்தராகக்களுமாகவுமாம். (கூ)

ஆறு;—(பாதநாளும்) இப்படியவன்திருவடிகளை யாப்ராபிக்கவே, பகவததுபவஹீரோதியான உத்தரபூர்வாகங்களெல்லாப்போம்; இகிலொரு ஸம்ஸயமில்லையென்றுசொல்லி, அவன்திருவடிகளைப்ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் பற்றப்பெற்றேன், எனக்கினியான்னகுறையுண்டு என்கொண்டு ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லுகிறார். (கூ)

ஈடு; அவு;—உபதேஸகிரபேக்ஷமாக நான்முன்ன மவனையாப்ராபித்து ஸுகியாகப் பெற்றேனென்று ப்ரீதமாகிறார்.

திருவாப்மொழி, கூ-ப. ௧1-தி, ௧1-பா, இல்லை வ்யாக்யானம்: ௨௪௩

(பாதநாளும் பணியத்தணியும்பிணி) அவன்திருவடிகளை யா ஸ்ரயிக்கவே, அநாதிகாலார்ஜிதமான பூர்வாகம் நசிக்கும், இனியது செய்ய, விரோதியானபாபம்போமென்கை. (ஏதஞ்சாரா) உத்தராராக மானது சேஷியாது. (எனக்கேலினியென்குறை) அவன்திருவடிகளிலே தலைசாய்க்க என் ஸகலதுரிதங்களும் போவதானபின்பு, எனக் கொருகுறையுண்டோ.

(வேதநாவரித்யாதி) வேதார்த்தவித்துக்கள் விரும்பிவர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்திவிசுறான ஜகத்காரணபூகளை. வேதநாவரென்கிறது - திருமங்கையாழ்வார்போல்வாரை. விரும்புகையாவது (௧) “கண்ணபுரமொன்றிடையானுக் கடியெனெருவர்க்குரிபேறே” என்கை. ப்ரமாணம் வேதமாய், ப்ரமேயம் ஜகத்காரணமாயிற்றே யிருப்பது, (௨) “காரணந்தயெய்யு-காரணந்துத்யேயம்” என்று ஜகத்காரணவஸ்துவிறேத்யேயம். (ஆதியானேயடைந்தார்க்கல்லலில்லையே) தாய்மடியிலே சாய்ந்தார்க்கு க்லேஸமில்லை யென்னுமிடம் நிச்சிதம். (கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

இல்லையல்லலெனக்கேலினி யென்குறை* அல்லிமாதரமருந்திருமார்பினன்* கல்லிலேய்ந்மதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரஞ்சொல்ல* நாளுந்துயர்பாசோராவே. (க௦)

ப:—அந்தரம், ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருக்கண்ணபுரத்தைச்சொன்னவளவிலே துக்கங்கள்வாராதபடியாயிருந்தது, எனக்கினி யென்னகுறையுண்டென்கிறார்.

(இ - ன்.) அல்லி - தர்மரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடையளாய், மாதர் - * நாரீனுமுக்தமையான லக்ஷ்மி. அமரும் - நித்யவாஸமபண்ணுகிற, திருமார்பினன் - திருமார்க்கையுடையவனதாய் கல்லிலேய்க்த - கல்லாலேவெறித்த மதிள்குழ் - மதிள்குழ்த்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, சொல்ல - சொன்னவளவிலே நாளும் - ஸர்வகாலமும். துயர் - துக்கங்கள், பாடு - அருகு சாரா - வாராதனவாயிருத்தன, ஆன ப்ன்பு, எனக்கு - எனக்கு, அல்லல் - அநுபவாலாபதுக்கம், இல்லை - உண்

உச்ச திருவாய்மொழி, கூ-ப,கௌ-தி, கக-பா,பாசாரா வ்யாக்யானம்,
டாகாதாயிருந்தது, இனி-இப்படியானபின்பு, என்னகுறை-என்னகுறை
புண்டு.

அதுபவமவிச்சிந்நமன்றோ வென்றுகருத்து. (கௌ)

ஆறு;—(இல்லையல்லல்) அவன்திருவடிகளை யார்வரித்து
நிரஸ்தங்கிலது:களுனென், எனக்கினியென்னகுறை புண்டென்று,
ப்ரீத்யதிகசயத்தாலே பின்னையும் தம்முடையலாபத்தைச் சொல்லி,
“ அவனோரகங்கன் ” என்று விஸ்வஸிக்கமாட்டோராகில் திருக்கண்
ணபுரமென்று சொல்லுங்கோள், சொல்லவே ஒருநாளும் துக்கங்கள்
வாராவென்கறார். (கௌ)

ஈ-அவ;—ப்ரீத்யதிகசயத்தாலே ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லி, பக்
திப்பபத்தயதுஷ்ட்டாநங்களுக்கு கஷ்டமல்லாதார திருக்கண்ணபுர
மென்கிற வு ஸயச் சொல்லவே ஸமஸ்த்துக்கங்களும் போமென்
கறார்.

(இல்லையல்லல்) ஸகலதுக்கங்களும்போம், (எனக்கேலினி
யென்னகுறை) இனி யெனக்கென்னகுறையுண்டு. பகவததுபவவினோ
தியான துரிதங்களும்போனபின்பு, எனக்கதுபவத்துக் கொருதேச
விசேஷம் தேடிப்போகவேண்டியிருந்ததோ.

(அல்லியித்யாதி) பெரியபிராட்டியார் கித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திருமார்வையுடையவன். ஆர்யணத்தில்குறைபார்த்து அவன்கா
தரியாதபடி (க) “ நகந்நிஹாவராயுதி-நகஸ்சிந்நாபராத்யதி ”
என்பாருமருகேயுண்டு, திண்ணிதான மகிளையுடைய திருக்கண்ண
புரத்தை வாயாலேசொல்ல. பக்தியிலிழிகைக்குப் பரிகரமின்றிய
ப்ரபத்திக்கு வ்யவஸாயமின்றிக்கே யிருக்கும்வர்கள், “ திருக்கண்
புரம் ” என்று வாயாலேசொல்லவே, ஸமஸ்த்துக்கங்களும்போம்.

பதினொன்றும்பாட்டு.

பாசாராவினேபற்றவேண்னவீர் * மாடநீடுகுருகூர்ச் சட
கோபன்சொல் * பாடலானதமிழாயிரத்துளிப்பத்தும் பாடியாடி *
பணிமினவன் தாள்களே, (கௌ)

ப:—அகந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக பகவததுபவத்
தையருளிச்செய்கறார்;

(க) ராயு-ககக-சச-

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, ௧௧-பா, பாடுசாரால்யாக்யநம், உசுநி

(இ - ள்) வினை - ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கங்களும், பாடுசாரா-உக் கன்பரிஸரத்திலேயன்றியே, பற்றறவேண்டுவிர் - ஸவாஸநமாகப்போக வேண்டியிருந்திகோளாகில், மாடம் - மாடங்கள், நீடு - உயர்ந்த, குரு கூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார். சொல் - அருளிச்செய்ததாய். பாடலான - காந்ருபமான, தமிழ் - த்ராமிடமாயி ருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், பாடி - ப்ரீதிபூர்வமாய்க்கொண்பாடி, ஆடி - ஹர்ஷத் தாலே ஸஸம்பரமந்ருத்தம்பண்ணி, அவன்தான்கள் - அந்தஸுலபனுன ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை, பணியின் - வணங்கி அதுபவிக்கும்படி பாருங்கோள்.

இத்திருவாய்மொழி முகத்தாலே, பகவதநுபவம்பண்ணவே ஸமஸ்த துரிதமும் ஸவாஸநமாகப் போமென்றுகருத்து.

இது கலிவிருத்தம். (௧௧)

சூறு;—(பாடுசாரா) ஸுக்ருபமான வுபாயத்தாலே நிரஸ்தஸம ஸ்த ப்ரதிபந்தகராய்க்கொண்டு எம்பெருமானைப்பெறவேண்டுவிர், திருவாய்மொழியைப் பாடுங்கோளென்கிறார். (௧௧)

௬-அவ:—திகமத்தில், ப்ரதிபந்தகங்கள் ஸவாஸநமாகப் போக வேண்டியிருக்கில், இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வமாகச்சொல் விக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை யாப்யாயிடுங்கோளென்கிறார்.

(பாடுசாராவினைப்பற்றறவேண்டுவிர்) வினை உங்கள் பார்ப்பவத் திலேவந்துகிட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப்போகவேண்டி யிருந்திகோ ளாகில். (மாடநீடித்யாதி) நித்யமானமாடங்களையுடைத்தான திரு நகரியையுடைத்தான வாழ்வாராநுளிச்செய்து, ஆப்தோபதேசமாகை யாலே, திருவாய்மொழியிற்பிறந்தவற்றிலர்த்தவாதமிழலை.

(பாடலித்யாதி) அநாப்தர் சொல்லிலும் விடவொண்ணாத போக்யதையையுடைத்தானபத்து. புஷ்பம் பரிமளத்தோடே யலரு மாபோலே, இசையோடேகூடப்பாடினதமிழ். (பாடியாடிப்பணியின வன்தாள்களையே) ப்ரீதிபூர்வமாகப்பாடி, இருந்தவிடத்திலிராதே யாடி ப்ரீதிப்போரிதராய்க்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே விழுங்கோ ள். இதன்றோ நானுங்களைக்குடிக்கச் சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர். * தேனேமலரும் திருப்பாதத்தையிறே சேர்ச்சொல்லுகிறது. (௧௧)

திருவாய்மொழி ஒன்பதாம்பத்து முற்றிற்று.

